

VŨ HOA

Gửi Người Tôi Yêu

Mục lục

Chương 1: Có Một Thứ Tình Yêu Gọi Là Long Trời Lở Đất

Chương 2: Có Một Thứ Khát Vọng Gọi Là Lâu Dài Như Trời Đất

Chương 3: Có Một Kiểu Quen Biết Nhau, Gọi Là Cạm Bẫy

Chương 4: Vui Quá Hóa Buồn

Chương 5: Tình Yêu Là Một Bài Sửa Lỗi, Càng Sửa Càng Sai

Chương 6: Trọng Sắc Hơn Bạn

Chương 7: Có Một Cuộc Hội Ngộ Gọi Là Long Trời Lở Đất

Chương 8: Thất Tình Là Liều Thuốc Gây Mê Mất Tác Dụng

Chương 9: Cùng Là Những Người Lưu Lạc Nơi Chân Trời

Chương 10: Vòng Tình

Chương 11: Anh Ấy Là Của Cô

Chương 12: Em Nợ Anh Một Nụ Hôn

Chương 13: Em Hận Anh

Chương 14: Nếu Anh Ấy Không Thích Tôi, Tôi Hy Vọng Anh Ấy Sẽ Không

Hạnh Phúc

Chương 15: Là Anh Em Ừ? Vậy Sao Lại Hôn Nhau?

Chương 16: Đa Tình Luôn Bị Phũ Phàng

Chương 17: Nếu Như Trái Tim Bạn Cũng Đã Từng Đau Khổ

Chương 18: Thanh Thản

Chương 19: Tôi Sẽ Không Chúc Các Người Hạnh Phúc

Chương 20: Nỗi Đau Anh Dành Cho Em, Em Biết Đi Đâu Để Trả Cho Anh

Đây?

Chương 21: Ở Na Uy Liệu Có Rừng Rậm Dành Riêng Cho Cô Không?

Chương 22: Em Nợ Hạnh Phúc Của Anh, Dùng Cái Gì Để Có Thể Bù Đắp

Đây?

Chương 23: Yêu Nhau Lâu Như Vậy, Vẫn Chỉ Là Kẻ Qua Đường

Chương 24: Loạn Lạc

Chương 25: Ai Đã Làm Tan Nát Tình Yêu

Chương 26: Nếu Như Anh Chết, Cả Đời này Em Sẽ Không Hạnh Phúc

Chương 27: Hồi Phục Trí Nhớ

Chương 28: Gặp Lại Hạnh Phúc Đã Qua...

Chương 29: Ngoại Truyện Chuyện Ngoài Lễ Của Hứa An Ly

Chương 30: Chuyện Ngoài Lễ Của Tần Ca

Chương 31: Chuyện Ngoài Lễ Của Đường Lý Dục

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Có Một Thứ Tình Yêu Gọi Là Long Trời Lở Đất

Khi đối mặt với bất cứ một câu chất vấn nào, Hứa An Ly đều không thể đưa ra câu trả lời

Phải rồi, anh ta thuộc loại đàn ông nào? Đàn ông được phân ra làm bao nhiêu loại? Cô đâu có biết?

Nếu như... đúng như những gì vừa nói....

Hứa An Ly từng sờ nhìn vào khoảng không.

Lúc đó, đôi mắt của cô trở nên vô hồn và yếu đuối hơn bao giờ hết. Tất cả dường như đã là số phận mà ông trời sắp đặt, bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu khiến cô chợt dạ! Nhưng rồi, cô lại hiểu ra rằng, vì sao cô lại tự hù dọa mình chứ, nó chỉ đơn giản... khiến người ta có cảm giác long trời lở đất mà thôi.

Chính cô cũng không biết, từ khi nào, cô bắt đầu yêu người đó...

Hứa An Ly sinh ra trong một gia đình từ nhỏ đã không có cha, nơi cô sống là một phố huyện nhỏ và hẻo lánh nằm ở phía Bắc. Mẹ cô tên La Ngọc Mai, là giáo viên trung học, bà là một người khá tận tụy với công việc, giản dị, nhưng luôn dè dặt cảnh giác với người khác. Cô con gái Hứa An Ly, vừa là nguồn động viên, vừa là người mang lại hạnh phúc cho bà.

Trong mười hai năm, từ tiểu học cho đến trung học, Hứa An Ly luôn là một cô bé dễ thương và lanh lợi, nhưng hiếm một nỗi tất cả mọi việc đều do mẹ cô quyết định. Học hành thi cử lần thứ nhất không được thì thử lại

lần hai. Khi đó, nhà trường muốn cử cô lên Đại học Bắc Kinh theo học, cô nói, cô muốn thi vào trường bằng chính khả năng của mình. Mẹ cô không phản đối, bởi vì, là giáo viên chủ nhiệm của một lớp trung học, bà tin rằng, Hứa An Ly không cần được cử đi, con gái bà sẽ đạt được thành tích bằng chính năng lực của mình. Quả nhiên, kết thúc kỳ thi, hầu như tất cả các môn, Hứa An Ly đều đạt kết quả mỹ mãn.

Được học ở BW, là tâm nguyện của bà đối với con đường học hành của con gái và cũng là mong ước bấy lâu của Hứa An Ly. BW, giống như một ngọn đèn, phát ra những ánh hào quang lấp lánh, là con đường tươi sáng đối với một thiếu nữ mới lớn. Nhờ sự đỗ đạt ấy, cô mới có thể tránh khỏi những chèn ép, thất bại trong cuộc sống, mới có thể lột xác từ một con vịt xấu xí trở thành thiên nga.

Một trong bốn niềm vui lớn nhất của đời người là có tên trên bảng vàng.

Sau khi thi xong, Hứa An Ly và Hà Tiểu Khê – một cô nàng sẵn sàng chết cho đồng bọn đã cùng nhau chơi một trò điên rồ.

Hứa An Ly và Hà Tiểu Khê cùng thề thốt với nhau, bắt đầu từ ngày đầu tiên ngồi trên giảng đường đại học, cả hai không được biến mình thành con mọt sách, đi hàng vạn dặm, đọc hàng vạn cuốn sách. Sau khi gặp những chàng đẹp trai của BW, mới có thể xác định ai sẽ là ứng cử viên sáng giá để yêu. Khi còn là học sinh trung học, cả hai chưa từng yêu nên không biết cách thể hiện tình cảm của mình ra sao.

Thực ra, Hà Tiểu Khê không thể xem là chưa từng yêu, bởi suy cho cùng trước đây cô nàng đã từng ngấm ngấm duy trì thứ tình cảm ấy trong vòng một năm. Nhưng về sau, sự việc ấy đã bị giáo viên chủ nhiệm phát hiện, vốn dĩ mối tình bí mật đó có thể biến thành một đám cháy lớn thiêu trụi cả đồng cỏ, nhưng không hiểu vì lý do gì cuối cùng đã bị dập tắt. Nhưng từ đó về sau, cứ mỗi lần gặp Hứa An Ly, cô nàng lại nói chuyện với

giọng điệu như một người từng trải, có kinh nghiệm về tình trường, thậm chí còn động viên Hứa An Ly dậy thì cho nhanh. Kiểu thể hiện của cô nàng giống như người đã từng thừa mứa đàn ông. Mỗi lần như vậy, Hứa An Ly chỉ bĩu môi cười trêu chọc cô ta là “Công trình dang dở”, bởi cậu bạn kia đã bị tiêu diệt bởi vài lời nói của giáo viên chủ nhiệm.

“Như thế mà cũng gọi là tình yêu à? Đến tay còn chưa nắm bao giờ”, đừng nói gì đến kiss!

Hà Tiểu Khê giậm chân phản kích lại: “Bạn trai của cậu thì chắc là tốt đấy, ba năm rồi chưa nhìn thấy mặt, như thế mà cũng gọi là bạn trai à? Chưa biết ai hơn ai đâu, cậu không thấy cậu đang lãng phí tuổi thanh xuân vì anh ta à? Có khi cậu dựng luôn cái miếu thờ trình tiết đi là vừa”.

Hứa An Ly giẫm cọt một câu, tỏ vẻ không quan tâm: “Anh ta đâu phải là bạn trai của tớ”.

“Miệng thì nói là vậy nhưng tớ đâu thấy vậy, không nhận được thư của người ta, là tớ cũng dính lây, người ta viết thư không hay thì cũng lấy tớ ra để trút giận! ôi chao, cậu thì được yêu, còn tớ phải chịu tội. Nếu một ngày nào đó, người trong mộng của cậu trở nên đa tình, yêu thầm trộm nhớ người con gái khác, chắc tôi sẽ bị cậu lôi ra đánh cho thân tàn ma dại mất, giống như kiểu anh ta làm thế tất cả là do lỗi của tớ đứng đằng sau xúi giục”.

Hứa An Ly trừng mắt lên nhìn Hà Tiểu Khê.

“Không cần phải trừng mắt lên thế, chẳng lẽ tớ nói sai sao?”

“... ..” Hứa An Ly câm như hến, không phản bác được câu nào.

Hà Tiểu Khê tự xưng là “nữ du côn”, cô có quan hệ rộng, có những việc đám con gái không làm được, thì cô ả đều có thể xử lý một cách nhanh gọn và ổn thỏa. Đặc biệt cô nàng có sở thích đấu tranh đối với những “hành

vi xấu”, cái gọi là hành vi xấu ấy trong mắt cô ta chính là nhìn thấy con trai đối tốt với con gái, bởi cô cho rằng tốt quá rồi sẽ sớm bội bạc, cô ta nghĩ ra đủ cách để triển khai đấu tranh giai cấp với phái mạnh. Rồi cuối cùng là trút giận lên người con gái bị phụ tình! Hứa An Ly thường mắng “nạn nhân” rằng chó mà đi bắt chuột, chẳng khác nào bị đầu thai nhầm! Còn phong cho cô ả biệt hiệu – Đóa hoa giao tiếp.

Nếu như nói, Hà Tiểu Khê sinh ra là con gái, nhưng lại có khuôn mặt của con trai, như vậy chẳng phải Hứa An Ly là con gái thực thụ sao??? Cô có vẻ là một thiên sứ tốt bụng và đáng yêu. Miệng mỉm cười, ngọt ngào chẳng khác nào cô nữ sinh Dương Ngọc Doanh, trong lần biểu diễn tiết mục ăn nghệ của trường, cô đã đạt giải nhất ca khúc dành cho tuổi học trò.

Tính cách của hai người hoàn toàn trái ngược nhau, một người thì trầm, còn một người thì cá tính, trắng đen rõ ràng, có thể bù trừ cho nhau.

Vốn dĩ lúc đầu hai người chỉ là trêu đùa cho vui, nhưng không hiểu vì sao lại phát sinh....chuyện tế nhị đó?

Thiếu nữ tuổi 17, đêm hôm thanh vắng tương tư một mình trên giường. Đưa mắt nhìn lên cung trăng, nhưng “trăng sáng không rành li hận khổ, tà quang áo hiệu xuyên chu hộ”. “Bạn trai của cậu thì chắc là tốt đấy, ba năm rồi chưa nhìn thấy mặt, như thế mà cũng gọi là bạn trai à? Chưa biết ai hơn ai đâu, cậu không thấy mình đang lãng phí tuổi thanh xuân vì anh ta à? Có khi cậu dựng luôn cái miếu thờ trình tiết đi là vừa”, Hà Tiểu Khê đắc ý nhai lại.

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô ta nói như vậy. Có nói nhầm một trăm lần, thì chân lý vẫn là chân lý. Cô bạn Hà Tiểu Khê mở miệng: “Ông già nhà cậu”, mím miệng cũng “ông già nhà cậu”, sau một thời gian dài, Hứa An Ly cũng dần thừa nhận kiểu nói ấy. Hơn nữa, cô và anh ta, đúng là đã lâu chưa nói chuyện với nhau.

Không gặp mặt, nhưng có thể viết thư. Gặp gỡ, còn hơn nhớ nhung.

Cảm giác đó giống như trong một bài thơ “Nam Hương Tử” của Phùng Diên Tị mà cô đã từng đọc qua, chỉ có thể hiểu ý, mà khó diễn tả thành lời. Về sau, cô đã viết bài thơ đó vào trong bức thư tình, đại ý:

Tế vũ thấp lưu quang

Phương thảo niên niên dữ hận trường

Yên tỏa phong lâu vô hạn sự

Mang mang

Loan kính uyên thâm lưỡng đoạn trường

Hồn mộng nhiệm du dương

Thụy khởi dương hoa mãn tú sàng

Bạc hạnh bất lai môn bán yếm

Tà dương

Phụ nữ tàn xuân lệ kỷ hàng

Đặc biệt là câu “Phụ nữ tàn xuân lệ kỷ hàng”, nó khiến người ta xúc động đến rơi nước mắt.

Ba năm rồi ư?

Kể từ khi người đó đến học tại Đại học Phương Nam, thành phố Thanh Đảo, đến mỗi kỳ nghỉ lại không thấy về. Nhà anh ta rất nghèo, nên ngoài thời gian lên lớp, phải đi làm thêm kiếm tiền đóng học phí. Về sau, anh luôn tự hào nói cô, anh có thể giành được học phí để cải thiện đời sống cho mẹ, những tháng ngày khó khăn giờ đã qua.

Cô trách Hà Tiểu Khê là đồ bà già lắm chuyện. Nếu như không phải do ả ta ngày nào cũng nhai đi nhai lại cái câu “ông già nhà cậu”, thì giờ này Hứa An Ly đâu phải rơi vào tình cảnh sốt ruột vì một việc vợ vắng và càng không phải trần trọc, nằm đếm sao trời vô nghĩa thế này.

Khi thiếu nữ có tâm sự, điều họ sợ nhất chính là bị giày vò. Giống như nước sợ nhất là khi bị gió thổi vậy, tầng tầng lớp lớp của những gợn sóng đó như những tâm sự đang giằng xé trong lòng người thiếu nữ. Nếu một ngày nào đó bị nhàu nát, muốn khôi phục, là điều không thể. Bởi vì, nước khô cạn, gió có mạnh đến mấy cũng không thể thổi cho nước gợn sóng được. Còn nước đầy ắp, nhưng lại không có gió thì vẫn chẳng trôi về đâu...

Trong mười hai năm từ tiểu học cho đến trung học, Hứa An Ly luôn tỏ ra lạc quan như thiên sứ hạnh phúc. Hà Tiểu Khê thường chế giễu, chỉ có người nào chưa “dậy thì” mới vô tư như vậy, kiểu người này dứt khoát là kẻ ngốc trong tình yêu, vì thế làm sao cô ta không vui cho được?.

Hứa An Ly cảm thấy, về phương diện này cô đúng là ngốc thật. Hà Tiểu Khê không hề nói oan cho cô.

Hôm đó, sau khi đánh xong trận cầu lông và rời khỏi phòng thể dục. Hà Tiểu Khê lại giống như một bà già lắm chuyện khi tò mò hỏi han Hứa An Ly: “Nghỉ hè, ông già nhà cậu không về thăm cậu à?”. Hứa An Ly mất một hồi lâu mới lúng ba lúng búng nói: “Nghỉ hè anh ấy còn phải đi làm, không về được”. Hà Tiểu Khê không thêm quan tâm châm biếm lại: “Cậu đúng là con ngốc dễ đánh lừa nhất thiên hạ, người ta mang cậu đi bán, mà cậu vẫn giúp người ta đếm tiền! Dựa vào cái gì, mà cậu tin tất cả những lời anh ta nói? Không khéo giờ này anh ta đang lảng mạn bên người khác rồi cũng nên. Anh ta đang nói dối cậu, cậu có biết không?”

Lúc đó, Hứa An Ly mặt đỏ tía tai nói với Hà Tiểu Khê: “Anh ấy không phải là loại người đó!”

“Vậy thì cậu nói cho tớ biết, anh ta là loại đàn ông nào?”

Đối mặt với những câu chất vấn của Hà Tiểu Khê, Hứa An Ly đều không trả lời được.

Đúng vậy, anh ấy thuộc loại đàn ông nào? đàn ông được phân ra làm bao nhiêu loại? cô đâu có biết?

Đàn ông lại không phải là bộ quần áo thời trang, cũng đâu phải là xe hơi, nên làm sao có thể phân thành bao nhiêu loại? nhưng nhìn thấy sự hiếu thắng của Hà Tiểu Khê, cô cũng không dám giả mồm xem như là một công thức hóa học hay hình học cao siêu. Cô khó mà đánh bại được Tiểu Khê, bởi thầy giáo chưa từng dạy qua vì một lẽ trong giáo trình cô chưa được học. An Ly vẫn bị Tiểu Khê hỏi dồn dập, cô chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn cô nàng, ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, dựa vào đối phương để đưa ra kế sách: “Chuyên gia tình yêu, tại hạ sẵn sàng lắng nghe”.

“Đàn ông mà.....”, quả nhiên Tiểu Khê cứ khẳng khẳng: “Chỉ có hai loại, một loại là cậu si mê anh ta nhưng anh ta không yêu cậu, còn loại kia là anh ta lừa dối cậu và cậu đang nhắm mắt làm ngơ!”

An Ly không thể không bái phục Tiểu Khê và cô rất tán thành những cảm nang sống của cô nàng. Tóm lại, nếu trong học tập có vấn đề nào không hiểu thì An Ly giảng giải tận tình, nếu gặp phải vấn đề về cuộc sống hay vấn đề về đàn ông, cô tin cậy đặc biệt vào Tiểu Khê.

“.....Vậy thì.....cậu thử nói xem anh ta thuộc loại đàn ông nào?”, vừa nói dứt câu, mặt của Hứa An Ly đã nóng bừng lên như vừa bị ai đó bạt tai.

“Muốn nghe sự thật hay nói dối?”

“Sự thật!”

“Anh ta không thuộc loại người nào!”

“Tớ không hiểu ý của cậu”. An Ly nhìn Tiểu Khê đầy nghi hoặc.

“Đúng là đồ ngốc! như vậy mà cũng đòi quyết tâm và học BW cùng tớ, quyết tâm để ngồi cùng bàn, tớ không cần một người ngốc như cậu ngồi cùng bàn”, Tiểu Khê giương mắt lên nhìn An Ly: “Cậu thì thông minh, đến thiếu gia họ Trương cũng không thể một chân giẫm lên hai chiếc thuyền, chắc phải để cậu làm ứng cử viên dự bị mất?”

“Với mắt đỏ con người vàng của tớ, chẳng phải sẽ nhanh chóng loại anh ta?”, An Ly chế nhạo.

Đây là sự thực, may mắn thay chỉ trong một thời gian ngắn, thể xác và tinh thần của thiếu nữ Hà Tiểu Khê không phải chịu ảnh hưởng lớn hay một sự hủy hoại nào, mặt nặng mày nhẹ với nhau mất một tuần, lại chủ động làm lành. Hà Tiểu Khê rất nhanh bắt chuyện với “ông già nhà cậu” và trở về với chủ đề chính.

“Anh ta ấy à, không ghét cậu, nhưng cũng chẳng yêu cậu nhiều hơn”

“Như vậy là ý gì?”, An Ly phụng phịu

“Tớ phát hiện ở cậu, cứ mỗi lần nói đến chủ đề này là trí não như bị đoản mạch”, Hà Tiểu Khê gõ nhẹ một cái lên trán Hứa An Ly, khuôn mặt thấp thoáng vẻ đợi chờ. “Anh ta muốn tán tỉnh cậu, nếu nói không thích cậu, thì không đúng, nhưng nếu nói anh ta thích cậu, thì anh ta chưa thực sự xem cậu là bạn gái chính thức của anh ta”, Tiểu Khê phân tích

“Cậu càng nói tớ càng thấy mơ hồ.”, An Ly buồn bã

“Tớ cũng thấy vậy, ba năm nay, hai người khăng khít chẳng khác nào Hồng Nhạn đưa thư, vậy mà chưa một lần nói đến từ yêu?”, Tiểu Khê nheo mắt cười.

“Chưa hề. Chúng tớ là thanh niên cách mạng tốt!”, Giọng An Ly tỏ ra hóm hỉnh.

“Thanh niên cách mạng nên mới trong sáng như vậy, hai người không phải là thiếu niên Lý Liên Anh, Tiểu Đức Trường, họ kìm nén tình cảm thật của mình mặc cho người khác yêu đến quay cuồng”.

“Cậu thử nói xem phải làm thế nào?”, An Ly chớp chớp mắt.

Tiểu Khê hơi nheo mắt, sau đó lớn tiếng cười “Hay cho tớ viết thư tình thay cậu, để kiss anh chàng kia một cái”.

“Ái chà, đáng chết, cậu đúng là đồ lưu manh!”, Hứa An Ly gắng sức nắm chặt vai Hà Tiểu Khê, cô muốn An Ly thú nhận thành khẩn một sự thật ngọt ngào: “Có phải An Ly và Trương thiếu gia lần đầu tiên đi chơi với nhau, anh ta đã kiss cậu không?”

“Ừ, hôn liên tục, đến nỗi tớ không thở được vì thiếu oxy”, An Ly thật thà kể lại.

“Á, hóa ra hai người là cặp đôi siêu lưu manh!”, Tiểu Khê tỏ ra thảng thốt

Hứa An Ly muốn quên người ấy ngay lập tức.

Tốt hơn hết là cô nên làm theo lời Hà Tiểu Khê, hãy coi như người ấy đã chết, không bao giờ nhắc tới “Người đã chết đó”, “Ông già nhà cậu” nữa!

“Từ bây giờ cô phải căm ghét anh ta!”

Hứa An Ly liếc trộm Tiểu Khê, không còn cách nào khác! cô ta như con giun bò trong bụng của mình, không điều gì cô có thể giấu giếm Tiểu Khê được.

“Hận là trạng thái cấp cao của yêu, cũng là hình thức biểu hiện tốt nhất của yêu!”, Tiểu Khê tỏ ra đắc ý.

“Đừng nói nữa, càng thảo luận, càng làm cho người khác phiền lòng”, An Ly rơm rớm nước mắt.

“Cậu đừng dùng lời nói của mình để làm vẩn đục một thiếu nữ có tâm hồn thuần khiết như tớ, tớ không phải là cậu, đừng có mở miệng là yêu, mím miệng là đàn ông, tớ không muốn nghe!”, An Ly tức giận.

Chẳng quan tâm đến Hứa An Ly đang đưa mắt nhìn mình, Hà Tiểu Khê cuối cùng vẫn nói một câu mang tính tổng kết quăng vào cô gái mít ướt. Câu nói đó giống như một trái lựu đạn, đột nhiên phát nổ ngay trước mắt!

“Chẳng liều thuốc nào có thể chữa được căn bệnh si tình của cậu!”

Hứa An Ly đứng đờ người. Đôi mắt đen bối rối nhìn Hà Tiểu Khê. Có vẻ như muốn nhấn mạnh từng chữ: có – thật – như – vậy – không?

Chơi mãi trò cũ cũng mệt, vì vậy những ngày này, Hứa An Ly và Hà Tiểu Khê chỉ trốn trong phòng xem ti vi, ăn kem, lên mạng, đi ngủ, cuộc sống nhàn nhã chẳng khác nào những chú ỉn công nghiệp dễ thương. Thịnh thoảng cũng nói dăm ba câu chuyện, chủ đề câu chuyện là những thắc mắc đại loại như hồi còn trung học cặp đôi nào là có vẻ mập mờ nhất, nhưng cuối cùng cũng tan vỡ ngay sau khi bị phát hiện. Ngoài ra, còn đề cập tới Trí Nguyên, nhân vật này chẳng có gì để nói, bởi từ nhỏ hai người họ đã hứa hẹn với nhau cùng học ở BW, đến bây giờ coi như họ đã hoàn thành được nguyện vọng.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, khi không nói chuyện, cho dù là lúc online trên QQ, lúc xem ti vi thì tâm trí của Hứa An Ly lúc nào cũng nghĩ tới mấy chữ “Ông già nhà cậu” .

Hà Tiểu Khê nhìn cô chế nhạo: “Xem như tớ xử oan cậu, tớ đã làm cậu trở nên mất hồn như vậy. Tớ mong rằng sau này hai chúng ta sẽ tìm thấy một cặp song sinh là hoàng tử trong mộng ở BW để yêu. Đến lúc đó, chúng ta sẽ mua nhà gần nhau, nhà tớ có con gái tuổi mới lớn, nhà cậu có con trai, sau này chúng sẽ trở thành một cặp thanh mai trúc mã, yêu nhau say đắm ...”

Hai người họ từ nhỏ đến lớn đã như hình với bóng. Hẹn ước, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng phải luôn sát cánh bên nhau. Trong trường họ là cặp chị em khá ấn tượng, một người có tướng mạo như đàn ông, còn người kia thì điềm tĩnh như nước. Trước đây, mỗi lần nghe Hà Tiểu Khê nói như vậy, cả hai cô nàng lại cười nghiêng ngả tưởng đồ nhà. Nhưng hôm nay, khi nghe câu nói này Hứa An Ly lại cảm thấy buồn mà không biết phải làm sao?

“Chị cả, hôm nay em sẽ không nói một lời nào đả tội với chị đâu ...”, Tiểu Khê nhìn sang An Ly một cách tinh nghịch.

“Cái kia.... Tớ không muốn báo choBW nữa”, cô nàng An Ly lắp bắp đến nửa ngày, mới nói được câu.

Hà Tiểu Khê đưa tay ra xoa đầu Hứa An Ly, để chắc chắn rằng thân nhiệt của cô nàng vẫn bình thường, cô cũng chỉ xem như là chuyện cười mà thôi, không có suy nghĩ gì.

Ăn tối xong, Hà Tiểu Khê đang xem ti vi, chương trình thời sự chẳng có gì hấp dẫn, cô chỉ thích xem phim truyền hình của Hàn Quốc, phim tình yêu của Đài Loan, phim về giới trẻ của Nhật. Tất cả những chương trình đó đều phải sau 8h mới phát sóng. Một ý nghĩ buồn chán hiện ra trong đầu, cô đột nhiên linh cảm thấy như có điều gì không ổn, bất chợt cô như đã hiểu ra tất cả.

Là thật sao?

Nghĩ lại mới thấy, gần đây Hứa An Ly có những biểu hiện khác lạ, Hà Tiểu Khê cảm thấy sự tình so với những gì mình tưởng tượng có vẻ nghiêm trọng hơn rất nhiều, Cô không dám đùa với chính mình nữa, ngay cả nói đùa, cũng không thể lấy chuyện này ra để nói.

Lúc này, Hứa An Ly đang nằm trên giường, buồn chán nhìn ra cửa sổ chỉ thấy một màu đen bao trùm, Tiểu Khê vừa từ phòng khách trở về, ngồi trước ti vi một lát. Vốn dĩ, muốn chờ đến giờ chiếu bộ phim yêu thích của Hàn Quốc “Bản tình ca mùa đông”.

Diễn viên Hàn Quốc Bea Jong Joon là thần tượng của cô, nếu ngày nào lỡ không được xem phim đều đặn, mẹ cô nhất định phải đánh dấu lại, nhưng tối nay cô không còn tâm trí để nghĩ tới thần tượng, thần tượng đã bị cô ném sang nước Java, lúc này chỉ thấy đầu óc rối như tơ vò.

Ý nghĩ này, không! là quyết định! một quyết định bất ngờ, không hề báo trước cho cô biết, có cảm giác,giống....giống như ... bạn – đang – trong – giấc – ngủ say, đột nhiên mở choàng mắt, có một tên trộm đứng ngay trước mặt, dọa bạn một phen, đã làm bạn một phen hồn bay phách lạc! Mặc dù, sự đột nhiên này đã được báo trước.

Hứa An Ly biết trước là sẽ bị Hà Tiểu Khê sẽ mắng cho cô một trận như vòi phun máu chó. Không còn một cái gì, chắc chắn cô nàng cong cớn đó sẽ không tha cho cô. Thật khó nói nên lời. Cô thấy băn khoăn vì không đủ dũng khí để mở miệng nói cho mẹ biết. Mẹ mà biết sự thật mà không bằm cô thành nhiều mảnh mới là lạ!

“Làm thế nào bây giờ?” “Làm thế nào bây giờ?”..... tự mình hỏi đến n lần!

Có bệnh thì phải chữa, Hứa An Ly đã bị bệnh. Chỉ có điều, cô phải tự chữa cho mình . Cô phân vân khi xuống giường, bật đèn, tung một đồng xu lên cho rơi tự do xuống đất, trước khi tung cô phải nhắm mắt lại và tỏ vẻ

thần bí, nếu như mặt chữ ngửa lên, thì làm theo cách mà cô đã nghĩ, nếu mặt không có chữ ngửa lên thì...cô thấy đây không phải trò mê tín, mà rất chuẩn xác. Trước đây, cô và Hà Tiểu Khê mỗi khi phân vân về chuyện gì đó, họ lại tung đồng xu lên để đưa ra quyết định, kết quả, mỗi lần lựa chọn đều là “bóng tối đã qua, ánh sáng đã đến”.

Haha, đồng xu đã được tung lên, nghe thấy âm thanh của nó chạm xuống đất vang dội, nhưng cô nàng không dám mở mắt nhìn, thật căng thẳng.....

Từ từ, từ từ và hồi hộp mở mắt ra. Nếu như lúc đó đang đứng trên lầu cao 18 tầng, bảo cô nhảy xuống, chắc cô cũng không một chút do dự. Nhưng tòa nhà này chỉ có 2 tầng, nếu có nhảy xuống, chẳng có gì oanh liệt

Nhắm mắt lại, chỉ thấy một tâm trạng bi thương trải dài vô tận.

Cũng không biết sau bao lâu, Hứa An Ly đã mở to đôi mắt trong vô thức, nhìn chăm chăm vào đồng xu đang phát ra ánh sáng trong bóng tối. Haizz, mặt chữ, kia không phải là chữ sao? Hóa ra sau một hồi căng thẳng, cô đã nhìn nhầm.

Chữ này, giống như đi tranh cử tổng thống, để rồi cuối cùng, tuy giành được số phiếu bầu tuyệt đối, nhưng cô không có cách nào có thể biến niềm vui mừng và sợ hãi trong giây lát thành một tiếng cười vô tư sảng khoái, muốn cười cũng không được! Chuyện này, quá lớn, lớn đến nỗi có thể thay cô quyết định cả quỹ đạo cuộc đời mình. Là khúc cong hay con đường bằng phẳng. Hạnh phúc và không hạnh phúc. Cô không biết ... không có ai có thể thấy trước tương lai của mình.

Tuổi thanh xuân giống như làn đường một chiều, chỉ có đường tiến mà không có đường lùi.

Như thế sẽ không có gì nếu cuộc sống con người trở nên giống nhau, cũng không có kiểu giống như thật mà lại là giả, chỉ có một cách lựa chọn. Cô nghe thấy một âm thanh vang lên như đang tự nói với mình: “Đừng trách trăng sáng bất tri li hận khổ. Phá kien thành điệp, song song phi”

Hứa An Ly dùng sức thở ra một hơi! Cô tự lẩm bẩm: “Làm kén để tự trói buộc, phá kén để biến thành bướm. Nếu như không phá kén, có thể thành bướm được không? Nếu như không thành bướm, lấy gì để tung cánh mà bay? Phá kén chắc chắn là đau rồi...bướm lại lãng mạn, biết đâu?”.

Mấy tối nay, tối nào cô cũng ngậy người nhìn lên trần nhà không chớp mắt, từ tối cho đến sáng, nếu như có thể nhìn xuyên thủng trần nhà nghĩa là đã tìm ra được lối thoát, không biết ánh mắt của cô có thể tạo ra được bao nhiêu lỗ nhỏ chi chít như những tổ ong? Hứa An Ly vẫn không nhận ra được cảm giác đó, cô đang cố gắng loại bỏ thứ cảm giác này và nén chặt nó vào một góc sâu khuất nhất trong trái tim. Cô nghĩ, chỉ như vậy, mới không để người khác biết đến. Nhưng cách đó chẳng khác nào như hồ lô trong nước, càng nén chặt bao nhiêu thì càng nổi lên bấy nhiêu, cuối cùng, muốn nén cũng không nén xuống được, giống như trái tim của cô đang nổi nênh trên biển nước. Mặc cho sóng nước, thậm chí không có gió, nhưng cũng dập dờn, với vô số làn sóng lăn tăn nổi lên...

Trong bóng tối, cô từ từ nhắm mắt lại. Hãy quên anh ta, hãy quên anh ta....

Từ trong đôi mắt của Hứa An Ly có một thứ nhấp nháy như nước đang dần chuyển động, chậm chậm lăn dài xuống. Đó là nước mắt, những giọt nước mắt trong suốt rõ ràng, mang bao nỗi khát vọng trong sáng của một thiếu nữ, nhưng lại không hiểu thế nào là đợi chờ, say sưa ngọt ngào. Như dòng suối, vui vẻ khoan khoái tuôn chảy.

Tít! Tít! âm báo tin nhắn từ con dế yêu của cô bỗng vang lên, sau hai tiếng kêu vang dội trong căn phòng đầy tĩnh mịch, khẽ khàng im tiếng, hiển

thị trên màn hình là chữ: Khê

“Vì anh ta đúng không?”

Năm chữ “Vì anh ta đúng không”, làm trái tim của Hứa An Ly lại một lần nữa lồi nhịp, cảm giác như đang nhảy thẳng đến cổ họng, nhịp tim của cô đang nóng dần. Hai má ửng hồng, tựa như hoa anh đào chớm nở vào mùa xuân, phảng phất mùi hương. Ngón tay nhỏ nhắn của cô đang chỉ trên bàn phím, hơi run run, nhảy múa. Trên trán, vì căng thẳng, đã lấm tấm những giọt mồ hôi.

Một chút lòng tin cũng không có, không biết có nhận được sự giúp đỡ từ kẻ sẵn sàng chết cho đồng bọn? Nếu cô ta không giúp, rồi cả mẹ cô nữa, với tỉ lệ 2:1, cô phải chống đỡ thế nào thì mới được bỏ phiếu thông qua?

Nhưng trong vòng 1 phút, cô vẫn viết ra một chữ “ừ” rồi gửi đi.

Nếu như nhận được sự giúp đỡ từ phía Hà Tiểu Khê, thì Hứa An Ly đã có thêm một đồng minh có thể tin cậy được. Có lẽ có thêm người sẽ dễ đối phó với mẹ cô hơn. Trong đêm tối yên tĩnh, hai thiếu nữ nằm trên hai chiếc giường của họ, đang dùng ngón cái để bấm tin nhắn trao đổi cho nhau.

“Anh ta quan trọng hơn tớ?”, dòng chữ mang đậm mùi thuốc súng.

“Anh ta là anh ta, cậu là cậu”.

“Trọng tình hơn bạn”, sự hờn dỗi mang vẻ quở trách.

Nhìn thấy dòng chữ này, Hứa An Ly không nhịn được cười. Cô biết, trong cơn tức giận đối phương đã tha lỗi cho mình!

“Cậu đã từng như vậy đúng không?”

“Anh ta cũng yêu cậu như cậu yêu anh ta chứ?”

Đợi một lúc lâu, mới gửi lại.

“Có lẽ là.... đúng vậy”.

“Vì anh ta mà cậu định thôi học ở BW để xin về học cùng trường với anh ta ...không được! tớ không thể xa cậu được...”.

“Vừa nãy cậu đã đồng ý, bây giờ lại nuốt lời. Vả lại, nghỉ hè chúng ta có thể gặp nhau mà”.

“Tớ muốn như bạn trai của cậu.....”

Gửi mấy tin nhắn đi, Hà Tiểu Khê có cảm giác khó chịu trong đầu, như có thứ gì đó đang mắc kẹt lại. Không tài nào thở ra một cách khoan khoái, để phá bỏ cái cảm giác bị tắc nghẽn ấy! Một nỗi buồn đang điên đảo trong đầu, làm cho sắc mặt ngầy thơ của cô trở nên nhợt nhạt, cô cố gắng cắn chặt môi, để kìm nén thứ chua chát trong mắt đang dần dần chảy xuống. Nếu tính từ hồi còn học mẫu giáo, tình bạn của họ đã gắn kết hơn 10 năm nay. Nên làm sao nói chia ly là chia ly ngay được.

Hà Tiểu Khê lặng lẽ nằm trên giường.

Cô vốn không phải là một cô gái yếu đuối hay khóc, mắt nhìn lên trần nhà, không còn muốn gửi lại tin nhắn cho Hứa An Ly nữa. Càng nghĩ càng thấy buồn, không kìm nén được, đột nhiên nước mắt cứ lã chã rơi.

Từ nhỏ đến lớn chỉ có Hứa An Ly là bạn thân, là người có thể khiến bộ phận nội tâm mềm mại của Hà Tiểu Khê lộ ra, tỏa ra hơi thở ấm áp. Nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống má.

Trước mắt chỉ thấy hiện ra một bức tranh đầy kỉ niệm của những tháng ngày còn vui vẻ bên nhau, bức tranh ấy tựa như những đám mây, chuyển động chậm chậm trước ống kính một cách đều đặn. Hà Tiểu Khê thích được cùng Hứa An Ly thân thiết gần bó, thổ lộ mọi chuyện, thích được

nghe cô chia sẻ những bí mật nhỏ, thậm chí còn đỏ mặt, loạn nhịp với cô khi cùng tranh luận anh chàng nào dễ bị dụ dỗ nhất. Nhưng bây giờ, trong dòng lũ của thời gian, họ đột nhiên trưởng thành, đã có bí mật riêng, muốn được đi xa một mình.

Đã từng có tình bạn quan trọng hơn tình yêu. Bây giờ trước sự lựa chọn mới của cô bạn trúc mã, thì tình yêu đã quan trọng hơn tình bạn rồi.

Hà Tiểu Khê cảm thấy nổi mất mát và bất lực khi tình bạn phải chia cắt. Thậm chí cô còn cảm thấy ghen tị với người con trai kia. Cũng không biết từ khi nào, cô đã bật đèn sáng và lôi ra tập ảnh từ nhỏ đến lớn, trong đó có rất nhiều ảnh của cô và Hứa An Ly. Các tư thế đến khung cảnh kiểu nào cũng có, lật xem từng trang từng trang một. Giống như một thước phim nghệ thuật, đưa cô chầm chậm trở về những năm tháng đã qua.

Vậy mà vẫn còn tấm ảnh chụp chung của hai người từ hồi còn một tuổi. Cho đến tận bây giờ, đó là tấm duy nhất họ chụp khoả thân. Hứa An Ly đã có một lần xem qua tấm ảnh này, gõ lên trán Hà Tiểu Khê và nói: “Á! tư thế vò đầu của cậu thật là chuyên nghiệp, còn bé xiu mà đã phát huy tài năng, nhìn cứ như là người mẫu ấy”.

Hà Tiểu Khê đã đáp lại Hứa An Ly: “Cái miệng toe toét của cậu trông thật gớm ghiếc, trên đời này chắc chẳng có đàn ông nào thích cậu đâu, cậu đúng là một mỹ nhân gốc ghêch! Một khuôn mặt xinh đẹp thế kia, ôi thật là lãng phí!”

Trong mắt Tiểu Khê lúc này đang lấp lánh những giọt nước dâng tràn và tuôn rơi đầy tiếc nuối. Căn phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Đêm nay, Hứa An Ly cũng không ngủ được. Cô không ngờ rằng Hà Tiểu Khê lại ủng hộ cô. Tuy phản đối cô, nhưng cuối cùng Tiểu Khê đã ủng hộ cô một cách miễn cưỡng.

Điều mà Hứa An Ly lo nhất là mẹ. Bao nhiêu năm qua, tất cả mọi việc đều do mẹ thay cô quyết định. Thậm chí mặc quần áo như thế nào, dùng điện thoại của hãng nào, cô đều không có quyền lựa chọn. Lần nào cũng là mẹ cô chủ động mua về, không quan tâm cô có thích hay không. Mẹ cô cho rằng, cô chỉ có quyền đón nhận. Hứa An Ly không muốn làm mẹ buồn, cô là một cô con gái ngoan.

Hơn nữa bao nhiêu năm qua, mẹ đã vì cô mà không đi bước nữa. Mặc dù cô không hề phản đối chuyện mẹ tái hôn, nhưng bà có lý do riêng. Bà sợ mối quan hệ giữa cha dượng với Hứa An Ly không tốt, sẽ làm ảnh hưởng đến việc thi cử, học hành của cô.

Trong bóng tối, Hứa An Ly lại một lần nữa cầm đồng xu tung lên không trung, nó xoay vài vòng rồi rơi xuống... Lại là mặt “chữ”! Ánh mắt cô dao động trong giây lát rồi bỗng sáng lên như nhìn thấy pháo hoa.

Xin lỗi, đồng chí La Ngọc Mai yêu quý! Nếu đồng chí cũng mười bảy tuổi, tôi tin rằng, đồng chí cũng sẽ ủng hộ Hứa An Ly. Nhưng rất tiếc, La Ngọc Mai đã qua tuổi trăng tròn ấy từ lâu lắm rồi.

Cuộc sống quả thật là đáng quý, nhưng giá trị của tình yêu còn cao quý hơn nhiều.

Người đó và mẹ, ai quan trọng hơn? Tình yêu và tình mẫu tử, cô không biết phải chọn bên nào?

Khi mới bước chân vào tiểu học, bà La Ngọc Mai đã truyền cho Hứa An Ly một chân lý rằng nếu không muốn cuộc sống vất vả như mẹ, con nhất định phải thành công trong sự nghiệp.

Vì lý tưởng của mẹ, cô đã cố gắng trong suốt mười hai năm. Trong thời gian ấy, cô luôn là cô con gái ngoan. Bây giờ, cô muốn được một lần trong đời tự quyết định và làm theo ý thích của mình. Cô không phải là bản sao của mẹ, cô muốn được sống theo cách của mình!

Hà Tiểu khê đề xuất kế “tiền trăm hậu tấu”, thực hiện xong nguyện vọng rồi mới nói cho mẹ biết. Hứa An Ly cũng muốn như vậy. Nhưng đôi mắt của mẹ quả thực rất tinh tường, chẳng chuyện gì có thể qua được mắt bà.

Than ôi! Từng tiếng thở dài phá tan không gian yên tĩnh.

Thật phiền phức! Ngày mai cô đã phải đến trường đăng ký nguyện vọng.

Mùa hè sắp kết thúc, thời tiết không còn nóng nực như trước. Nhưng Hứa An Ly lại cảm thấy oi bức đến ngột ngạt, ở đâu cũng thấy nóng. Tính khí của cô cũng dễ nổi nóng hơn. Nói chuyện với ai không thấy vừa ý, là cô lại muốn nổi cáu. Nhất là mẹ, hằng ngày sau khi tỉnh giấc, việc đầu tiên phải làm là đàm luận với cô về việc đăng ký nguyện vọng, cùng cô mặc sức tưởng tượng đến viễn cảnh tốt nghiệp BW xong sẽ đi du học ở Mỹ hoặc ở Úc. Cô gái Harvard Lưu Diệc Đình luôn là tấm gương mà bà thường áp dụng để dạy cô.

“Con không phải Lưu Diệc Đình!” Cô phản nộ đáp lại.

“Con...” Chết lặng một lúc lâu, bà tức tối đến nỗi toàn thân run rẩy!

La Ngọc Mai ngạc nhiên nhìn con gái. Bởi mười bảy năm nay, đây là lần đầu tiên cô con gái Hứa An Ly dám ngang ngược cãi lại bà! Vì quyết định trọng đại cho tương lai của mình, cô và bà đã cãi nhau một trận lôi đình.

Hai mẹ con, ai cũng tức đến phát điên!

“Con nói cho mẹ biết, con không những không phải là Lưu Diệc Đình, con cũng không học ở BW gì hết!” Hứa An Ly cũng không biết cô lấy dũng khí từ đâu mà có thể nói với mẹ những lời như vậy, mà giọng nói của cô lúc

ấy còn vang vọng, quả quyết như thế không muốn để lại một khoảng trống nào cho sự thương lượng.

La Ngọc Mai không khỏi kinh ngạc! Choáng váng! Tức giận! Cơn giận dữ chẳng khác nào một tiếng sét nổ giữa trời quang! Khó mà có thể tưởng tượng được!

Nhà họ Hứa giống như đang xảy ra một trận động đất và sóng thần cấp độ mười.

Không biết bà La Ngọc Mai đã bóp vỡ chiếc cốc đang cầm trong tay từ bao giờ mà máu chảy ra loang lổ. Nhưng lúc đó, bà không hề hay biết máu trên tay đang chảy, cũng không có cảm giác đau đớn gì. Bà chỉ cần cô con gái trả lời một câu: “Vì sao?”

Nghe thấy câu hỏi phần nộ này, Hứa An Ly có vẻ luống cuống.

“Mẹ muốn con phải trả lời mẹ vì sao?”

“Vì sao? Vì sao mẹ kết hôn? Vì sao mẹ sinh ra con? Vì sao mẹ ly hôn? Người đàn ông vẫn thường xuyên gọi điện cho mẹ, mẹ có bao giờ hỏi vì sao không?”

Hứa An Ly chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ nói ra những lời điên rồ như vậy trước mặt mẹ. Đây là lần đầu tiên cô thấy sợ cả chính mình!

Sau khoảnh khắc choáng váng, đầu óc trống rỗng, bà La Ngọc Mai đã hồi phục được ý thức: “Nếu con khẳng khái cự tuyệt học ở BW, xem như mẹ con ta mất nhau!”

“Được! Là chính mẹ nói đấy nhé, từ nay giữa con và mẹ không còn tình nghĩa gì nữa.” Sau khi để lại câu nói này cho mẹ, Hứa An Ly bỏ đi.

La Ngọc Mai cảm thấy quyết định của con gái giống như một sự thách thức. Nhưng bà cũng không để mình biến thành một người câm.

“Đứng lại!” La Ngọc Mai hét lên như muốn lôi kẻ vô lý và điên cuồng kia quay lại.

“Việc của con, con tự quyết định! Con không phải là đồ chơi của mẹ! Bao nhiêu năm nay, con luôn phải chịu sự sắp đặt của mẹ, con thấy quá đủ rồi!” Không chờ mẹ tiếp lời, Hứa An Ly đi thẳng về phòng. Rầm! Cô khóa trái cửa lại. Phút chốc, La Ngọc Mai như bị ngăn cách ở một thế giới hoàn toàn khác. Đó là thế giới của riêng bà, một thế giới đã làm bà bất an, đau khổ, lúng túng và ngơ ngác.

Cách đó ba bước chân, phía bên kia cánh cửa là thế giới của con gái bà – Hứa An Ly. Chỉ là một cánh cửa, nhưng lúc này, sao bà thấy nó xa xăm như thiên đường và địa ngục. Điều đó đã thực sự chứng minh cho câu nói: “Trên thế giới này, khoảng cách xa nhất không phải là chân trời góc biển, mà là mẹ đang ở bên cạnh con, nhưng con lại không biết mẹ yêu con đến nhường nào.”

Đúng vậy, Hứa An Ly đã vứt bỏ tình yêu thương của mẹ giống như vứt bỏ một món đồ đã hết hạn sử dụng. Cô cự tuyệt đối thoại, không thêm tranh cãi, giải thích với bà. Cô ghét cái thế giới mà bà luôn cho là đúng.

Sau bao nhiêu năm, Hứa An Ly nhận ra rằng lòng căm hận của cô dành cho sự áp đặt của mẹ như ngọn lửa đang rừng rực cháy, muốn dập nhưng không cách nào dập tắt được. Cả căn nhà như đang chìm vào sự tĩnh lặng dưới vực sâu. Tất cả các biện pháp đều đã được áp dụng, La Ngọc Mai chỉ còn nước đi tìm cô bạn thân Hà Tiểu Khê của con gái, hy vọng cô ta có thể giúp đỡ.

Hà Tiểu Khê đang bị mâu thuẫn vì điều đó. Cuối cùng cô nhận ra, làm người tốt khó hơn là làm người xấu. Bởi vì giúp đỡ bất kỳ ai trong số họ

đều không làm cả cô và người kia vui.

“Dì à, dì muốn Hứa An Ly có cuộc sống vui vẻ hay trở thành công cụ để thay dì thực hiện mong ước của mình?”

La Ngọc Mai thật không ngờ Hà Tiểu Khê lại hỏi mình câu đó. Chỉ trong một đêm, họ trở thành hai người thuộc hai thế giới khác nhau. Khoảng cách giữa hai thế hệ thật khủng khiếp!

“Dì cũng chỉ muốn tốt cho tương lai của nó!” La Ngọc Mai nén nổi giận trong lòng.

“Lẽ nào chỉ có học ở những trường danh tiếng thì tiền đồ và cuộc sống mới tốt hơn? Chỉ cần thi đỗ đại học, chẳng phải các kiến thức đều giống nhau sao?” Hà Tiểu Khê bèn lên phản bác lại.

“Cuộc sống của người làm bảo mẫu với những người thuộc thành phần tri thức có giống nhau không? Chất lượng cuộc sống của họ có giống nhau không? Một nữ công nhân và một giáo sư có thể chung một tầng lớp được không? Nói như con, tất cả mọi người không cần phải đi học, dù làm gì thì cũng đều là để sống và tồn tại, chỉ cần không chết đói là được, cần gì phải lãng phí tiền của, lại tốn thời gian? Con xem mấy nhà vật lý, nhà hóa học, có phải đại học Thanh Hoa chiếm đa số không?”

“Một người tốt nghiệp đại học Thanh Hoa với một người tốt nghiệp ở một trường không có danh tiếng, con thử xem người nào sẽ được các công ty tuyển dụng trước? Ai sẽ là người có khả năng được người ta trả cho mức lương cao? Tại sao các trường danh tiếng đều phải tuyển chọn những học sinh ưu tú có thành tích xuất sắc mà không phải là chọn những học sinh có năng lực trung bình?”

“Hãy nhìn vào tập đoàn Microsoft. Người Trung Quốc được vào làm ở đó đa số là những người giỏi, sợ rằng một mình trường Thanh Hoa thôi thì sẽ không đủ nhân lực đáp ứng. Những trường có danh tiếng đó chính là nơi

để chứng minh năng lực, chỉ số IQ, đẳng cấp xã hội của các con, đó chính là thực tế! Xã hội tàn khốc như vậy đấy.”

Giọng mẹ An Ly nghẹn lại, bà nói tiếp: “Con đang còn ít tuổi, còn chưa biết nhiều. Dì nói cho con biết, khi nào con phải nếm trải vị đắng trong cuộc sống thì con mới hiểu những lời dì nói. Rồi các con sẽ phải hối hận! Hãy chờ xem.”

Hà Tiểu Khê mắt chớp chớp, hơi nheo lại. Cô cảm thấy những điều dì ấy nói đều có lý. Nhưng ước nguyện của Hứa An Ly không hẳn là đem toàn bộ tương lai của mình quăng xuống vực thẳm. Hơn nữa đại học B cũng không phải là một trường tồi. Dù không so được với BW nhưng nó cũng thuộc hàng có tiếng.

Bởi vậy, cô chỉ biết nhìn bà La Ngọc Mai bằng ánh mắt ngỡ ngàng và bất lực. Không dám hỏi câu nào, Hà Tiểu Khê sợ rằng nếu nói ra, cô sẽ nói sai điều gì đấy.

“Con nói cho dì biết, cậu ta là ai?” La Ngọc Mai dường như đã đoán ra.

Hà Tiểu Khê sợ đến mức mặt trắng bệch ra. Trời đất rủ lòng thương, cô không muốn đổ thêm dầu vào lửa trong những hoàn cảnh như thế này, không thể nói ra bí mật này được. Tại sao trong mắt của những người phụ nữ lớn tuổi, chuyện tình cảm và học hành lại cứ như là nước với lửa, hai kẻ thù không đội trời chung? Vì sao không thể vừa học vừa yêu? Họ đúng là những bà già chẳng hiểu gì về tình yêu cả. Cái gọi là tình yêu của họ chỉ có nghĩa là sống cho qua ngày. Thật chẳng thú vị chút nào!

“... Con... Con không hiểu dì đang nói gì?”

“Đừng – có – nghĩ – là – dì – không – biết!” La Ngọc Mai gằn lên từng tiếng

“Con nói cho dì biết, dì cũng muốn gặp mặt cậu ta!”

Cho dù thế nào, Hà Tiểu Khê cũng không thể bán đứng bạn được. Để bảo vệ tình bạn, cô không sợ trở thành một kẻ phản đồ.

Ha ha! Làm phản đồ cũng là một việc khá thú vị.

“Này!” Một chút sơ suất, bà đã thấy mình rơi vào cái bẫy của một đứa trẻ con.

La Ngọc Mai nhìn theo Hà Tiểu Khê đang chạy mất, bỏ mặc bà một mình trên con phố. Bà nhận thấy cái thế giới này đã thay đổi quá nhanh, nhanh đến mức bà không theo kịp. Là thế giới đang thay đổi quá nhanh hay tại bà đã già rồi?

La Ngọc Mai muốn khóc mà chẳng khóc được.

Đã từng, bà tự cho rằng, trên đời này mình là người mẹ xứng đáng nhất, cũng là người mẹ tâm lý và hiểu con gái nhất, chẳng sức mạnh nào có thể tách rời bà và con gái. Vậy mà tất cả đều không phải như vậy, đó chỉ là một thứ giả tưởng, và chính bà là người đã tạo ra thứ giả tưởng đó. Thực chất, bà chỉ là một người mẹ thất bại...

Đừng trách bà là người độc ác. La Ngọc Mai nghĩ rằng chỉ cần không cho con gái tiền sinh hoạt, nó sẽ thay đổi quyết định. Đây cũng là kế cuối cùng trong số ba mươi sáu kế của bà.

Bà đã quên mất một đạo lý: Già néo đứt dây. Hoặc cũng có thể giải thích là nơi nào bị áp bức, nơi đó sẽ có đấu tranh!

Một Hứa An Ly vẫn luôn ngoan ngoãn đột nhiên giống như bị trúng tà, thay đổi thành một người khác hẳn. Cô không hề dao động, thỏa hiệp hay sợ hãi!

“Nếu con không đăng ký dự thi BW, mẹ sẽ từ con!”

“Được thôi, câu này là do chính mẹ nói ra! Mẹ phải có trách nhiệm lời nói của mình!”

Người đại đột ở đây chính là La Ngọc Mai.

Hứa An Ly không thèm nhìn lại, cô như một cơn gió lướt ra khỏi phòng, hướng ra những con phố ngoài kia, rồi biến mất khỏi tầm mắt của La Ngọc Mai. Hứa An Ly rất buồn, cô cho rằng thứ mẹ cô yêu thương không phải là cô, cũng không phải bản chất con người cô, mà là những thành tích mà cô đạt được. Nếu cô học ở trường danh tiếng, cô sẽ mang về cho bà hư vinh và danh dự. Với bà, những thứ đó quan trọng hơn là niềm vui và sự trưởng thành của con gái.

Cô không muốn làm con rối của người khác, con rối của vận mệnh. Cô có bề ngoài giống như mẹ khi còn trẻ, nhưng họ lại là hai người sống ở hai thời đại khác nhau, và có hai tư duy, hai cuộc sống khác nhau. Mẹ sống vì danh hiển cho một lý tưởng nào đó. Còn cô lại sống vì tình yêu, sống vì hạnh phúc và mơ mộng, sống vì tuổi thanh xuân.

Hôm nay là ngày đến trường đăng ký nguyện vọng.

Hà Tiểu Khê đi sau Hứa An Ly, nhìn dáng vẻ buồn rầu của cô bạn, rất lâu mới kể với cô về chuyện hôm đó: “Mẹ cậu hình như đã biết chuyện của cậu với anh ta!”

Hứa An Ly im lặng một lúc lâu. Khi gần đến cổng trường, cô nói với giọng yếu ớt: “Mẹ sẽ không cho tớ tiền học phí, chắc chắn vậy. Vì thế cậu hãy nghĩ cách nói dối mẹ cậu, giúp đỡ tớ trước đã. Sau này tớ sẽ đi làm kiếm tiền trả cậu.”

Hà Tiểu Khê nhìn bạn, phân vân một lúc nhưng vẫn nói: “An Ly, cậu có chết cũng phải đăng ký học cùng trường với anh ta sao?”

Giọng Hà Tiểu Khê nghẹn lại, không thể nói nên lời, những giọt nước mắt cứ tuôn trào.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Có Một Thứ Khát Vọng Gọi Là Lâu Dài Như Trời Đất

Mãi mãi và mãi mãi. Nếu như không có mãi mãi, thì hãy để khoảnh khắc này biến thành vĩnh hằng, để thời gian ngừng trôi, để năm tháng mãi còn đó.

Họ... lâu dài như trời đất.

Vịt Donald!

Trước đây Hứa An Ly rất thích gọi anh là Vịt Donald, sau này, cô đổi lại và gọi anh là ông già. Anh đã từng hỏi cô: “Anh thực sự già đến vậy sao?” Cô gật gật đầu: “Đúng! Anh già như ông nội em vậy.”

Anh đau khổ cau mày lại.

Cô nói: “Em thấy gọi anh là Vịt Donald không hay, gọi anh là ông già mới thu hút sự chú ý. Như vậy, nếu em và anh có cãi nhau, anh sẽ phải là người đầu tiên xin lỗi em, người lớn không thể so đo tính toán với trẻ con được. Hơn nữa, có gì ngon, anh cũng phải để dành cho em. Nếu có những ý kiến khác nhau, thì anh luôn phải tôn trọng ý kiến của em. Hãy nhớ rằng, khi đứng trước mặt em, anh phải thể hiện phong độ như một quý ông vậy.”

Anh hét lên rằng đây là hiệp ước không bình đẳng, điều khoản của bá vương. Nhưng anh cũng đặt cho cô một biệt danh – Chuột Mickey, chỉ có như vậy, anh mới bằng lòng thực thi mệnh lệnh. Nhiều khi rõ ràng là cô ấy sai, vừa mở miệng nói, là nước mắt của cô đã tuôn chảy chẳng khác nào sông Trường Giang bất ngờ gặp một trận hồng thủy, giống như tấn công

trước để phủ đầu đối phương vậy, làm cho đối phương cũng phải bó tay. Cuối cùng, rõ ràng là mình đúng, nhưng anh vẫn phải cúi đầu xin lỗi.

Ha ha... Vịt Donald, Chuột Mickey của anh đến đây.

Nhà ga. Quảng trường trước sân ga.

Thình thoảng lại có người va vào Hứa An Ly, hoặc giẫm lên giày của cô. Dòng người qua lại đông như mắc cửi. Trên cao mặt trời vẫn chói chang như thiêu như đốt, không mấy may có một chút gió. Cây cối tĩnh lặng chẳng khác nào những cô thực nữ. Cô cảm thấy mùi tanh tanh mặn mặn của nước biển dường như đang phảng phất đâu đây, thậm chí còn nghe thấy cả bọt sóng va đập vào bờ biển. Tiếng thủy triều phảng phất truyền lại, lướt qua tai thật là êm ái.

Đằng kia có người không ngừng gọi: “Sinh viên mới đại học B, qua đây...”

Lách qua dòng người đông đúc đang phả ra những luồng hơi nóng bức, cô tìm được một đường đi nhưng lại không nhìn thấy cái người lúc nãy lớn tiếng gọi đâu. Dòng người thế này khiến đầu óc cô choáng váng, mất hết cả phương hướng, xem chút nữa là va vào một nam sinh.

“Xin lỗi.” Hứa An Ly một bên cúi đầu nhận lỗi, một bên cố gắng chen ra. Chính cô cũng chẳng biết cứ phải chen chúc như vậy đến khi nào. Đúng lúc đó, có một âm thanh vọng lại.

Hứa An Ly chỉ chăm chăm kéo chiếc va li ra phía ngoài, không để ý tới người đang nói chuyện với mình.

“Là sinh viên mới đại học B phải không?” Âm thanh tăng thêm mấy đề xi ben nữa.

Hứa An Ly ngẩng đầu lên tìm kiếm.

“Hỏi em đấy? Em không nghe rõ sao?” Dáng vẻ của người kia dường như hơi khó chịu.

Hứa An Ly quay người sang, lập tức va phải một khuôn mặt khá xinh đẹp đang nhìn cô, ánh mắt giận dữ.

Ánh mắt ấy, giống như tia cực tím trong suốt, chỉ trong nháy mắt đã nhìn xuyên thấu cả nội tâm, khiến cô sợ hãi đến không nói nên lời. Trước mặt người đó, Hứa An Ly trông giống như một đứa trẻ đang làm sai một việc gì. Ánh mắt soi xét của cô ta làm cô luống cuống, thậm chí hơi có chút hoảng loạn.

“À! Em... Em là sinh viên mới của trường đại học B.” Dù có chút căng thẳng nhưng cô vẫn thấy vui.

“Đi theo tôi!”

Cô gái vừa nói dứt câu liền sai bước đi về phía đông của quảng trường. Cách nói chuyện và cách đi bộ của cô ta giống hệt nhau, lạnh lùng và dứt khoát. Hứa An Ly nhanh chóng bị tụt lại một đoạn. Hai chiếc túi làm cô hơi chật vật. Cô muốn gọi chị ta quay lại giúp, nhưng lại ngại không dám nhờ. Khi phát hiện thấy người đi cùng mình đang bị tụt lại phía sau một đoạn, cô gái liền đi chậm lại, quay đầu nhìn Hứa An Ly.

“Nhanh lên, nhanh lên, tôi đợi!”

Chiếc túi trên tay An Ly nặng như đá. Cô gái đành quay lại giúp cô xách hộ chiếc kia.

“Không xách được thì vứt nó đi.” Chị ta nói giọng lạnh lùng.

“Phù!” Hứa An Ly dừng lại thở ngất quăng!

Sắc mặt cô đột nhiên trở nên nhợt nhạt, nhúu mày nhìn cô gái lạ. Ánh mắt chị ta lạnh đến lạ thường. Nếu không phải là lần đầu tới Thanh Đảo, Hứa An Ly sẽ cho chị ta một cái tát!

“Tôi nói là vứt cái va li đi!” Nói xong, chị ta giăng chiếc va li khỏi tay Hứa An Ly, đi thẳng về phía trước.

“Xin lỗi chị, làm phiền chị rồi.” Mặc dù không mấy hài lòng nhưng Hứa An Ly vẫn phải lễ phép ngỏ lời cảm tạ.

Đại học B nằm ở phía đông của thành phố Thanh Đảo. Nhà ga nằm ở khu thành cổ phía tây. Xuyên suốt toàn thành phố, dọc theo bờ biển quanh co, từ tây sang đông, những con đường nhấp nhô, cao thấp đan xen nhau, cây cối được trồng dày đặc, bị ánh mặt trời chiếu rọi tạo thành vô số vệt sáng rơi xuống mặt đất, lúc thì lung linh, lúc thì ảm đạm.

Ánh mắt của Hứa An Ly luôn hướng ra ngoài cửa xe, là ngăn ngại hay bất an? Không thể nói rõ được. Tóm lại, nó là một thứ cảm giác rất hỗn tạp.

Trước mắt Hứa An Ly đôi mắt đau buồn của mẹ và phong cảnh đẹp của thành phố cứ thay nhau hiện ra. Nhưng rất nhanh, những hình ảnh ấy đã được thay thế bằng một người khác. Không biết lúc này, bạn trai cô đang làm gì? Anh còn là Vịt Donald của cô trước đây nữa không? Có còn là người chưa nói được câu nào đã đỏ mặt? Hay cứ mỗi lần tức giận lại không thèm nói chuyện, mặt buồn rầu, ngồi dưới gốc cây nhìn lên trời nữa không?

Đã ba năm không được gặp anh... Ba năm rồi. Khuôn mặt quen thuộc ấy, trong phút chốc cô dường như không thể nhớ nổi. Còn anh, lúc này anh có nghĩ đến cô không?

Hứa An Ly nhìn chiếc điện thoại di động, đột nhiên nhịp tim đập nhanh hơn gấp bội. Là số điện thoại quen thuộc... Ngón tay cô run run ấn trên bàn phím.

Thình thịch! Thình thịch! Tim cô như muốn nhảy ra ngoài. Khi nghe thấy tiếng tu tu kết nối máy, trong hoảng loạn, cô không biết vừa đung phải cái gì, màn hình hiển thị cuộc gọi kết thúc. May thay, cuộc gọi đã bị ngắt, nếu không thì tim cô hẳn đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thẩm Anh Xuân mấy ngày nay đều bận rộn ở nhà ga để đón sinh viên mới. Cô hứa với Đường Lý Dục là sẽ về sớm với anh, nhưng đến tận trưa mà cô vẫn bận. Đường Lý Dục ngồi trước máy tính cũng đứng ngồi không yên. Lo lắng bất an ư? Không hoàn toàn như vậy. Nhưng anh vẫn không tài nào tĩnh tâm được, trong lòng anh cứ thấp thỏm như có chuyện gì đó đang xảy ra vậy. Anh tự an ủi mình chắc tại mấy hôm rồi không được gặp Thẩm Anh Xuân, anh có chút nhớ cô. Nhưng lại cũng không hoàn toàn là vậy. Rốt cuộc thì vì cái gì? Cuối cùng, anh cũng chẳng tìm ra nguyên nhân. Theo lời của nhà tâm lý học, anh xem việc lo lắng bất an ấy như là một hiện tượng...

Trái tim của con trai cũng giống như cơ thể của con gái, mỗi một tháng, sẽ có một vài ngày “đèn đỏ”.

Tư duy của Đường Lý Dục có một chút hỗn loạn, cơ bản không thể viết ra được.

Những lúc như thế này, anh thật chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn gửi một tin nhắn cho Thẩm Anh Xuân, bảo cô ấy về sớm với mình. Nhưng anh lại chợt nhớ ra, điện thoại di động cũng đã bị cô ấy tước mất rồi. Một mạch cho đến tận chiều, Thẩm Anh Xuân mới tìm được người trợ giúp, buổi trưa cũng chẳng có thời gian để ăn cơm, bụng đói đến nỗi réo ầm ầm. Do vừa mệt vừa đói, nên Thẩm Anh Xuân nói chuyện có phần hơi cáu gắt.

Đường Lý Dục đứng trước cửa sổ. Cứ mỗi lần trong lòng bối rối bất an, anh ta lại thích nằm sấp lên bệ cửa, nhìn ra bên ngoài. Vì là ngày khai giảng, nên trong trường đâu đâu cũng thấy bóng dáng của phụ huynh đưa con đi nhập học và những khuôn mặt đầy vẻ tò mò của những sinh viên mới.

Đằng kia, một cô gái đang đi bộ trên con đường nhỏ, tóc ngắn ngang tai, đi bên cạnh là một nam sinh. Cô gái vừa đi vừa ríu ra ríu rít, nhưng đi được một lúc thì đột nhiên làm nũng bắt anh chàng kia công.

Anh chàng e then nhìn cô gái, quay ra nhìn xung quanh thấy quá đông người, mặt anh ta dần ửng đỏ, một chàng trai nhút nhát, khuôn mặt điển trai, dáng người cao cao.

Cô gái có làn da trắng như trứng gà bóc, giống như một con búp bê, đôi mắt tròn đen láy và sáng như sao vẫn không chịu buông tha, nũng nịu: “Đi mà, đi mà! Em muốn anh công! Công...”

Chàng trai lại nhìn xung quanh, giằng co một lúc, nhưng cuối cùng vẫn từ từ ngời xồm xuống.

Cô gái vui sướng hoan hô, sau khi vừa nhảy tót lên lưng chàng trai, thì có một người gần đó bắt gặp và la ó: “Trư Bát Giới công vợ...”

Khuôn mặt nhìn quen lắm, đôi mắt, kiểu tóc, có thể nào là... Nhịp tim của Đường Lý Dục bỗng nhiên loạn nhịp! Không! Là căng thẳng! Lẽ nào trên thế gian này lại có hai người giống nhau như vậy? Có thể nào là...

... Chuột Mickey. Người con gái đã nhanh chóng bị anh quên lãng, khuôn mặt nồn nà, những chiếc răng nhỏ trắng xinh, tính cách vừa tinh nghịch vừa trầm lắng, đột nhiên xuất hiện trong tâm trí của anh.

Cô ấy có khỏe không?

Đã ba năm xa cô ấy rồi. Từ lúc đến Thanh Đảo học đến giờ, anh chưa một lần về quê dù đã hứa với cô rằng kỳ nghỉ hăng năm, anh nhất định sẽ về...

Tuổi thanh xuân liệu có được bao nhiêu lần rực rỡ như trong ba năm ấy? Nếu như không nhìn thấy đôi mắt của cô gái đó, thì có lẽ anh đã thực

sự quên hẳn hình dáng của người con gái ấy.

Ba năm... Đã có bao nhiêu đổi thay? Không biết có bao nhiêu việc đã xảy ra?

Rất nhanh, khi bóng dáng cô gái biến mất khỏi tầm nhìn, thì nhịp tim của Đường Lý Dục cũng dần chậm lại. Chẳng qua đó chỉ là một phen hú vía mà thôi.

Làm sao cô ấy có thể xuất hiện ở đây chứ? Xuất hiện ở đại học B sao? Nếu anh không nhầm, thì giờ này, Chuột Mickey phải ở trường BW và đang bận rộn làm thủ tục nhập học. Được rồi, tháng này các cuộc gọi đang bị thắt chặt, đợi qua thời gian bận rộn, anh nhất định sẽ gọi điện cho cô ấy. Hơn nữa, giờ này chắc cô ấy cũng đang hiếu kỳ và không khỏi dán mắt vào những anh chàng đẹp trai ở BW, chắc gì cô ấy còn nhớ tới ông già này nữa? Cô ấy chắc cũng giống như anh lúc này, chỉ là ngẫu nhiên nhớ tới nhau mà thôi.

Kỳ nghỉ lần này, anh khá bận rộn, còn cô, cũng ít hỏi thăm. Họ cứ sống như vậy, cứ yêu như vậy... từng ngày.

Những lời cô tâm sự đột nhiên xuất hiện trong tâm trí của anh.

“Thi đại học B à, thật là chẳng có tiền đồ gì.” Cô ngẩng mặt lên, cười hỉ mũi vào anh

“Thế còn nhóc, em thi trường nào?”

“Đương nhiên là đại học BW rồi, học tiếng Anh, tiếng Nhật, để sau này có thể cãi nhau được với người Mỹ và cũng để người Nhật phải nếm mùi kỳ thị của em đối với họ.”

“Em còn ít tuổi, nhưng có lắm ý tưởng thật. Em học ở đâu đấy?”

“Em có một người mẹ yêu nước, nên con của bà chắc chắn không thể nào trở thành kẻ phản đồ được!”

Đường Lý Dục không rời mắt khỏi đôi nam nữ cho đến khi họ đi hết con đường nhỏ. Vì sao lại thích nhớ lại những chuyện này cơ chứ? Nhà tâm lý học đã nói, chỉ khi về già, con người ta mới thích hồi tưởng lại những chuyện đã qua. Như vậy, chẳng lẽ mình đã già rồi sao?

Đúng vậy, nhìn vào những sinh viên mới, Đường Lý Dục lại có cảm giác tuổi trẻ đã đi qua, giờ đã trưởng thành hơn, điều này khiến anh không hề thích thú.

Đường Lý Dục từ từ đưa mắt nhìn sang một hướng khác, một cây đa hợp xanh tươi rậm rạp. Bên trên tán cây được bao phủ bởi những bông hoa có sắc hồng lòe loẹt, mặc cho ánh nắng mặt trời thả sức nhảy nhót ở trên đó, tạo ra những chùm tia sáng rực rỡ.

Mấy chú chim khách đang đậu giữa những cành cây cũng đột nhiên thôi không còn trò chuyện râm ran nữa, chỉ lặng lẽ đứng nhìn Đường Lý Dục. Đôi mắt đen đưa qua đưa lại, như muốn hỏi anh: “Sao anh cứ đứng ngây người ra vậy?”

“Tôi ngây người á?” Đường Lý Dục dường như hiểu được điều chúng nói.

“Lại còn nói là không, nhìn vào mắt của anh...”

Tác phẩm đầu tay của Đường Lý Dục, dưới sự hỗ trợ của Thẩm Anh Xuân, đã trở thành một cuốn tiểu thuyết trên mạng với khoảng một trăm nghìn chữ. Vừa đưa lên mạng, nó lập tức được bạn đọc săn đón. Theo yêu cầu của nhà mạng, sau một tuần phải hoàn thành bản thảo, nên anh đã phải mất hai mươi ngày đêm tác chiến một mình.

Thẩm Anh Xuân xách đồ ăn, nhẹ nhàng mở cửa. Đường Lý Dục không một chút cảm giác có người đang đến. Thẩm Anh Xuân nín thở, tiến lại gần. Ha! Cô bịt kín mắt Đường Lý Dục: “Thử đoán xem em là ai?”

Con người của cô lúc này và buổi sáng ở nhà ga dường như là hai người khác hẳn, dịu dàng, ngọt ngào, giống như một cô bé vậy.

Đợi mãi chẳng có động tĩnh gì. Đường Lý Dục không phải cố ý đoán không ra cô là ai! Mà là anh không muốn đoán.

Tự nhiên anh chỉ thấy có cảm giác khó chịu và mất mát quanh trong suy nghĩ. Có lẽ là do những việc xảy ra từ buổi sáng. Chính anh cũng chẳng hiểu vì sao lại có thứ cảm giác này. Anh khẽ hạ cánh tay đang bịt kín đôi mắt của mình xuống, quay người lại nhìn Thẩm Anh Xuân, ra hiệu: “Đừng ồn ào, được không?”

Thẩm Anh Xuân nhận thấy anh có gì đó không vui và tự cho rằng do mình bận bịu, lạnh nhạt với anh. Vì vậy, tốt nhất là để anh ăn cơm trước đã. Anh nói với cô đã ăn cơm rồi, do Tần Ca mang đến.

“Đã năm thứ tư rồi, thời gian trôi đi thật là nhanh. Dường như chúng ta còn chưa kịp thưởng thức mùi vị của nó, tuổi thanh xuân của chúng ta sắp kết thúc rồi.” Đường Lý Dục đột nhiên buông một câu chẳng có bến bờ gì cả.

“Anh vẫn luôn lo lắng mẹ em sẽ phản đối chuyện của chúng mình phải không?”

Đường Lý Dục nhìn chăm chăm Thẩm Anh Xuân, chẳng nói một câu nào.

Trên con đường tình yêu này, anh luôn phải yêu trong do dự và lo lắng. Yêu chẳng có đầu có đuôi, tự tin trong tình yêu nhưng lại tự ti trong cái nhìn về cuộc sống và con người. Vì sao con người luôn bị vướng vào

mâu thuẫn? Khi không đạt được thì bỏ mặc tất cả, nhưng khi đạt được rồi lại suy tính hơn thiệt?

Anh không hề nghi ngờ tình yêu của Thẩm Anh Xuân, mà là nghi ngờ chính bản thân mình. Đường Lý Dục, mày bị làm sao vậy?

Thẩm Anh Xuân dường như nhìn thấy những tâm sự, từ từ tiến gần, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc của anh. Nếu như hai người quyết đến với nhau, cô sẽ bằng lòng vứt bỏ tất cả, không luyến tiếc điều gì, chỉ cần có tình yêu.

“Em yêu anh, chứ không phải mẹ em. Anh yêu em, không phải là yêu mẹ em.”

Đường Lý Dục đã bị dáng vẻ của Thẩm Anh Xuân làm cho bật cười.

Không biết có phải vì muốn anh tự tin hơn hay là cô muốn chứng minh sự chung thủy của mình, mỗi lần như vậy, Thẩm Anh Xuân đều tự chủ động gần gũi, kéo bàn tay của anh chạm vào cơ thể của mình, anh mới đáp lại sự nhiệt tình của cô. Gần đây anh có những biểu hiện khác lạ không giống với con người anh lúc trước. Chắc có lẽ do lo lắng về việc thi tốt nghiệp và tìm việc. Nhưng việc này cũng khiến cho chuyện yêu đương lãng mạn và ngọt ngào của họ bị ảnh hưởng ít nhiều. Thẩm Anh Xuân cũng không trách anh!

Thẩm Anh Xuân từ từ áp mặt vào ngực của Đường Lý Dục, hai tay vòng qua eo của anh ôm chặt. Đã lâu rồi họ không được thân mật như thế này. Anh phải ngồi viết bản thảo, cô cũng không muốn làm anh bị phân tâm. Lúc này, cô có thể nghe được âm thanh trong lồng ngực của anh, nhịp đập thành thịch của trái tim. Từng nhịp, từng nhịp một, dần dần nó mất hẳn đi nhịp điệu đều đặn ban đầu, trái tim anh đang đập nhanh dần.

Dù đã có một chiếc áo mỏng ngăn cách, nhưng Đường Lý Dục vẫn cảm nhận thấy hơi thở ấm áp của Thẩm Anh Xuân phả lên da thịt mình,

kèm theo đó là mùi hương tỏa ra từ cơ thể của người thiếu nữ. Những giọt mồ hôi từ từ chảy xuống. Không khí thật nóng bức, cơ thể họ cũng vậy.

Đường Lý Dục không nói lời nào, đưa tay ra nhẹ nhàng nâng khuôn mặt rực rỡ như hoa anh đào của Thẩm Anh Xuân. Anh nhìn cô chăm chăm, giống như đang nhìn một bảo vật mà mình yêu quý, khiến cho Thẩm Anh Xuân cũng phải ngượng ngùng.

Thẩm Anh Xuân cảm nhận thấy sự khác lạ của Đường Lý Dục: “Dục, sao anh cứ nhìn em như vậy?” Cô hỏi với giọng nhẹ nhàng nhưng đầy hoài nghi.

Anh vẫn nhìn cô chăm chăm như vậy, rất lâu mới phá vỡ sự im lặng: “Tự nhiên rất nhớ em, anh chờ em cả buổi sáng nay rồi, sao giờ mới đến...” Đó không phải là một lời trách cứ, mà nếu có thì nó cũng chỉ là trách yêu.

“Một buổi sáng rất dài phải không?” Cô ghé sát môi nói với giọng thì thầm.

“Ừ, em cũng cảm thấy như vậy phải không?”

“Anh đúng là...”

“Anh không biết còn được yêu em bao lâu nữa? Sắp tốt nghiệp rồi...” Đường Lý Dục nhẹ nhàng đẩy Thẩm Anh Xuân ra, buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chưa đầy một năm nữa, chúng ta sẽ phải rời xa mái trường đã để lại quá nhiều ngọt ngào và nỗi nhớ này. Nơi đây, đã cho chúng ta rất nhiều cảm xúc mãnh liệt và mơ ước, cùng trải qua những tình cảm và mất mát, đã chứng kiến sự trưởng thành của chúng ta.

Không phải là sợ mất. Đối với Đường Lý Dục mà nói, những thứ anh đã từng có đã đủ làm anh hạnh phúc rồi. Vậy, rốt cuộc là vì lý do gì đã khiến anh không vui như vậy? Rốt cuộc là vì điều gì đã khiến anh cảm thấy bất an đến vậy? Nó như là bản thân anh đang làm điều gì đó có lỗi với Thẩm Anh Xuân. Trong ba năm yêu cô, anh chưa từng có thứ cảm giác bất an và mất mát như thế này, rốt cuộc là anh sai ở chỗ nào?

Thẩm Anh Xuân mím chặt môi, nhìn đáng vẻ cô đơn của Đường Lý Dục. Trước đây anh luôn chịu sự kiểm soát của cô, kiểm soát cả niềm vui lẫn nỗi buồn, kiểm soát cả cuộc sống, cả tình yêu của anh. Nhưng giờ đây, bỗng nhiên cô đã mất đi khả năng kiểm soát của mình. Nhìn thấy anh không vui mà cô chẳng biết làm sao được.

Điều cô làm được lúc này chỉ có thể là đứng từ đằng sau đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bả vai của anh, để anh cảm nhận được từng mạch đập, sự dịu dàng, lo lắng và tình yêu mãnh liệt của cô lúc này. Cô mãi mãi là của anh, chỉ một mình anh, chỉ cần anh bằng lòng.

Đường Lý Dục bỗng nhiên chờ người ra.

Thẩm Anh Xuân không quan tâm. Cô từ từ đưa má áp vào lưng anh, hạ cánh tay từ trên vai xuống, và nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của anh. Nhắm chặt đôi mắt, cô thì thầm nói: “Chỉ cần anh bằng lòng, chúng ta... sẽ mãi mãi yêu nhau như thế này.”

Lời nói thì thầm, nhẹ nhàng như làn khói, và dịu dàng tựa như làn mây, nhưng sao anh nghe như sét đánh bên tai.

Sau mấy giây im lặng, Đường Lý Dục cảm thấy tim mình như sắp vỡ ra, nhưng anh lại rất nhẹ nhõm, từ từ, từ từ, kéo đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô, nắm chặt trong tay mình.

Anh không muốn cô phải hứa, chỉ là tự nhiên anh thấy không vui. Nếu một ngày nào đó, hoặc đến khi tốt nghiệp, cô có nói với anh, xin lỗi, em

phải về Mỹ vì em không thể làm trái mong muốn của mọi người trong gia đình, anh cũng chẳng thể trách cứ cô được. Vì suy cho cùng, cô đã mang đến cho anh biết bao nhiêu những điều tuyệt vời, như vậy đã quá đủ rồi.

Cuối cùng anh xoay người lại, nhẹ nhàng đưa tay nâng khuôn mặt của cô lên. Khuôn mặt mà anh đã nhiều lần nhìn chăm chú, và cũng vô số lần đặt nụ hôn đặt lên đó. Khuôn mặt của tình yêu! Đôi mắt anh nhìn cô đầy trần trở: “Cảm ơn, vì em đã yêu anh.”

“Anh không cần phải cảm ơn em, em chỉ cần anh mãi mãi nhìn em thế này.”

Vì anh có thân hình cao lớn, nên Thẩm Anh Xuân phải ngẩng mặt lên, mới có thể nhìn thấy đôi mắt của anh. Cô rất thích được nhìn đôi mắt ấy, nó chứa đựng tất cả mọi điều trong đó, không hề giả dối.

“Mãi mãi... là bao xa?”

“Dù cho anh không còn yêu em nữa, dù cho anh có quên em, dù cho em biến mất khỏi thế gian này, thì anh vẫn sẽ hiểu em như vậy...”

Không hiểu là vì cảm động hay vì sức mạnh của tình yêu, Đường Lý Dục đã ôm chặt Thẩm Anh Xuân vào lòng. Anh tỳ cằm lên mái tóc của cô, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên làn tóc ấy, mãi mãi, mãi mãi ở bên nhau như thế này, đây là hạnh phúc của cô và cũng là mong đợi của anh.

Mãi mãi và mãi mãi. Nếu như không có mãi mãi, thì hãy để khoảnh khắc này biến thành vĩnh hằng, để thời gian ngừng trôi, để năm tháng mãi còn đó.

Họ... lâu dài như trời đất.

Nhưng thử nghĩ, tình yêu có mãi mãi không?

Không phải tình yêu không có mãi mãi, mà là tuổi thanh xuân sẽ qua đi cùng năm tháng.

Vì thế, Đường Lý Dục mới tự ti. Anh thiếu sự kiên định. Cô ấy đã nói sai sao? Không! Khi anh nghe thấy lời nói ấy từ cô, tay của anh giống như nhận được mệnh lệnh gì đó, dần dần mất đi sức mạnh, hơi tách ra khỏi cơ thể của cô.

Thấm Anh Xuân gục đầu vào ngực của Đường Lý Dục như thể muốn trêu chọc: “Nếu một ngày nào đó, anh không còn yêu em nữa, em muốn trên cơ thể của anh toàn mùi hương của em, để cho anh muốn quên cũng chẳng thể quên được.” Vừa thì thầm nói, cô vừa dùng đôi môi ẩm ướt và mềm mại, giữ chặt môi của anh. Vừa hôn anh vừa nói: “Khi người con gái khác ngửi thấy mùi hương của em trên cơ thể anh, cô ta sẽ không còn thích kiểu đàn ông đã từng trải như anh nữa. Anh biết không? Mỗi một nụ hôn của em là một dấu ấn. Anh rửa cũng chẳng đi được.”

Anh là của cô. Cô là của anh. Hai người họ là một.

Lần đầu tiên, Đường Lý Dục không thể chờ đợi hơn được nữa, anh chủ động hôn Thấm Anh Xuân. Kể từ khi hai người gần gũi nhau đến nay, cô luôn là người chủ động. Nếu cô không chủ động, cho dù anh có hôn cô, thì cô cũng rời ra. Dường như anh không phải là đang hôn người con gái anh yêu, mà là một viên ngọc quý, nếu không cẩn thận thì rất dễ bị vỡ và sẽ không thể gắn kết lại được. Bởi thế, nên anh không thể yêu cô một cách tùy tiện.

Bị Thấm Anh Xuân hôn lâu, Đường Lý Dục lại chìm đắm trong tình yêu, không có cách nào khiến bản thân mình trở lại bình thường. Cứ mỗi lần sắp gần gũi nhau, họ đều dừng lại. Kiểu dừng lại bất ngờ như vậy thật ra không phải là dừng, nó chỉ chặn lại sự ham muốn của họ khi cả hai sắp đạt đến đỉnh cao của khát vọng, khiến cho nỗi ham muốn đang dâng lên

như thủy triều trong cơ thể họ từ từ rút xuống. Nó khiến cho người ta càng cảm thấy buồn hơn.

Đây là việc thường xảy ra với tất cả những người đang yêu. Nhưng sự việc như vậy xảy ra càng nhiều, vô tình sẽ tạo ra một vết nứt. Đó cũng là một việc rất đổi bình thường.

Hơi thở của Đường Lý Dục dần nặng nề hơn, mang đậm mùi của đàn ông. Những nụ hôn ngày càng trở nên mãnh liệt. Hai người họ dường như đang cùng đưa nhau đến thiên đường.

Gió thàng tám từ bên ngoài chậm chậm lùa vào trong cánh cửa rộng mở, tràn đầy hương thơm của nhị hoa dạ hợp. Ánh sáng mặt trời chiếu lên tường, chẳng còn gay gắt và trực diện như buổi trưa. Trên mặt đất, hằn rõ bóng của hai người.

Với nhiệt độ này, hơi thở nóng bỏng không có gì là đặc biệt, mùi hương hỗn hợp hòa quyện vào nhau. Mùi hương của cơ thể? Khát vọng? Mê hoặc? Hay là bùng cháy?

Xích lại gần nhau từng centimet. Tiếp đến là từng tắc, từng tắc khát vọng. Thẩm Anh Xuân từ từ nhắm chặt đôi mắt lại, hai tay từ dưới thắt lưng vòng lên cổ. Nhẹ nhàng kiễng đầu ngón chân, toàn thân cô giống như đang đu dây, treo trước ngực anh, đừng đưa, đừng đưa...

Suy nghĩ đã dừng lại. Không khí đã dừng lại. Thời gian đã dừng lại. Tim cũng đã ngừng đập. Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi thứ đều lặng lẽ dừng lại.

Đôi môi của Đường Lý Dục, nhẹ nhàng, từ từ, lướt trên đôi môi ươn ướt và mềm mại như cánh hoa mới nở của cô. Mang theo sự vụng về của tuổi trẻ, sự chật chội và căng thẳng, một chút hoảng sợ lo lắng và cả ngọt ngào.

Trong phòng, chỉ có âm thanh của những nụ hôn, âm thanh của tình yêu.

Thẩm Anh Xuân dùng môi của mình sưởi ấm cho Đường Lý Dục.

Vậy còn anh? Anh không cần đôi môi của cô, cái anh muốn là làm sao để con người cô hòa quyện vào trong cơ thể của anh. Đúng vậy, cô ấy nói không sai, anh muốn trên người mình luôn mang theo những nụ hôn, hơi thở của cô. Chỉ như vậy, anh mới không thể yêu người con gái khác, và khi người con gái nào ngửi thấy mùi hương của cô trên cơ thể anh, cũng sẽ không thể yêu anh được nữa.

Nếu vậy, từ đây cô có thể cùng với tình yêu lâu dài như trời đất của mình. Cho dù phút tiếp theo sẽ là địa ngục, thì anh cũng không hề do dự.

Giữa làn da thịt của họ có một sợi dây run rẩy nóng bỏng từ chậm đến nhanh, từ thưa thớt đến nặng nề, nhẹ nhàng truyền lại, hai trái tim ngọt ngào và hạnh phúc của họ giống như thủy triều đang dâng. Khi thủy triều đã lên cao, thủy triều của tình yêu từ từ chảy qua tâm thất, âm âm nhấn chìm chính bản thân nó, nhấn chìm cả mọi rối bời và buồn bực.

Nỗi sợ hãi và đau thương dần bị lấn át. Trong lòng bàn tay và cả trên trán của Đường Lý Dục đầy mồ hôi. Một ý nghĩ từ trong cơ thể đã thúc đẩy anh tiến về phía trước, mãnh liệt và cuộn cuộn giống như một cơn sóng thần bất ngờ ập tới, không có cách nào trấn tĩnh lại được. Bản thân anh cũng chẳng biết phải làm sao, Thẩm Anh Xuân nhìn xuống đôi bàn tay đang run rẩy trong áo ngực của cô.

Ngọn lửa đã được bùng cháy trở lại...

Cô đang từ từ rơi xuống, toàn cơ thể cô như một thành trì, và anh là một kẻ xâm lược thực thụ. Cô thích cái thế tấn công hùng mạnh của anh, vì anh mà cô đã phá đi cái thành trì ấy, để cho anh xâm chiếm, chà đạp! Chà đạp một cách sung sướng! Hạnh phúc!

Chỉ thấy rất đau, rất đau... Nhưng cũng rất nhanh, Thẩm Anh Xuân phát hiện, cảm giác đau đớn này không giống với cảm giác khi bất kỳ một bộ phận nào trên cơ thể bị ngoại lực tác động vào. Nó làm cô có cảm giác trở nên vô tận, rất xa nhưng lại khiến cô hoàn toàn thay đổi. Trong nháy mắt, cô đã hoàn thành một quá trình chuyển đổi, từ thiếu nữ trở thành một phụ nữ.

Mọi việc tiến triển hoàn toàn nằm ngoài những dự tính của cô. Nhưng cô không hề thấy bất ngờ, bởi sớm muộn gì thì cũng có ngày này. Chỉ là, cô không nghĩ nó lại đến nhanh như vậy, cô không nghĩ nó là ngày hôm nay, hơn nữa lại là ngày đã để lại bao kỷ niệm, là ngày đầu tiên tựu trường của những sinh viên mới, cũng là ngày kỷ niệm ba năm ngày họ quen nhau.

Không phải là cố ý mà là do trời định, cô cũng chẳng có cách nào để cự tuyệt.

Là kỷ niệm? Kỷ niệm mà Thượng Đế đã để lại cho cô? Có lẽ là như vậy. Kỷ niệm này, trong đời người chỉ có một lần. Thứ tình yêu này, trong đời người, cũng chỉ có một lần. Không có người thứ hai, lần thứ hai.

Bằng cách này, hai con người đơn độc đã lại gần nhau. Cơ thể và cơ thể đã không còn khoảng cách, phải chăng họ đã khám phá ra nơi sâu thẳm nhất của linh hồn đối phương? Phải chăng điều đó có nghĩa là ngay cả khi có mất mát, thì họ vẫn sẽ mãi mãi chiếm lĩnh cơ thể và tâm trí của nhau? Phải chăng thời khắc hạnh phúc này đủ để sưởi ấm cho tuổi thanh xuân ngắn ngủi và cuộc sống của họ sau này?

Sau này, Thẩm Anh Xuân đã khóc. Không biết có phải vì quá đau đớn hay là vì chuyện gì, chỉ đến khi bắt gặp nỗi kinh ngạc của Đường Lý Dục, nước mắt cô mới ngừng trôi, phát hiện, trong những giọt nước mắt ấy, có cả niềm vui.

“Em... hối hận sao?” Nhìn thấy những giọt nước mắt của Thẩm Anh Xuân, Đường Lý Dục ôm chặt cô vào lòng và hỏi.

Không phải vậy. Thẩm Anh Xuân không hề hối hận. Khi người con gái sống trong tuổi đời đẹp nhất, có được một tình yêu đẹp, họ sẽ dâng hiến thứ quý giá nhất cho người mình yêu. Nếu điều đó không xảy ra thì mới là hối hận. Nếu người con trai không cần thứ quý giá ấy, mà người con gái vẫn dâng hiến, đó mới là hối hận. Anh đã muốn điều đó.

Thực sự là anh đã rất muốn, chỉ là thứ ham muốn ấy đã bị anh giấu kín ở một góc nào đó, nơi sâu thẳm nhất trong trái tim như một bí mật hạnh phúc. Trong khoảnh khắc bất ngờ, nó bỗng nhấn chìm, chôn vùi lấy anh.

Một sự kết hợp hoàn hảo của tình yêu. Mang theo sự đau đớn khác lạ, cô thấy rất mãn nguyện.

Mang theo hơi thở nặng nề, anh cũng thấy hạnh phúc không kém.

“Anh biết không? Cả linh hồn của anh giờ cũng đã thuộc về em rồi. Từ nay về sau chúng ta không thể tách rời nhau được.”

Đường Lý Dục lại dùng tay nâng cái miệng nhỏ nhắn của Thẩm Anh Xuân lên. Đôi mắt của anh mơ màng, nhưng nội tâm lại vô cùng lo lắng và hoảng loạn: “Xuân! Chỉ cần nghĩ tới sự dẫn vật trong đôi mắt em, là anh lại không dám nhìn em nữa, thậm chí còn cảm thấy cả đời này anh đã có lỗi với em...”

Thẩm Anh Xuân từ từ mở đôi mắt đang tràn trề hạnh phúc, dùng ngón tay chặn môi của anh lại không để anh nói những câu vô nghĩa. Chầm chậm nhìn anh một cách ngọt ngào. Cô nói từng câu rành rọt: “Em chỉ cần anh! Cần tình yêu của anh! Muốn anh yêu em, em không thích sự do dự. Dục, anh không được nhìn em bằng ánh mắt day dứt như thế, em là của anh, cả đời này, anh là của em, mãi mãi, được không?”

“Cảm ơn em, cảm ơn tình yêu của em!” Rất lâu, từ trong đôi mắt của Đường Lý Dục, những giọt nước sáng trong đang lấp lánh.

Phải yêu cô ấy như thế nào, thì mới gọi là tình yêu? Anh đâu có biết. Nhưng anh vẫn luôn cố gắng để làm như vậy, luôn cố gắng mang đến hạnh phúc cho cô. Cô ấy có hiểu được những thứ hạnh phúc mà anh đang dành cho cô không? Thứ hạnh phúc mà anh có thể dành cho cô, vào lúc này, chỉ là một cái hôn.

Không cầm được lòng mình, Thẩm Anh Xuân gục mặt vào ngực của Đường Lý Dục, dùng sức ôm chặt lấy anh.

“Dục, chúng ta đang ở bên nhau, em đã dâng hiến tất cả mọi thứ cho anh, như vậy là anh đã mãi mãi trong cơ thể của em rồi, vì sao em vẫn thấy rất nhớ, rất nhớ anh?”

“Anh cũng giống như em.”

“Thật sao?”

“Nếu nói dối em, anh sẽ là một con cún!”

“Vâng thì chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, được không?”

“Không! Phải nhiều hơn mãi mãi một ngày!”

“Được!”

Hạnh phúc giống như không khí, tràn ngập cả khi căn phòng nhỏ bé thậm chí bừa bộn, tràn ngập cả thể xác lẫn tinh thần của họ. Đây là tình yêu sao? Tình yêu hóa ra là như vậy? Không nghe thấy, nhưng lại vô cùng ngọt ngào. Vô hình, nhưng nó lại luôn luôn cho ta cảm nhận rất thực.

Trước khi Tần Ca trở về, Thẩm Anh Xuân và Đường Lý Dục đã thu dọn xong mọi thứ trong phòng như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi Thẩm Anh Xuân bắt gặp ánh nhìn của Tần Ca, mặt cô bất ngờ đỏ lên. Sự đau đớn nơi phía dưới của cơ thể đột nhiên bị tăng lên gấp bội. Cô giống như đang làm một việc gì mờ ám, vội vàng tránh ra khỏi ánh nhìn đó, giả vờ như đang có việc, nhanh chóng rời khỏi ký túc.

“Làm sao vậy?” Tần Ca chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đường Lý Dục giả câm giả điếc hỏi lại: “Làm sao cái gì?”

A Phong và Căn Bạc Hai giật giật vạt áo của Tần Ca, cười một cách sâu xa: “Cậu đúng là lợn thật! Chẳng xứng với biệt danh Vương tử tình ca gì cả.”

Ha ha! Sau một hồi ngơ ngác, họ phá lên cười.

Giới trẻ rất nhạy cảm. Mặc dù Thẩm Anh Xuân đã đi rồi, nhưng cô vẫn để trong không khí tràn ngập mùi hương của sự lãng mạn, của tình yêu... Nó kích thích thần kinh và xúc giác của tất cả mọi người.

Đây chính là tình yêu.

Đây chính là tuổi trẻ.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Có Một Kiểu Quen Biết Nhau, Gọi Là Cạm Bẫy

Nếu đặt câu chuyện này vào địa vị của một cô gái khác, chắc chắn sẽ không để sóng yên biển lặng, cô sẽ sớm tặng cho anh chàng một cái tát. Nhưng Thẩm Anh Xuân vẫn là Thẩm Anh Xuân, đây là điểm khác biệt của cô với những người con gái khác. Cô khôn ngoan! Cô tỉnh bơ như không! Cô lăm lăm ma chước quỷ!

Một thời gian khá dài sau khi mọi việc diễn ra, Hứa An Ly mới biết đó là một cạm bẫy, một cạm bẫy mà cô không hề biết. Và cô là người nằm trong cạm bẫy ấy.

Cạm bẫy, bẫy cạm.

Hai từ này đảo qua đảo lại, lại không có cùng một ý nghĩa với nhau. Đường như là để so sánh một người tốt với một người xấu, so sánh âm với dương. Nhưng lúc ấy, cô còn là một thiên thần trong sáng và thuần khiết, cô không bao giờ nghĩ tới hai chữ ác độc ấy – Cạm bẫy!

Đến năm thứ tư của đại học, bắt đầu chuẩn bị làm luận văn tốt nghiệp. Phải đọc rất nhiều tài liệu mới có thể chuẩn bị tốt cho việc viết luận văn. Là chủ tịch của hội Sinh viên đồng thời cũng là lớp trưởng, dù cho việc công bọn bề, nhưng Thẩm Anh Xuân không hề xao nhãng việc học tập. Trong năm thứ tư này cũng vậy.

Chỉ có tiếng giờ sách, hơi thở, âm thanh của dòng không khí lưu động. Thế giới này ai ai cũng đều đắm mình trong sách vở, chẳng ai nghe thấy mọi thứ đang diễn ra bên ngoài cửa sổ.

Tít! Tít! Không gian yên tĩnh bất ngờ bị phá vỡ. Nghe như có tiếng kính vỡ. Là âm thanh của nhạc chuông điện thoại. Khuôn mặt trong cuốn sách đột nhiên cũng ngẩng lên, nhìn xung quanh, có lẽ là kiểm tra điện thoại. Không sao, lâu nay cô toàn để chế độ yên lặng. Đây cũng là thói quen của Thẩm Anh Xuân. Nhưng ánh mắt của những người đang quay lại nhìn Thẩm Anh Xuân khiến cô như chợt nhận ra điều gì đó.

Cô rất nhanh cho tay vào túi. Hóa ra là điện thoại của Đường Lý Dục, cô đã quên mất chọn chế độ yên lặng. Cũng may chỉ là tin nhắn.

“Ông già, anh ở đâu? Đang làm gì vậy? Chuột Mickey muốn được gặp anh.”

Thẩm Anh Xuân tự cho rằng mình đã nhìn nhầm, lắc qua lắc lại đôi mắt.

Ông già? Ai là ông già? Gửi nhầm à? Ha ha! Chủ nhân của chiếc điện thoại là một người con trai còn trẻ tuổi. Huống hồ gửi nhầm tin nhắn là chuyện thường tình.

“Xin lỗi, bạn gửi nhầm tin nhắn rồi.”

“Ông già, đừng có trêu em nữa có được không? Em là Chuột Mickey của anh đây.”

“Bạn là ai?” Thẩm Anh Xuân hỏi ngược lại.

“Hừm, Vịt Donald! Anh quả đúng như những gì Hà Tiểu Khê đã mắng, sớm biết là như vậy, đúng là cần phải để cho cô ấy mắng anh thêm một lần nữa!”

Chỉ là hiếu kỳ và trêu đùa. Tin nhắn này rất thú vị. Dù gì thì tâm trạng của Thẩm Anh Xuân cũng đang vui, nên sẽ trêu Chuột Mickey thêm một chút nữa.

Thẩm Anh Xuân ngồi trong thư viện theo đúng giờ quy định. Cô chợt phát hiện ra rằng, tối nay, trái tim cô không hề yên tĩnh. Kể cả không có tin nhắn quấy rối của Chuột Mickey, cô cũng không thể trấn tĩnh lại được. Những con chữ trên sách, trong mắt của cô, đều biến thành những chú nòng nọc đang bơi, biến thành một con cá biết bay, một chữ cũng không đọc được nữa.

Trái tim Thẩm Anh Xuân như muốn chùng xuống. Sau sự việc xảy ra buổi trưa hôm đó, tất cả những thứ đã bị chôn sâu trong lòng dường như đang nhấp nhô trên sóng. Cô đắm chìm trong nỗi đau đớn ngọt ngào. Chỉ có hai người, nụ cười trong sáng, đôi mắt hiền hòa.

Niềm vui thuần khiết ấy, chỉ có anh mới có thể mang lại cho cô. Không quan tâm đến bất cứ một thứ điên cuồng nào khác, chỉ có ở cùng anh, cô mới có thể vứt bỏ hết tất cả. Những chi tiết ấy cứ lần lượt lưu lại trong tâm trí cô rồi thoát ẩn thoát hiện.

Cảm giác như có rất nhiều người đang nhìn mình. Dường như họ cũng phát hiện ra những bí mật từ trong trái tim cô. Làm “kẻ cắp” thì lúc nào cũng sợ người khác biết. Khuôn mặt bỗng nhiên đỏ rực, nóng ran, thật khó chịu. Cô cố giấu khuôn mặt ấy trên trang sách, nhưng trong tim lại bật ra một tiếng cười, tiếng cười đó chỉ có cô mới nghe được. Vài giờ đã trôi qua, cô vẫn cảm nhận được rõ ràng vết đau trên cơ thể, giống như vừa xảy ra chuyện gì chỉ cách đó một giây.

Một tiếng tí, tin nhắn của người lạ lại gửi đến, phá vỡ những hồi ức của Thẩm Anh Xuân.

“Ông già, nhanh nhanh ra gặp em, em đứng ở sân bóng rổ đợi anh, không gặp không về, Chuột Mickey.”

Trong lòng tràn đầy niềm hạnh phúc và ngọt ngào không nói nên lời, Thẩm Anh Xuân từ thư viện đi ra, đi xuống cầu thang. Cô muốn kết thúc

trò chơi với Chuột Mickey, cô muốn xem người con gái đã gửi nhăm tin nhắn ấy là ai?

Ha! Đi trêu người khác cũng là một trò vui!

Thẩm Anh Xuân không biết, lúc cô từ thư viện đi về phía sân bóng, một cơn bão lớn đang ập đến, giống như hoàng hôn lặng lẽ kéo xuống, làm cho bạn không có cảm giác gì.

Việc xảy ra đã lâu, nhưng Thẩm Anh Xuân vẫn không cho rằng, đây là một cái bẫy của cô. Nếu dùng hai từ này để gán cho cô, cô cảm thấy hai từ thông lộng có lẽ là phù hợp hơn. Vô hình trung, chính cô cũng bị mắc vào cái thông lộng đó. Vì là ngày sinh viên mới nhập học, trong trường giống như có lễ hội, tất cả các đèn chiếu đều được thắp sáng. Đến đâu cũng bắt gặp những khuôn mặt của sinh viên mới, đến đâu cũng thấy bóng người.

Ngoài sân chơi không hề buồn tẻ chút nào. Người thì ngồi trên nền đất ngắm sao trời, người thì ngơ ngác, vài người đang thì thầm với nhau những chuyện riêng tư, vài nhóm khác trêu đùa nhau vô cùng vui nhộn... Đâu đó thấp thoáng bóng dáng của vài vị phụ huynh người ngoại tỉnh. Nhìn nét mặt của họ phần lớn là những gia đình nghèo, do không có tiền ở khách sạn nên phải ra sân bóng kiếm chỗ ngủ. Những người làm cha làm mẹ ấy thật đáng thương!

Thẩm Anh Xuân đưa mắt nhìn sang sân bóng rổ. Ánh đèn hơi tối, nhìn không rõ lắm, cô từ từ đi về phía trước, ánh mắt đưa đi đưa lại như con thoi tìm kiếm những khuôn mặt lạ. Trên sân bóng rổ cũng có rất nhiều người.

Quá nhiều người, quả thực là nhìn đến hoa cả mắt.

Đủ rồi, ai yêu ai thì mặc kệ, không chơi nữa.

Hứa An Ly đứng ở sân bóng rổ, vì đứng chờ quá lâu, thêm vì bữa tối ăn vội vàng mấy miếng để chống đói nên cô thấy hơi mệt. Cách tốt nhất lúc

này là dựa vào giá đỡ của khung bóng rổ. Khi đang vô tình vắn vắn cái cổ mỗi nhừ, cô đột nhiên ngậy người ra. Một bóng người thoáng lướt qua, nhìn không rõ lắm, nhưng... cô vẫn tiếp tục nhìn theo hình bóng đó. Có chút gì hơi quen. Nhưng người kia đã ngay lập tức bỏ đi.

Có nên hỏi một câu không đây? Do dự một lúc, cô chạy nhanh về hướng đó.

“Hey!” Không biết tên người đó là gì nên cô chỉ có thể gọi một cách bất lịch sự như vậy. May mà nhanh tay nhanh chân, chỉ mấy bước cô đã đuổi kịp, đứng trước mặt người đó. Quả nhiên không nhìn lầm, trong lúc đó đối phương cũng nhận ra cô.

“Là em à?” Trái đất này tuy lớn, nhưng đôi khi lại rất nhỏ. Thẩm Anh Xuân đột nhiên giật mình. Trong nháy mắt, cô ngậy người ra, nhưng cũng rất nhanh cô đã lấy lại được bình tĩnh. Một trò chơi, một trò chơi chẳng liên quan gì đến cô.

Thẩm Anh Xuân đưa mắt nhìn vào cô gái đang không hay biết gì. Trong đôi mắt đen to của cô gái toát lên vẻ ngây thơ, miệng cười hiện lên hai cái má lúm đồng tiền khiến nụ cười của cô càng thêm đẹp, nụ cười thanh khiết của một thiên thần, cũng giống như tuổi mười bảy trong sáng của cô vậy. Ở cái tuổi ấy, cô e thẹn rụt rè không cần ngại trang. Cô gái ấy không phải là mình của bốn năm về trước đấy ư?

Nét mặt của Thẩm Anh Xuân thoáng nở một nụ cười.

“Đó là... chị gái lúc buổi trưa, cảm ơn chị.” Nụ cười của Thẩm Anh Xuân đã tiếp sức cho Hứa An Ly nói chuyện có dũng khí hơn, nhưng vẫn hơi có chút e dè.

“Gọi chị là Thẩm Anh Xuân là được rồi.”

“Chị Thắm, chị là người đầu tiên em quen khi đến đại học B, xem ra, chúng ta có duyên rồi.”

“Không cần khách sáo, sau này, có việc gì cần giúp đỡ, em cứ nói.”
Thắm Anh Xuân là một nữ sinh rất thẳng thắn.

“Yên tâm, sau này em sẽ còn làm phiền chị nhiều.”

Lúc này, Hứa An Ly đã lấy lại được vẻ ngây thơ. Xung quanh, thỉnh thoảng lại có người đi đi lại lại, đều là những khuôn

mặt lạ.

Mặc dù Hứa An Ly đang nói chuyện với Thắm Anh Xuân, nhưng đôi mắt cô vẫn ngang dọc tìm kiếm anh, rõ ràng là đang mất tập trung.

“Em... ở đây đợi ai à?”

“Dạ, em có hẹn.”

“Bạn trai?” Thắm Anh Xuân tò mò hỏi.

“... Vâng.”

Câu nói vừa buột ra khỏi miệng, mặt của Hứa An Ly trở nên vừa đỏ vừa nóng. Đây là lần đầu tiên cô dùng hai từ “bạn trai”. Thời còn học trung học, đây là hai từ vô cùng hệ trọng, không thể dùng và nói bất cứ lúc nào. Nếu để thầy giáo và mẹ biết, chẳng khác nào tự tìm đến phiền phức.

Lúc này, Hứa An Ly và Thắm Anh Xuân giống như hai người bạn cũ, vừa cười vừa nói. Cô nhận ra, chị Thắm cũng là một cô gái tốt bụng, nhiệt tình, mặc dù lúc buổi trưa ở nhà ga cô có vẻ lạnh lùng với Hứa An Ly. Nhưng suy cho cùng thì lúc đó họ mới chỉ là hai người xa lạ. Điều này cô có thể hiểu được.

Hứa An Ly đã tha thứ, không, là quên! Đúng! Cô đã quên mất thái độ của chị Thắm lúc trưa.

Cô gái xinh đẹp ngay trước mắt của Hứa An Ly, có sự hấp dẫn đặc biệt, cô hạnh phúc tự nghĩ: Có lẽ, Thượng Đế sợ cô lẻ loi, nên đã gửi một Hà Tiểu Khê khác xuống cho cô. Vậy hãy để tình bạn ở khắp mọi nơi và mãi mãi là vô hạn, ok!

Cô gái mười bảy tuổi Hứa An Ly, tuổi trẻ luôn thiếu sự đề phòng, nụ cười trên khuôn mặt cô chân thành và trong suốt như ánh mặt trời. Cô luôn nghĩ mọi người ở năm châu bốn biển đều có thể trở thành bạn tốt của mình giống như Hà Tiểu Khê.

Hứa An Ly vừa chờ đợi, vừa nói chuyện cùng chị Thắm. Như vậy sự chờ đợi ấy sẽ không còn trở nên buồn chán và dài đằng đẳng nữa. Buổi tối đầu tiên ở đại học B, nên cô cũng có nhiều điều muốn hỏi.

“Chị Thắm, chị học năm thứ mấy?”

“Năm thứ tư.”

“Ồ!” Đường như đang nghĩ ra điều gì: “Anh ấy... cũng học năm thứ tư, không khéo chị cũng biết.”

“Thật sao?” Đôi mắt của Thắm Anh Xuân sáng lên như ngọn lửa: “Anh ta tên là gì?”

“Đường Lý Dục, khoa Ngoại ngữ, chị có biết không?”

“...”

Không hổ thẹn là Thắm Anh Xuân.

Nếu đặt câu chuyện này vào địa vị của một cô gái khác, chắc chắn sẽ không dễ sóng yên biển lặng, cô sẽ sớm đã tặng cho anh chàng một cái tát.

Nhưng Thẩm Anh Xuân vẫn là Thẩm Anh Xuân, đây là điểm khác biệt của cô với những người con gái khác. Cô khôn ngoan! Cô tỉnh bơ như không! Cô lắm mưu ma chước quỷ!

Thẩm Anh Xuân nở nụ cười hững hờ, đưa mắt quan sát Hứa An Ly từ trên xuống dưới, quả là một cô gái xinh đẹp. Ánh mắt của cô khiến Hứa An Ly có đôi chút hơi e thẹn rụt rè. Không biết người con gái khác khi đối mặt với tình địch, sẽ có tâm trạng và cảm xúc như thế nào. Nụ cười của Thẩm Anh Xuân xem ra rất bình tĩnh và ung dung. Hay có thể nói là khoan dung độ lượng. Tuyệt đối: “Biết, biết, là biết.” Thẩm Anh Xuân nói cả ba câu một lúc, vừa nói, vừa gật đầu cười.

Có gì mà không biết Đường Lý Dục? Cho dù anh ta có bị đốt cháy thành tro, biến thành bong bóng, là cơn gió thổi qua không để lại vết tích, hay là một giọt nước đã bị bốc hơi ở nhiệt độ cao, Thẩm Anh Xuân chỉ cần một mắt cũng có thể nhận ra.

Anh ta là linh hồn của cô. Thẩm Anh Xuân có thể không nhận ra được linh hồn của mình sao?

“Thật vậy sao?” Hứa An Ly vui mừng suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên, giống như một đứa trẻ lúc lắc cánh tay của Thẩm Anh Xuân.

“Không chỉ là... biết? Còn là...”

“Bạn tốt?” Hứa An Ly cắt ngang lời Thẩm Anh Xuân chưa kịp nói: “Có thật không?”

“... Ừ... Là bạn tốt.”

“Ồ! Thật tuyệt vời!” Hứa An Ly vui mừng đến nỗi sấp hô lên hai tiếng vạn tuế, giống như một đứa trẻ chờ đợi từ lâu để được cho một cái kẹo: “Chị Thẩm, sau này, anh ta có bắt nạt em, chị sẽ giúp em đối phó với anh ta nhé!”

Vì quá vui mừng, Hứa An Ly không để ý tới những thay đổi trong thái độ của Thẩm Anh Xuân, chỉ quan tâm lắc lắc cánh tay của cô để nói, hỏi không ngừng:

“Không được nói với anh ấy là em đến nha, em muốn cho anh ấy một sự bất ngờ.”

“Anh ấy có quen người con gái khác không?”

“Gần đây anh ấy đang làm gì?”

“Nghỉ hè anh ấy làm thêm ở đâu?”

“Anh ấy béo hay gầy?”

“Anh ấy có thường xuyên nói với chị về em không?”

...

“Đủ rồi!” Thẩm Anh Xuân cắn chặt môi, bật ra hai tiếng.

“Chị Thẩm, đừng ghét em vì tội nói linh tinh có được không. Nghe em nói nốt một câu, nếu chị yêu rồi, chị sẽ hiểu tâm trạng của em lúc này. Cho dù nói thế nào, sau này, em sẽ phải nhờ chị chỉ giáo nhiều đấy.”

“Đúng! Tôi hiểu rõ trong lòng cô nghĩ gì, nhưng cô...” Thẩm Anh Xuân cười: “Bây giờ, cô có hiểu được suy nghĩ của tôi không?”

Hứa An Ly nhìn Thẩm Anh Xuân một cách khó hiểu.

Thẩm Anh Xuân chuyển động đôi mắt, mưu kế đã nảy ra: “Cô đương nhiên không hiểu rồi, tôi quên chưa tắt ấm siêu tốc, ký túc xá sắp bị cháy đến nơi rồi, vậy mà cô vẫn còn lắc cánh tay của tôi để hỏi bạn trai!”

“A! Vậy sao!” Hứa An Ly hét lớn một tiếng, chẳng trách chị Thấm không còn tâm trạng để nói chuyện nữa. Nói đến chuyện bất cần, chính em cũng đã gặp sự cố này rồi. Dùng ấm siêu tốc đun nước, rồi quên, kết quả là cái bình nóng đến nỗi phát nổ, thiêu cháy mất một góc của cái ghế sofa.

“Trước đây, lúc còn ở nhà, việc em làm hỏng ấm siêu tốc là chuyện thường. Có lần, suýt chút nữa thì xảy ra hỏa hoạn, may nhờ có người phát hiện kịp thời. Xem xa, trên thế gian này không phải chỉ có em mới là người bất cần, nếu sau này ông già ấy có phê bình em vì tội bất cần, em đã có lá chắn. Chị Thấm, chị nhanh về đi, rất nguy hiểm đấy.” Hứa An Ly thật thà an ủi.

Thấm Anh Xuân bước đi như muốn chạy trốn khỏi Hứa An Ly.

Không! Không phải là chạy trốn, mà là cô không dám tin, cũng không bằng lòng tin vào những việc mà chính mắt vừa nhìn thấy. Trước đây, anh ấy đã từng yêu cô ta, đã từng có bạn gái, lại còn giả bộ yêu cô đến chết đi sống lại.

Thấm Anh Xuân không biết Đường Lý Dục rốt cuộc là bạn trai của ai?

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vui Quá Hóa Buồn

Đàn ông mãi mãi là người vô tội, con gái mãi mãi là người phải chịu đau khổ. Đây là định lý chia tay trong tình yêu, dù cho bạn có chấp nhận hay không, thời buổi này phần lớn là như vậy.

Vui quá hóa buồn, bốn chữ này, chẳng khác nào tâm trạng của Thẩm Anh Xuân trong buổi tối hôm nay, quá là phù hợp. Nhưng vì sao lại như vậy?

Nếu không vui thì có buồn không? Thượng Đế cũng thật là biết đùa, đùa đến mức làm cho bạn phải dở khóc dở cười, vừa yêu vừa hận. Có lẽ, đây là vui quá hóa buồn thật!

Con người không thể đùa được với số mệnh, số mệnh không thể đùa được với Thượng Đế.

Tòa nhà số ba ở Thiên Thần Viên là ký túc xá nữ. Căn phòng bốn người, nhưng đêm nào có ba người ở trong ký túc là cũng đáng ngạc nhiên lắm rồi.

Sang năm thứ tư, tình yêu mật mù, tương lai cũng không thể nào đoán trước được, thực tế chẳng có gì lạc quan. Tâm trạng của mọi người đều bất an, ai biết được mai sau số mệnh của mình sẽ đi trên con đường nào? Thành phố nào? Ai sẽ chờ đợi mình ở phía trước?

Khi lão nhị Dương Như Tuyết còn học năm thứ hai, cô làm người mẫu và quen biết một người họa sĩ. Vốn dĩ cô ta không có cảm tình với mấy người họa sĩ này. Hơn nữa, trong năm học thứ nhất, có lần cô đã tuyên bố

sẽ không bao giờ chọn những người làm nghệ thuật để yêu. Cô không thích phong cách kỳ dị của họ.

Mái tóc dài, tướng mạo lôi thôi, dáng vẻ thì lúc nào cũng phóng khoáng, tự cho mình là những vị cứu tinh duy nhất của thế giới. Có một câu nói rất hay là: “Thiếu gì có đấy”. Mô phỏng theo câu nói này là: “Ghét của nào trời trao cho của ấy.”

Cái tay họa sĩ này tên là Lý Đại Hải, yêu cô người mẫu của ông ta đến phát rồ, đó chính là Dương Như Tuyết của khu Thiên Thần Tam Viên. Dương Như Tuyết giống kiểu người Trung Quốc thời kháng chiến chống Nhật, cũng thề sống chết không đội trời chung với gã này, kiên quyết bảo vệ lời thề trong tình yêu của mình. Dù cho sau này không có ai theo đuổi, thì cũng không bao giờ cô lấy tay Lý Đại Hải làm chồng. Cô quyết xin thôi việc, thay số điện thoại. Chưa đến giờ tắt đèn, cô quyết không về phòng, dù mọi người trong ký túc có nói rằng ông ta không ở đó. Thật tàn nhẫn! Thật dứt khoát!

Nhưng tay họa sĩ Lý Đại Hải vẫn quả quyết rằng: “Tiểu Dương là của tôi!”

Dương Như Tuyết có chiến đấu đến cùng thì gã cũng không hề nản lòng, biết trên núi có hổ dữ mà vẫn lên núi! Sau nửa năm, đúng như những gì Lý Đại Hải đã nói, Tiểu Dương đã là của ông ta.

Trước mặt tất cả chị em trong ký túc, ông ta đã hôn Dương Như Tuyết. Dương Như Tuyết hạnh phúc ngã trong vòng tay của ông ta. Lý Đại Hải vừa rời khỏi, chị em trong ký túc đã mắng cô là kẻ phản bội.

Dương Như Tuyết thú nhận về bí mật cô đã bị ông ta bắt như thế nào: Trong ngày sinh nhật của cô, ông ta đã tặng cô một căn nhà ở gần bờ biển rộng một trăm mét vuông, giấy chứng nhận tài sản đặc biệt được trao đến tận tay và nó đứng tên cô.

Trời ơi, hơn ba triệu nhân dân tệ!

“Tình yêu vĩ đại giờ đã phải chịu thua trước tiền bạc.”

“Không có tiền, ăn bánh bao để có được tình yêu sao? Liệu cà phê có thể thay cho nước lọc không? Có áo lụa tơ tằm để mặc không?” Dương Như Tuyết đã thay đổi một trăm tám mươi độ, nỗ lực chống lại những gièm pha kịch liệt của mọi người! Nhưng chính cô cũng không hay biết, những bao biện bảo vệ đồng tiền đến cùng của cô thực chất vẫn chính là tình yêu.

“Ông ta bằng tuổi chú của cậu, cậu thực lòng muốn kết hôn với người đó hay là chỉ chơi bời thôi?”

“Không biết.”

“Ông ta chưa có vợ sao?”

“Đang làm thủ tục ly hôn.”

“Vì cậu?”

“Cứ cho là như vậy đi.”

“Thế còn bao lâu nữa thì được cục Dân chính đóng dấu?”

...

Không có ai biết, mỗi tình này được đón nhận hay sẽ bị vứt đi như rác rưởi. Là hai người họ thật lòng đến với nhau, hay nó chỉ là một trò chơi, một giấc mơ? Không ai đoán trước được điều gì, mỗi tình này là vui hay là buồn?

Tất cả chị em nhìn nhau, thật không hiểu nổi tình yêu, cũng không hiểu chính mình. Đường đường vẫn ghét, thề đến chết cũng không yêu người ta, nay lại thay đổi thề có chết cũng không rời xa người đó!

Chỉ có Tiểu Dương là vẫn khẳng định rằng nếu người đó không phải là của bạn, có muốn giành giật thì cũng chẳng giành giật được. Thế nên, nó mới có nghĩa đã là của bạn, bạn không muốn cũng phải nhận.

Đây là cô gái còn ít tuổi không am hiểu sự đời. Nhưng nói đi nói lại, nếu chưa trải qua vui buồn của tuổi trẻ, thì làm sao có thể tạo ra kỳ tích? Giống như pháo hoa, chỉ rực rỡ trong nháy mắt, rồi lại từ từ rơi vào bóng tối vô tận. Đây là giá trị của việc đánh đổi!

Sau năm học thứ tư, Tiểu Dương rất ít khi quay về ký túc, cũng rất ít khi nhìn thấy bóng dáng của cô ở trên giảng đường. Cô đang đắm say trong tình yêu cùng với tay họa sĩ, như keo sơn. Cô coi sống chung như là một việc hiển nhiên.

Lão tam Từ Di chưa từng yêu ai bao giờ. Trong ký túc xá, cô là người duy nhất còn đơn thân. Là một cô gái trầm tính ít nói, học giỏi, không nói thì thôi, nhưng một khi đã nói thì chẳng khác nào một nhà triết học đang giảng giải.

Lão tứ Lâm Nhã Nam đang làm quen trên mạng với một anh bạn ở Bắc Kinh, có vẻ khí thế của họ đang sục sôi ngất trời rồi. Mọi người đều khuyên cô, cẩn thận kéo rơi vào hang sói. Lão tứ nói chỉ là bạn trên mạng.

“Bạn trên mạng mà thôi. Em không phải là người chỉ cần cho một túi đậu là hẹn hò với người ta, em không ngây thơ như mọi người nghĩ đâu.”

Lão đại Thẩm Anh Xuân nhếch mép cười cô: “Em đừng có mạnh mẽ, cho một túi đậu rồi trở thành người yêu của người ta, không phải em thì là ai?”

Lão tứ bĩu môi: “Em không giống như chị, John có điểm nào không tốt chứ? Cũng được coi là tầng lớp trung lưu ở Mỹ, hơn hẳn mấy tỷ phú của Trung Quốc. Anh Đường Lý Dục khiến chị bị mê hoặc sao chị không nói?”

Xem ra, chị cũng không an toàn lắm đâu. Sao lại đi nói người khác chứ, chị cứ lo cho chị trước đi.”

“Lâm Nhã Nam có khuôn mặt nhìn giống như một cô gái nhỏ ngây thơ, nhưng từ lâu cô ta đã nhìn thấu tâm can đám đàn ông trên thế gian này rồi. Nếu nói đến chuyện đánh mất bản thân thì chỉ có đám đàn ông cam tâm tình nguyện đánh mất bản thân mình vì cô ta thôi.” Từ Di đứng bên cạnh nói xen vào.

“Chị hai đúng là có mắt nhìn người.” Lâm Nhã Nam vừa nói vừa chát trên máy tính xách tay, vừa giơ ngón tay cái lên.

Kỳ nghỉ Quốc khánh năm thứ ba, Lâm Nhã Nam đột nhiên tuyên bố với mọi người, cô đi Bắc Kinh.

Thẩm Anh Xuân cười cười nói, dễ chuẩn bị vào hang sói.

Lâm Nhã Nam hoàn toàn đã bị si mê. Cô không quan tâm anh ta có phải là một con thú hoang dã hay không, nhưng cô vẫn sẽ quyết định đi Bắc Kinh. Đêm trước vừa ra nhà ga xe lửa, bốn chị em trong ký túc xá đều lo cho Lâm Nhã Nam, chỉ sợ cô không cẩn thận rồi lại rơi vào hang sói, đến lúc đó muốn chạy thoát thân cũng muộn rồi. Vẫn còn may, Thẩm Anh Xuân đã gọi điện trước cho một người bạn họ Lý học ở đại học Bắc Kinh. Lão Lý đã nhận lời giúp, nếu em Lâm có chuyện gì, anh ta sẽ mang đầu đến chịu tội với Thẩm Anh Xuân.

Lúc sắp đặt điện thoại xuống, lão Lý không quên hỏi với Thẩm Anh Xuân một câu: “Trước khi đến sáu mươi tuổi, tôi còn cơ hội gì không?”

Tất cả mọi người, trong đó có Thẩm Anh Xuân đều bị lão Lý trêu cho cười ngật ngưỡng.

Thẩm Anh Xuân là người bạn tốt nhất của lão Lý, nhưng bạn tốt thì không nhất định sẽ trở thành người yêu tốt nhất được, đây chính là điều

khiến mọi người khó hiểu nhất giữa bọn họ. Nếu nói về gia thế, thì lão Lý cũng thuộc tầng lớp trung lưu, bố anh ta là Viện trưởng Viện Thiết kế, mẹ là Thị trưởng của vùng đó, anh ta là con một trong gia đình.

Nghe nói, lúc còn học năm thứ nhất lão Lý đã chuẩn bị đi Anh. Lúc ấy lão Lý hy vọng Thẩm Anh Xuân có thể cùng lão đi du học. Nhưng Thẩm Anh Xuân đương nhiên là không bao giờ cùng anh ta đi du học ở Anh rồi. Vì thế, lão Lý cũng không đi. Mỗi lần nghỉ hè hay những lúc rảnh rỗi, lão Lý lại từ Bắc Kinh bay đến Thanh Đảo.

Dù cho Thẩm Anh Xuân đã nói rõ ràng với anh ta rằng, cô đã dâng hiến cái quý giá nhất của đời con gái cho Đường Lý Dục. Lão Lý vẫn nói với Thẩm Anh Xuân một câu rằng cậu và Đường Lý Dục không thể cùng nhau đi trên một con đường. Do đó, hai người sẽ không có kết cục gì đâu.

Thẩm Anh Xuân lại tự lý giải câu nói này là, vì không đạt được mục đích nên anh ta cũng hy vọng người khác không được hạnh phúc. Đây là một mệnh đề của tình yêu, vì vậy cô cũng chẳng trách lão Lý làm gì. Nếu là cô chắc cô cũng sẽ như vậy.

Đường Lý Dục là người đàn ông tốt hay lão Lý mới xứng đáng với Thẩm Anh Xuân, vấn đề này đã mấy lần được đưa ra thảo luận, nhiều người lại ủng hộ lão Lý.

Anh ta là một người đàn ông quá được. Thẩm Anh Xuân cũng cho là như vậy.

“Nếu có kiếp sau, hoặc là tôi có thể phân thân thành hai người, tôi sẽ chọn cả hai và tôi sẽ sống cùng họ đến hết đời.” Đây là những lời mà Thẩm Anh Xuân không bao giờ dám nói với lão Lý, chỉ để suy nghĩ ấy trong lòng.

Hết bảy ngày nghỉ lễ Quốc khánh.

Lâm Nhã Nam đã an toàn trở về ký túc xá số ba khu Thiên Thần Viên của Đại học B. Nhưng sau thời gian đó khoảng hai tháng, cô đã bị ốm, cả ngày bơ phờ, giống như quả cà tím bị gặp phải sương giá. Toàn thân ốm yếu, cô ngủ cả ngày. Cuối cùng là mệt mỏi rã rời, chán ăn, ăn gì cũng không thấy ngon miệng, ghét mùi dầu mỡ. Mọi người thi nhau mang cho cô các loại thuốc “Viên dạ dày”, “Quỳ hoa vị khang linh”, “Tam cứu vị thái”. Xem ra mọi người rất yêu thương cô.

Trong phòng, cô là người nhỏ tuổi nhất, chẳng thương cô thì thương ai? Cô là “đứa trẻ” trong ký túc này.

Chỉ có lão đại Thẩm Anh Xuân là bình tĩnh nhất, cười nói mọi người đừng quá lo lắng như thế, trời đã nóng mà còn mang than đến để thiêu chết người ta à?

Từ Di đột nhiên hiểu ra, miệng há hốc kinh ngạc.

“A? Không phải đã... rồi chứ?”

“Đã...? Đã cái gì?” Lâm Nhã Nam không hiểu vì sao chị ba Từ Di lại kinh ngạc như vậy.

Tiểu Dương cười bò trên giường. Cười đến nổi đau hết cả bụng.

“Đúng là có bệnh mới tìm đến bác sĩ, chân đau mà lại nói với người ta là bại não!”

“Ha ha...”

Thẩm Anh Xuân và Từ Di cũng cười ngặt nghẽo, duy chỉ có lão tứ Lâm Nhã Nam, chớp chớp mắt, ngây thơ nhìn ba người họ, chẳng hiểu gì.

“Này, chị phải nói thật, không được giấu, em không hiểu các chị đang làm trò gì.” Cô lấy gối đánh lại, tỏ ý phản kháng.

Cái thế giới này đúng là đen tối, đến lão tứ luôn là một đứa con ngoan trong vòng tay của mẹ cũng làm những việc hư hỏng này, nếu là người khác chắc còn làm những chuyện điên rồ hơn cả cô mất? Dù sao, thể loại phim X mọi người cũng đã xem không ít.

Trong lúc mọi người đang cười, lão tứ dường như nghĩ ra điều gì đó. Biết phải làm gì với nỗi xấu hổ này, nghĩa là, Lâm Nhã Nam thôi, luôn là một cô gái ngoan mà lại biết làm một việc đáng xấu hổ như vậy sao? Cô đứng thẳng lên nhìn vào mọi người: “Mọi người không tốt, đừng có kéo em xuống nước như vậy.” Khí phách anh hùng chỉ trụ được một phút, sau đó đã sụp đổ. Ngay lập tức, cô trở nên sợ hãi, nằm trên giường khóc, không ngớt kêu gọi mẹ.

Sau đó một tuần, Lâm Nhã Nam nhận tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện, trên đó có ghi: Kiểm tra nước tiểu HCG dương tính.

Lão tứ Lâm Nhã Nam không biết HCG có nghĩa là gì.

Cô bác sĩ to béo chỉ biết dịch hằn ra là: “Cô đã có thai.”

“A!...”

Lâm Nhã Nam cầm trên tay tờ giấy xét nghiệm, suýt chút nữa thì khụy ngã! Đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Trở về ký túc, cô âm thầm khóc đến nỗi sưng hết cả mắt. Nhìn thấy ai cô cũng xông vào bám víu, nét mặt hoảng sợ: “Làm thế nào bây giờ?”

“Em phải làm thế nào? Chị nói đi!”

“Bà bác sĩ kia không phải nhìn nhầm đấy chứ, bà ta mới bị dương tính!”

Cả nhóm cùng ngồi xuống nghĩ cách, sau khi thảo luận, cả nhóm đi đến thống nhất, ngày mai đưa lão Tứ đến bệnh viện. Sau nửa giờ “quả bom hẹn giờ” sẽ được giải quyết. Duy chỉ có Thẩm Anh Xuân là không đồng ý, theo cô, cho dù anh ta không thừa nhận, cũng phải để anh ta tận mắt chứng kiến em nằm trên bàn phẫu thuật, đau xé gan xé ruột và rên rỉ, cho anh ta nhìn thấy nước mắt tuyệt vọng và bất lực của em. Những đau khổ này là do anh ta mang đến cho em, vì thế em hãy mang những thứ không thuộc về em trả lại cho anh ta, để anh ta phải chịu bản án lương tâm cả đời.

“Nếu như anh ta không chấp nhận?”

Đây là vấn đề mà mọi người đều quan tâm. Đàn ông thời nay, đều là gấu chó, có gan để tạo ra một “sinh mạng”, nhưng lại hèn nhát không chịu chấp nhận mình chính là hung thủ tạo nên “sinh mạng” ấy, lại còn đổ lỗi: “Làm sao tôi biết được có phải là của tôi không?”

Đàn ông mãi mãi là người vô tội, con gái mãi mãi là người phải chịu đau khổ. Đây là định lý chia tay trong tình yêu, dù cho bạn có chấp nhận hay không chấp nhận, thời buổi này phần lớn là như vậy.

Giờ một “sinh linh” đã hình thành, có nói gì thì cũng đã không còn tác dụng nữa rồi. Mấu chốt của vấn đề làm sao để anh ta thừa nhận chính mình là “thủ phạm”, để anh ta phải chịu sự trừng phạt về lương tâm và kinh tế. Cách tốt nhất là cả đời này hãy tống anh ta vào trong địa ngục!

Nhưng cũng không phải lo lắng, vì đã có lão Lý ở Bắc Kinh, anh ta là một người rất giỏi trong việc giao tiếp. Chuyện nhỏ như thế này, cứ để anh ta xử lý, rất dễ dàng. Nếu gã trai kia còn dám “đánh đu” với Lâm Nhã Nam, thì đừng có hòng nghĩ đến chuyện tiếp tục sống ở Bắc Kinh, đây là những lời đảm bảo của lão Lý với Thẩm Anh Xuân.

Không thể nói là đưa Lâm Nhã Nam lên xe với tâm trạng vui mừng, nhưng nó cũng không đến nỗi quá nặng nề. Câu chuyện tình yêu này, có thể

được xem xét tới mức độ nào, được mất trong chuyện này mọi người không nói rõ được, chỉ biết cầu nguyện cho cô.

Từ sự việc này cũng dẫn đến một vài vấn đề khiến cho các nữ sinh ở ký túc xá số ba khu Thiên Thần Viên này không ngừng tranh luận: “Quan hệ giữa Lâm Nhã Nam với bạn trai rốt cuộc là yêu hay tình dục? Rốt cuộc là vì điều gì?”

Thăm luận mất nhiều ngày, không ai đưa ra được đáp án. Những nghi hoặc chỉ càng khiến cho cô gái lún sâu hơn. Vốn dĩ tình yêu không có đáp án, nhưng Thẩm Anh Xuân đã có một câu nói rất hay: “Tình yêu gần giống như là bị ho. Nếu như đã mắc phải rồi, bạn muốn nhịn cũng chẳng nhịn được.”

Hóa ra, những việc “phiền phức” này là kết quả của việc không nhịn được.

Vốn dĩ chỉ xin nghỉ phép một tuần. Kết quả, sau nửa tháng Lâm Nhã Nam mới từ Bắc Kinh trở về. Mọi người còn cho rằng không khéo gã trai kia đã lừa bán cô đi hay chặt cô ra từng mảnh, ai nấy đều lo lắng. Lúc đầu mọi người đều đoán rằng Lâm Nhã Nam khi đi thì đầy đặn, khi về chắc sẽ tàn tạ di nhiều. Nhưng Lâm Nhã Nam giờ vừa đầy đặn một vòng, lại vừa có làn da như hoa đào.

Người đàn ông ấy, thấy cái gì ngon thì mua, thấy nơi nào vui thì dẫn cô đi. Hơn nữa còn tặng cho cô một cái vòng nạm kim cương những mấy cara nữa. Đúng là trong cái họa mà lại gặp may.

Người đàn ông đó làm cho một công ty của Pháp có bộ phận chi nhánh ở Bắc Kinh. Đúng là bắt được một con cá lớn. Tuổi tác à? Không già cũng không trẻ, vừa tầm mà các cô gái đều thích. Lâm Nhã Nam đã yêu anh ta.

Choang! Sau khi âm thanh vang lên, cửa ký túc đã bật mở. Cánh cửa đã bị một ngoại lực khá mạnh đập vào, rồi va vào bức tường phía sau, lại một lần nữa vang lên âm thanh khiến người ta phải run sợ.

Từ Di ở trong ký túc một mình, đêm nay cô không thấy thoải mái, mỗi lần đến kỳ đều làm cô đau đến nỗi chết đi sống lại. Cô đang nằm trên giường đếm sao, bị dọa cho sợ đến nỗi bật dậy như lò xo. Sau nỗi hoang mang, cô lại lập tức nằm xuống. Nếu là bọn lưu manh, cô chỉ có nước giả vờ chết, lấy chăn đậy lên mặt, nín thở. Sẽ chẳng còn gì để nói, nếu chăn bị lật ra, bắt cô giao tiền giao người, muốn thế nào cô cũng đồng ý!

Cái tên lưu manh đáng chết kia đúng là không có mắt, bốn cô nương không có tiền để xin, mà cũng chẳng thể cưỡng bức được, vì đã đến “ngày” rồi.

Đúng là có mắt mà không có tròng. Nếu không thể dùng bánh để dụ sói thì chỉ còn cách giả chết thôi.

Đúng lúc cô sợ không dám thò mặt ra nhất, đột nhiên lại nghe thấy tiếng: “Choang!” Lại là âm thanh đó vọng lại, toàn thân Từ Di run sợ. Trời ạ, tên cướp kia!!!!

Đèn được bật sáng.

Cô đang đợi tên cướp phát điên lên, kéo cô ra khỏi chăn, tàn phá một trận như chưa từng có trong lịch sử. Một cô gái yếu đuối cũng chỉ có như vậy. Trong một cuốn sách phá án cô đã từng đọc, nếu lúc này bạn phản kháng kịch liệt, bạn sẽ làm cho tên cướp ra tay giết bạn. Chẳng thà cho con sói một bữa tối ngon miệng, sau đó, nó sẽ ngoan ngoãn thả bạn ra.

Im lặng, im lặng, im lặng giống như chết! Không phải là chết trong im lặng mà là sự bùng phát trong im lặng!

Cô cẩn thận thò đầu ra khỏi chăn, thở dài một cái cho thoải mái, tên cướp này đã làm cô sợ đến thót tim. Ai ngờ, đó lại là Thẩm Anh Xuân.

“Chị dọa em sợ chết đi được!” Không trả lời.

“Này, chị làm gì mà cứ như sắp có bão thế?” Vẫn không trả lời.

Từ Di ngồi dậy, nhìn Thẩm Anh Xuân một cách kỹ càng. Giờ cô mới nhận ra, trên mặt Thẩm Anh Xuân là một đám mây đen cuồn cuộn, còn có cả sấm sét nữa! Bình thường, hai người họ vẫn rất thân thiết. Cô kéo Thẩm Anh Xuân đang đứng chờ dẫn ở giữa căn phòng. Một Thẩm Anh Xuân kiên cường, một Thẩm Anh Xuân kiêu ngạo, giờ cô chẳng khác nào một chiếc chân gà bị rút xương, từ từ ngã vào vòng tay của Từ Di.

“A!!!” Sau một tiếng kêu lớn, cô liền bật khóc!

Từ Di cũng lờ mờ hiểu. Buổi tối hôm nay xảy ra trận động đất cấp mười hay sao?

Đúng vậy. Từ Di đoán không nhầm. Là động đất, động đất của tình yêu! Trời sập đất lún! Không! Trời long đất lở! Trời – long – đất – lở!

Đợi cho Thẩm Anh Xuân khóc đến mệt mới đem chuyện ra kể cho Từ Di nghe. Một người vốn lắm mưu nhiều kế như Thẩm Anh Xuân mà giờ chẳng nghĩ ra được mưu mẹo gì, Từ Di cũng vậy.

Hai người họ, em nhìn chị, chị nhìn em, chia sẻ kinh nghiệm trong chuyện này. Từ Di thì toàn nói trên sách vở, không bằng Thẩm Anh Xuân có nhiều kinh nghiệm thực tế, làm sao bây giờ?

Tình yêu không giống như công thức phân tử, tìm ra những chỗ sai, sửa lại một chút là ok! Những cái sai trong tình yêu ta có thể thay đổi, sửa chữa, nhưng nó sẽ giống như là đường parabol khi bị vẽ sai, nếu xóa đi, vẽ lại một đường khác, liệu có thể đạt được một trăm điểm không?

Không thể nào! Em có thể ngăn cản họ chung đụng thể xác, nhưng em không thể ngăn cản được hai trái tim giống như nước đầu nguồn không ngừng phun ra những bông hoa nước của tình yêu. Thậm chí, em càng ngăn cản, chẳng khác nào dùng áp lực nén nước xuống, làm cho nước bắn lên những bông hoa càng đẹp và rực rỡ hơn.

Từ Di trầm tư một hồi lâu mới cẩn thận phản hồi: “Có khi nào là do cô ta tình nguyện? Lao vào anh ta như một con thiêu thân! Đường Lý Dục trước đây có kể cho chị nghe về cô ta không?”

Thẩm Anh Xuân lắc lắc đầu, chưa hề kể qua. Nếu kể qua rồi, cô đã không bị tổn thương như thế. Nói đúng hơn thì linh hồn của anh ta ngoài tầm kiểm soát của cô. Không nói, nhưng cô cũng có thể hiểu, anh ta yêu cô, nhưng vẫn bắt cá hai tay, đàn ông không phải là thế sao? Không bao giờ hé lộ, không bao giờ nói ngoài em ra anh vẫn còn có một người con gái khác.

“Mấy năm nay, trong mắt chị Lý Dục vẫn luôn là một người đàn ông đáng tin. Anh ấy đã cùng chị làm chuyện đó. Có thể nói, anh ấy yêu chị, muốn mang hạnh phúc đến cho chị, nếu không, anh ấy cần chị làm gì...”

“Người ta nói yêu em, không bao giờ là mãi mãi, ngay cả khi người ta lấy em, cũng không có nghĩa là cả đời sẽ chung thủy với em, vẫn có thể ly hôn.”

“Cô nữ sinh kia dù đã tìm đến đại học B rồi nhưng đó là việc của cô ta. Điều đáng quan tâm là xem thái độ của Lý Dục thế nào, nếu anh ta không có ý gì với cô gái đó, cô ấy yêu đơn phương mãi rồi cũng sẽ phải từ bỏ.”

“Chị không tin đàn ông có thể làm ngơ được!”

Từ Di có một ý tưởng: “Cách tốt nhất là chúng ta phải thật nhanh tìm cho cô ta một người khác. À, chị xem Tần Ca, bạn của anh Lý Dục cũng được đấy!”

Đôi mắt của Thẩm Anh Xuân sáng lên. Đây gọi là trên có chính sách, dưới có đối sách, hết khóc lại cười. Một cách hay thế mà cô không nghĩ ra, nhưng chỉ sợ hai người họ không cùng cấp, không có từ trường, như vậy là thất bại rồi.

Đây là một cách hay! Nhưng hai người họ lại quên đi một định lý: Nếu có thể thay thế được tình yêu, nếu hạnh phúc với những gì đã thay thế. Thử hỏi một chút, làm sao có thể giải thích được mấy chữ lâu dài như trời đất và long trời lở đất? Làm sao có thể lý giải trăng có tròn có khuyết, người có buồn vui ly hợp? Làm sao lý giải: “Mùa hoa rụng lại gặp vua?”

Không quan tâm nhiều nữa, việc đầu tiên cần làm là phải biết kìm nén mọi chuyện. Đây là trận chiến bảo vệ tình yêu, một chiến dịch quan trọng. Đối với Thẩm Anh Xuân mà nói, nó chẳng kém gì thắng lợi trong chiến tranh Liên Xô bảo vệ tổ quốc.

“Tần Ca cứ giao cho em, cô bé kia chị cũng không phải bận tâm, hôm nào chị kể chi tiết về cô ta cho em.”

Cứ quyết định như vậy đi, không quan tâm cách làm này là thượng sách hay hạ sách, miễn sao nó là một kế sách. Chỉ cần giành được phần thắng là kế sách rồi. Mặc dù đã có phương án hành động, Thẩm Anh Xuân vẫn cảm thấy lo lắng, thấp tha thấp thỏm. Tình yêu không thể bị lẫn cả tạp chất, nó tuyệt đối phải là ích kỷ. Cô kiên quyết phải đánh bại tình địch, phải cho đối phương nếm mùi cay đắng.

Người mà Thẩm Anh Xuân này yêu, người khác không thể đụng đến được. Tuy nhiên, cô rất may mắn, vì đối thủ lại là một nha đầu ngây thơ. Cô ta chắc chắn không phải là đối thủ của cô! Càng dễ dàng để xử lý!

Đã nửa đêm rồi, không ngủ được, cô lại cùng Từ Di nói chuyện.

“Em vẫn nhớ tới người con trai đó sao?” Trong bóng đêm Thẩm Anh Xuân đột nhiên chuyển chủ đề. Trái tim của Từ Di đột nhiên hơi đau một

chút. Không biết đau vì Thẩm Anh Xuân hay là vì chính mình, có gì khác biệt sao? Hay còn nói, cơ bản nó đau vì những thứ vô vị trong tình yêu. Im lặng một lát, cô nhẹ nhàng thở dài: “Có ý nghĩa gì không?”

“Kiên trì thì sẽ có, chiến tranh chống Nhật phải mất tám năm, cho dù là Quốc dân đảng hay là thế giới bên ngoài, họ đều cho rằng Mao Trạch Đông không thể thắng được. Đúng là như vậy, quân địch thì có máy bay, pháo binh, tất cả đều là vũ khí tiên tiến, còn Mao Trạch Đông, chỉ có súng trường và hạt kê. Nhưng cuối cùng, Mao Trạch Đông lại chính là người tuyên bố thành lập nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, chứ không phải là Tưởng Giới Thạch. Tình yêu cũng có những điều bất ngờ, em có tin không? Giống như hồi đầu, chị và Lý Dục đến với nhau, nếu như chị không kiên trì, thì bọn chị đã không ở bên nhau hai năm nay.”

“Anh ấy... đã có... bạn gái.”

Giọng nói hơi ứ đọng, hơi yếu đuối như chỉ cần chạm vào là sẽ gãy rời!

“Đây chính là lý do em không chấp nhận Hứa Đồng...”

“Em đã nhiều lần thử nói chuyện với anh ta... Nhưng...”

Đúng, quá nhanh, chia tay đã bốn năm rồi, nhưng khuôn mặt của anh ta chưa bao giờ phai mờ trong trái tim của cô. Thời khắc của tuổi trẻ, liệu còn bao nhiêu lần bốn năm như vậy nữa?

Thời gian bốn năm, đã có bao nhiêu ký ức ấm áp dần mất đi?

Bốn năm của tuổi trẻ, đã có bao nhiêu người đổi thay?

Anh là thứ đẹp nhất trong cuộc đời của cô, Từ Di vẫn luôn cho là như vậy. Nếu có thể quay ngược thời gian, thì cô cũng không bao giờ hối hận và vẫn yêu anh, yêu cả những thứ độc nhất vô nhị của anh, giống như áo len váy không thể thay thế cho T-Shirt. Đàn ông thì cũng có phong cách riêng,

phong cách của anh ấy, tính cách của anh ấy tinh tế mà mềm mại, luôn khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Chỉ là, Từ Di luôn có nghi ngờ: “Vì sao đàn ông, đã tâm đầu ý hợp với bạn, lại có thể dễ dàng quên đi người bạn gái trong cuộc sống của anh ta, bao nhiêu ký ức ngọt ngào dường như là chuyện của người khác, anh ta không hề quan tâm. Đàn ông vốn dĩ là loài động vật bạc tình, còn tình yêu vốn dĩ là thứ có thể làm vơi đi nỗi buồn chán?”

Bốn năm rồi, anh ta có bao giờ nghĩ đến cô? Một chút thôi cũng tốt.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tình Yêu Là Một Bài Sửa Lỗi, Càng Sửa Càng Sai

Làm sao có thể không đau buồn được? Tình yêu là độc quyền.

Ba người thì đông quá, một người thì cô đơn, hai người là vừa đẹp.

Buổi tối đầu tiên của ngày khai giảng, Tần Ca bị mất ngủ. Anh biết, điều đó không thể nào, hoặc nó chỉ là một hình ảnh gợi lại cho anh những cảm giác đã qua. Nhưng anh vẫn bị mất ngủ.

Quả thực, một năm trở lại đây, anh không còn nghĩ nhiều đến cô nữa, cái thành phố này cũng không đến nỗi quá lớn, nhưng cũng khó mà gặp được cô. Không phải không hy vọng, mà là cô giống như một giọt nước đã bị tan chảy trong bầu không khí bốn mươi độ, biến mất không để lại dấu vết.

Anh không hối hận vì chuyện họ chia tay, vì anh cũng đã cố gắng hết sức để nối lại rồi, nhưng giữa họ không có kết quả. Đó là tuổi trẻ, là số mệnh, là tình yêu...

Nhưng bức tranh bừng sáng của ban ngày trong nháy mắt đã làm cho bầu không khí tràn đầy vị ngọt. Chẳng biết là vì sao, những gì liên quan tới cô ấy đều mang thứ hương vị này.

Anh cũng biết rằng, đó không thể nào là cô được, chỉ là một người nào đó có khuôn mặt và hình dáng giống cô. Chính khuôn mặt và hình dáng ấy đã khiến anh trở nên vô thức một hồi lâu trong dòng người chen chúc, hỗn loạn như đưa thoi. Cho đến khi anh chớp mắt, cái bóng ấy đã biến mất cùng dòng người.

Nếu như không phải là vì tiếng còi xe thiếu kiên nhẫn ở phía sau, Tần Ca cũng không biết anh sẽ đứng ngây người trên con đường nhỏ đó bao lâu nữa. Anh chuyển bước, sau đó, đột nhiên ngồi xuống cái bục nhỏ ra trên đường. Đã một thời gian dài. Không! Đúng hơn là sau lần cô ấy ra đi, đây là lần đầu tiên tinh thần của anh mới bị hoảng hốt như vậy.

Anh đã tha thứ vì chuyện ra đi không từ biệt của cô. Và anh cũng biết, cô làm như vậy vì có nỗi khổ riêng.

Yêu một người thì luôn mong cho cô ấy được hạnh phúc, mặc dù cô ấy đã phản bội lại bạn.

Dĩ nhiên là sẽ cũng hơi buồn, nhưng Tần Ca lại dùng câu nói này để tự an ủi mình. Vì thế, khi bóng dáng của người kia khơi lại những hồi ức trong anh, anh cũng không hề cảm thấy buồn.

Chỉ có điều khiến anh không thể lý giải được là, buổi sáng hôm sau anh dậy rất sớm, làm cho mọi người trong ký túc nhìn anh như một sinh vật lạ. Đám con trai trong ký túc của Tần Ca đều được biết đến là lười chẳng khác gì lợn. Chẳng có một chàng trai nào lại muốn chạy bộ để rèn luyện sức khỏe. Nếu không có giờ học, thì hôm đó chắc chắn họ sẽ ngủ nướng đến khi mặt trời đã lên ba con sào mới dậy. Tần Ca tự nhiên dậy sớm như vậy, làm cho mọi người cảm thấy giống như mặt trời mọc lên từ đằng tây.

Tần Ca cũng chẳng buồn giải thích, nhẹ nhàng rời khỏi ký túc, xuống lầu, mọi người lăm băm mấy câu rồi trở mình ngủ tiếp.

Không phải đi chạy bộ, chỉ là chỗ nào có người thì anh đến. Người trong trường rất đông, còn rất nhiều phụ huynh của những sinh viên mới vẫn chưa về. Trên con đường nhỏ, có rất nhiều xe biển số ngoại tỉnh đỗ ở đó. Có những phụ huynh ngủ trên sân chơi một cách thoải mái. Phần lớn những người này đều đến từ vùng nông thôn hoặc là những gia đình nghèo,

vì tiết kiệm tiền cho con mà không ngủ ở khách sạn, chỉ có thể trải chiếu nằm ngủ qua đêm.

Khuôn viên của trường lớn như vậy, mà anh đi tới n lần. Đến khi khung cảnh xung quanh đã trở nên vắng vẻ, mọi người đều đã vào nhà ăn. Cố quên đi mối tình mãnh liệt giờ đã không còn nữa, anh ủ rũ bước trên con đường đến nhà ăn. Bỗng anh nhận ra, đây chỉ là ảo giác. Thật nực cười!

Buổi trưa, đang ăn cơm trong nhà ăn, Hứa An Ly tình cờ gặp Thẩm Anh Xuân, chị ấy đang ngồi cùng một cô gái khác. Chẳng biết làm sao vừa nhìn thấy Thẩm Anh Xuân, Hứa An Ly lại thấy con tim mình như có một cảm giác... một thứ cảm giác không thể diễn tả được bằng lời.

Lần đầu tiên gặp ở nhà ga, lạnh nhạt, cao quý, mạnh mẽ.

Lần đầu tiên gặp Thẩm Anh Xuân cô rất ghét, chị ta cứ giống như động vật máu lạnh, chẳng lẽ đại học B không còn ai khác sao? Kiểu người như chị ta mà cũng được làm người đại diện cho đại học B đi đón sinh viên mới... Cô thề không đội trời chung với Thẩm Anh Xuân. Nếu như không phải vì mình không biết đường đến đại học B, Hứa An Ly đã không bị chị ta ra lệnh.

Buổi gặp mặt tối qua, mặc dù lúc đầu chưa quen, nhưng Thẩm Anh Xuân lại rất hòa nhã, tốt bụng, có thiện chí, như bao nữ sinh khác. Lúc này, khi gặp lại Thẩm Anh Xuân một lần nữa, Hứa An Ly tự dừng lại nhớ tới năm từ: “Tha hương ngộ cố tri.”

Thẩm Anh Xuân có thể trở thành bạn tốt của Hứa An Ly sao?

Thực ra, trong lúc ăn cơm Hứa An Ly hoàn toàn không nhìn thấy Thẩm Anh Xuân. Lúc vừa mua cơm xong, khi cô đang nhìn tứ phía tìm chỗ ngồi, trong âm thanh ồn ào hỗn độn, cô thoáng nghe thấy hình như có người gọi tên mình. Không chắc lắm. Có lẽ, là cô nghe nhầm. Ngay cả khi

có ai gọi thật, có thể có người nào đó trùng tên trùng họ với mình. Người Trung Quốc đông như vậy, trùng tên nhau là chuyện bình thường.

Ở đại học B, ngoài anh ra, cô không có bạn bè gì cả, dù là bạn học cùng lớp, bạn đồng hương. Vừa nghĩ đến anh, nhịp tim của cô dường như đập chậm lại một nhịp, có thể nghe rõ tiếng máu đang chảy trong huyết quản. Buổi tối hôm qua, anh đã lỡ hẹn. Có phải anh cố tình bỏ lỡ cuộc hẹn không? Có phải...

Hứa An Ly cứ đứng đó, lặng lẽ suy nghĩ, quên cả bước đi. Nếu không phải đằng sau có người không ngừng gọi, thì cô cũng chẳng biết mình còn đứng ngây người ở đó bao lâu nữa.

Trong nhà ăn thật ồn ào và đông đúc. Mất một hồi lâu chẳng tìm được chỗ ngồi vừa ý, không phải không còn chỗ ngồi, mà Hứa An Ly chỉ muốn tìm một chỗ gần cửa sổ. Cô muốn vừa ăn, vừa nhìn phong cảnh. Cô quay đầu, chuyển sang hướng khác, phía cửa sổ cạnh cửa ra vào có chỗ trống. Vừa ổn định chỗ ngồi, một giọng nói quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu: “Hey, Hứa An Ly, em nhìn ai mà tập trung thế, chị gọi em mãi cũng chẳng thèm để ý?” Hứa An Ly từ từ ngẩng đầu lên, cô vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi suy nghĩ vừa nãy, trong đầu chỉ thấy có anh. Vì thế, cô cứ ngơ ngác nhìn người đang nói chuyện với mình.

Thẩm Anh Xuân. Sau mười mấy giây, Hứa An Ly mới biết người đang đứng trước mặt nói chuyện với mình là ai.

“Không nhận ra chị à? Hay là đang chuyên tâm nghĩ đến bạn trai?” Thẩm Anh Xuân có vẻ như đang vô tư vừa nói vừa cười.

Hứa An Ly từ từ đỏ mặt. Lúc này, cô mới nhận ra, đi bên cạnh Thẩm Anh Xuân còn có một chị bạn nữa, chị ấy đang chăm chú nhìn mình. Đỏ mặt, tim đập loạn xạ, kiểu nhìn chẳng khác nào đối với một người đang làm việc gì đó sai trái.

“Lão Từ, em chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ sao? Nhìn em si mê giống như đang ngắm hoa ý!” Thẩm Anh Xuân vừa nói xong với Hứa An Ly liền quay sang nói với Từ Di đang đứng bên cạnh mình.

“Chị cả, chị đúng là người hiểu em nhất đấy, em thích ngắm người đẹp, đặc biệt là tiểu cô nương ngay trước mặt đây. Như thế nào mà cô ấy trở thành bạn của chị vậy? Sao chị không giới thiệu cho em biết? Thế là không được đâu đấy.” Từ Di vừa cười vừa nói.

“Chị à!” Đến một lúc lâu, Hứa An Ly mới nói xen vào được một câu.

Nếu theo như nguyên tắc thay thế bằng nhau, có thể đưa ra những quyết định như sau, chị Thẩm là bạn tốt của ông già, chị Thẩm cũng sẽ là bạn tốt của Hứa An Ly. Có thể lý giải như vậy được không?

Con vật sống vì bầy đàn, con người sống vì tập thể. Thẩm Anh Xuân là “đồng loại” với Hứa An Ly. Tuổi trẻ mãi mãi không bao giờ kết thúc. Có một câu nói không sai: “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.”

Đối với Hứa An Ly, quen biết Thẩm Anh Xuân và Từ Di là một chuyện vui mà cô chưa bao giờ nghĩ tới. Vừa mới đến đại học B đã quen biết hai chị vừa xinh đẹp lại thích làm bạn với mình, đúng là phúc cả ba đời. Vì thế, Hứa An Ly mới tỏ ra thân thiện với chị Từ vừa mới quen biết, ánh mắt của cô thể hiện đầy sự tôn trọng và vui mừng.

Một âm thanh thì thầm vang lên trong lòng: “Ông già, xem anh về sau còn dám bắt nạt em nữa không? Em đã có đồng đảng để đối phó với anh rồi đấy. Anh cũng đừng hòng che giấu em chuyện gì, mọi hành động của anh đều nằm trong lòng bàn tay của em, đừng có mơ đến việc xin lỗi, nếu không thì...”

Nụ cười đầy vẻ đắc ý hiện trên khuôn mặt thiên thần của cô.

Sau khi cùng ổn định chỗ ngồi, Thẩm Anh Xuân và Từ Di bắt đầu ăn cơm. Hứa An Ly dường như chợt nghĩ ra điều gì đó hỏi Thẩm Anh Xuân: “Tối hôm qua ấm siêu tốc không gây ra tai họa gì chứ?” Thẩm Anh Xuân chẳng biết làm sao.

“Chị Thẩm... xem ra... chị em mình đúng là có duyên thật đấy. Được quen biết chị, em rất vui. Sau này chắc em sẽ làm phiền chị nhiều đấy.” Hứa An Ly lại quay sang phía Từ Di, tiếp tục nói: “Chị Từ, chị cũng vậy, sau này nhờ chị giúp đỡ em.”

“Việc đó, chắc chắn rồi.” Từ Di gật đầu nhận lời.

Hứa An Ly chỉ đơn giản là cảm thấy rất vui, nghĩ ra cái gì là nói cái đó. Nói mãi rồi, cô mới vô tình nhìn thấy mí mắt của Thẩm Anh Xuân bị sưng đỏ, đôi mắt một mí giờ sưng ngày càng đỏ hơn.

Nhìn đôi mắt sưng đỏ của Thẩm Anh Xuân, Hứa An Ly lại nghĩ, chắc là do chuyện chiếc ấm siêu tốc đã gây họa gì, cãi nhau với người cùng phòng, ầm ức khóc sưng cả mắt. Thẩm Anh Xuân cố tình ngẩng mặt lên, đối mặt với Hứa An Ly, để cho cô thấy và đừng nói nữa, công khai nói với Hứa An Ly: “Bị bạn trai ức hiếp!”

Oh! Giật mình một cách bị động. Trong nháy mắt Hứa An Ly hơi có chút bối rối, nhưng cô không thích tò mò chuyện riêng tư của người khác trước chỗ đông người. Vì thế, cô không tiếp lời chủ đề mà Thẩm Anh Xuân vừa nói tới, cúi xuống giả bộ ăn cơm.

Đúng lúc đó, cô bỗng nghe thấy giọng của Từ Di: “Con gái thời nay đúng là chẳng hiểu ra kiểu gì, không thích những anh chàng độc thân, lại cứ thích đi yêu cái thứ hoa đã có chủ, chẳng thèm để ý mình là người thứ hai hay thứ ba, chẳng có cơ hội cũng tự tạo ra cơ hội!”

Từ cuộc đối thoại của họ, Hứa An Ly đã ngầm hiểu ra, đại khái là có một cô gái nào đó thích bạn trai của chị Thẩm, sau khi biết chuyện chị

Thẩm rất đau buồn.

Làm sao có thể không đau buồn được chứ? Tình yêu là độc quyền mà.

Ba người thì đông quá, một người thì đơn độc, hai người là vừa đẹp.

“Chị có thể tìm gặp và nói chuyện với cô bé đó được không? Làm sao cô ấy có thể đi phá vỡ hạnh phúc của người khác được chứ?”

Hứa An Ly cất lời nói một cách dè dặt sau khi hai người họ đã lặng im, xem như để an ủi chị Thẩm. Lúc này, thứ duy nhất mà Hứa An Ly có thể làm được là giúp cho trái tim đang bị tổn thương của chị Thẩm bớt đau buồn.

Đáng tiếc, lời nói của Hứa An Ly không phải là Vân Nam bạch được, cũng chẳng phải là miếng dán giảm đau của Bondy, ngược lại lời nói ấy của cô chẳng khác nào đang xát muối vào vết thương của Thẩm Anh Xuân.

“Cô cho rằng trên thế gian này, chỉ có cô mới hiểu được tình yêu, biết yêu, còn người khác đều là những kẻ ngốc hay sao?” Từ Di thẳng thừng trách mắng không chút khách sáo.

“Hứa An Ly, cô nói thử xem, nếu là cô, thì cô sẽ xử lý chuyện này thế nào?”

Hứa An Ly chưa từng gặp phải chuyện như thế này, vì vậy cô cũng chẳng biết phải làm sao, mặt thất thần nhìn Từ Di. Im lặng một hồi lâu, cô khẽ nói: “Có lẽ, em sẽ tác thành cho họ.”

Hứa An Ly nghĩ, chỉ có cách này mới bớt khổ đau.

“Tác thành?” Từ Di hỏi lại, sững sờ nhìn Hứa An Ly.

Ánh mắt của Thẩm Anh Xuân lóe lên một cách lạ lùng, vừa lạnh vừa sắc nét. Cô và Từ Di quay sang nhìn nhau trong giây lát.

“Sao thế? Có phải các chị thấy ý tưởng của em hơi mềm yếu phải không?”

“Không phải!” Hai người dường như cùng đồng thanh nói.

“Như vậy...” Hứa An Ly hỏi lại, ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu.

“Em đúng là vĩ đại, không ngờ đấy!” Thẩm Anh Xuân nói.

“Chị Thẩm quá khen rồi, chỉ là em cảm thấy, việc này không thể hoàn hảo lỗi cho cô gái kia được. Nếu không phải là vì giữa chị và bạn trai có một khoảng trống, thì làm sao cô gái kia có thể xen vào giữa được. Vì thế, em nghĩ, trước hết nên tìm hiểu nguyên nhân từ chính bản thân mình, nghĩ lại xem vì sao việc này lại xảy ra. Sau đó, tìm cách giải quyết hận thù với cô gái kia, khóc lóc vì cô ta, không giải quyết được gì.” Hứa An Ly bày tỏ một cách chân thành.

“Cảm ơn, chuyên gia tình yêu.” Thẩm Anh Xuân nhìn Hứa An Ly.

“Nếu quen em sớm hơn, chắc đã không có chuyện này xảy ra, nghe lời nói của quân vương, hơn cả mười năm đọc sách. Xem ra về sau, chị và em cùng phải học hỏi lẫn nhau rồi.”

“Em đã bao giờ yêu chưa?” Từ Di nhìn chăm chăm vào Hứa An Ly hỏi ngắt quãng.

“...” Hứa An Ly nhất thời khó nói! Mặc dù chưa thực sự trải qua chuyện yêu đương, nhưng không có nghĩa là Hứa An Ly không có chiến lược trong tình yêu. Đã là cố nhân gặp nhau ở nơi đất khách quê người thì phải mở rộng tấm lòng. Cô cũng hy vọng lời nói của mình có thể giúp phần nào cho chị Thẩm bớt đau khổ.

“Hai chị à, theo em thấy, tình yêu chẳng khác nào một món đồ, nếu không phải của mình, muốn cướp cũng chẳng được, nếu là của mình, muốn

đuổi thì đuổi cũng chẳng đi. Chị Thẩm, nếu em mà là chị, em sẽ từ bỏ.”

Thẩm Anh Xuân đưa mắt, run rẩy nhìn Hứa An Ly! Nếu như đối phương là chó là mèo, có băm thành nghìn mảnh cũng không diễn tả nỗi sự hận thù của cô!

“Vì sao?” Giọng Thẩm Anh Xuân rít lên trong nước mắt.

“Anh ấy yêu cô ta không giống như yêu chị. Trước khi gặp cô ta, trong suy nghĩ của anh ấy, chị là người tốt nhất. Sau khi gặp cô ta thì trong suy nghĩ của anh ấy, cô ta lại tốt hơn cả chị.”

Từ Di giương tròn mắt kinh ngạc, nếu như không phải đang kìm chế nhẫn nhịn, thì đã hất cả cốc nước vào mặt Hứa An Ly rồi. Đúng là không biết xấu hổ, nhưng quả thực cô có biết gì đâu mà xấu hổ chứ!

Cuộc sống chân thực tới mức này rồi mà vẫn còn phải diễn kịch.

Hứa An Ly vẫn say sưa lý luận về tình yêu: “Chị có nghĩ rằng, tình yêu không phải là một công thức, cũng không phải là một phương trình hai ẩn số cần chúng ta đưa ra lời giải, nếu như sai có thể xóa đi. Như vậy chắc chắn sẽ tìm ra được đáp án đúng, hoặc đạt một trăm điểm. Tình yêu bị chia cắt cũng có thể hòa hợp, nhưng trong trái tim sẽ để lại một vết sẹo, chị không thể làm lành vết sẹo đó được, chỉ có thể làm mờ nó đi phần nào mà thôi.”

“Nói như cô, thì tình yêu là một bài tập sửa lỗi, càng sửa càng sai! Thà rằng đừng sửa, cứ để nó tự nhiên.” Từ Di chưa nói hết câu thì có một ai đó cất tiếng nói át đi: “Này, mấy cô nói chuyện gì mà sôi sục khí thế ngất trời lên thế?”

Cả ba người đồng thời nhìn về phía có âm thanh phát ra.

Chỉ thấy một anh chàng tuấn tú với mái tóc màu nâu nhạt đang tiến lại chỗ các cô ngồi. Đôi chân thon dài đầy sức hấp dẫn khiến dáng người anh ta cao hơn, vẻ mặt hơi có chút trang nghiêm lạnh lùng, cùng với ánh mắt không mấy dễ gần.

Không ngờ trong lúc đang tìm chỗ ngồi, Tần Ca lại nhìn thấy Thẩm Anh Xuân. Anh bê cơm lại ngồi ăn cùng cho đỡ buồn. Thẩm Anh Xuân nhiệt tình mời anh ngồi xuống ghế bên cạnh, còn Từ Di cũng ân cần và chu đáo không kém.

Vừa mới ngồi xuống, chưa kịp nuốt hết miếng cơm, Tần Ca đã thấy Từ Di cất lời: “Hứa An Ly, đây là Tần Ca, hoàng tử tình ca của trường đại học B, một trong những người đàn ông tốt nhất trường này, bạch mã hoàng tử trong mắt bao thiếu nữ đấy.”

Tần Ca nuốt vội miếng cơm, biện luận: “Anh đâu có tốt như em nghĩ.” Nói chuyện một hồi, ngẩng đầu lên, anh mới nhìn thấy cô gái ngồi đối diện. Một cô gái có vẻ đẹp thuần khiết, giống như một thực nữ đang lặng lẽ ngồi đó, với đôi mắt ướt, trong suốt như sương mai, ăn vận gọn gàng, khuôn mặt trắng nõn nà, dịu dàng, nhìn giống như một thiên sứ.

Mất mấy chục giây, đôi mắt của Tần Ca cứ ngây ra, cô gái ấy cũng mỉm cười nhìn anh. Cô gái vừa nở nụ cười, trên má đã lộ ra hai lúm đồng tiền duyên dáng. Lẽ nào là cô ấy sao?

“Hey, tình yêu sét đánh hả?” Từ Di cất giọng nói một cách cường điệu. Nhân cơ hội này để phá đám. Đó mới là mục đích chính của cô ngày hôm nay. Mọi việc diễn ra thuận lợi hơn cả dự tính. Thực ra hôm nay cô chỉ muốn biết Chuột Mickey của ông già là thần thánh ở phương nào, rồi mới thực hiện bước tiếp theo, nào ngờ kế hoạch diễn ra nhanh như vậy.

Vừa nghĩ đến Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến. Đây gọi là một ngày đẹp trời, thời tiết thuận lợi, nếu có một cơn gió đông có lẽ mọi thứ sẽ càng trở

nên tốt đẹp hơn!

Nghe những lời nói của Từ Di, Tần Ca mới cảm thấy mình đang thất lễ với cô gái ngồi ngay trước mặt. Anh liền thay đổi cách nhìn, hơi có chút xấu hổ, giải thích: “Người bị cận nhìn ai cũng đều như vậy.”

Hứa An Ly cũng bị hai người kia trêu cho khiến cô cũng phải ngượng ngùng.

“Quyết định đi Bắc Kinh để trở thành “Bắc Phiêu” hay là ở lại Thanh Đảo?” Từ Di ra vẻ quan tâm hỏi Tần Ca.

“Muốn đi Bắc Kinh.”

“Đi đi, đi đi, em một vạn lần tán thành, đến khi anh thành đạt, đừng quên lão Từ này được rồi. Khi đó, anh phải mời em ăn một bữa thịt dê nhúng, thịt bò, thịt chó và nhiều món nữa là em thỏa mãn rồi, như thế mới gọi là không quên bạn cũ.”

“Đừng nói những câu đáng thương như vậy được không? Lão Từ của chúng ta đâu đến mức rẻ mạt như vậy, anh sẽ mời em cả một bàn tiệc luôn.”

“Chỉ biết mời em ấy, còn quên mất em đang ở chín tầng mây rồi à?! Có mắt mà không trông!” Thẩm Anh Xuân nói giọng oán trách.

“Anh ấy mà dám?” Từ Di khua khua quả đấm dường như đang muốn chứng minh cho anh ta thấy: “Không những phải mời chị, kể cả Hứa An Ly cũng không được bỏ sót!”

Lúc này Tần Ca mới biết, cô gái ngồi đối diện với mình tên là Hứa An Ly. Tuy nhiên, từ trước đến nay anh chưa từng gặp. Nhìn khuôn mặt như một thiên sứ đó cũng đủ biết cô ấy là sinh viên năm thứ nhất. Đưa ánh mắt nhìn sang phía Từ Di, ý của Tần Ca rõ ràng là muốn hỏi Hứa An Ly là người cùng quê hay là người thân cô ta? Đều không phải! Là... là bạn.

Không! Không! Coi cô ấy là bạn thì có gì khác với việc dê và sói coi nhau như bạn? Dê và sói có bao giờ thực sự coi nhau là bạn không?

“Cô bạn nhỏ năm thứ nhất, Hứa An Ly.” Cách xưng hô của Từ Di thay đổi một cách nhanh chóng.

“Đại thánh của tình yêu! Mới gặp mặt lần đầu mà anh đã không muốn rời cô ấy rồi à? Cứ cẩn thận, em không tha thứ cho anh đâu.” Im lặng một lúc, cô lại nói tiếp: “Dù sao, cũng dễ hiểu thôi, anh hùng còn khó qua ải mỹ nhân, huống hồ là tiểu mỹ nhân đây lại như hoa như ngọc.”

“Định làm bà mối hả?” Tần Ca phản kích lại.

Hứa An Ly xấu hổ đỏ hết cả mặt, nhưng cũng chỉ dám nhìn hai đại tỷ trên chóc anh chàng ngồi ngay trước mặt.

Không dám chêm vào đến nửa câu, mà cũng chẳng biết nên nói gì. Từ trong câu chuyện của họ, Hứa An Ly cảm thấy, họ là những người bạn tốt của nhau, không dè dặt, trói buộc. Tình bạn thân thiết giữa ba người khiến Hứa An Ly cũng cảm thấy hơi có chút ghen tị và ái mộ.

May mắn thay, cô đã trở thành bạn của chị Thẩm, giờ tự nhiên lại quen biết thêm với Từ Di, như vậy đàn anh họ Tần ngồi ngay trước mặt đây đương nhiên cũng sẽ trở thành bạn tốt của cô.

Trường đại học thật sự là một thế giới khác biệt hoàn toàn so với trường trung học. Ít nhất, Hứa An Ly cũng cảm nhận được sức sống của tuổi trẻ và sự tươi mới của thế giới. Hóa ra, giữa con người với con người, đều có thể trở nên thân thiết với nhau như thế này, cùng nhau chia sẻ vui buồn, cùng nhau trải qua tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, cố gắng và cùng chung lý tưởng.

Thế giới này ngày càng rộng lớn hơn. Nghĩ vậy, con tim buồn bã của Hứa An Ly cũng vui vẻ lên nhiều.

Hứa An Ly bằng lòng gia nhập vào thế giới của họ, cô bằng lòng trở thành bạn tốt của họ.

“Anh Tần... Rất vui vì được quen biết anh. Sau này, mong anh giúp đỡ nhiều.” Hứa An Ly nói một cách khiêm tốn.

“Này, lão Tần, trước mặt mỹ nhân anh đừng có giả bộ phong độ để gây sự chú ý với cô ấy nữa.” Từ Di vừa nhìn Tần Ca vừa nói.

Thẩm Anh Xuân có vẻ đang suy tư.

Ánh mắt Tần Ca lướt nhìn nghi hoặc, anh im lặng nhìn vào mắt Thẩm Anh Xuân. Từ Di kéo cánh tay của anh, châm chọc anh chưa từng nhìn thấy gái đẹp. Bốn người họ ngồi ăn uống với nhau, nói cười vui vẻ. Từ Di vốn dĩ không phải kiểu người hay nói, nhưng hôm nay cô ả “vừa khai vị lại vừa khai tâm”. Hứa An Ly cảm thấy, vào đại học người nào cũng trở nên lưu manh như vậy. Hồi còn trung học, những kiểu đùa như thế này chỉ có bạn thân với nhau mới có thể nói ra. Từ buổi tối hôm qua cho tới hôm nay, tại ngôi trường này, cô đã được mở rộng tầm mắt, nhìn thấy bao nhiêu đôi nam nữ công khai dựa lưng kề vai với nhau, tự nhiên như không có ai, lại còn có đôi đứng hôn nhau dưới một gốc cây nữa chứ. Đúng là làm bại hoại thuần phong mỹ tục.

Tần Ca dường như nhận ra được những cảm nhận lạ kỳ trong đôi mắt của Hứa An Ly, anh nói đùa rằng cô mới từ “xã hội cũ tàn ác” tới nên thấy cái gì cũng mới lạ.

Thẩm Anh Xuân liếc rất nhanh Từ Di một cái, sau đó đứng dậy quay người rút lui. Từ Di cũng vậy, trước khi cáo lui, mặt đầy vẻ tươi tỉnh đặc ý, không quên nói với một câu hàm ý sâu xa: “Hai người cứ nói chuyện tự nhiên để hiểu nhau hơn nha.”

Thẩm Anh Xuân và Từ Di ra khỏi nhà ăn. Từ Di dường như phát hiện ra bí mật gì đó vội nói: “Này, chị xem hai người họ, không khéo lại thành

đôi thật đấy, đây gọi là ông trời có mắt.”

Thẩm Anh Xuân thở dài một tiếng, trong lòng rối như tơ vò. Liệu Hứa An Ly có rút lui không làm phức tạp mối quan hệ giữa ba người họ nữa không? Hay trong lòng cô ấy vẫn chỉ có Đường Lý Dục...

Tối nào cũng vậy, Thẩm Anh Xuân đều cùng Đường Lý Dục đi ăn ở nhà ăn của trường. Đây là thời gian mà Đường Lý Dục thấy thoải mái nhất trong ngày. Để đảm bảo dinh dưỡng, giúp anh có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ, ngày nào Thẩm Anh Xuân cũng đưa anh đến “Vườn hồng” ăn cơm. Nhà ăn này giống như nhà hàng, mỗi bữa ăn khoảng hai mươi tệ, đương nhiên là Thẩm Anh Xuân trả tiền.

Mọi người trong ký túc đều ao ước được như Đường Lý Dục, còn nhờ anh tìm cho mỗi anh em một nhạc phụ có khả năng tài chính như vậy! Không là triệu phú thì cũng phải là cô gái xinh đẹp như Chương Tử Di!

“Đại ca, thêm nửa năm nữa mà không tìm được, chúng ta sẽ lên mạng tự tìm. Đến lúc đó, đừng trách chúng tôi phụ tình.”

Đường Lý Dục cười đến nỗi thiếu chút nữa là phun hết cả đồ ăn từ trong miệng.

Chỉ còn mấy hôm nữa là Đường Lý Dục kết thúc công việc, các chương đã được gửi đi và đều nhận được phản hồi rất tốt. Giờ anh chỉ phải sửa lại chương cuối cùng.

Thẩm Anh Xuân nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nơi khóe miệng của cô nở một nụ cười dịu dàng, nhưng lại phảng phất một chút trầm cảm. Đường Lý Dục viết mệt rồi, đứng dậy khỏi máy tính, nhào người bò trên vai của cô giống như một con mèo, nói: “Mệt thật đấy! Hoa hết cả mắt rồi.”

Thẩm Anh Xuân đang đắm chìm trong suy nghĩ, nên không nghe thấy Đường Lý Dục đang nói chuyện với cô.

“Này, em nhớ anh quá rồi hay sao thế?” Thấy Thẩm Anh Xuân không thèm quan tâm đến mình, Đường Lý Dục đưa tay ra nhẹ nhàng véo cằm của cô.

Giật mình, Thẩm Anh Xuân quay đầu lại, cố gắng chớp chớp mắt, cười miễn cưỡng. Đường Lý Dục cũng nhìn cô, ngạc nhiên đến giật mình!

“Có phải...” Đường Lý Dục nhìn thấy mí mắt của cô sừng đỏ. Khó khăn lắm anh mới kìm hãm được điều đang định nói. Đường Lý Dục thay đổi chủ đề: “Mấy hôm nay mệt thật đấy, nhìn em cứ như là già hơn mười mấy tuổi ấy.”

Thẩm Anh Xuân vội vàng nhìn đi hướng khác. Cô không muốn để Đường Lý Dục nhìn thấy nội tâm của mình. Bây giờ chưa phải là lúc mình ra tay, thời cơ thích hợp nhất chưa tới. Vì thế, Thẩm Anh Xuân cố gắng kiềm chế biểu hiện không vui trong lòng, vờ như không biết gì cả. Đóng kịch kiểu này thật là mệt mỏi. Phải nói dối là tối hôm qua chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà đã cãi nhau với Dương Như Tuyết, cô ầm ức khóc cả đêm đến mức mắt mới bị sừng đỏ lên.

Đáng lẽ ra, tâm trạng của Đường Lý Dục rất vui, viết bản thảo xong một cách trôi chảy. Nhưng đến giờ phút này, anh nhận ra kiểu giải thích của Thẩm Anh Xuân có vẻ hơi miễn cưỡng. Một thứ linh cảm mập mờ bỗng biến thành cảm giác lo lắng, bất an như thể sắp có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra. Đây không phải là lần đầu tiên anh có cảm giác như vậy. Phải có đến n lần rồi, mà n lần ấy, đều do những cuộc điện thoại gọi từ nước ngoài về, cô mâu thuẫn với mẹ chỉ vì chuyện tình yêu. Mỗi lần như vậy, Thẩm Anh Xuân đều kiên quyết làm theo những gì mà mình đã chọn.

Đến năm thứ tư, việc đi du học sau tốt nghiệp và chuyện tình yêu đều đã lên kế hoạch. Vì tình yêu mà từ bỏ tương lai? Hay vì tương lai mà từ bỏ tình yêu? Hầu hết mọi người không ngần ngại lựa chọn theo cách thứ hai. Thẩm Anh Xuân liệu có là ngoại lệ?

Cứ nghĩ đến chuyện này, tâm trạng đang tốt của Đường Lý Dục lập tức lại chùng xuống. Cùng với kì thi tốt nghiệp sắp đến, thứ tâm trạng này cũng ngày một nặng nề hơn. Không cần phải đoán mò, nhất định là mẹ của Thẩm Anh Xuân sẽ bắt cô ấy trở về Mỹ, để cô phải rời xa kẻ nghèo hèn như anh!

Cũng chỉ vì anh, mà cô đã phải cãi nhau với mẹ để rồi khóc sưng húp cả mắt. Đây không phải là lần đầu.

Đường Lý Dục nhìn Thẩm Anh Xuân mà cảm thấy áy náy, day dứt vô cùng. Bây giờ Đường Lý Dục có nói gì đi nữa thì cũng vô nghĩa, bởi anh sẽ phải đón nhận tình yêu mà anh không hề biết trước tương lai của nó sẽ ra sao. Nhưng anh vẫn kìm nén, an ủi nói: “Đừng suy nghĩ quá nhiều, cứ để mọi thứ diễn ra tự nhiên, ngay cả nếu một ngày tan vỡ anh cũng không hối hận. Tối nay đi ngủ sớm đi? Luận văn em chưa chuẩn bị xong phải không? Đừng coi thường sức khỏe của mình như vậy!”

Đường Lý Dục nhẹ nhàng lắc lắc đôi vai của Thẩm Anh Xuân. Anh cố quay mặt đi, không muốn Thẩm Anh Xuân phát hiện ra nỗi buồn trên nét mặt của anh.

“Dục!” Im lặng hồi lâu, Thẩm Anh Xuân thì thầm gọi anh, âm thanh thì thầm ấy nhẹ nhàng giống như khói bụi, nhưng Đường Lý Dục lại nghe sao như sấm đánh ngang tai. Thẩm Anh Xuân nhìn vào đôi mắt của anh, đôi mắt cô phút chốc lóe lên một nỗi buồn, giọt nước nơi khóe mắt rơi xuống nhẹ nhàng dường như chỉ là ảo tưởng.

Đường Lý Dục đưa tay ra vuốt ve mái tóc của cô, chậm chậm, nhẹ nhàng.

Thẩm Anh Xuân chăm chú nhìn vào đôi mắt của Đường Lý Dục, ánh mắt ngấn lệ của cô càng khiến cho anh cảm thấy đau đớn và sợ hãi.

Nếu như không phải là – Sinh ly tử biệt.

Nếu như không phải là – Cuộc sống biến mất ngay trước mắt.

Nếu như không phải là – Xa nhau mãi mãi.

...

Thì làm sao Thẩm Anh Xuân lại có tâm trạng lưu luyến, không nỡ rời xa như vậy? Làm sao ánh mắt ấy lại hiện lên nỗi đau buồn tuyệt vọng? Đôi mắt đen tuyền của cô, giờ giống như một hang tối không lồ, trống rỗng như vừa bị đánh mất linh hồn.

Trong phòng thật tĩnh mịch, tĩnh mịch đến nỗi hơi thở cũng im ắng lạ thường.

Đường Lý Dục biết trước việc này sớm muộn cũng xảy ra, chỉ là không ngờ nó lại đến nhanh và đột ngột như vậy. So với việc làm cho người mình yêu đau khổ, không biết chọn đường nào, chỉ bằng tự mình nói. Anh không muốn làm khó Thẩm Anh Xuân, đây là kết cục tốt đẹp nhất của hai người, kết cục mà Thượng Đế đã sắp đặt từ trước, cô và anh không phải là người quyết định.

Đường Lý Dục không trách cứ Thẩm Anh Xuân. Dù gì họ cũng đã yêu thương nhau thực lòng, đã thực sự có nhau. Yêu nhau nhưng không nhất thiết phải giữ nhau đến cùng. Nếu như không còn giữ được nữa, hãy nên nói lời tạm biệt và cầu chúc cho nhau được hạnh phúc, chỉ lưu lại những kỷ niệm ngọt ngào và đẹp đẽ ở nơi sâu thẳm nhất. Nếu một lúc nào đó nghĩ đến, anh sẽ nhớ lại những thứ tốt đẹp nhất, nhớ lại mùi hương cơ thể của cô, nhớ lại...

Đường Lý Dục ôm lấy Thẩm Anh Xuân trong vô thức, anh ôm chặt cô trong vòng tay của mình. Vòng tay ấy khiến trái tim cô cũng như muốn cuộn tròn lại theo cơ thể. Vòng tay siết chặt như muốn khắc sâu hình bóng của cô vào trong cơ thể của mình.

Đúng vậy, khắc sâu hình bóng cô vào trong cơ thể của mình. Như vậy, cô ấy sẽ không thể rời xa anh được nữa, cho dù có rời xa, thì linh hồn của cô ấy vẫn sẽ nằm ở trong cơ thể của anh, mãi mãi ở bên anh.

Anh đặt bàn tay lên khuôn mặt của cô, những ngón tay sao lạnh buốt, lạnh đến nỗi khiến toàn thân cô run rẩy.

Thấm Anh Xuân nhìn chăm chăm vào Đường Lý Dục, dường như muốn hỏi: Dục, vì sao vậy? Vì sao tay anh lạnh như vậy?

Trong lúc tinh thần của Thấm Anh Xuân vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, Đường Lý Dục đột nhiên đẩy cô ra khỏi vòng tay của mình, suýt chút nữa làm cô ngã. Cô nhìn anh một cách kinh ngạc, nhìn dáng vẻ nho nhã, dịu dàng của anh bỗng chốc trở nên lạnh lùng, lạnh như băng tuyết.

Tuyết rơi dày đặc. Những hạt tuyết bay tới tấp trong đôi mắt, trong suy nghĩ của anh. Nó che lấp đi tất cả những gì cô đã có. Ngạc nhiên, cô không còn nhận ra anh. Anh thu lại sự ấm áp, dịu dàng trước đây. Trước mắt cô giờ là một Đường Lý Dục lạnh lùng và xa lạ, một Đường Lý Dục đang nhìn cô bằng ánh mắt đầy khó chịu...

Lẽ nào anh ấy đã gặp Hứa An Ly? Lẽ nào anh ấy đúng là bạn trai của Hứa An Ly?

“Chúng ta... chia tay... đi.” Âm thanh yếu ớt, nhẹ nhàng, như thể không có lực. Nhưng với Thấm Anh Xuân mà nói, nó chẳng khác nào tiếng sét giữa trời quang!

Không khí trong phòng im lặng như chết. Thấm Anh Xuân từ từ nhắm chặt đôi mắt, thần sắc nhợt nhạt, những giọt nước mắt đang cố kìm hãm như muốn cuộn trào trở lại. Cô không muốn để Đường Lý Dục nhìn thấy bộ dạng bất lực và yếu đuối của mình lúc này. Không muốn anh nhìn thấy sự thất bại và đau khổ đến phát điên của mình. Cô là con người tao nhã, cao quý, kiên cường. Cười mà bước qua.

Một hồi lâu, Thẩm Anh Xuân mới mở mắt ra, cố gắng kìm nén sự hận thù từ trong đôi mắt.

Chia tay? Hừm! Chia tay! Anh muốn chia tay là chia tay sao? Anh nói chia tay là chia tay được sao? Đường Lý Dục có thể chia tay, nhưng em viện vào có gì để chia tay với anh trong lúc đang hạnh phúc như thế này? Để giúp anh thực hiện điều anh mong muốn? Thẩm Anh Xuân tôi không có được thì anh cũng đừng có mơ! Nghĩ vậy nhưng câu nói cô buột ra khỏi miệng lại là: “Vì sao?”

Khi hỏi câu này, Thẩm Anh Xuân thực sự rất bình tĩnh, mỉm cười, giống như hỏi một việc không hề liên quan tới mình.

“Đây là kết cục tốt nhất của chúng ta, cảm ơn em đã yêu anh.” Nói xong, Đường Lý Dục đứng chờ người ở cửa sổ, giống như một pho tượng, bất động. Trái tim của anh, như thế đã chết từ lâu, như thế chưa bao giờ được yêu.

Không biết bên ngoài, bầu trời đã trở nên âm u từ lúc nào. Áp suất không khí thấp, trời đổ mưa. Những giọt mưa rơi tí tách, tí tách, vang vọng lại một cách có nhịp điệu.

Tình yêu là một thứ đồ quý giá! Giống như ngọc bích, nên phải dùng những lời nói nâng niu, cử chỉ nhẹ nhàng. Nếu dùng bằng những lời nói sắc như dao cứa, sẽ làm cho viên ngọc bị trầy xước, có muốn xóa vết xước, thì cũng chẳng thể xóa đi được.

Thẩm Anh Xuân nhìn người mà cô thương yêu nhất đang dùng thứ vũ khí sắc bén bằng lời nói, làm tổn thương tình yêu mà khó khăn lắm cô mới vun đắp để có được. Nhưng cô cũng trở nên bất lực, chẳng thể làm được gì. Lúc này, trái tim của Thẩm Anh Xuân giống như tầng ô zôn trong khí quyển đang bị cacbon dioxit phá hủy ngày càng rộng hơn. Cô cần một thứ gì đó có thể lấp đầy vào những khoảng trống vô hạn này. Chỉ như vậy, cô

mới không còn cảm thấy khoảng cách đang nhấn chìm mình vào hư không. Mà thứ đồ này, chính là tình yêu của Đường Lý Dục. Nhưng giờ đây, tự anh đã lấy đi tình yêu ấy.

Nhìn anh đứng lặng im, Thẩm Anh Xuân chỉ có thể cố gắng làm cho lời nói của mình bình tĩnh trở lại: “Xin anh hãy cho em một lời giải thích!”

“Xem như chúng ta chưa từng gặp nhau, anh chưa từng yêu em, anh không được như những gì em đã nói. Anh đã yêu người khác, anh không bỏ cô ấy được, vì thế Thẩm Anh Xuân... chúng ta... chia tay đi.” Một hồi lâu sau, lời nói của Đường Lý Dục vẫn còn dao động trong không khí, yếu ớt truyền lại. Từ phía sau lưng, cô không thể nhìn rõ được những biểu hiện trên khuôn mặt của anh, chỉ thấy một hình bóng lơ mờ. Không khí trong phòng thật tĩnh mịch.

Tí tách, tí tách. Tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ.

Thẩm Anh Xuân vẫn luôn nghĩ rằng, con mắt trí tuệ của mình có thể nhìn xuyên suốt linh hồn của Đường Lý Dục. Mà cô cũng luôn nghĩ, cô đã thực sự nhìn thấy linh hồn của anh. Trong khi đó, thực tế từ trước đến giờ, cô không hề hiểu gì về con người anh cả. Những cử chỉ nhẹ nhàng, uyển chuyển lúc trước là anh với cô sao? Có đúng là anh làm cho cô không?

Giờ anh lại nói anh đã yêu một người con gái khác, anh không thể rời xa “người khác” đó được. Cho dù có như vậy đi chăng nữa, thì tại sao anh vẫn làm phiền cô? Vì sao lại là người đầu tiên lấy đi thứ quý giá nhất của cô? Vì sao vẫn cùng cô lâu dài như trời đất?

“Em đã cố gắng hết sức, anh vẫn không yêu em.” Lời nói của Thẩm Anh Xuân cảm giác như chỉ cần chạm nhẹ cũng làm tổn thương.

“Đúng!” Không một chút do dự, câu trả lời nhẹ nhàng nhưng dứt khoát khiến cho Thẩm Anh Xuân chẳng biết phải làm sao.

Đường Lý Dục cứ như một người sống thực vật đứng trước cửa sổ, quay lưng lại với Thẩm Anh Xuân.

Nếu như lúc này, anh có thể quay đầu lại. Nếu như lúc này, anh nhìn vào đôi mắt của Thẩm Anh Xuân, nhìn thấy sự đau khổ từ trong sâu thẳm trái tim cô. Nỗi đau ấy như một loại tế bào đang lan vào cơ thể, làm cho cô đau đớn, thứ đau đớn mà cô chưa bao giờ nếm trải.

Tí tách, tí tách. Tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ càng khiến cho không khí tĩnh mịch ở trong phòng thêm kì dị và bất an.

Từng giọt nước nơi khóe mắt rơi xuống không ngừng. Thẩm Anh Xuân vẫn luôn cho rằng, trên thế gian này cô là người thông minh, tri thức nhất, cuối cùng cô lại là một con ngốc trong tình yêu!

“Tại em luôn ép buộc anh yêu em phải không?” Thẩm Anh Xuân nói trong tự ti.

Không đợi anh phải trả lời, cô vẫn tiếp tục nói: “Anh đã có người con gái khác, vì sao không nói cho em biết? Rõ ràng là anh...” Cô nắc nhen đến nỗi không nói ra lời.

“Em trả lại tự do cho anh...”

Đường Lý Dục quay người lại, ngơ ngác, không hiểu được biểu cảm và ánh mắt của Thẩm Anh Xuân.

Cho anh tự do ư? Anh đâu có cần tự do, cái anh cần là tình yêu. Nhưng giờ đây, với tình yêu này, anh muốn cũng chẳng thể được. Không! Là anh cho cô được tự do, lẽ nào không được sao?

Khi mới bước vào năm thứ tư, tâm trạng của ai cũng như đang ở thời chiến tranh loạn lạc. Công việc là điều quan trọng hơn cả. Đường Lý Dục gọi đó là hội chứng trước khi tốt nghiệp, gần như ai cũng ít nhiều đều mắc

phải chứng bệnh này. Có những đôi uyên ương do không cùng chí hướng, mỗi người muốn đi tới một thành phố khác nhau, điều kiện kinh tế gia đình và yêu cầu khác nhau, nên cứ gặp nhau lại cãi cọ, cãi nhau đến nỗi lòng dạ phải rối bời. Có những người nhìn bề ngoài có vẻ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng thật ra cũng chẳng tốt chút nào, cả ngày chỉ toàn tính chuyện thiệt hơn.

Sau bốn năm, tình yêu phong hoa tuyết nguyệt giờ đã đến hồi kết thúc, liệu còn lại bao nhiêu đôi sẽ đi được đến cùng? Trong ngày tốt nghiệp, chúng ta đều rơi vào tình trạng thất tình, đó là điều không tránh khỏi.

Không phải Đường Lý Dục chưa bao giờ nghĩ đến việc giữa anh và Thẩm Anh Xuân, hưởng hồ cha mẹ của cô vốn dĩ không đồng ý cho cô và anh yêu nhau. Nước Mỹ, nước Mỹ! Anh ghét đến xương tủy cái nước Mỹ ấy. Cô phải đi nước ngoài, đến nước Mỹ của cô, còn anh phải ở lại cái thành phố mà anh và cô đã gắn bó trong suốt bốn năm qua, bắt đầu một cuộc sống mới. Tình yêu này, sẽ bị Thái Bình Dương rộng lớn mệnh mông ngăn cách. Vì vậy, Thẩm Anh Xuân của hôm nay, biểu hiện cảm xúc của cô, lời nói của cô, mặc dù không nói rõ ra, nhưng anh cũng có thể hiểu rất cuộc cô cũng không thể làm trái lời cha mẹ mình.

Lập trường vững vàng của cô trước đây đã không còn nữa. Rốt cuộc cô đã không trở thành ngoại lệ. Tình yêu vĩ đại đã bị quyền lực, tiền bạc, tất cả những cái gọi là hạnh phúc của con người đánh bại. Nhưng thực tế thứ hạnh phúc này chẳng khác nào những đám bụi nhìn thấy phía sau mà không bao giờ theo kịp.

“Vì sao anh... không yêu em... giống như em yêu anh?” Thẩm Anh Xuân từ từ nhắm chặt đôi mắt, trong ngực một cảm giác nhói đau.

Đường Lý Dục chậm chậm đi lại, chậm chậm đưa tay ra. Chậm chậm nửa muốn sát lại, nửa muốn rời xa. Anh vừa muốn dùng lực để ôm chặt lấy cô, nhưng rồi lại sợ như thế sẽ làm cô vỡ tan ra mất. Từ trong đôi mắt của

Thẩm Anh Xuân, những giọt nước trong suốt như pha lê đang rơi xuống đôi môi hơi nhợt nhạt của Đường Lý Dục.

Trong phòng tĩnh mịch như không có một âm thanh nào, cuối cùng anh run rẩy đưa tay ra, gắng hết sức ôm chặt lấy cô. Có lẽ, đây sẽ là lần cuối cùng. Từ nay về sau, cô sẽ thuộc về một người đàn ông tên John ở nước Mỹ...

Rất lâu, Thẩm Anh Xuân nhắm chặt đôi mắt, mặc cho nước mắt tuôn rơi. Trong vòng tay của Đường Lý Dục, mềm mại, lặng im. Một giây sau, cô muốn mang anh trả lại... Trả lại...

Ngay cả khi nói lời chia tay, nhưng cũng phải chào cảm ơn một cách hoàn hảo như đang diễn xuất cho mọi người xem. Tất cả đã kết thúc. Nhưng Thẩm Anh Xuân vẫn đợi chờ Đường Lý Dục nói một lời yêu cô, rất yêu, rất yêu, đợi anh nói cho cô biết, cô là cả thế giới của anh. Dù cho đó là những lời giả dối, thì cô vẫn muốn nghe. Đúng là cô gái ngốc!

Tí tách, tí tách. Tí tách, tí tách. Tiếng mưa rơi nhẹ nhàng va vào cửa sổ. Ngoài trời, sương mù và mưa giăng kín khiến căn phòng trở nên tối đi rất nhiều. Những chiếc lá đang nhẹ nhàng khiêu vũ trong mưa.

Không biết trong bao lâu, Thẩm Anh Xuân mới mở mắt trong vô thức như không hay biết chuyện gì vừa xảy ra. Cô chỉ thấy Đường Lý Dục đang nhìn cô, đắm đuối, ánh nhìn như sinh ly tử biệt.

Ngoài tiếng mưa rơi va vào cửa sổ, tất cả đều rất yên tĩnh. Trong phòng, chỉ có cô và anh.

“Còn nhớ không?” Đường Lý Dục nói như nhắc nhở.

“Gì cơ?”

“Em đã từng nói trên cơ thể em, đâu đâu cũng có nụ hôn của anh. Như vậy sau khi hôn xong, từ môi, da thịt, đến tóc, từ cơ thể cho đến linh hồn em đều là của anh rồi.”

“Vì thế, em không thể chúc anh hạnh phúc!”

“Nhưng anh sẽ chúc em hạnh phúc! Chúc em và John mãi mãi được hạnh phúc!” Nói xong, Đường Lý Dục đặt một nụ hôn lên trán của Thẩm Anh Xuân. Anh ôm chặt lấy cô. Cái ôm như muốn làm cô tan chảy, cái ôm nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta tan vỡ trái tim!

Bên ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi. Trong mưa, bỗng có một chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống không một tiếng động, cô độc lắc lư trong gió...

Cơ thể của hai người dán chặt vào nhau đến một khoảng cách nhỏ cũng không có. Như bình thường, linh hồn của cô sẽ quán vào linh hồn của anh. Nhưng trong lúc này, cô lại phát hiện ra rằng, linh hồn của cô giống như một thể khí dư thừa được thổi ra từ phổi đang dần rời xa chính cô, cô cố gắng níu kéo, nhưng trong tay vẫn chỉ là khoảng trống.

Anh chính là thể khí mà cô thổi ra đó sao? Hay cô mới là thể khí mà anh thổi ra?

“Anh Xuân, chúng ta chia tay đi, từ trước tới giờ anh chưa từng yêu em...”

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Trọng Sắc Hơn Bạn

Nhiều em gái chen nhau không phải để đăng ký thi tiếng Anh cấp mấy, mà là bạn học lớp dạy kỹ thuật trang điểm của các bậc đàn chị, học khí chất, cách nói chuyện và cử chỉ của họ, thậm chí là học những bí mật để làm sao có thể thu hút những anh chàng đẹp trai học lớp cao hơn.

Sau khi ăn tối xong, không có việc gì làm, Hứa An Ly đi bộ dọc theo khuôn viên của trường. Trong trường trồng rất nhiều cây dạ hợp, tán cây to đến nỗi che lấp cả ánh mặt trời, tạo ra những bóng râm rộng lớn. Đây là loại cây nở hoa, những bông hoa màu hồng lòe loẹt đầy quyến rũ, chỉ cần một làn gió thổi, chúng sẽ bay lên không trung, giống như đang khiêu vũ. Ngẩng mặt lên, những cánh hoa đẹp như nhung nhẹ nhàng rơi trên da khiến cho người ta không khỏi muốn chạm vào. Nó khơi dậy tất cả những khát vọng từ nơi sâu thẳm nhất của trái tim, giống như những cọng cỏ non đang từ từ nhú lên...

Hứa An Ly ngẩng mặt lên, mặc cho những cánh hoa rơi trên da thịt.

Giữa chẽ cây, có một đàn chim khách đang gọi nhau ríu rít. Ở một góc khuất ít người để ý, một đôi uyên ương đang ngồi dưới gốc cây, thì thầm như mê đắm, rồi hôn nhau, thể hiện tình cảm của mình. Đây là những “điều cấm” khi còn là học sinh trung học. Đừng nói là hôn, hay nắm tay, nếu để thầy giáo bắt gặp, sẽ bị liệt vào tội “tuyên truyền văn hóa phẩm độc hại”, đưa ra trước lớp thì đúng là mất mặt. Ngay cả khi chuyển mấy lời nhắn nhủ cũng phải lén lút.

Chốc chốc lại cúi xuống nhìn điện thoại, chiếc điện thoại vẫn im bật. Gửi bao nhiêu là tin nhắn, đến một tin hồi âm cũng không thấy. Cô như linh cảm thấy có điều gì đó chẳng lành...

Nếu đúng là vậy, Hứa An Ly nghĩ, cô nhất định phải nói chuyện với anh... Nhớ lại những lời chị Thẩm nói, chị ấy không những quen biết, mà còn là bạn của anh. Hứa An Ly chuyển động đôi mắt, nghĩ ra một ý tưởng. Buổi trưa, cô đứng đợi ở cửa nhà ăn. Sau một hồi nhìn ngang, nhìn ngửa, cuối cùng cô đã tìm thấy Thẩm Anh Xuân. Hứa An Ly xuất hiện trước mặt Thẩm Anh Xuân với bộ mặt mỉm cười.

“Chị Thẩm.”

Thẩm Anh Xuân và Từ Di đang đi cùng nhau, giật thót mình khi trước mặt xuất hiện một vị “khách không mời” từ đâu bước tới. Lúc này Thẩm Anh Xuân tâm trạng đang buồn, mí mắt thì sưng đỏ. Cô không bao giờ nghĩ cô và Đường Lý Dục lại có kết cục như vậy, tất cả là do cái ả đang ở trước mặt gọi cô là chị Thẩm một cách ngọt như mía lùi này. Dù cho trong lòng có tức giận đến mấy, hay đang phải cố gắng kìm chế bản thân, thì cô vẫn muốn biết, cái ả trước mặt đã bán cái loại thuốc gì.

Thẩm Anh Xuân dừng bước, ngẩng đầu lên, mặt nhìn Hứa An Ly không chút biểu cảm.

“Chị Thẩm, không nhận ra em à? Em là Hứa An Ly đây mà!”

“Nhận ra chứ, đương nhiên là nhận ra rồi.”

“Em đã nói rồi mà, Chị Thẩm, chị không được giả bộ trầm lắng trước mặt em như thế nữa được không?” Hứa An Ly lắc lắc cánh tay của Thẩm Anh Xuân, Từ Di đứng bên cạnh cũng không nói một lời, phong độ giống như một đại tướng.

“Chị Thắm, em muốn chị đưa em đi gặp Đường Lý Dục, có được không?”

“Em rất nhớ anh ta à?”

Thắm Anh Xuân hỏi thẳng thừng, làm cho mặt của Hứa An Ly đỏ ửng lên, nhưng đó là sự khẳng định.

“Chị Thắm, em là bạn tốt của chị, chị hãy nói thật cho em biết, anh ấy có người con gái khác rồi phải không?”

“Đúng!” Thắm Anh Xuân chưa kịp phản ứng, Từ Di đứng bên cạnh đã thay cô trả lời nhanh gọn.

“Thật như vậy sao?” Nhìn Từ Di không giống với đang trêu đùa, trong lòng Hứa An Ly trở nên trĩu nặng.

“Em cho rằng anh ta yêu em? Rất rất yêu?” Thắm Anh Xuân hỏi lại.

“Vâng. Có lẽ là vậy.” Hứa An Ly thừa nhận một cách nhút nhát.

“...” Thắm Anh Xuân nhìn Hứa An Ly không khỏi kinh ngạc.

“Chị đã nhìn thấy bạn gái của anh ta, cô ấy xinh hơn em, có tiền đồ hơn em, họ rất yêu nhau. Theo suy đoán của chị, anh ta không yêu em đâu. Hứa An Ly, em không có chỗ trong trái tim của anh ta.”

Nói xong, Từ Di kéo Thắm Anh Xuân vội vàng rời đi.

Hứa An Ly bị bỏ lại một mình đứng trên bậc thềm. Từ trên bầu trời xanh thẳm, những vạt nắng chói chang của mặt trời buổi trưa chiếu rọi xuống cô gái đang đứng ngây người.

Cô muốn đuổi theo họ. Cũng có thể họ đang trêu đùa cô. Trong trường đại học B, những việc người ta lừa nhau như thế này không phải xảy ra lần

đầu. Nhưng bóng dáng của hai người đã biến mất trong đám đông. Hứa An Ly không tìm được bọn họ.

Những ngày này, tâm trạng của Hứa An Ly rơi vào trạng thái nặng nề khủng khiếp. Ánh sáng mờ ảo của mặt trời lúc xế chiều đã in hằn bóng dáng của của Hứa An Ly lên mặt đất, làm cho bóng hình của cô càng thêm lẻ loi cô độc.

Không có bạn bè, càng không thể tùy ý tìm một người để tâm sự. Sự hiếu kỳ và hưng phấn của cô sinh viên năm thứ nhất đã dần trở nên tẻ nhạt, thậm chí còn ảm đạm. Đột nhiên nghĩ lại cuộc sống khi còn thời trung học, được ở bên cạnh Hà Tiểu Khê, đến những ngày khó khăn nhất đối với cô cũng vẫn tràn ngập tiếng cười. Giờ cô bạn ấy đã đến BW, nơi mà thời trung học họ đã từng hứa với nhau là sẽ cùng nhau đến.

Đàn chim khách bay qua đầu, lạnh lót tiếng cười. Khi mới đặt chân đến đại học B, lần đầu tiên Hứa An Ly nhìn thấy có nhiều chim khách đến vậy. Chúng ríu ra ríu rít gọi nhau ngay trên đầu, cứ như là sắp có vận may gì đến với cô vậy. Sau này cô mới biết, Thanh Đảo là thành phố có rất nhiều chim khách. Cho dù là mùa đông lạnh giá, hay là mùa hè nóng nực, cũng đều nhiều như vậy. Trong lúc Hứa An Ly đang đứng ngây người, có mấy con chim khách sà xuống đậu ngay trước mặt, ríu rít với cô giống như đang an ủi, nhìn chúng tôi đông vui chưa này, chúng tôi đều là bạn của nhau, không giống như loài người các bạn, tự tạo ra bình phong, để rồi sống phải kìm nén.

Hứa An Ly đã bị một chú chim khách nghịch ngợm pha trò, cô nói với nó, từ nay về sau chúng ta trở thành bạn tốt của nhau nhé. Có điều gì phiền muộn tôi sẽ tâm sự với bạn, bạn cũng phải chia sẻ với tôi những điều hạnh phúc của bạn. Dường như hiểu được lời nói của cô, con chim khách gật gật đầu. Được! Chúng ta ngoắc tay thôi.

Chim khách riu rít cười. Đại khái là nó nhận ra rằng, người bạn này không độc ác như nó vẫn nghĩ về loài người.

Ngoài đọc sách, ngủ, chẳng có việc gì làm, chỉ bằng tự biến mình thành con mọt sách. Đọc sách đến chết không khéo lại liệt vào hàng danh tiếng, mãi mãi bất tử!

Chỉ cần là chữ, là sách, vớ được là cô đọc! Một ngày có hai mươi tư tiếng, nhưng cô có thể đọc thành bốn mươi tám tiếng đồng hồ, thời gian còn lại là cô đọc trong mơ. Như thế, trí não mới không bị trống rỗng, như thế cô mới không có thời gian “nghĩ ngợi lung tung”, để rồi tạo cơ hội cho những buồn chán ấy quay trở lại.

Khuôn mặt ảm đạm và đờ đẫn, cô bỗng dưng muốn khóc nhưng không tài nào khóc được.

Những người khác không như vậy. Vừa mới vào năm thứ nhất, mọi thứ đều rất mới mẻ, tình cảm mãnh liệt bộc phát đang dâng trào. Toàn những khuôn mặt niên thiếu đặc chí một cách tùy tiện. Không phải học nhiều như năm thứ hai và thứ ba, cũng không phải đi khắp nơi thể hiện mình như năm cuối.

Sinh viên năm thứ nhất có rất nhiều mơ ước và đam mê, tiền đồ đầy xán lạn, năm tháng còn dài. Tuổi tác đến rồi đi, như những nụ hoa đang chờ được nở. Nhiều em gái chen nhau không phải để đăng ký thi tiếng Anh cấp mấy, mà là bạn học lớp dạy kỹ thuật trang điểm của các bậc đàn chị, học khí chất, phong thái nói chuyện và cử chỉ của họ, thậm chí là học những bí quyết để làm sao để thu hút được những anh chàng đẹp trai học ở lớp cao hơn.

Hứa An Ly ở phòng 302, trong phòng có bốn người, ba người trong phòng có thể được xem như là mỹ nhân đẳng cấp, người còn lại thì được xem như là nằm giữa ranh giới của mỹ nhân và không phải là mỹ nhân.

Hay có thể nói, cô ấy cũng đẹp, nhưng vì xuất thân từ nông thôn, kinh tế gia đình khó khăn, vì vậy những chiếc áo vừa dài vừa to đã che đi vẻ đẹp của cô.

Hứa An Ly là một trong những người đẹp của phòng, một người nữa là người mẫu nghiệp dư tên Chu Lệ Diệp. Cô ta đang dạy cho mọi người một bài học liên quan tới việc làm thế nào để từ con vịt xấu xí trở thành con thiên nga xinh đẹp, nó được gọi là: Ý nghĩa thực tiễn của thẩm mỹ.

Nếu như công nương Diana không phải là cô gái xinh đẹp, thì thái tử Charles đã không phải lòng cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, và chiếm được cả sự đồng ý của nữ hoàng. Từ một cô gái Lọ Lem có thể trở thành công nương của nước Anh sao? Sắc đẹp đã đưa cô từ trần gian đến thiên đường.

Nếu Chương Tử Di không có vẻ đẹp mê hồn, thì cô có thể trở thành một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng thế giới không? Sắc đẹp đã khiến cho không biết bao nhiêu đàn ông phải phát điên vì cô.

Như vậy có thể nói, vẻ đẹp là động lực để sống và tận hưởng cuộc sống. Ở Thiên Tân có một cô gái tướng mạo xấu xí, phải đi xin việc nhiều lần, nhưng đều thất bại.

“Vì thế, các chị em, vì tình yêu lãng mạn của chúng ta, để thành công, bất luận thế nào chúng ta cũng đều phải biến mình thành mỹ nhân...”

Đây là khóa học không được chuẩn bị trước giáo trình, nhưng lại nhận được rất nhiều sự ủng hộ nhiệt tình. Nếu như khóa học này công khai đổi thành môn học tự chọn, nhất định số người học sẽ đông đến vỡ cả giảng đường. Toàn bộ sinh viên đại học B đều chọn môn học tâm lý tự chọn này.

Cô gái có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng lại rất nhiệt tình Chu Lệ Diệp vì thế đã trở thành trưởng phòng của phòng 302, chuyên gia tư vấn hình ảnh.

Hứa An Ly không thích thú với mấy việc này.

Chu Lệ Diệp kết thúc bài diễn giảng, mọi người đều khen hay, vỗ tay nhiệt liệt. Duy chỉ có Hứa An Ly có tai mà như điếc! Đây là sự thách thức đối với năng lực và quyền uy của Chu Lệ Diệp.

“Này họ Hứa kia, nói cô đấy! Cô đang bị thất tình hay đang yêu đơn phương? Nghe rõ không? Nghe rõ rồi thì hãy trả lời thành khẩn!” Âu Dương Tuyết gia nhập vào phe cánh.

Hứa An Ly sững sờ nhìn bọn họ. Cô không biết phải nói điều gì.

Tít! Trong lúc hai bên đang giảng co, tiếng điện thoại đã phá vỡ sự đối đầu im lặng và khó xử.

“Là bạn trai của cô gọi đến phải không?” Tiểu Bạch quay đầu lại, hứng thú nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại của Hứa An Ly hỏi.

Hứa An Ly cúi đầu xuống, là tin nhắn. Trong lúc hoảng loạn, cô không biết mình đã nói lời gì sai, nhưng cũng vội vàng sửa lại: “Không phải.” Nhìn họ có vẻ như đang đồng lòng chĩa mũi nhọn vào cô. Hứa An Ly đành im lặng, bởi tính cách của cô hơi hướng nội một chút. Tuy từ trước đến nay cô luôn luôn sống đoàn kết với bạn bè, chưa từng bị ai ghét bỏ, nhưng giờ đây, cô đã trở thành “người ngoài hành tinh” trong ký túc. Bạn cùng phòng hề có việc gì đều làm cùng nhau, nhưng họ lại không hề gọi cô lấy một tiếng. Trước thái độ đối xử của mọi người, Hứa An Ly cũng chẳng biết phải làm sao!

Dứt khoát phải tắt điện thoại, mình cũng chẳng cần xem. Cả ngày lên lớp, cô đều không mang theo điện thoại, vứt ở trên giường trong ký túc. Thực sự với tâm trạng lúc này, cô chỉ muốn ném nó xuống đất vỡ tan.

Trở về ký túc khi trời đã muộn, mười giờ đêm!

Mọi người trong ký túc đều bận rộn, người thì vệ sinh cá nhân, người thì ăn vặt. Chu Lệ Diệp vừa mới rửa chân, đang ngồi trên giường soi

gương. Cô cho rằng người ta sẽ trẻ ra nếu chịu khó soi gương. Tiểu Bạch cười cô, trẻ hơn nữa để cậu mặc quần thùng đít à?! Chu Lệ Diệp nói, lý luận của cô không phải không có bằng chứng, đây là do các chuyên gia dưỡng sinh nói. Tiểu Bạch là người có dung nhan thuộc loại an toàn nhất trong ký túc, cho nên khi nghe Chu Lệ Diệp nói vậy, tối nào về đến ký túc, cô cũng treo một chiếc gương nhỏ trên đầu. Cô còn hỏi Chu Lệ Diệp phải soi bao nhiêu lần mới có thể trở thành tiểu mỹ nhân mặc quần thùng đít? Muốn trở thành mỹ nhân cả đời thì soi cả đời, cho đến khi chết.

Điện thoại đổ chuông. Chu Lệ Diệp dẩu mồm, ra hiệu Tiểu Bạch nghe điện thoại, trong mồm Tiểu Bạch vẫn còn miếng chuối chưa kịp nuốt, suýt chút nữa là bị nghẹn.

Đáng lẽ phải ba bước chân giờ rút ngắn lại chỉ còn một bước, cô ta chạy đến nghe điện thoại. Chỉ thấy cô nói hai tiếng “ừ à”, “đợi nhé” rồi đặt điện thoại sang một bên. Chu Lệ Diệp ngồi bên này tò mò hỏi nhỏ, nam hay nữ? Biểu hiện của Tiểu Bạch làm một động tác chẳng thú vị gì, nhào người lên cái bệ cửa sổ, đầu thò ra ngoài, gọi người đang ở trong phòng rửa mặt: “Hứa An Ly, điện thoại.”

Hứa An Ly đang đánh răng trong phòng rửa mặt, xúc miệng, đây là thói quen trước khi đi ngủ của cô, thói quen ấy không bao giờ thay đổi.

Vừa đánh răng, vừa lẩm bẩm, điện thoại của mình? Ai gọi cho mình nhỉ? Ngớ người, hoảng hốt từ trong phòng vệ sinh chạy về hướng ký túc xá, đột nhiên không hiểu sao cô lại trở nên căng thẳng.

Thành thật! Nhịp tim càng lúc càng đập nhanh hơn. Giống như kiểu thiếu nữ lần đầu tiên hẹn hò, chuẩn bị ra cửa đi gặp người đã mong chờ từ lâu, mặt đỏ ửng. Không kịp lau bọt kem màu trắng ở trên môi, cô chạy thục mạng đến bên điện thoại. Chu Lệ Diệp, Tiểu Bạch đứng sau lén lút nhìn trộm cô, nhìn vào miệng cô để hóng chuyện.

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ xuyên qua cửa kính lặng lẽ chiếu xuống sau lưng Hứa An Ly, chiếc áo ngủ màu sáng hiện rõ từng đường cong mờ mờ ảo ảo trên cơ thể của cô gái đang độ tuổi thanh xuân. Tay cầm ống nghe run run vẻ lo lắng. Có phải là...

“Tôi là... Hứa... Hứa An Ly.” Giọng nói rất nhẹ!

“...”

“A lô... Nói đi ạ.”

Người ở đầu dây bên kia giống như đã gác máy.

Không gian yên tĩnh, lòng người yên tĩnh, tất cả đều yên tĩnh. Thành thật! Thành thật! Nhịp tim đập nhanh hơn. Không dám suy nghĩ tiếp. Nhưng sự im lặng này lại càng khiến cô thêm bất an và lo lắng. Trong lòng bàn tay cầm điện thoại của An Ly đang lấm tấm những giọt mồ hôi. Cô gắng thở thật sâu, cố gắng để thở! Hứa An Ly cảm giác tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Có bao nhiêu nỗi nhớ, muốn nói cho cô biết, nhưng sau khi nghe thấy “A lô, tôi là Hứa An Ly”, đột nhiên lại không biết nói gì nữa. Cô thấy thật khó chịu trong lòng. Điện thoại đã thông một hồi lâu, chỉ nghe thấy những âm thanh nhè nhẹ phát ra từ đường dây. Một tiếng gọi An Ly, giọng nói có chút ghen ngào.

Trái tim nặng trĩu như muốn rụng rời. Người cũng không còn nhẫn nại.

“Đáng ghét, gọi điện thoại đến mà không nói gì.” Ngực khí không hài lòng mang đầy sự kìm chế và giận dữ!

“Hứa An Ly, cậu vẫn còn mặt mũi để nói tớ à, tớ gửi cho cậu bao nhiêu là tin nhắn, một tin cậu cũng chẳng thèm quan tâm, như thế là ý gì

vậy? Ông già đã làm cho cậu trời xoay đất chuyển rồi thì sao còn nhớ ra được tớ là ai chứ! Trọng sắc hơn cả bạn!”

“Cậu không cần phải nói với tớ rằng cậu đang sống trong tình yêu ngọt ngào, không hề hối hận vì sự lựa chọn của mình! Hứa An Ly, cậu không thèm quan tâm đến tớ thì thôi, tớ sẽ không bao giờ cầu xin cậu, xem như chúng ta đã chia cắt.”

Không đợi Hứa An Ly nói, đầu dây bên kia đã gác máy. Hứa An Ly ngây người nhìn vào chiếc điện thoại bàn màu đỏ.

Không khí trong phòng yên tĩnh lạ thường, mọi người đều phải nín thở, nhìn Hứa An Ly không hiểu chuyện gì. Trong lúc cô đang dần mất chưa lấy lại tinh thần, thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại vang lên nghe đến chói tai. Hứa An Ly đưa tay ra cầm lấy điện thoại.

“Cậu không nói với tớ lấy một câu là ý gì vậy? Không vui vì tớ gọi điện đến làm phiền cậu sao? Hay là tớ nói sai? Được thôi, từ nay về sau cậu cứ tận hưởng tình yêu, tận hưởng những giây phút bên ông già của cậu, tớ sẽ không làm phiền cậu nữa, cậu chỉ cần tình yêu, đâu có cần tình bạn!”

“Không phải...” An Ly vội vàng nói xen một câu.

Trong nháy mắt đầu dây bên kia im lặng.

“... Anh ấy đã thay đổi tình cảm rồi.” Không phải là nghi ngờ, mà là ngữ khí khẳng định. Mặc dù được nghe qua một thiết bị cầm tay, nhưng câu nói này giống như một quả bom. Mất một hồi lâu, Hứa An Ly mới lấy lại được tinh thần.

“Hứa An Ly! Cậu có phải là cô ngốc không vậy?”

Âm thanh gác máy. Hứa An Ly không muốn nói thêm chuyện này trên điện thoại.

Dù có là cô gái thông minh đến mấy, khi bập vào yêu thì chỉ số IQ cũng đều là con số không. Rốt cuộc câu nói này là chân lý hay sai lầm?

Bầu không khí trong ký túc trở nên bí hiểm. Hứa An Ly lấy tay lau những vết bọt trắng đã khô nơi khóe miệng, chui vào trong màn, không có bất cứ động tĩnh gì. Mọi người nhìn nhau, im lặng không nói nửa lời nhưng mắt thì không rời khỏi Hứa An Ly. Bọn họ hẳn đang tò mò muốn biết chuyện gì đã khiến cô mấy ngày nay trở nên tách biệt với mọi người như vậy.

Mở điện thoại di động, có đến mười tin nhắn chưa đọc. Vội vàng kéo xuống, thậm chí chưa kịp đọc nội dung, chỉ là muốn xem thử có phải... Cô nín thở, kéo xuống tận tin nhắn cuối cùng.

Không có, không có tên của anh, tất cả đều là tin nhắn của Hà Tiểu Khê. An Ly lần lượt xem từng tin một.

...

Hứa An Ly đột nhiên trào nước mắt, không biết cô khóc vì đường xa cách trở nhưng vẫn nhận được sự quan tâm ấm áp của tình bạn, hay đang khóc vì tình yêu mờ mịt của mình?

Từng giọt, từng giọt nước mắt, rơi trên màn hình điện thoại, làm mờ đi tất cả mọi thứ.

Trước khi bước vào tuổi mười sáu, tất cả những gì cô có là hạnh phúc, vui vẻ. Cô không hiểu thế nào là vụn nát, không hiểu thế nào là nỗi đau, thế nào là sở hữu, cũng không hiểu thế nào là mất mát.

Để có được một chiếc đĩa CD hay, cô có thể dành nửa buổi sáng chạy khắp thị trấn; để được một lời khen của thầy giáo, cô đã quyên góp tất cả số tiền tiêu vặt mà mẹ cho; bạn bè không vui, cô cũng đồng cảm theo...

Bất ngờ, trong lòng trào lên một cảm giác chua chát khó chịu. Đến mắt cũng chẳng dám chớp, bởi nếu chớp mắt, sẽ làm từng giọt lại từng giọt nước mắt rơi...

Ngoài thời gian, không có thứ gì là vĩnh cửu. Trong vũ trụ này, con người trở nên nhỏ bé như hạt cát.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Có Một Cuộc Hội Ngộ Gọi Là Long Trời Lở Đất

Cô cũng nhìn anh, đôi mắt mở to nhìn rõ cả hai màu đen trắng. Từ trong đôi mắt mờ ảo như sương mù ấy, một niềm khát khao hạnh phúc đang tuôn trào...

Anh xoay người cô lại, ôm lấy eo của cô, cái ôm tràn đầy yêu thương. Mặc cho cô giãy giụa. Mặc cho cô vặn vẹo. Mặc cho cô mềm yếu. Mặc cho cô trong vòng tay của anh, rơi vào hạnh phúc một cách hoàn toàn bất lực...

Chia tay.

Đường Lý Dục khẳng khẳng chia tay Thẩm Anh Xuân. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên anh phải tự quyết định và lựa chọn một việc khó khăn, đau khổ nhất như thế này.

Trong cuộc sống có nhiều việc không theo ý của mình. Mọi người trong ký túc đều không ủng hộ quyết định của anh. Đã yêu nhau như vậy, nay lại nỡ lòng nào chia tay. Đường Lý Dục nhận ra, chia tay không hề nhẹ nhàng như anh nghĩ. Đêm mất ngủ, đoạn kết của cuốn tiểu thuyết cũng chẳng còn tâm trí nào để viết thêm được nữa, mặc dù anh đã ngồi suy tư cả ngày trước màn hình máy tính...

Anh chàng John kia đúng là hơn mình gấp nghìn, gấp vạn lần sao? Để giải thích cho sự điên rồ này anh cố tìm mật khẩu QQ, mật khẩu MSN của Thẩm Anh Xuân nhưng đều không tìm thấy.

Đường Lý Dục nhận ra rằng mình không phải là một con người có trái tim vĩ đại để có thể bao dung tất cả, anh muốn xem những đoạn trò chuyện

trên QQ giữa Thẩm Anh Xuân và John, muốn biết giữa cô và anh ta có phải đã... Từ nay về sau, cô không còn là của anh nữa. Cô phải trở về nước Mỹ của cô. Không có cô, anh có thể hạnh phúc được không?

Trời đã về khuya, Đường Lý Dục trần trọc không ngủ được. Sau ngày chia tay, anh đã suy nghĩ rất nhiều.

Mày mò điện thoại một hồi lâu, đánh những ký tự lên màn hình rồi lại xóa đi, xóa rồi lại viết... Chẳng qua cũng chỉ xoay quanh mấy chữ: “Em vẫn khỏe chứ?”

Không ngờ đối phương lại phản hồi nhanh như vậy: “Em rất khỏe.” Nhìn ba từ này, ánh mắt của Đường Lý Dục trở nên âm trầm hơn.

“Nhưng Anh Xuân, anh không hề vui vẻ như em nghĩ, em biết không? Anh đang nghĩ về em, nghĩ vì sao em đột nhiên lại lựa chọn trở về Mỹ, về bên cạnh John, nghĩ vì sao em có thể nhanh chóng quên đi những kỷ niệm và phút giây chúng ta ở bên nhau. Anh rất muốn biết, trong ba năm qua, em có thực lòng yêu anh không?”

Tuy nhiên, những lời nói xuất phát từ trong tim ấy, mãi mãi cô không bao giờ nghe thấy được. Cô không bao giờ cho anh thêm một cơ hội nữa. Cô có biết, lúc này anh đang nhớ đến cô không? Cô có biết, lúc này anh rất hối hận vì đã chia tay với cô không? Và cô có biết, lúc này anh muốn gặp cô hơn bao giờ hết, dù có thể là chẳng biết nói gì? Cô không hề biết.

Ánh trăng bên ngoài thật lạ thường, có lẽ là đây là ánh trăng lớn nhất, tròn nhất mà Đường Lý Dục từng được thấy. Nó xuyên qua cửa sổ, chiếu vào phòng, khiến Đường Lý Dục đột nhiên muốn mặc quần áo và đi ra khỏi giường, ra ngoài thử xem. Có lẽ là đã lâu chưa được nhìn thấy ánh trăng đẹp như vậy, có lẽ, trước đây đã từng có những ánh trăng đẹp hơn, nhưng Đường Lý Dục lại không hề để ý tới.

Anh muốn được ngồi lên nguyệt đài ở “Vũ Lâm Cốc”, đó là nơi anh và cô đến nhiều nhất. Trên chiếc ghế dài, chỗ nào cũng lưu lại mùi hương của cô. Anh muốn đi tìm linh hồn mà cô đã lưu lại trên cơ thể của anh. Đường Lý Dục nhẹ nhàng rời khỏi phòng, giống như con mèo đi xuống cầu thang.

Bầu trời về đêm thật tĩnh lặng. Tất cả mọi tâm trạng cảm xúc đều đã yên giấc, duy chỉ có một mình Đường Lý Dục là còn thức.

Trong vô thức anh đi đến “Vũ Lâm Cốc” nằm trên nền đất hơi nghiêng ở khuôn viên phía sau trường. Gió thổi nhẹ nhàng làm lá cây chuyển động, âm thanh xào xạc. Cả khuôn viên trống trải trở thành một bức tranh với ánh trăng lạnh đầy rực rỡ và khói sương mịt mù.

Ánh trăng lạnh lẽo rơi xuống trần gian. Đường Lý Dục ngồi xuống chiếc ghế dài, ngồi lặng yên, ánh trăng đẹp hoa lệ, nhưng rốt cuộc nó cũng chẳng còn được như trước nữa. Một mình cô đơn, có lẽ đây là ánh trăng lạnh lẽo nhất trong cuộc đời của anh.

Trong khoảnh khắc, lúc anh vừa ngẩng đầu lên, có một thứ làm anh giật nảy mình. Một bóng đen lóe lên ở phía trước, rồi biến mất. Không phải là trộm chứ, nếu như đối phương tập kích. Bản năng sợ hãi chiếm cứ toàn bộ trái tim anh. Tuy nhiên, sau phút hoang mang, tán thủ danh tiếng Đường Lý Dục đã trấn tĩnh trở lại. Quyết tâm làm một việc vì dân diệt ác, anh nhanh chóng đứng dậy, tìm kiếm bóng đen kia...

Nhẹ nhàng, nhanh chóng. Trong bụi cây, không có; trên ghế dài, không có; sau ngọn núi giả, cũng không có.

Chẳng lẽ là ảo giác? Hay mình gặp ma? Điều đó khiến người ta phải sờn cả tóc gáy...

Trong lúc Đường Lý Dục kinh hãi chưa định hình được chuyện gì, anh bỗng cảm thấy ở chỗ đó, bóng đen từ đâu xuất hiện, di chuyển rất nhanh về

phía trước. Để tìm ra được chân tướng, Đường Lý Dục đã quên mất đêm nay trăng rất sáng, quên cả việc đi tìm lại “linh hồn” của anh. Anh nhanh chóng đuổi theo bóng đen kia.

Dần dần, bóng đen cách anh mỗi lúc một gần. Trong màn sương mờ ảo, Đường Lý Dục nhìn thấy rõ hơn, bóng đen kia hóa ra là một người.

Ai đấy? Muộn thế này, đến đây làm gì? Chẳng lẽ người này có bí mật gì không thể nói ra?

Đường Lý Dục tăng tốc như một vận động viên chạy đường dài. “Đứng lại!” Đường Lý Dục quát to.

Bóng đen chẳng quan tâm đến tiếng quát của anh, tháo chạy. Đối phương càng chạy, Đường Lý Dục càng không buông tha. Đúng là có trời giúp, bóng đen kia bất ngờ sẩy chân ngã xuống, Đường Lý Dục lao đến, giữ chặt lấy bóng đen, sợ vô tình đối phương sẽ chạy mất...

Đường Lý Dục dùng sức giữ chặt vai đối phương. Sau khi lật ngửa cơ thể của đối phương đang nằm úp trên mặt đất, anh ngạc nhiên đến nghẹt thở.

Đường Lý Dục chờ người ra. Không! Anh thắng thốt, kinh ngạc nhìn vào bóng đen. Là cô ấy! Linh hồn của anh, cô ấy của anh. Không! Cô ấy của John, cô ấy thuộc về nước Mỹ...

Đường Lý Dục buông tay ra, thở hỗn hển một cách nặng nhọc.

Thầm Anh Xuân nằm trên mặt đất cũng hoảng loạn không biết phải làm sao. Mất một lúc, chẳng biết phải nói gì. Ánh trăng tĩnh lặng đẹp mê hồn, thế giới trở nên tĩnh lặng như nước.

Chỉ có anh và cô. Mất một lúc lâu, Đường Lý Dục đắm đuối nhìn Thầm Anh Xuân và phá tan sự tĩnh lặng: “Em vẫn còn yêu anh, phải

không?”

“... Không phải!” Thẩm Anh Xuân nhanh chóng phủ nhận.

“Vậy thì, hãy nói cho anh biết, nếu như không phải, em đến đây làm gì?”

“...” Thẩm Anh Xuân không biết phải nói gì. Quay mặt đi, tránh ánh mắt của Đường Lý Dục. Ánh trăng hoa lệ lấp lánh giội xuống cơ thể của họ. Nhìn họ giống như đang khoác lên mình một lớp sương mù mờ màng như tranh vẽ.

Đường Lý Dục đưa tay ra, từ từ ôm lấy vai của Thẩm Anh Xuân, rồi đến cơ thể, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cúi đầu nhìn khuôn mặt của Thẩm Anh Xuân, thì thầm nói: “Anh Xuân.”

“Hử?”

“Nói em yêu anh, có được không?”

Thẩm Anh Xuân run rẩy nhắm đôi mắt lại. Rất lâu sau, cô từ từ ôm Đường Lý Dục nói: “Cho dù có xảy ra chuyện gì, Dục, anh vẫn yêu em, đúng không?”

“Em là của anh.”

“Anh cũng là của em. Em đã trao hết cho anh, anh cũng đã trao hết cho em.”

“Anh còn muốn rời xa em nữa không?”

“Không bao giờ.”

“Anh nhớ em...”

“...Vì sao lại chia tay em?”

Đột nhiên, trong mắt của Thẩm Anh Xuân từng giọt nước trào ra. Từng giọt, từng giọt tuôn rơi. Sự kiên cường trước đây đã không còn ý nghĩa, cô chỉ cảm thấy tủi thân. Một lát sau, Đường Lý Dục ôm chặt lấy cô, để cô cọ xát vào trong cơ thể mình, để cô tan ra thành bọt biển, biến thành một phần trong cơ thể của anh. Nhưng sao không còn cảm thấy mãnh liệt và triền miên như trước.

Kể từ lần đầu tiên họ gần gũi, đã một tháng trôi qua.

Lần đầu tiên run sợ, lần đầu tiên đau đớn, lần đầu tiên chạm vào da thịt, lần đầu tiên hòa hợp... Từng ký ức như đang rõ ràng hiện ra trước mắt. Nỗi khát khao yêu thương đến cháy bỏng đang giày vò trong cơ thể của hai người. Đôi môi của Đường Lý Dục không chờ đợi thêm được nữa ngậm chặt lấy môi của Thẩm Anh Xuân, một nụ hôn nóng bỏng. Lần đầu tiên, Thẩm Anh Xuân chỉ cảm thấy sự run sợ và đau đớn giống như sóng biển, những làn sóng từng đợt ập qua, nó ập lên cơ thể, khiến cô trở nên bại liệt trong vòng tay của Đường Lý Dục. Hai tay ôm chặt lấy vòng eo của anh, mắt nhắm chặt, từ trong miệng phát ra âm thanh rên rỉ của hạnh phúc.

Trời trở thành bà mối, đất trở thành chiếu. Trời đêm thật đẹp, Đường Lý Dục nằm úp xuống, hôn lên cơ thể của cô một cách không tự chủ, cơ thể của họ cứ như vậy đè lên nhau thân mật...

“Anh Xuân...”

Cơ thể của Thẩm Anh Xuân nóng bỏng như than lửa. Đôi môi đã bị anh hôn cho tê liệt.

Anh dùng lực để khám phá cơ thể của cô, anh muốn giữ cô theo cách này, anh muốn ở trong cơ thể của cô, đó là nhà của anh, là ngôi nhà cả đời của người đàn ông, mãi mãi không rời xa...

Thẩm Anh Xuân khẽ rên lên một tiếng, Đường Lý Dục rút cuộc cũng tìm được đường trở về nhà. Mặc ý điên cuồng hưởng thụ sự nóng bỏng, mãnh liệt, êm dịu, mặc ý hưởng thụ sự lẫn lộn và la hét chỉ có anh và cô...

Rất lâu sau, động tác của anh mới trở lại nhẹ nhàng. “Đau không?”

Cô không nói gì, chôn vùi khuôn mặt vào ngực anh, nước mắt từ từ tuôn trào, làm ướt cả cơ thể của anh.

“Sao thế? Rất đau phải không?” Anh nhìn cô đau xót.

“Không! Em rất vui, vui đến nỗi chảy cả nước mắt. Dục, anh biết không? Đỉnh cao của hạnh phúc này, chỉ anh mới có thể cho em được, cả đời này chúng ta sẽ yêu nhau như vậy, hứa với em, được không?”

Đường Lý Dục không nói, ngậm chặt đôi môi của Thẩm Anh Xuân. Ngọt ngào giống như ăn một bông hoa anh túc, họ không thể thoát khỏi nụ hôn say đắm, giống như nghiện thuốc phiện vậy.

Đời này kiếp này, anh là của cô, cô là của anh.

Đi trên con đường đến nhà ăn, Đường Lý Dục như thường lệ hỏi Thẩm Anh Xuân, mấy ngày qua có người nào gọi điện thoại tìm anh. Ánh mắt của Thẩm Anh Xuân lóe lên một cách bí hiểm không dễ gì nhận ra. Ngày một lát, nói bằng ngữ khí bình tĩnh, có phó tổng của một công ty gọi điện đến, rất quan tâm đến hồ sơ xin việc của anh. Tuy nhiên, thời gian quá lâu, họ đang cần người, nên không thể đợi được, nhưng cũng không loại trừ được trường hợp lần sau nếu có tuyển dụng họ sẽ xem xét đến trường hợp của anh. Còn lại đều là những việc không quan trọng, cô đều xử lý tốt giúp anh. Mặc dù bề ngoài rất bình tĩnh, nhưng Thẩm Anh Xuân lại thấy, sau khi nói dứt câu, nhịp tim cô đập mạnh vô cùng. Nó khiến cô bồn chồn bất an, cũng có thể nói là hoảng loạn.

Anh cảm ơn cô một cách khách sáo.

Sau lần hai người cãi nhau, nói chia tay, mặc dù đã hòa hợp, nhưng mỗi lần gặp mặt họ vẫn có cảm giác ngượng ngùng. Thẩm Anh Xuân cảm thấy xa lạ trước sự biểu hiện khách sáo của Đường Lý Dục. Không phải là trên cơ thể. Trên da thịt, họ vẫn thân mật, mãnh liệt. Nhưng linh hồn...

Mười ngày sau, vào một buổi chiều hoàng hôn, Đường Lý Dục đã viết xong câu cuối cùng cho cuốn tiểu thuyết. Thẩm Anh Xuân đã nói với Đường Lý Dục, có một cô gái tìm anh.

“Ai vậy?” Đường Lý Dục vươn vai, sau đó chuẩn bị đi chau chuốt lại một chút để cùng mấy anh em đi ăn tiệc mừng.

“Số điện thoại ở trong máy.” Thẩm Anh Xuân nói qua loa cho xong chuyện, tiếp tục lên mạng.

Rất bình tĩnh, không thấy tiếng động gì

Đường Lý Dục thu về ánh mắt đã được thư giãn bởi khung cảnh ở bên ngoài cửa sổ, anh nhanh chóng đi lại nhắc điện thoại, nhìn thấy số 138XXXXXXXX. Anh không quen ai có số điện thoại này, không nhớ ra người này là ai. Trong đám bạn bè chẳng ai có số như vậy cả.

“Cô ấy là ai vậy?” Sau khi nhìn số điện thoại, Đường Lý Dục ngẩng đầu lên hỏi Thẩm Anh Xuân.

Thẩm Anh Xuân đưa mắt nhìn qua Đường Lý Dục một cái rất nhanh, rồi lại dán mắt lên màn hình nhưng một chữ cũng chẳng nhìn, cô đang nghĩ: Có đúng là anh không nghĩ ra cô gái ấy là ai? Hay anh cố ý không biết?

Nếu anh không biết cô ta là ai? Chỉ có thể giải thích, anh đang diễn kịch, diễn kịch với chính mình!

Từ Di phản đối việc nói cho Đường Lý Dục biết cô gái kia đang tìm kiếm anh, nhưng Thẩm Anh Xuân lại có cách của Thẩm Anh Xuân, nói hay không nói với anh chẳng khác nào lấy giấy bọc lửa. Dù sao cũng đã như vậy rồi, chi bằng nói cho anh biết. Không phải Thẩm Anh Xuân cô cao thượng, mà là việc này sớm muộn gì cũng có một sự lựa chọn! Tiện thể cô muốn kiểm nghiệm luôn tình yêu của anh và cô xem có thể chịu đựng được động đất cấp nào.

“Cô ấy là ai? Anh hãy tự hỏi chính mình.” Đầu thì nghĩ vậy, nhưng nói ra lại là: “Em không phải là cảnh sát kiểm tra hộ khẩu, em không can thiệp đến chuyện riêng tư của anh, anh còn không rõ bạn của mình, thì sao em biết được.”

“Em không hỏi cô ta tìm anh có việc gì sao?”

“Hỏi rồi, cô ta không nói. Có thể là không tiện.”

Đường Lý Dục nhìn lại số điện thoại lạ, anh gọi lại: “Xin chào, tôi là Đường Lý Dục.”

Vào đúng giờ ăn tối, từ trong lớp học, sinh viên ào ra, tất cả đều hướng tới con đường đến nhà ăn. Phần lớn cánh con trai chỉ đi đơn lẻ, nhưng cánh con gái thì lại khác, bất luận là đi đâu, họ cũng đều thành một nhóm dăm ba người, tay khoác tay trông thật là thân mật.

Nói chuyện thì lớn tiếng, những nụ cười hớn hở, nhìn đã biết là sinh viên năm thứ nhất. Điều đó khiến các chàng trai đều phải nhao nhao quay đầu lại nhìn những cô bé đang riu ra riu rít. Đi bên cạnh Hứa An Ly là cô bạn cùng bàn, Dương Dương, cô nữ sinh có danh là “Nữ sinh siêu cấp”: cân nặng 70kg, cao 1m60. Trọng lượng của một nữ sinh siêu cấp mà! Một béo một gầy, họ giống như một bức tranh đá kích cho mọi người cùng xem.

Mỗi lần Dương Dương đi trên đường đến nhà ăn, cô lại không ngừng thảo luận với Hứa An Ly về bí quyết giảm béo, xem Hứa An Ly có bí quyết

giảm béo gì. Từ trước tới giờ, cô muốn ăn là ăn, muốn ngủ là ngủ, không quan tâm là phải ăn gì, ngủ như thế nào, thân hình eo ót là do trời phú. Nhưng để không làm tổn thương trái tim của Dương Dương, An Ly luôn nói dối rằng, cô luyện tập thể dục rất nhiều, giảm ăn thịt, và không ngủ nhiều...

“Trong lúc cô đơn anh đừng nói yêu em...”

Dương Dương rất thích ca khúc này, bài hát được tải trên mạng về làm nhạc chuông. Mỗi lần, trên đường đến nhà ăn, cô ta đều mượn điện thoại của Hứa An Ly cắm tai nghe vào để nghe bài hát này. Cô ta là một người không có năng khiếu âm nhạc, nhưng lại rất thích hát. Một bài, không biết phải nghe đến bao nhiêu lần cô mới biết hát. Đáng thương cho cái điện thoại của Hứa An Ly, cứ gặp phải Dương Dương là giống như bị bạo hành.

Đột nhiên, nhạc bị ngắt quãng. Nhưng ngay sau đó, nhạc chuông điện thoại vang lên, Dương Dương nghe máy. Cô nghe trộm tiếng nói từ đầu bên kia một lúc rồi mới trả lại cho chủ sở hữu.

“Ai vậy?” Hứa An Ly hỏi tình cờ.

Dương Dương cười bí ẩn, đã biết rõ vẫn còn cố hỏi.

“A lô, tôi là Hứa An Ly, bạn là ai vậy?”

Hứa An Ly để điện thoại ở cạnh cằm, cô cho rằng, có thể do cô đã nghe nhầm hoặc là do tai có vấn đề. Vì vậy, cô không cảm thấy có điều gì xảy ra. Nhưng đối phương một lần nữa đã nói lại tên của mình.

Lúc này, tín hiệu đường truyền đã ngắt...

Không gian, thời gian, chờ đợi đều tĩnh lặng. Sau đó, một sự vui mừng đến kinh động lòng người: “Đúng là anh sao?”

Vẫn tiếng nói ấy, tiếng cười ấy, vẫn... Hứa An Ly hơi nhắm mắt lại như muốn ngăn dòng máu đang chảy khắp cơ thể, muốn trấn tĩnh lại suy nghĩ đang quay vòng vòng trong đầu cô, muốn nghe đối phương nói thêm một lần nữa...

“Chuột Mickey, anh nhớ em quá!”

Trên đường đi, sinh viên vẫn tiếp tục đổ xô đến nhà ăn. Dương Dương không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi. Mãi lâu sau, thấy Hứa An Ly đập máy, cô mới nói chêm chọc một câu.

“Không phải Châu Kiệt Luân hẹn cậu đi ra ngoài đấy chứ? Nhìn vẻ mặt tươi rói của cậu! Đi cùng với tớ mà một câu cũng chẳng nói, hóa ra là vì cái anh chàng này, coi sắc hơn bạn!”

Mặc dù hết sức phủ nhận, nhưng đôi má trắng bệch của Hứa An Ly giờ đã chuyển thành ửng đỏ, điều đó đã chứng minh rõ ràng. Ha, từ ngày khai giảng đến giờ, lần đầu tiên Dương Dương nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, ánh mắt của Hứa An Ly đã bộc lộ tất cả.

“Xin lỗi, Dương Dương, tớ không đi ăn với cậu được rồi.” Hai má An Ly nóng bừng.

Một đóa hoa dạ hợp màu đỏ bị gió thổi rơi xuống đầu Hứa An Ly. Sau một hồi nhảy múa, cuối cùng nó đã nằm dãn trên tóc cô, không chịu rơi xuống. Chú chim khách bay qua đầu cất tiếng hót, làm cho Hứa An Ly càng thêm chộn rộn.

“Suyt!” Dương Dương lấy tay che miệng, mặt mày tươi tỉnh đặc ý.

“Bạn trai gọi điện đến hẹn hò, vì sao không đưa tớ đi cùng? A... tớ... không có ý gì, chỉ muốn làm tham mưu cho cậu. Bạn trai của cậu yêu cậu đúng không? Anh ta có xứng đáng để cậu yêu không? Tớ chỉ cần nhìn qua

là có thể biết được anh ra có phải là kẻ đào hoa hay không. Thế nào, tớ là đại sư về tình yêu đấy nhé, cậu nên cho tớ đi cùng.”

“Bạn trai của cậu mới là kẻ đào hoa! Bye bye! Hôm khác tớ mời cậu đi ăn KFC được không?”

Không đợi Dương Dương tiếp lời, Hứa An Ly đã quay đi, chạy theo hướng ngược lại. Dương Dương nhìn Hứa An Ly cho đến khi đã xa tầm mắt, bực bội: “Trọng tình hơn cả bạn! Cậu tốt thật!”

Mặt trời đã nghiêng nghiêng nơi chân trời. Ánh sáng mờ nhạt đã làm cho bóng của Hứa An Ly bị kéo dài ra, in trên mặt đất. Chú chim khách đang vội vàng bay trên không trung, dùng tiếng hót lạnh lút của mình để lại lưu lại dấu tích. Mặc dù là hoàng hôn, nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh của những khóm hoa đang nở, âm thanh của những con sóng từ xa đang vỗ vào bờ biển. Tất cả khiến cho người ta không thể không nhớ lại bài hát khi còn bé “Vịnh Bành Hồ của bà ngoại”.

Tâm hồn non trẻ của Hứa An Ly kích động đến nỗi như sắp muốn nhảy ra khỏi thân xác, tung bay trên đường. Cô không ngừng thổi hơi vào thiên không, sự lười nhác và trái tim phiến muộn giờ đã bị cuốn trôi. Xung quanh, tất cả mọi thứ đều trở nên đáng yêu, đáng yêu như loài hoa hướng dương vậy.

“Trong lúc cô đơn anh đừng nói yêu em...”

“Anh không muốn em phải rơi lệ, cũng không muốn phải chịu đựng...”

Lời bài hát nọ xọ sang lời bài hát kia, ai thèm để ý chứ. Nghe hay thì cô hát thôi. Vui thì phải hát to lên mới được.

“Anh đang tận hưởng mùi nước hoa của cô ấy, xóa sạch mọi thứ để cùng bạn đi vào giấc ngủ...”

“Gió mang đi nỗi buồn.”

“Anh lại được gặp em, trên con đường rộng thênh thang.”

“Ở đâu có em, nơi đó là thiên đường.”

...

Hứa An Ly nhảy nhót, hát vang trên đường, thu hút không ít người lắng tai nghe. Nhưng lúc này, cô vui mừng vì nỗi gì? Trong ánh mắt của những người đi đường, có lẽ cô bị rối loạn tâm thần!

Khi còn học trung học, giọng hát của cô đã từng đoạt giải toàn thành phố. Nếu từ nhỏ, được mẹ chú trọng bồi dưỡng năng khiếu này, không khéo, giờ cô đã trở thành một Lý Vũ Xuân thực thụ. Nhưng đáng tiếc, mẹ lại không thích cho cô hát, bà cho rằng học những thứ thực tế sẽ tốt hơn! Những thứ thực tế ấy chính là thi vào một trường đại học danh tiếng.

Trải qua những năm tháng của tuổi trẻ, những kẻ hờ đã bị ly tán cùng thời gian giờ lại được lấp đầy bởi những lời văn ấm áp như mặt trời. Bao nhiêu lời dặn dò, bao nhiêu sự khích lệ và hy vọng, tất cả đều đọng lại trên những bức thư. Anh gửi đến, cô gửi đi. Trong ngăn kéo, có tới hàng chục lá thư của cô và anh đã gửi cho nhau suốt ba năm qua. Phong bì thư chỉ thấy màu xanh và màu hồng. Lá thư của cô là màu hồng, còn anh là màu xanh. Cô đánh số, tất cả có tám mươi lăm bức được đặt trong một cái hộp nhựa trong suốt.

Từ khi vào trung học phổ thông, ngày nào Hứa An Ly cũng sống trong cảm giác lo lắng và nghĩ ngợi. Áp lực quá lớn, cô sợ không thi đậu vào trường đại học lý tưởng, sợ mẹ thất vọng, sợ bị chế nhạo. Vì sao cứ phải dự thi? Ai muốn học thì học, ai không muốn học thì có ép đến thế nào cũng chỉ là vô ích.

Ba năm trung học là những tháng ngày ma ám. Những lá thư được viết cẩn thận bằng tay, mang theo tình bạn cháy bỏng và nỗi niềm an ủi đều đặn được gửi đến tay cô. Những lá thư với những kinh nghiệm làm thế nào ghi chép tốt bài giảng hằng ngày, dùng cách nào để học tốt tiếng anh, và cả tập thể dục phù hợp không những không làm trì hoãn việc học tập, mà còn giúp đầu óc được thanh thoi. Tất cả đều có hiệu quả.

Gặp vấn đề gì khó, cô cũng viết thư xin anh một lời khuyên. Sau học kỳ I, cô nhận được sáu quyển vở ghi chép. Mở ra mới biết, tất cả đều là ghi chép những bài giảng hồi anh còn học trung học.

Trên quyển ghi chép kèm theo một lời nhắn:

- Chuột Mickey, chắc chắn em sẽ cần đến nó, rất hữu ích. Gửi cho em để chúng ta cùng nhau cố gắng ví lý tưởng và tương lai của mình, được không? Anh mong em thi vào BW thành công. Hãnh diện về em! Tự hào về em!

Kiểu lời nhắn như thế này nhiều đến mức không đếm được. Nhờ vào những lời an ủi, khích lệ này, Hứa An Ly đã vượt qua ba năm trung học. Nếu như không có những lời khích lệ mang đầy lý tưởng và mãnh liệt như vậy của anh, thì Hứa An Ly đúng là không biết nên làm sao để đối phó với ba năm ấy. Trong vô thức, anh đã trở thành người dẫn đường cho cô, giống như một đường ray trải dài ở một nơi rất xa, mang lý tưởng của cô sang bờ bên kia.

Ngăn kéo bình thường vẫn được khóa. Do đó, cảm giác có vẻ hơi thần bí. Có lần, mẹ cười và nói: “Bí mật gì thế? Đến mẹ cũng giấu sao?”

Lúc đó, mặt của Hứa An Ly đã ửng đỏ.

“Không có ạ!” Miệng thì phủ nhận, nhưng trong lòng, nhịp tim của cô đang đập thình thịch.

Ba năm rồi! Trải qua rồi mới biết, trong ký ức tuổi trẻ của Hứa An Ly, ba năm ấy chỉ mới là sự bắt đầu, như một bông hoa vừa hé nở. Cũng giống như cơn gió mùa ẩm ướt mang theo những cơn mưa và mùa hè. Trong chớp mắt, những chiếc lá rụng của mùa thu mang theo bao nỗi phiền muộn lang thang giữa bầu trời và mặt đất, rồi chẳng bao giờ tìm thấy đường về.

Bình tĩnh, lớn nhanh đến nỗi không còn là một đứa trẻ. Bình tĩnh, vô tình chạm vào da thịt của nhau, đột nhiên xấu hổ, đỏ mặt, nóng bừng. Bình tĩnh, từ một cô gái chưa biết gì, cô dậy thì và trở thành một thiếu nữ.

Cứ nghĩ tuổi trẻ như sa mạc vô tận, mãi mãi không bao giờ có điểm cuối. Nhưng thực ra, tuổi trẻ cũng giống như mùa hè, vội vàng nở rộ, rồi sau đó lại ngày một điêu tàn. Đợi cho đến khi tự mình hiểu ra, tuổi thanh xuân đã qua đi. Quay đầu nhìn lại, tất cả chỉ còn là kỷ niệm. Nó chứng minh chúng ta đã từng qua, đã từng có những bí mật chưa từng nói ra.

Cuối cùng, sau một tháng trời chật vật, Đường Lý Dục đã viết xong cuốn tiểu thuyết vào một buổi chiều hoàng hôn cuối tuần. Tắt máy tính, súc miệng, những sợi râu trên cằm đã mọc ra lún phún như cỏ. Nửa giờ sau, anh trở thành một người đàn ông tao nhã lịch sự. Anh chàng luôn làm cho người ta thích xuất hiện ngay trước mặt anh em. Thậm chí Anh Xuân có việc nên Đường Lý Dục đến quán bia Hoa Nhi trước, anh không biết cô có việc gì, hay cô không muốn đi? Đường Lý Dục nhìn Thẩm Anh Xuân ánh mắt đầy nghi ngờ và khó hiểu.

“Có chuyện gì mà lại quan trọng hơn cả anh?”

Thẩm Anh Xuân cười nói: “Đương nhiên là hò hẹn rồi.”

“Với ai?”

“Đây là bí mật anh không cần phải biết.”

Ánh mắt của Đường Lý Dục đang âm thầm xé nát nụ cười dịu dàng của cô. Anh nhìn cô rời đi, một nỗi đau nhói lướt qua tim. Đó có phải là lời thú nhận muộn màng của cô với anh trước khi tốt nghiệp? Còn lại chỉ là những suy đoán mờ lung...

“Đại ca, để chúc mừng anh sớm trở thành Thái tử nước Thái[1] trong mắt tụi em, anh hãy mời chúng em một bữa quốc yến đi. Bốn món và một canh là được.” Anh chàng Căn Bậc Hai chớp chớp mắt, mũi hếch lên, nhìn đáng thương cứ như thể đã từ lâu không được ăn thịt cá.

[1] Tên một nước vào triều đại nhà Chu.

Tần Ca ngồi bên cạnh phụ họa: “Xem như mấy ngày qua anh em phải làm một người vợ nghiệp dư cho cậu, tôi muốn thưởng thức món bào ngư, một món tổ yến hấp, một món canh hải sâm.”

“Mấy người nghĩ tở là vị vua Lý Dục đầy quyền lực sau đời nhà Đường thật đấy? Anh em, mọi người muốn ăn những món này, chi bằng hãy bán tôi cho bà chủ đi! Lại còn phải hỏi xem người ta có lấy hay không đã!

“... Bà chủ đã có ý với anh từ lâu rồi, nhưng anh lại vô tình. Ôi, nếu lúc nào đấy chị dâu trở về Mỹ, về với John của chị ấy...”

Đường Lý Dục liếc Căn Bậc Hai một cái: “Chỉ được cái hay ăn nói linh tinh.”

Một hàng người nhấp nhô rời khỏi ký túc xá. Do phải đi phỏng vấn, A Phong đã đi Thượng Hải, mọi người đều hưng phấn và hồi hộp.

Ngoài việc ăn mừng cho cuốn tiểu thuyết đầu tay, một việc khác cũng không kém phần quan trọng đối với Đường Lý Dục là cuộc hội ngộ với một người. Mặc dù hơi muộn, nhưng đó cũng là một công đôi việc, một kế hoạch chẳng tệ chút nào. Việc đó đã khiến Đường Lý Dục không khỏi ngạc

nhien, có năm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ đến. Ba năm rồi, cô ấy hẳn đã xinh đẹp hơn trước đây rất nhiều.

Con gái có tới mười tám kiểu biến hóa. Không biết cô ấy đã biến thành người như thế nào rồi. Khi nghe thấy tiếng của cô trong điện thoại, Đường Lý Dục vẫn tưởng rằng cô đang ở BW... Anh cảm thấy tiếc nuối cho thành tích của cô. Có thể do phần nguyện vọng của cô điền không được tốt, việc này âu cũng là chuyện thường tình. Nhiều người có thành tích cao, nhưng lại không được vào học ở trường mà mình mong muốn, nguyên nhân đa phần là do họ điền không được tốt trong phần nguyện vọng.

Mọi người cùng nhau xuống lầu, Đường Lý Dục lại tuyên bố với mọi người một thông tin, buổi tiệc ngày hôm nay là để chúc mừng mình trở thành một nhà văn, đồng thời cũng là để tẩy trần cho tiểu muội của anh.

“Mời tiểu muội mà cũng phải xin ý kiến chúng tôi sao? Cứ gọi người ta đến, nhân thể chúng ta lại có thêm một người anh em. Hôm nào để tiểu muội của anh mời chúng tôi một bữa, đi thôi!” Tần Ca giáng cho Đường Lý Dục một quả đấm.

Mọi người khoác vai Đường Lý Dục đi đến quán bia Hoa Nhi, chẳng ai nhớ lần trước đi nhà hàng ăn cơm là khi nào.

Đi trên con đường thông ra đường phố, tâm hồn như đang bay lên tận chín tầng mây... Khuôn mặt mỉm cười của Hứa An Ly giống như đóa hoa dạ hợp nữ tính, gợi cảm, chớm nở trong niềm hạnh phúc.

Một quán bia quy mô không lớn nhưng thiết kế lại rất tinh tế.

Hoàng hôn chưa lặn hẳn xuống núi, bóng tối vẫn chưa hoàn toàn bao trùm. Phía trước cửa có tới năm, sáu cái bóng đèn nhấp nháy đầy màu sắc. Toàn bộ mặt ngoài của quán bia được trang trí bằng những cây bạch dương cao chót vót. Quán bia Hoa Nhi đã trở nên nổi tiếng với vẻ tinh khiết, cổ kính, nguyên thủy, và tươi mới của nó.

Trời bắt đầu tối. Thành phố sau một ngày náo nhiệt đã yên tĩnh trở lại. Đại dương của những ánh đèn, thế giới của những màu sắc, cảm giác thật huyền ảo.

Bà chủ là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, hai năm trước đã tốt nghiệp ở đại học B. Vốn dĩ làm việc cho một công ty lớn của Mỹ, nhưng sau nửa năm, chị ta đã tự mình lập nghiệp. Lúc đầu, chị ta đã mở một chuỗi ba cửa hàng, tài sản cũng phải hơn ba triệu nhân dân tệ. Chị ấy còn được đại học B mời đến diễn giảng với nội dung là làm thế nào thành công trong kinh doanh.

Đường Lý Dục và bà chủ khá thân với nhau nên thường được giảm giá đồ uống. Bà chủ đích thân phục vụ, chọn phòng tốt nhất cho họ. Đường Lý Dục bảo anh em vào trước, còn mình đứng ở ngoài quán bia đợi người.

Ký túc nữ, Thẩm Anh Xuân vội vàng rửa mặt, trang điểm nhẹ. Cởi bỏ chiếc quần dài, đổi thành một bộ váy màu trắng thuần khiết, cổ trễ và không có ống tay, bên trên khảm rất nhiều đá màu xanh giống như kim cương. Đây là bộ váy mẹ cô đã đặc cách đưa cô đến trung tâm thương mại nổi tiếng thứ năm ở New York để chọn nhân dịp cô tham gia vào một hoạt động mở rộng kinh doanh của cha mình. Nó có giá những một nghìn hai trăm USD, đổi ra nhân dân tệ cũng khoảng mười nghìn tệ.

Mười nghìn tệ, nếu dùng để mua khoai tây thì có thể mua được mấy xe tải, nếu dùng để mua gạo chắc có thể mua được mấy tấn, nếu như một trăm tệ một bộ quần áo, thì có thể mua được cả trăm bộ, nhiều người cả đời cũng không mặc hết. Đối lại, đối với Thẩm Anh Xuân, nó chỉ đơn giản là một chiếc váy mà thôi. Sau lần tham gia hoạt động kinh doanh ở Mỹ, cô chưa hề mặc lại nó. Một chiếc váy đẹp cũng phải biết chọn hoàn cảnh để mặc, cũng giống như một chiếc xe đua lúc nào cũng phải đi kèm với người đẹp.

Cô không có hứng thú để mặc nó! Vì không có đối thủ!

Mẹ đã nói, chiếc váy này có thể làm nổi bật khí chất sang trọng và hương vị của phụ nữ. Tối hôm nay, Thẩm Anh Xuân cũng không biết vì sao cô lại chọn chiếc váy này. Cô đứng trước gương, chiêm ngưỡng cơ thể eo ót của mình, bộ ngực đã phát triển đầy đủ, những đường cong vừa vặn.

Từ Di ở bên cạnh phát hiện ra bí mật hỏi: “Hẹn với ai mà long trọng thế?”

Thẩm Anh Xuân không hỏi mà cũng chẳng đáp: “Đẹp không?”

“Giống như Chương Tử Di trong liên hoan phim Cannes.” Không phải là khen, mà là sự thật.

Thẩm Anh Xuân nở một nụ cười chiến thắng đầy vẻ xảo quyệt.

“Chúc mừng cậu, cậu đoán đúng rồi đấy! Đây là phần thưởng.” Nói xong, cô tung cho Từ Di một cái gói rất đẹp.

Từ Di nhìn chăm chú, là sôcôla nguyên chất của Mỹ, thứ mà cô thích nhất. Thẩm Anh Xuân kéo cánh tay của Từ Di rồi lôi cô đi ra ngoài. Từ Di không hiểu sự tình.

“Chúng ta cùng đến cuộc hẹn.”

Đường Lý Dục đứng ở cửa quán bia Hoa Nhi. Trong dòng người qua lại, anh đang cố gắng tìm kiếm người mặc quần jean, áo cộc tay, tóc ngắn, đây là hình dáng mà anh khá ấn tượng về cô. Hay có thể nói, hình ảnh này của cô đã được lưu trong trí nhớ của anh. Trước mặt một người lạ cô chỉ im lặng, nhưng trước mặt anh, cô lại hoàn toàn giống như một thằng con trai không biết an phận. Tâm trạng u uất phải kìm nén mấy ngày qua như đã biến mất.

Thời khắc của tuổi trẻ, những cuộc hội ngộ bất ngờ luôn tạo cho người ta một cảm giác khác lạ. Đường Lý Dục phảng phất cảm thấy buổi tối nay

Thẩm Anh Xuân đã đi hẹn hò với người khác, nhưng sao anh không thấy cảm giác bị mất mát. Phảng phất như có cái bóng vô hình đang bao trùm lấy Đường Lý Dục. Anh quay người, vội vàng nhìn về phía sau.

Một người xuất hiện trước mắt anh. Một người vô cùng rực rỡ ngay trước mắt anh. Một cô gái xinh đẹp đang xuất hiện ngay trước mắt anh.

Nhưng! Không phải... cô ấy.

Đường Lý Dục có thói quen nheo mắt cười với cô. Một giây lơ đãng, anh không hề để ý thấy cô gái đang khoác tay đi cùng với cô. Anh quay đầu lại, tiếp tục nhìn về phía đường đối diện, nhìn vào dòng người đang qua lại.

Thẩm Anh Xuân nhìn Đường Lý Dục có vẻ không hài lòng.

“Chẳng phải Tần Ca và mọi người đang đợi chúng ta trong phòng sao?”

“Em cứ vào trước, anh đợi một người.”

“Ồ, hóa ra không phải là anh đang đợi bọn em.” Từ Di giả vờ kinh ngạc nói: “Lý Dục, anh đang đợi người yêu cũ phải không?”

Đường Lý Dục không quen với những kiểu đùa như vậy, huống hồ là lại có Thẩm Anh Xuân ở đây, anh tỏ ra hơi mất tự nhiên. Thẩm Anh Xuân quay lại ra hiệu Từ Di vào trong trước. Cô ở ngoài này với Lý Dục một lúc.

Sau khi Từ Di đã vào trong, Đường Lý Dục vẫn nhìn vào dòng người, hỏi Thẩm Anh Xuân một cách dửng dưng: “Người em hẹn đã lỗi hẹn rồi à?”

Rốt cuộc ngữ khí này là do anh đang bị tổn thương hay là đang ghen, Thẩm Anh Xuân khó mà phân biệt được. Cô cũng không kém phần bở

thêm dầu vào lửa: “Không muốn em đến? Hay là cảm thấy em ở đây sẽ làm ảnh hưởng đến cảm xúc của anh?”

Đường Lý Dục cảm thấy Thẩm Anh Xuân càng ngày càng khó hiểu, thật vô lý! Nếu không phải ngày hôm nay mời mọi người đến đây, thì Đường Lý Dục đã phẩy tay bỏ đi rồi, anh chỉ biết nhẫn nhịn nói: “Nếu như người mà em hẹn hò đã lỡ hẹn, anh cũng không để ý đến việc làm người thứ ba thay thế!”

Đương nhiên trong lòng Thẩm Anh Xuân hiểu câu nói đó. Nhưng cô biết, cãi nhau lúc này, sự giận dữ sẽ chỉ làm cả hai thêm mất kiểm soát, bất lợi chỉ thuộc về mình. Cô cố gắng kiềm chế tính khí của mình, càng vào những lúc như thế này, cô càng không được phép làm rối loạn đường đi nước bước. Cô vờ như không nghe rõ những lời như thuốc súng mà Đường Lý Dục vừa nói ra, chủ động kéo tay anh nói: “Người em hẹn là anh, thực ra muốn về trang điểm một chút, muốn cho anh một sự ngạc nhiên. Vậy mà... Anh đúng là cái đồ đáng ghét! Chẳng khen lấy một câu, lại còn tức giận với em.” Cô vừa nói vừa gục đầu lên vai anh.

Đường Lý Dục hơi né tránh. Nhưng cô vẫn giữ chặt lấy vai anh, cứ khoác lấy tay anh.

Vốn dĩ định giận cô, mười ngày đến nửa tháng không thèm quan tâm nữa. Nhưng mỗi lần như vậy, Thẩm Anh Xuân lại giống như một con mèo mềm mại thu người nằm gọn trong vòng tay của anh. Mọi quyết tâm của anh đều bị sụp đổ, anh nhẹ nhàng cốc vào mũi cô một cái, quở trách: “Không muốn cho anh biết bí mật của em à?”

“Thật là vô lý, chẳng phải anh muốn chia tay với em sao?”

“Đó không phải là những lời giận dỗi sao?”

“Nói như anh thì khi kết hôn, cứ cãi nhau là có thể nói ly hôn, cầm chắc con dao thái thịt, là có thể to mồm, anh chết đi!”

Mỗi lần như vậy, Đường Lý Dục đều không đối đáp nổi Thẩm Anh Xuân. Mặc dù anh có lý, nhưng vẫn bị đánh bại, cuối cùng anh chỉ biết nhận lỗi với Thẩm Anh Xuân, mà cách nhận lỗi của anh cũng rất đặc biệt: dùng lời nói thì thầm để dỗ dành, dùng đôi môi mềm mại để hôn cô, đây chính là lý do khiến Thẩm Anh Xuân đặc biệt quyến luyến anh. Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu hiền và sâu sắc.

Cô cũng nhìn anh, đôi mắt mở to nhìn rõ cả hai màu đen trắng. Từ trong đôi mắt mờ ảo như sương mù ấy của cô, một niềm khát khao hạnh phúc đang tuôn trào...

Anh xoay người cô lại, ôm lấy eo của cô, cái ôm đầy yêu thương. Mặc cho cô giãy giụa. Mặc cho cô vặn vẹo. Mặc cho cô mềm mại. Mặc cho cô trong vòng tay của anh, rơi vào hạnh phúc một cách bất lực...

Hứa An Ly đứng ở một nơi không xa. Mấy chục giây đã trôi qua. Cô bình tĩnh đứng nhìn mọi thứ đang diễn ra tự nhiên như không có ai ngay trước mắt, nhìn chàng trai và cô gái đang quấn chặt cánh tay và cơ thể vào nhau, nhìn nhau bằng ánh mắt đắm đuối và tươi cười vui vẻ, nhìn họ đang tự nhiên để thể hiện tình yêu của mình.

Lúc này, mặt trời đã lặng lẽ rơi xuống nơi chân trời, thế giới trở về với bóng tối. Trong ký ức, một cậu bé vừa mới nhìn thấy con gái là đỏ hết mặt mũi, giờ đã là một chàng trai tuấn tú, đẹp trai. Cô sắp không nhận ra anh nữa. Anh đã cao hơn rất nhiều, không biết từ khi nào đã học được cách lấy lòng con gái, không biết từ khi nào đã hết nhút nhát xấu hổ khi ở bên cạnh một cô gái đẹp... Cậu bé đã đánh cắp bữa trưa của cô rồi có chết cũng không chịu thừa nhận, trong khoảnh khắc đó bỗng trở nên xa lạ như người ngoài hành tinh.

Ánh sáng mặt trời đã hoàn toàn biến mất, ký ức đã âm ỉ sập đổ trở thành một đồng hoang tàn, chôn vùi những năm tháng hạnh phúc. Nụ cười trên khóe miệng giờ đã vỡ tan tành.

Đường như là bản năng mách bảo, cảm giác như ai đó đang nhìn ở đằng sau, Đường Lý Dục ngẩng đầu lên, toàn thân anh như bị đóng băng, suýt chút nữa thì Thẩm Anh Xuân ngã nhào xuống, cô kinh hoàng lúng túng quay đầu lại.

Cuộc sống thực sự là một vở kịch đáng xem.

Từ trước tới nay Đường Lý Dục không phải là một người biết diễn kịch, còn nhân vật chính trong vở kịch này – Thẩm Anh Xuân - có vẻ như có tài năng bẩm sinh về diễn xuất. Chỉ có điều, đây là vở đầu tiên mà cô tham gia, nên cũng không biết phải diễn thế nào cho hay để nhận được những lời reo hò khen ngợi!

Đôi mắt hơi nhắm lại của Hứa An Ly từ từ mở ra, nhớ lại khuôn mặt trắng trẻo, nụ cười dịu dàng, giọng nói đầy sự thu hút. Anh giờ đã là một chàng trai hai mươi hai tuổi.

Ánh sáng trên đường yếu ớt, nhưng sao Hứa An Ly vẫn cảm thấy như có cái gai nhọn nào đang đâm thẳng vào mắt cô. Hơi đau, hơi có chút buồn, hơi có cảm giác chẳng biết phải làm sao, chỉ biết thể hiện bằng một nụ cười.

“Hứa An Ly, sao bây giờ mới đến, làm anh sốt ruột chết đi được!” Đường Lý Dục đi về phía cô, khuôn mặt ngưỡng ngùng dần được thay thế bằng một nụ cười. Anh đưa tay ra tùy tiện sờ mái tóc của cô xuống, vẫn cái động tác giống như trước đây, chẳng thay đổi chút nào.

Trong cái động tác biểu hiện tình cảm êm dịu ấy, Hứa An Ly như trở về những năm tháng của tuổi xuân đã bị chôn vùi trong đồng hoang tàn đổ nát. Người con trai ấy đã chết đi và giờ đang dần tỉnh lại, chết đi, tỉnh lại, nhưng không hề có một chút biểu hiện của sự vui mừng. Tỉnh lại, chết đi, chẳng một chút đau buồn...

Thẩm Anh Xuân đứng đó gần như không động đậy, nhìn chăm chăm vào Hứa An Ly. Một lúc sau, Hứa An Ly mới phát hiện ra, người con gái xinh đẹp đứng bên cạnh Đường Lý Dục chính là Thẩm Anh Xuân.

Ánh mắt của cô và cô ấy... quan sát... lẫn nhau... nhìn kỹ... lẫn nhau... soi mói... lẫn nhau

Đường Lý Dục đứng bên cạnh không hiểu vì sao thần sắc của hai người bọn họ lại trở nên như vậy. Hiện tượng này giống như kiểu bà vợ nổi cơn ghen khi nhìn thấy ông chồng đứng cạnh một cô gái đẹp. Đường Lý Dục vừa định dẫn Hứa An Ly tới giới thiệu với Thẩm Anh Xuân, nhưng không ngờ, Thẩm Anh Xuân đã nở nụ cười tỏ vẻ sự thích thú, chủ động chào đón sự xuất hiện của Hứa An Ly.

“Thẩm... Chị Thẩm.” Giọng nói của Hứa An Ly hơi thất lại.

“Hai người biết nhau?” Đường Lý Dục hỏi trong sự kinh ngạc.

“Đây gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Lý Dục, câu nói này chắc anh đã nghe qua rồi.” Lúc này Thẩm Anh Xuân vẫn hớn hởi như hoa đào trong gió xuân đối mặt với hai người, vừa nói vừa cười cứ như trong lòng đang rất vui.

Ba người cùng nhau đi vào phòng ăn.

“Thành tích của em sao lại thành ra thế này? Không phải em đã nói, không thi đỗ BW em sẽ thi lại, sao lại mất lòng tin thế?” Giọng nói của Đường Lý Dục hơi có chút quở trách và không lý giải được.

“... Em...” Ngoài câu này ra, mãi một lúc lâu Hứa An Ly cũng không nói thêm được gì.

“Lý Dục, anh lẽ độ hơn một chút có được không? Người ta thi vào trường không như mong đợi là điều rất buồn rồi, anh đừng làm cho mọi thứ

tôi tệ hơn nữa!” Lúc này, Thẩm Anh Xuân lại tỏ vẻ quan tâm hơn bao giờ hết.

“Anh Xuân, đương nhiên là em không biết, lý tưởng của tiểu muội anh là làm một nhà ngoại giao lịch lãm. Đọc thật nhiều sách và đi thật nhiều nơi, giờ lại đến đây. Đại học B nổi tiếng, nhưng vẫn kém xa đại học BW đến vạn lần. Sau này, tìm việc cũng khó.”

Hứa An Ly há hốc mồm, giống như một người bị câm, muốn nói, nhưng lại không nói được. Trong lòng lại giống như thủy triều dâng. Trong nháy mắt, khí nước ấm ướt đã trở nên dày đặc, làm cho cô không thở nổi.

Những thứ quen thuộc, thân thiết dường như không có chút kẽ hở, giờ bỗng trở nên lạ lùng khó tả. Chỉ có một mình Đường Lý Dục nói chuyện, cô nghe. Lặng lẽ lắng nghe. Người đã từng xa cô những hàng nghìn cây số, đã từng chỉ biết thể hiện nỗi nhớ nhung xa cách qua những cánh thư, giờ đang ở rất gần cô. Nhưng khi mọi khoảng cách đã trở thành con số không, khi anh ta vẫn sống và đứng sờ sờ trước mắt hứa An Ly, cô lại cảm thấy, kỳ thực, họ là hai ngôi sao ở cách xa nhau rất xa, rất xa.

Họ đơn giản chỉ là hai người ở hai hành tinh khác.

Đi qua hành lang, phòng ăn đã ở ngay trước . Đường Lý Dục đứng cách Hứa An Ly chỉ một bước chân, một bước chân, mà như xa vạn dặm. Anh nghiêng người mời cô vào trước, Thẩm Anh Xuân kéo tay Hứa An Ly. Họ đi vào phòng, mọi người đã ngồi ở đó từ trước.

Ánh mắt của Tần Ca như bị nung lên. Nhưng chỉ trong nháy mắt, từ trong lòng, anh đã dùng một câu thơ cổ tự chế nhạo chính mình: "Đa tình cười lão mãi mê. Tóc đã sớm bạc về đâu thân già." [1] Câu thơ này do ai viết, anh cố gắng nghĩ nhưng mãi chẳng nghĩ ra.

[1] Câu thơ trong bài "Xích Bích hoài cổ" của Tô Đông Pha.

Mọi người bắt đầu thì thăm to nhỏ...

"Chẳng trách đại ca giữ kín như bưng. Lấy vợ phải lấy người xinh như thế này." Căn bậc Hai vẫn luôn là vậy, nhìn thấy con gái là bắt đầu trêu.

Tần Ca liếc Căn Bậc Hai, hắn thè lưỡi một cái tỏ vẻ biết điều.

Hứa An Ly nhìn rồi ren cả mắt. Chưa nói được câu nào, cô đã bị Từ Di nhiệt tình kéo lại, ngồi xuống gần cô ta. Nhìn qua một lượt, Hứa An Ly nhận ra rằng, ngoài chàng trai thấp người ngồi cạnh Tần Ca là cô không quen ra, mấy người còn lại đều là những người mà Hứa An Ly đã quen ở đại học B.

Hứa An Ly dường như không nói chuyện, mà cô cũng chẳng biết phải nói gì trước mặt mọi người, cô thậm chí còn thấy hồi hận vì nhận lời đến. Cúi đầu, ngồi không yên, cô cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình.

"An Ly, không ngờ chúng ta lại gặp nhau."

Hứa An Ly ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Ca đang ngồi đối diện. Cô cũng lễ phép cười với anh một cái, xem như có trả lời.

"Lão Tần, đừng có nói súc tích như vậy có được không, ai nghe mà chẳng hiểu chứ. Chi bằng hãy nói thẳng ra đi, những người có duyên thường gặp nhau rất tình cờ, nếu cậu thấy ngại để tớ nói thay cậu." Từ Di sán lại chêm vào mấy câu. Bình thường, cô ta là một thực nữ rất ít khi nói chuyện linh tinh. Nhưng đến năm thứ tư, khi chuẩn bị tốt nghiệp, thực nữ đã biến thành phụ nữ.

Cùng học với nhau suốt bốn năm, Tần Ca rất hiểu Từ Di. Cô ấy không phải kiểu người tùy tiện nói đùa như vậy, nhưng anh cũng không nói toạc ra, mặc cho cô ấy làm gì thì làm.

Hứa An Ly nghe thấy những lời này, cảm thấy rất chói tai. Những lời nói đó không những khó hiểu mà còn nằm ngoài sự tưởng tượng của cô. Cô cứng rắn đáp lại: "Cảm ơn ý tốt của chị, từ học trưởng, tình yêu của em sớm đã được ông trời sắp đặt cho rồi. Chỉ có chị, năm thứ tư rồi vẫn cô đơn một mình, do người đàn ông tốt không xứng với chị hay là chị không xứng với người ta?"

Vẻ mặt của Từ Di mỗi lúc một bệch ra.

Mọi người đều nhìn nhau kinh hãi, không ai nghĩ Hứa An Ly lại nói ra những lời khiến mọi người phải khó xử như vậy. Cũng hay, đây là lúc Căn Bạc Hai có cơ hội phát huy "công lực chập chờn" của mình. Dù sao nó cũng giúp mọi người phải cười trong hoàn cảnh khó xử như thế này: "Hóa ra mấy người biết nhau, ai đến trước thì người ấy được, có mỗi tôi là bị ra rìa. Này, tiểu muội, có phải vì tôi quá thấp nên cô cảm thấy không cần làm quen với tôi phải không?"

Thẩm Anh Xuân cũng bên xướng bên họa: "Nhóc con không được quấy rối đại nhân, đợi đến khi em lớn, chị sẽ giới thiệu những mỹ nhân đẹp nhất trên thế giới này cho em cưới làm vợ."

"Nhưng bây giờ năm mơ em cũng muốn có bạn gái."

Sau một hồi cười nói, họ trở lại vấn đề chính. Đường Lý Dục kéo tay hứa An Ly đang khép nép bên cạnh, giới thiệu với anh em ký túc.

"Tiểu muội, Hứa An Ly, năm thứ nhất khoa ngoại ngữ, sau này mong được mọi người quan tâm nhiều hơn."

"Xin được các vị học trưởng chỉ giáo." Hứa An Ly mỉm cười liếc mọi người.

Một cậu bạn có dáng người không cao, hơi beo béo đứng dậy cúi chào: "Tôi được mọi người trong phòng gọi là lão Tam, người ngoài thường

gọi tôi là A Tam, như thế để bị nghi là kẻ chơi bời lêu lổng. Vì tôi thấp, nên mọi người đặt một cái tên khác là Căn Bậc Hai. Mặc dù có khuyết điểm về chiều cao, nhưng gọi tôi như thế tôi lại thấy thân nhiên hơn. Bây giờ, tiểu muội, tôi xin trân trọng giới thiệu về bản thân mình, sau này có việc gì cứ nói với tôi. Đại ca tôi cho dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng, trèo đèo lội suối cũng sẽ không hề do dự ." Hai tay chấp lại, điệu bộ thành kính.

Mọi người cười đến chóng cả mặt.

Khuôn mặt khô ngô của Đường Lý Dục tràn trề nụ cười ấm áp. Anh nâng ly lên, muốn nói lý do chúc rượu của mình ngày hôm nay, thực sự không hổ thẹn là nhà văn, lời nói quả có khác người: "Các anh em, hôm nay là ngày song hỷ lâm môn của tôi..."

Lời nói vừa thốt ra liền bị Căn Bậc Hai và Tần Ca kích động, đội song hỷ thành đại hỷ. Song họ vẫn cảm thấy chưa thoải đáng, cuối cùng đổi luôn thành đại hôn.

"Các anh em, hôm nay là ngày đại hôn của tôi."

Anh em không phải được cười một trận chóng mặt, mà là cười đến phát điên. Cái gì đi với cái gì chứ, song hỷ lâm môn và đại hôn là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nói xong, Đường Lý Dục mới cảm thấy bị mắc lừa Căn Bậc Hai, anh cười theo đến rung hết cả người, mãi về sau mới tiếp tục: "Chén đầu tiên, vì tiểu muội của tôi..."

Không đợi anh nói hết, Căn Bậc Hai gián đoạn: "Nhằm, anh đừng có mà nhìn thấy mỹ nhân là nhận luôn làm tiểu muội nhé. Em phản đối, cô ấy là tiểu muội của tất cả chúng ta. Để tẩy trần cho cô ấy thi vào đại học B, cạn chén! Chúc cô ấy may mắn! Em đã nói thay anh rồi có muốn bổ sung điều gì để rõ hơn không?"

Cười đến nổi sặc hết cả rượu, nhưng cô uống rất dứt khoát. Sau đó, mặt cô nóng bừng lên như bị lửa thiêu.

"Chén thứ hai, là để chúc mừng cuốn tiểu thuyết đã "xuất xưởng" một cách thuận lợi." Căn Bạc Hai lại cướp lời Đường Lý Dục: "Xuất xưởng? Có mà nằm mơ giữa ban ngày, anh nghĩ rằng anh xuất ra BNZ hay BMW7 chứ? An Ly, nào chúng ta cùng chúc mừng Đường Lý Dục trở thành Đường hậu chủ hiện đại, ngay bây giờ chúng ta chúc anh ấy luôn hạnh phúc như bây giờ." Nói xong, anh đưa mắt nhìn Thẩm Anh Xuân, Căn Bạc Hai tiếp tục hùng hồn nói: "Thẩm Anh Xuân, chị chính là hạnh phúc của anh ấy, hiểu ý của em không?"

"Hoàng Quân, chị hiểu rõ chứ!"

Tất cả mọi người đều nâng chén, một ngụm phải uống hết. Hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai không rượu ngày mai không sầu. Không sai! Việc của ngày mai ai dám nói trước? Đời là vậy, mọi kế hoạch đều không thể nhanh bằng những thay đổi bất thường trong cuộc sống. Tuổi trẻ thật ngắn ngủi, chi bằng hãy cứ say một trận, say cũng là một niềm vui.

Cụng chén, phạt rượu, đoán rượu, trò chuyện, cả phòng ăn nhanh chóng đã trở nên ồn ào, rượu là chất xúc tác tốt nhất.

"Tiểu muội, anh thấy em rất vui. Vì tình bạn muộn màng này anh em ta uống một chén có được không?" Căn Bạc Hai đề nghị.

Hứa An Ly mặt mũi đỏ ửng nhìn Căn Bạc Hai, đầu hơi có vẻ chệnh choáng. Có vẻ là do cô đã uống quá nhanh, hơn nữa lại là lần đầu tiên uống rượu. Ngửa cổ, An Ly uống cạn hết một hơi. Chẳng qua thì cũng chỉ là uống một ly rượu.

Hôm nay Hứa An Ly cũng muốn uống rượu, từ trước tới giờ cô chưa từng say, nếm thử mùi vị say cũng hay. Tất cả hương vị cuộc sống, dần dần rồi cũng phải nếm thử, nếu không cuộc sống sẽ trở nên đơn điệu. Nó giống như một câu nói: Chỉ có người nào trải qua khó khăn, đau khổ, thì mới biết

thế nào là hạnh phúc, mới có thể hiểu được làm sao để trân trọng hạnh phúc.

Vì thế, ngày hôm nay, đối với Hứa An Ly mà nói, rốt cuộc là khó khăn? Hay đau khổ?

Rượu vừa được rót đầy, chén rượu của Từ Di đã được đưa ra đầy thách thức.

Cũng chỉ là một chén rượu. Ngay cả là một chén rượu đắng, thì nó cũng chẳng có nghĩ lý gì? Chẳng một chút do dự, Hứa An Ly nâng chén rượu lên cạn một hơi. Chẳng phải con người ai cũng muốn có những giây phút thoải mái sao? Hôm nay cô dứt khoát phải sống thoải mái đến cùng.

Đúng vậy, một Hứa An Ly ít nói, tĩnh lặng, hôm nay sẽ khiến tất cả mọi người phải nhìn cô với ánh mắt khác!

Tần Ca nhìn Hứa An Ly bằng ánh mắt đầy ái ngại nhưng cô vẫn nhắm mắt làm ngơ. Khi chén rượu của Thẩm Anh Xuân cạn vào, cô cũng mỉm cười uống cạn.

"Thẩm... Chị Thẩm, em có thể gọi chị như vậy không?" Hứa An Ly đặt cái chén không lên bàn, tự mình rót đầy rượu. Phong độ kiêu kiêu cường bất khuất vì nghĩ lớn.

Thẩm Anh Xuân nở nụ cười tao nhã. Buổi tối hôm nay cô mặc trên mình một chiếc váy đính đầy hạt đá, trong đám đông nó trở nên cao quý, thoát tục. Những cử chỉ của cô vô tình thể hiện cung cách đứng trên cao nhìn xuống của một người có tiền. Nếu như đây là một trận chiến, đối phương sẽ bị khí thế của cô làm cho sợ hãi đến nỗi chưa đánh đã bỏ chạy. Nhưng Hứa An Ly không giống như những người khác. Thẩm Anh Xuân gật gật đầu, tiếp tục nghe cô nói.

"Chúng ta đúng là có duyên với nhau."

"Là ý gì vậy? Chị không hiểu, có gì em cứ nói thẳng ra." Ánh mắt của Thẩm Anh Xuân vẫn không thay đổi sắc nét và tư thái cao quý.

"Tiểu muội của tôi có thể có ý gì cơ chứ?" Nói xong, Đường Lý Dục đứng dậy. Sau khi đi về phía của hai người, hai cánh tay anh dang ra ôm chặt bả vai của hai cô gái, giọng nói tỏ vẻ hài lòng: "Anh Xuân, An Ly muốn trở thành bạn tốt của em, như vậy mà em cũng không hiểu à?" Nói xong, anh liền quay mặt sang Hứa An Ly: "Đúng không, tiểu muội?"

Khi nghe Đường Lý Dục nói điều này Hứa An Ly chỉ biết nhìn vào trong chén rượu. Cô không thể ngẩng đầu. Hơi thở chậm chạp trong lồng ngực đang nhấp nhô, giống như miếng bọt biển, chỉ cần dùng tay ấn nhẹ là nước tràn ra.

Bạn? Hứa An Ly và Thẩm Anh Xuân có thể trở thành bạn sao?

Nói lỏng cánh tay, Đường Lý Dục dường như không yên tâm, dặn đi dặn lại Thẩm Anh Xuân phải đối tốt với tiểu muội không được bắt nạt cô!

Thẩm Anh Xuân nở nụ cười đầy ẩn ý: "Em sẽ đối tốt với cô ấy, vấn đề là ở anh..."

Đường Lý Dục nhún vai: "Lẽ nào anh lại ngược đãi cô ấy, có thể sao?"

"Em biết, anh rất..." Thẩm Anh Xuân thờ ơ liếc nhìn Hứa An Ly đang cúi đầu, cô ngừng lại, dường như để tìm kiếm một lời giải thích thỏa đáng: "Anh rất thương cô ấy, một cô gái xinh đẹp hoàn thiện, đến đâu cũng được không ít con trai ân cần chăm sóc. Am nói có đúng không Đường Lý Dục?"

"Xinh đẹp không phải có lỗi, còn hơn là xấu xí."

"Nhưng con gái đẹp thường làm cho con trai phạm phải những sai lầm dù chỉ là nhỏ nhất, đây là điều ai cũng biết."

Cũng do uống hơi nhiều, buổi tối hôm nay Đường Lý Dục không nói nhiều. Nhưng sau khi có chút rượu vào rồi, anh lại hơi có chút to gan, dám đưa tay ra để phết một cái vào mũi của Hứa An Ly, nếu làm như thế với người khác chắc đã bị ăn mắng rồi.

"Chồng của em tuyệt đối không phải là loại đàn ông như vậy. Anh Xuân, nói cho anh biết, em và Hứa An Ly là sao lại quen biết nhau?"

Thẩm Anh Xuân như đã chuẩn bị từ trước. Nhưng cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, cô không nghĩ Đường Lý Dục lại có thể hỏi cô câu này trước mặt nhiều người như vậy. Tuy vậy, Thẩm Anh Xuân vẫn là Thẩm Anh Xuân, khả năng thích ứng với hoàn cảnh và tài ứng phó của cô hơn hẳn những cô gái khác.

"Những người có duyên với nhau, ắt sẽ vô tình gặp nhau tại một thời điểm, thời gian nào đó, lẽ nào anh không tin?"

Từ Di ngẩng đầu lên nói leo: "Hai người đã vợ vợ chồng chồng rồi. Ôi! Còn bao lâu nữa là thành bố thành mẹ đấy?"

Ha ha ha, mái nhà sắp lật ngửa đến nơi rồi.

Đương nhiên là Đường Lý Dục rất vui, tiểu thuyết hoàn tất một cách thuận lợi, bạn gái và tiểu muội thanh mai trúc mã đã trở thành bạn tâm tình.

Còn có lý do gì mà anh không vui được đây?

"Chuột Mickey, chúng ta cùng nhau hát karaoke đi." Nói xong, Đường Lý Dục liền kéo Hứa An Ly theo. Anh vốn thích nhất là hát, huống hồ hôm nay tâm trạng đang rất vui.

"Hát đi!" Thẩm Anh Xuân không ngừng cổ vũ, cô cầm micro khác lên, trong phòng chỉ có hai người.

Hứa An Ly cũng không biết trong lúc này có nên hát karaoke với Đường Lý Dục không, cô bị anh ấy kéo đi. Tần Ca tay chẳng có gì, lung túng chạy đến kéo Hứa An Ly lại, vừa kéo vừa nói lớn: "Bây giờ không phải là lúc em hát karaoke, em vẫn nợ anh một chén rượu, trả anh ngay! Trả ngay!"

Thẩm Anh Xuân nhìn Tần Ca hiểu ý cười.

Ngồi lại vào bàn, Tần Ca hỏi tội Hứa An Ly: "Cả tối hôm nay, em uống với người khác như hô phong hoán vũ, mà không nhớ uống với anh một chén. Có phải trông anh rất giống lưu manh không?"

Ha! Ghen tị! Chuyện nhỏ!

"Anh giống lưu manh thì đã tốt."

Tần Ca chẳng biết làm sao chỉ biết nhìn Hứa An Ly.

"Nhìn gì mà nhìn, anh chưa thấy cô gái nào giống như em à?" Hứa An Ly nheo mắt nhìn Tần Ca, rượu đã làm cho má cô ửng đỏ.

"Em nói vậy là có ý gì?" Tần Ca hỏi lửng lơ.

"Nghe không hiểu? Nghe không hiểu tiếng Trung Quốc." Hứa An Ly vừa nói vừa cười: "Để em phiên dịch cho anh, nhìn anh như tên lưu manh, nhưng không khéo em lại thích anh."

"Nếu anh đúng là lưu manh thì sao?" Tần Ca đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay của Hứa An Ly. Lạnh buốt.

Hứa An Ly cầm chén rượu đưa lên trước mặt Tần Ca, dáng vẻ giống như giang hồ đại hiệp: "Nợ anh một chén, uống trả hai chén, được chứ."

Nói xong, cô tự tay rót đầy. Tần Ca vội vàng đưa tay ra, cướp lại chén rượu mà cô đã uống được một nửa. Bọt bia bắn hết lên mặt cô. Không ngại

ngừng cô, cô đưa tay lên lau sạch. Đầu hơi chệnh choáng, nhưng vẫn chưa say hẳn.

"Này, nói chuyện với anh vui thật đấy." Hứa An Ly đưa một tay ra cầm lấy một chiếc đĩa, gõ lên cái đĩa: "Không uống rượu với anh, anh rốt cuộc là gì? Tiếc tiền à? Đồ hà tiện!"

Tần Ca không nói gì, không rời mắt khỏi Hứa An Ly.

Cảm giác uống rượu thật là thích, đầu óc quay cuồng. Cuộc đời quay cuồng, tuổi trẻ quay cuồng, đàn ông quay cuồng, đàn bà quay cuồng, người nào trước mặt cũng quay cuồng. Quay cuồng! Cơ thể giống như đôi cánh đang chao đảo, bay phàn phật, muốn bay.

Không biết tiếng nhạc đã vang lên từ khi nào? Bao phủ tất cả các góc, các khe, giống như dòng nước chảy, từ từ trào ra, biến mất, rồi lại trào ra. Là Tình khúc 1990 của La Đại Hựu.

Mắt đen lung liếng và nụ cười của e

Dù cho có thay đổi cũng không quên được dung nhan của em

Thời gian đã trôi qua

Khi quay đầu nhìn lại vội vàng đã mấy năm

Trong tiếng nhạc buồn mà đau thương, Hứa An Ly từ từ quay đầu lại, hoàn toàn không biết cốc bia cầm trong tay đang bị đổ. Thứ chất lỏng màu hổ phách trào ra, làm ướt bẩn hết cả tấm khăn trải bàn màu trắng, từng giọt, từng giọt rơi xuống đất.

Khi cô quay đầu lại, vội vàng đã mấy năm. Chính là anh và cô, giống như lời trong bài hát, con đường nơi chân trời rộng mênh mông...

Duyên phận quá mờ nhạt hay quá sâu đậm? Không hiểu thế nào là quý trọng hay không có cách nào để quý trọng? Là số mệnh đã sắp đặt hay bản thân tuổi trẻ là phải có những niềm vui và nỗi buồn, những ngọt ngào và chua xót?

Hứa An Ly nhìn anh và chị ấy đứng cách đó không xa. Nhìn vào đôi mắt đen của anh, nhìn nụ cười của anh.

Thời gian đã trôi qua, là anh không mang theo người thiếu nữ trong sáng thuần phác hay là tình yêu đã quên không mang cô ấy đi?

Là ai? Là ai? Đã quên mang cô đi?

Sương mù đã từ từ lan tỏa ra trước tầm mắt của Hứa An Ly, mang theo những giọt nước mắt đầm đìa. Cô thu ánh mắt của mình lại, không biết từ lúc nào, bàn tay lạnh buốt của cô đã được một đôi bàn tay to lớn ấm áp nắm chặt.

"Gặp gỡ vạn lần chẳng bằng như nhau nghìn phần." Âm thanh bên tai giống như một lời lí giải từ đâu bay lại, nhẹ nhàng lướt qua nhưng không để lại vết tích.

Rất lâu, rất lâu, Hứa An Ly mới ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Tần Ca, trong mắt vẫn đọng những giọt nước mắt trong suốt.

Ồn ào tới khuya bữa tiệc mới kết thúc.

Thẩm Anh Xuân và Đường Lý Dục nắm chặt tay nhau đi ra quầy rượu, Từ Di kéo tay Căn Bạc Hai đứng dậy, bắt anh ta phải đi cùng cô về trường để ngắm sao, đã lâu rồi không được lãng mạn như thế này. Căn Bạc hai không hề biết đó là cái kế của mọi người. Đột nhiên bị đại mỹ nhân Từ Di bình thường không hay nói cười làm cho cảm động, cậu ta liền bỏ mặc mọi người kéo tay cô chạy thẳng về trường.

Chỉ còn lại Tần Ca và Hứa An Ly. Quả nhiên, Thẩm Anh Xuân đã nói phủ đầu: "Lão Tần, An Ly là do cậu phụ trách đấy nhé, xảy ra chuyện gì tớ sẽ tìm cậu!"

Đường Lý Dục cũng ngà ngà say, anh lấy tay vỗ vai Tần Ca, quay sang Hứa An Ly nói:

"Người anh em tốt nhất của anh..."

Hứa An Ly rất muốn tiếp lời anh, nhưng đầu óc quay cuồng trong bụng toàn là nước, đúng là uống quá nhiều.

Một đêm thật đẹp, trăng sáng sao thưa. Trên cây, những chú ve sầu phát ra những tiếng kêu nho nhỏ. Gió biển mềm mại lướt qua khiến con người ta khó mà cưỡng lại nổi nỗi thèm khát được hôn. Đêm cuối hè, tất cả những đôi nam nữ đang đi trên phố đều có biểu hiện mờ ám, gần gũi. Đây là thời đại của những người tình tế sâu sắc đang kiếm tìm và tận hưởng tình yêu.

Thông thường, người đầu tiên mà bạn yêu đều không phải là người mà bạn sẽ cưới, đặc biệt là các mối tình thời sinh viên. Vì thế, muốn yêu thì hãy cứ yêu.

Đã rất lâu, Đường Lý Dục và Thẩm Anh Xuân không đi bộ về đêm như thế này. Giờ này năm sau, mọi người sẽ sống ở đâu? Sự nghiệp chìm nổi lên xuống sẽ ra sao? Đang cố lau đi những vết thương từ tình yêu vừa mất, hay là say sưa trong hạnh phúc mới? Cùng dưới một ánh trăng, nhưng nhất định không phải trên con phố này, cũng nhất định không phải với người đang tay trong tay với mình hiện tại.

Các sinh viên khóa trên cũng từng yêu mãnh liệt như vậy, cũng từng thề thốt biển cạn đá mòn. Lời thề ấy liệu có mấy ai thực hiện đến cùng? Bước vào năm thứ tư, lựa chọn công việc xác định cuộc sống. Trong lời thề

tình yêu ấy, có bao nhiêu người được như câu chuyện chú chim Không tước bay về hướng đông nam.

Ngà ngà say trong đêm, những ánh đèn phồn hoa ở phía trước càng dễ làm cho người ta phải tức cảnh sinh tình. Ánh mắt đang nhìn những dải ngân hà phía chân trời xa của Đường Lý Dục quay sang nhìn Thẩm Anh Xuân, vẻ mặt hơi buồn.

Tình yêu tại thời điểm này đối với Đường Lý Dục mà nói, giống như cơn mưa đầu xuân, rả rích khiến anh u sầu! Nhìn Thẩm Anh Xuân, trong đầu anh nghĩ: Tình yêu có thể đánh bại tiền bạc, nếu không đánh bại được thì đó không phải là tình yêu.

Không phải không nghi ngờ, nhưng khi đã có sự chung đụng về thể xác, vì sao lại phải từ bỏ tình yêu? Nhìn thấy tiền bạc, thể xác lại một lần nữa bỏ trốn, là tại sao? Đường Lý Dục gặp Thẩm Anh Xuân, cuộc gặp ấy là cuộc gặp như thế nào?

Vì không biết, cho nên buồn bã. Không ai có thể trả lời cho Đường Lý Dục, Thượng Đế cũng không thể, tự bản thân anh thì lại càng không thể.

Những thứ mình cần, hóa ra lại là những thứ mình không thể kiểm soát và nắm giữ được. Vì một tương lai không chắc chắn, trái tim của anh mới đột nhiên trở nên mơ hồ đến vậy. Rốt cuộc là được hay mất?

Bộ dạng này của Đường Lý Dục đã chuyển tải đến não của Thẩm Anh Xuân, và biến thành một ý nghĩa khác: Anh ấy do dự! Anh ấy hối hận!

Thứ duy nhất mà Thẩm Anh Xuân có thể làm, là cố gắng cứu vớt. Giống như trước đây, cô đã từng cố gắng có được tình yêu của anh. Kết quả là anh đã nói với cô, anh yêu cô.

Có thể không? Đã từng cứu vớt mấy lần rồi, lần này có được không?

Cho dù lúc này, trong lòng Thẩm Anh Xuân thấy vô cùng khó chịu, cô vẫn cố làm cái gì đó để "cô ta" nhìn thấy anh là của cô, anh yêu cô, chứ không là rượu của "cô ta" và mùi hương hỗn hợp cơ thể dường như có như không của cô. Mùi hương thanh nhã này, cô biết, anh không thể chịu đựng được. Mỗi lần ở cùng nhau, trong ánh mắt của anh luôn hiện ra bí mật này.

Quả nhiên, như dự đoán của Thẩm Anh Xuân, Đường Lý Dục từ từ cúi đầu xuống tìm kiếm môi cô. Đôi môi của anh thật nóng bỏng, còn đôi môi của cô lại lạnh buốt và ẩm ướt.

Dưới bóng đèn đường, bóng của hai người lồng vào nhau.

Men rượu trong người đã bắt đầu phát tác.

Cảm giác muốn được nôn không ngừng xuất hiện, đứng cũng chẳng vững! Trong dạ dày giống như có cả trăm nghìn ngón tay đang cào, gãi, xé, cắn.... Lão đảo đi về phía trước, mấy lần gần như sắp ngã. Tần Ca chạy lại muốn dìu cô, nhưng đều bị đẩy ra.

Rào! Đồ ăn tuôn ra, Hứa An Ly không còn đủ sức liền ngồi sụp xuống đất.

Tần Ca vỗ lưng Hứa An Ly, chủ ý muốn cô dễ chịu hơn một chút. Cô lại ghét nhất người khác động vào cô, quan tâm đến cô, giãy dụa đứng dậy. Nghiêng nghiêng ngả ngả, đứng thẳng người ngửa đầu lên nhìn ánh trăng đang chọc cô cười, cô cũng há miệng cười toe toét với ánh trăng.

Cười đủ rồi lại đi về phía trước. Phía trước mặt cô không xa, cái bóng chồng lên nhau thành một vầng đang quấn vào nhau mãnh liệt, Hứa An Ly chớp chớp mắt nhìn về phía trước.

Thế giới ồn ào náo động trở nên yên tĩnh như một đứa trẻ đang say giấc. Thời gian ngừng trôi, hơi thở cũng ngừng lại. Những chú chim khó bảo cười nói ríu rít trên cành giờ cũng đã không còn gây ồn ã, nhìn đôi bạn

tình đang hạnh phúc, say sưa, hôn nhau tự nhiên như xung quanh chẳng có ai.

Khoảnh khắc này, trong đôi mắt của Hứa An Ly, thế giới lại bắt đầu rơi vào bóng tối vô biên.

Thẩm Anh Xuân nằm gọn trong vòng tay của Đường Lý Dục, động tác dịu dàng, ánh mắt hiền dịu, tâm tình lưu luyến vô hạn, giống như cảnh quay chậm trong phim. Mọi thứ trước mắt của Hứa An Ly như đang kéo dài không giới hạn, cố định, lặp lại, phóng to... Cuối cùng, chỉ còn lại đôi môi anh và của cô ấy đang cọ xát vào nhau...

Màn đêm tĩnh lặng. Tâm hồn cũng tĩnh lặng, giống như sa mạc và bầu trời trống trải và xa xôi không có bất kì hơi thở của sự sống nào. Nó làm người cảm thấy trống trải đến ngạt thở, nhưng lại muốn có thứ gì đó để lấp đầy sự trống trải vô biên ấy. Chỉ có như vậy, tâm hồn mới không bị trống rỗng. Ngã rẽ ở góc phố, không nhìn thấy chiếc loa nào, như bất ngờ vang lại một ca khúc cô đơn.

Cô gái nhỏ đi trong đêm tối

Tôi biết em rất muốn có người đi cùng

Là một chàng thanh niên đang đứng hát, lời bài hát thật là biết quan tâm tới người khác, giọng ca hơi khàn, giai điệu chậm chậm, tiết tấu cũng rất chậm, thì thầm thổ lộ, giống như gảy nhẹ dây đàn. Tiếng hát ấy trong chớp mắt đã làm trái tim mong manh của Hứa An Ly xúc động. Cô muốn khóc.

Tiếng hát vẫn cất lên.

Cô gái nhỏ đi dưới ánh đèn đường phố

Khuôn mặt mệt mỏi nhưng vẫn đẹp

Dường như có người đang theo đuổi

Rào! Không phải khóc, mà là nôn! Tuy nhiên, có một đạo lí, khóc là thủy triều dâng trong mắt, còn nước được nhổ ra lúc này sẽ khiến cho dạ dày thoải mái hơn rất nhiều. Đồ ăn trong bụng Hứa An Ly ngay lập tức phun xuống đất, nồng nặc mùi rượu. Cô dùng hết sức để nôn, nôn hết tất cả mọi thứ đã qua.

Ngoài việc nôn và toàn thân chao đảo vô cùng hỗn loạn ra cô không hay biết gì nữa.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thất Tình Là Liều Thuốc Gây Mê Mất Tác Dụng

Chúng ta có thể chịu thua tình yêu, nhưng lại không thể chịu thua chính bản thân mình! Chúng ta có thể chịu thua tuổi thanh xuân, nhưng lại không thể chịu thua ngay mai! Chúng ta có thể chịu thua hiện tại, nhưng không thể chịu thua tương lai! Chúng ta có thể thua một lúc, nhưng lại không thể chịu thua cả một đời!

Khi tình yêu bắt đầu, chính là lúc liều thuốc mê phát huy tác dụng. Khi đã mất tình yêu, cũng chính là lúc liều thuốc mê mất đi tác dụng, và lúc đó cảm giác còn lại chỉ là sự đau đớn tột cùng. Trên thực tế, ba năm trước đây, Hứa An Ly đã từng mất đi Đường Lý Dục.

Cô mất anh, không phải hôm nay mới bắt đầu, mà là hôm nay mới biết. Nỗi đau cũng bắt đầu từ ngày hôm nay! Vì thế, cô đã say.

Trần trở trên đất rất lâu, Hứa An Ly ngả vào lòng Tần Ca rồi ngủ thiếp đi. Rượu uống nhiều và cô cũng đã quá mệt, thực sự muốn ngủ đi như thế này, mãi mãi cũng không cần tỉnh dậy thì tốt biết mấy. Như vậy, cô sẽ không thể biết được cái gì là hư vô và đau khổ.

Xung quanh là mùi rượu không thể xua tan, rất âm u. Tần Ca đành tự nhận mình đen đủi, gắng sức cõng Hứa An Ly về phía vườn trường, khoảng cách phải đến một nghìn mét.

Ở kí túc xá, cánh cửa nhỏ đã đóng, bên trên vẫn treo tấm biển cảnh cáo bao năm nay chẳng ai thèm để mắt tới: Mười một giờ khóa cửa.

Phải làm sao đây? Con trai cũng có lúc vò đầu bứt tai. Nếu có mỗi mình thì cũng có thể nhảy tường, vượt rào mà vào, vấn đề là còn có một kẻ say ở bên, cô ta lại không thể nhảy qua được. Công cô ta thì không thể nào nhảy được. Ngó xung quanh lần nữa, không một bóng người, kí túc xá cũng đã tắt đèn, chỉ có ánh đèn đường trong vườn trường do yếu điện mà mập mờ như đôi mắt kèm nhèm của một bà già.

Đường Lý Dục, anh thật thâm thúy! Vì muốn ở cùng với Thẩm Anh Xuân mà đem "vấn đề học búa" này trút sang cho Tần Ca. Dù là vì bạn mà hy sinh thì cũng không thể tự mình chuốc vạ vào thân như vậy được, thoát cũng không nổi.

Việc xui xẻo còn ở đoạn sau. Ngoài ba chữ Hứa An Ly ra, Tần Ca chẳng biết thêm gì về cô, đừng nói đến ký túc xá ở đâu. Điện thoại gọi cho Từ Di, Từ Di đã ngủ rồi, tiếng đáp còn trong giấc mơ của cô cũng làm Tần Ca thất vọng, ngoài tên ra cô ta cũng chẳng biết gì. Thế Thẩm Anh Xuân đâu? Gọi đến mấy lần, chả có ai nghe máy. Ai cũng đều cho rằng Đường Lý Dục nên biết, đáng hận là chiếc điện thoại chỉ văng lại âm thanh rõ ràng nhưng không chút cảm tình: "Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện giờ đã tắt máy!" Đúng là dựa vào núi thì núi đổ, dựa vào sông thì sông chảy.

Hoàn toàn không thể ngủ ở đầu đường xó chợ như vậy được. Người khác nhìn thấy tưởng Tần Ca có ý đồ không tốt với cô gái. Trước khi người say chưa tỉnh lại, mọi sự giải thích của anh đều chỉ có thể bị người ta coi là thừa nhận tội lỗi. Càng nghĩ càng sợ hãi, nhất định phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này. Cuối cùng, trong di động, anh tìm thấy người anh em lâu nay không liên lạc. Nếu Tần Ca không nhớ nhầm thì cậu ta đã thuê một căn nhà ở phía đông của trường để chuẩn bị cho thi cử.

Đến đường Tự Cổ Hoa Sơn rồi.

Hứa An Ly nép vào trong lòng Tần Ca, ngủ rất ngon lành, cảm giác như đang nằm trên chiếc giường êm dịu của cô, đạp chân, đẩy cánh tay, lại còn mỉm cười ngọt ngào trong chốc lát. Cho nên khi Tần Ca đặt cô lên giường của Mạch Tuấn Long, tay của cô vẫn cứ ôm chầm lấy cổ anh, rất chắc, không muốn buông ra.

Căn phòng vì sự có mặt của cô đã bao phủ cả một mùi rượu, chỉ còn cách phải mở toang tất cả cửa sổ. Đợi khi mọi thứ đã yên ổn rồi thì đồng hồ đã điểm mười hai giờ. Mạch Tuấn Long vốn đã ngủ rồi nhưng trước một sự việc lộn xộn thế này, anh chẳng còn muốn ngủ nữa. Cái giường mà anh vừa ngủ ngon lành đã dành cho người khác. Vì việc nhỏ của anh em, cũng đành phải hy sinh

Mạch Tuấn Long khoác chiếc khăn đi ra ngoài phòng khách, buông một câu: "Tớ ra bên ngoài ngủ đây."

"Này!" Tần Ca vội gọi lại.

Mạch Tuấn Long mang đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm quay đầu lại, cười một cách nhân từ: "Được rồi! Đừng ngại, ngủ với vợ của anh đi."

"Không được, cậu ngủ đâu, tôi sẽ theo ngủ đấy!"

"Thế vợ em cũng thành vợ anh à?"

Tần Ca lặng đi một lát. Nhìn qua cánh cửa hé mở, anh phát hiện có một cô gái cũng với đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ đang ngồi trên chiếc sofa ở phòng khách. Trước khi đóng cửa lại. Mạch Tuấn Long cũng không quên thò đầu vào, chêm một câu: "Không có việc gì thì đừng làm phiền nhé!" Và cười một cách bí hiểm: "Vợ anh xinh hơn vợ em đấy."

Đây cũng là chút chuyện giữa những người đàn ông trẻ tuổi, luôn có tinh thần chia sẻ, sống chết cùng nhau. Tần Ca muốn giải thích, Mạch Tuấn Long không có nhiều thời gian, càng không đủ kiên nhẫn để nghe anh giải

thích. Đều là đàn ông cả. Không! Đều là trai trẻ, phải biết gì đó về thân thể người con gái! Ai không hiểu ai đây!

Oan uổng! Dường như mọi bất công sai trái trên thế giới này đều sinh ra như thế. Thiếu sự giao lưu liên kết, lại tự cho là rất thông minh, không cần nghe người khác nói dù chỉ là vài điều, mọi thứ anh đều biết rõ hết. Thực ra không phải như thế, cái gì đi với chỗ nào? Mạch Tuấn Long, cậu trả lời tôi sự trong sáng...

Vốn định dùng chân đá mở cửa cửa. Thế nhưng cứ nghĩ đến việc Mạch Tuấn Long đã giúp anh quá nhiều, hơn nữa người ta đang ở cùng vợ, Tần Ca dù rất muốn hét lên, nhưng rồi lại cố nuốt vào trong!

Đóng cửa lại, nơi ấy lập tức trở thành thế giới của hai người.

Tần Ca buồn ngủ tới mức mí mắt cứ đòi biểu tình. Không có nơi để nằm, anh đành phải ngủ trên nền nhà. Không có gối, lại là nền xi măng nên nằm xuống chưa đầy mười phút, Tần Ca đã cảm thấy người bị lạnh. Chỉ có thể tới chỗ giường cô ấy để ngủ.

Tần Ca gắng sức kéo gọn tay chân đang dang ngang của Hứa An Ly. Vừa để cô nằm gọn sang một bên xong, miệng cô lại làu bàu những lời nói mê không rõ ràng, trở mình lăn bên nọ bên kia, nằm ngang ra. Chẳng thèm để ý nữa, Tần Ca nhắm mắt lại, nín thở, nằm xuống một cách đau khổ. Lúc này anh mới phát hiện, chỗ mình nằm quá nhỏ, chỉ có thể cuộn người lại nằm. Lại nhìn sang Hứa An Ly, cô ta đang cảm thấy thoải mái thế nào thì nằm thế ấy, một người chiếm tới phần lớn chỗ nằm, đùi, chân, cánh tay cứ dang ra tự do, muốn đặt ở đâu thì đặt, không màng đến là bụng hay là ngực của Tần Ca.

A! Có cái gì dính dính? Trong mộng lung, hình như có con côn trùng đang bò trên mặt anh, Tần Ca cảm thấy toàn thân tê tái. Lúc nhỏ anh đã sợ côn trùng, thế nhưng nhờ ở quê lúc đó có nhiều cây, trước nhà sau nhà đều

có. Đến mùa hè, côn trùng trên cây sẽ bò đi khắp nơi. Nhiều lúc nằm ngủ trưa, côn trùng bò lên cả mặt cả người khiến anh thường xuyên bị tỉnh giấc.

Trời ạ! Cứ nghĩ đến côn trùng, Tần Ca cảm giác như sắp tàn phế rồi!

Cuối cùng, trong lúc bi ai vô số đau khổ, anh chợt mở mắt ra. Lần này không phải bị dọa đến mức tàn phế nữa mà là bị dọa đến đờ người. Con "côn trùng" từ mép của Hứa An Ly "bò ra", một "con côn trùng nước dãi" có màu trắng trong suốt đã chảy trên mặt anh, rồi chảy xuống môi.

Tần Ca không sống trong thời nam nữ thụ thụ bất thân. Nhìn thấy khuôn mặt đang chảy nước miếng của Hứa An Ly dính trên mặt mình, nếu như không phải bên kia bức tường đang có người thì Tần Ca sẽ thực sự kêu lên. Lúc này, anh đành như một con chuột bị nhốt trong chiếc hộp kín. Chẳng biết làm gì cho được, anh đành nhẫn nhịn chịu đựng hít thở thứ mùi rượu nếp trời của Hứa An Ly và cả sự xâm phạm quấy nhiễu của cô. Tứ chi của cô đặt trên người anh, khua loạn xạ.

Bốp! Còn chưa đợi Tần Ca hoàn hồn thì mặt anh đã bị ăn một cái tát của cô. Không biết từ lúc nào, con người này xoay mình, vung cánh tay và lòng bàn tay lên với tư thế cực nhanh đánh vào mặt anh. Ngủ cái gì, có mà là tra tấn người ta thì có.

Một đêm không ngủ.

Hứa An Ly cả một đêm không về, điều này làm cho trưởng phong Chu Lệ Diệp lo lắng. Toàn thể chị em phòng 302 đều lo cho cô. Liên tưởng đến những biểu hiện và phản ứng bất thường của cô mấy ngày nay, họ định ninh rằng cô đã gặp phải khó khăn trở ngại hay tai nạn gì đó, có khả năng nghĩ quẩn, cho nên cứ gặp người là hỏi xem có ai nhìn thấy người tự sát không?

Nhưng những cái mà họ nhận được nhiều nhất không phải bị người ta trừng mắt lên thì cũng là ba chữ "thần kinh à", không phải ngày cá tháng tư,

lại giở trò đùa gì đây? Tuy nhiên cũng có những người tốt bụng, kiên nhẫn lắng nghe.

"Nếu không nhìn thấy có ai tự sát, thế có nhìn thấy Hứa An Ly không?"

Ai cũng lắc đầu một cách bần khoản.

"Hứa An Ly là ai?"

"Chính là cô nữ sinh xinh xắn với thân hình cao gầy, dáng đẹp, làn da trắng trẻo và đôi mắt to."

"Năm thứ mấy?"

"Sinh viên mới, năm thứ nhất."

"Không quen."

Trời ạ! Người ta đang vội chết đi được, cái giá của tình yêu có cao đến đâu cũng không quý bằng sinh mệnh.

Tối mười giờ tối, cuối cùng từ chỗ của cô nữ sinh tên Dương Dương, họ cũng có được một tin tức đáng tin cậy: Đi hẹn hò với bạn trai rồi.

Phòng 302 mọi người âm ỉ như ong vỡ tổ. Thật là thần tốc hẹn cả buổi tối cũng không xong, có khi hẹn tới khi lên giường. "Thanh niên bây giờ á..." Vừa qua sinh nhật tuổi 17, Tiểu Bạch giống như một người già dặn than thở với vô số những muộn phiền. Mọi người cười nghiêng ngả, Vì Vì "chỉ trích" Tiểu Bạch:

"Cậu mấy tuổi rồi hả? Giọng điệu như một bà già ý!"

"Coi như tôi năm tuổi thì tôi cũng không hẹn hò với bạn trai tới khi trời sáng mà vẫn không biết đường về nhà!"

Chết cười với cô nàng này mất: "Được đấy, Tiểu Bạch! Đây có phải là lời thú tội của cậu, năm tuổi đã đi chơi riêng với đàn ông không? Cậu đúng là kẻ mặt dày dạn tình trường đấy! Tương lai bọn tớ muốn cậu được anh nào chắc phải học tập kinh nghiệm của cậu thì mới có thể thành công được."

"Chu Lệ Diệp! Cậu lo lắng không sợ nát phổi à, người ta còn đang thân mật với bạn trai, còn cậu thì sao, cả đêm không ngủ, lo người ta bị lừa bán, thật lãng phí tình cảm!" Vi Vi trách móc.

"Mất trinh tiết là chuyện nhỏ, mất mạng mới là chuyện lớn chẳng phải tớ đang quan tâm đến những người mẹ tương lai của tổ quốc sao."

Tiểu Bạch ngồi bên cạnh sặc sụa: "Người ta là người có chồng rồi, đúng là hoàng thượng không lo thái giám lo." Nói xong cô tắt đèn: "Ngủ thôi! Mệt chết đi được!"

Hứa An Ly tỉnh lại thì đã là buổi trưa của ngày hôm sau rồi.

Ánh mặt trời chói chang chiếu qua lớp rèm cửa sổ, đầu đau như chực vỡ, miệng khát khô. Từ từ mở mắt, ngồi dậy, đưa tay kéo mở rèm cửa sổ, ánh mặt trời càng chói lóa hơn, phải một lúc sau cô mới quen với những tia nắng này. Được một lúc, cô lại nghiêng ngả rồi nằm xuống. Toàn thân đau nhức, người mềm nhũn ra, chả muốn động dậy. Nhắm mắt lại, đợi bọn Chu Lệ Diệp về sẽ rót cho cô một cốc nước.

"Cô tỉnh rồi à?" Có tiếng nói vọng vào.

Hứa An Ly cố gắng mở mắt ra, vẫn còn mông lung lắm.

"Chu Lệ Diệp, tớ khát lắm."

Cảm giác như nước đang được đem tới, kể bên cạnh miệng Hứa An Ly nheo mắt, ánh mặt trời thật chói chang. Uống một ngụm nước cô nói: "Chu

Lệ Diệp, tớ đói."

Bánh mì được mang tới, còn có cả 1 khúc giảm bông.

Ăn từng miếng, từng miếng rất to, thơm ơ là thơm. Sau một hồi chiến đấu, một bình nước khoáng, một cái bánh mì một khúc giảm bông bị cô chén sạch. Lại ngã người xuống giường, mệt thật! Hứa An Ly cảm giác như có ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào cô, cô mở mắt 1 lần nữa. Đây? Chu Lệ Diệp, cậu cắt tóc ngắn biến thành con trai từ lúc nào thế? Thật cool. Lại còn nhuộm thành màu vàng lúa mạch nữa chứ. Không gặp có một ngày, cậu thật đáng ngưỡng mộ. Hai tay đặt lên ngực, Hứa An Ly vẫn nhắm mắt nhìn "Chu Lệ Diệp".

"Chu Lệ..."

Không đợi nói nốt từ còn lại, "Chu Lệ Diệp" cắt ngang câu nói của Hứa An Ly: "Tôi là Mạch Tuấn Long, bạn của chồng cô".

Hứa An Ly đột nhiên tình tảo lạ thường, từ trên giường bật thẳng người lên. Đứng trước mặt cô là một người đàn ông lạ, tự xưng là bạn trai của chồng cô.

Chồng tôi? Ai là chồng tôi?

Thế nhưng nhìn khuôn mặt của đối phương rất chi nghiêm túc, rõ ràng anh ta không giống như đang trêu đùa cô, cho nên Hứa An Ly cũng không hiểu ra làm sao. Theo bản năng, Hứa An Ly lùi lại sau và co người lại. Lúc này, cô mới nhìn xung quanh căn phòng. Đó là một căn phòng với bộ đồ gia dụng thông thường, cái cô đang nằm trên là một chiếc giường nệm lò xo rộng rãi.

Tại sao tôi lại ở đây? Đây là đâu? Anh ta là ai? Trời ạ! Tôi bị cướp hay bị bắt cóc? "Anh... Anh... Anh rốt cục định làm gì hả?" Giả vờ mạnh bạo, lời nói ngắn gọn.

Mạch Tuấn Long cười "Đại ca tôi coi như cũng có mắt nhìn người. Thật đáng khâm phục."

"Đồ lưu manh" Hứa An Ly quát lớn, cô nhảy từ trên giường xuống, giật cửa mà chạy. Cô muốn chạy thoát khỏi cạm bẫy này! Vì không thuộc địa hình, sau một hồi chạy lung tung trong phòng, đập người vào cửa, cô như quỷ khóc sói gào "a" lên một tiếng. Mặt mũi tối sầm, cô như những quả bóng thủy tinh trong chiếc súng cao su lần lượt được bắn ra, rồi lại bị nảy trở lại, va vào cánh cửa. Chiếc cửa bị đập vang lên một tiếng, rồi đóng lại. Kế đó là một tiếng ục, hình như có cái gì đó rơi xuống nền nhà trong bóng tối. Ánh sáng yếu ớt, chẳng thể nhìn thấy được. Rất lâu sau, Hứa An Ly mới chậm rãi mở mắt, toàn thân là thứ gì đó nóng ẩm và dập dính, nếu không ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, chắc cô sẽ tưởng đồ là axit sulfuric. Hứa An Ly dần thích nghi với ánh sáng yếu ớt, nhìn thấy cái thứ bị rơi trên đất. Ái? Thứ đó biết động đậy, nó đang từ từ nhúc nhích.

Á? Là người! Lại còn là khuôn mặt rất quen nữa. Đang nhăn nhó đau đớn, cô nghĩ đúng là trời không phụ lòng người, gặp lại bạn cũ ở nơi xa lạ. Người bạn cũ này không phải ai khác mà chính là Tần học trưởng, Tần Ca. Lặng đi mất mấy giây, Hứa An Ly cuối cùng "a" lên một tiếng: "Lưu manh! Tần học trưởng mau cứu em với."

Tần Ca giãy giụa ngồi dậy, đưa tay ra định đỡ Hứa An đang ngồi trên đất và vẫn còn đang chưa hết hoang mang.

"Lưu manh! Ở đâu?"

Cánh cửa lại bật mở, Mạch Tuấn Long xuất hiện trước mặt hai người.

"Chính là anh ta!"

"Đại ca, tôi bị oan, tôi thề có Mao Chủ tịch, tôi hoàn toàn không có ý nghĩ hay ý đồ gì với người con gái của anh - chị dâu của tôi" Mạch Tuấn Long giơ hai tay lên đầu hàng, cái điệu bộ như sẵn sàng chịu đòn. Tần Ca

trong lúc còn kinh ngạc phá lên cười. Tối lượt Hứa An Ly kêu oan: "Sao tôi lại là chị dâu của anh?"

Mạch Tuấn Long cười một cách bí hiểm: "Cô đương nhiên là chị dâu tôi rồi, cô tưởng đại ca tôi là kẻ tùy tiện đưa con gái về nhà qua đêm à?"

"Á!" Hứa An Ly kêu lên. Sau đó như một đứa trẻ không nương tựa, cô ngồi xồm xuống đất và bật khóc. Chỉ nhớ được là tối qua đã uống rất nhiều rượu, nhưng sau đó... Sau đó ... Tại sao lại... Đánh mất mình rồi. Lưu manh, đều là Lưu manh cả, một bọn lưu manh! Toàn là những kẻ học tại trường đại học B! Thất tình lại đánh mất mình, Hứa An Ly khóc tức tưởi! Cô không muốn sống nữa! Sống không nổi nữa!

Bữa tối, quay trở về ký túc, Hứa An Ly cảm thấy tất cả ánh nhìn cô đều kỳ lạ, có thể không lạ sao? Tối hôm qua, đi hẹn hò với bạn trai, tối tận tối hôm sau mới thấy xuất đầu lộ diện, hai mắt thì sưng lên như hai hạt đậu. Mọi người đều muốn nói chuyện với cô, hỏi xem cô sao rồi?

Nhìn cô với biểu hiện cách xa nghìn dặm, chẳng ai dám mở miệng. Hứa An Ly vào phòng, cầm đầu lao vào giường. Lúc này, ngủ là chuyện quan trọng hơn hết. Thế nhưng điều khiến mọi người bất ngờ không phải chỉ có mỗi chuyện này.

Mấy ngày sau đó, Hứa An Ly rời khỏi giường ngủ của mình, đi thẳng đến văn phòng của chủ nhiệm lớp và nói một cách nghiêm túc: "Em muốn thôi học."

Thầy Chu - chủ nhiệm lớp Hứa An Ly là một thầy giáo trẻ nhưng rất có kinh nghiệm. Thầy rất có ấn tượng với cô, điểm số chín mươi tám của cô cao hơn những người khác trong loạt trọng điểm quốc gia. Về gia đình, mẹ cô là một giáo viên, tuy là gia đình đơn thân nhưng tài chính có lẽ cũng không phải là vấn đề. Hơn nữa học phí của cô ngày đầu tiên đã nộp hết,

cách ăn mặc của cô cũng không giống con nhà nghèo khó. Cho nên quyết định của Hứa An Ly đã khiến thầy rất bất ngờ.

"Em nói em muốn thôi học, thầy nghe không rõ sao ạ?" Hứa An Ly tức giận khi một hồi lâu không thấy thầy Chu phản ứng gì.

"Được, nhưng em phải cho tôi biết lý do tại sao?"

Sau vài phút do dự, Hứa An Ly nói: "Vâng! Em cho thầy biết. em ghét trường này, ghét tất cả những người học ở đây, đó chính là lý do. Nếu thầy cảm thấy những lý do này chưa đủ, em còn có thể thêm một dòng, đại học B chỉ là một trường đại học vô tích sự!"

Thầy Chu lần đầu tiên gặp tình huống như thế này. Thầy không có cách nào liên hệ nổi những lời nói này với cô gái có khuôn mặt dịu dàng và nụ cười hồn nhiên như Hứa An Ly. "Điều này không đủ lý do để em thôi học"

"Em muốn sang học tại trường đại học BW! Thế đã đủ chưa ạ."

"Vấn đề là hồ sơ và lý lịch học tập đã có hiệu lực, không thể chuyển đổi."

"Được! Thầy không đồng ý, em sẽ tự thôi học."

Thầy Chu nhìn Hứa An Ly rời văn phòng của thầy nhanh như gió. Thầy muốn giữ cô lại, đưa cho cô uống một cốc trà, muốn cô bình tĩnh lại, nhưng sự việc không biến chuyển theo ý thầy. Cho dù thầy là chủ nhiệm của cô cũng không thể làm gì được! Bởi cô không muốn thương lượng.

Thầy Chu rơi vào trạng thái trầm lặng.....

Thẩm Xuân Anh đang bí mật thương lượng với Từ Di, làm sao có thể tiếp tục duy trì chiến thắng, bảo vệ tình yêu không bị sự xâm phạm bởi kẻ

thứ ba. Nếu tình yêu có thể bảo vệ được thì việc cố làm là không sai. Vấn đề là, tình yêu không phải cây mạ, cây cỏ non, bạn bảo vệ tốt cho nó, nó sẽ phát triển nhanh. Tình yêu không cần phải bảo vệ, mà cần sự bồi dưỡng và làm trong trẻo tâm hồn. Nhưng trong tình yêu, những cô gái trẻ đa số là những người đang mê muội. Đợi khi họ hiểu rõ đạo lý này, thì là lúc đã đánh mất tình yêu. Di động liên tục reo chuông, Hứa An Ly nhìn vào cái tên trên màn hình mà cô đã mong đợi từ lâu, cô đã từng mong đợi, mong đợi tới mông lung, mong đợi đến độ hy vọng rồi thất vọng.

Giờ anh gọi điện đến, nhớ ra cô thì đã không có ý nghĩa gì nữa rồi. Vết thương anh dành cho cô đã là quá đủ! So với cô, anh quá bé nhỏ, quá tầm thường. Hứa An Ly lập tức tắt đi, nhưng tiếng chuông điện thoại một lần nữa lại réo lên. Hứa An Ly đưa điện thoại cho Chu Lê Diệp ở bên cạnh đang chẳng hiểu ra sao. Chu Lê Diệp không muốn là kẻ phá đám nhưng cũng rất sẵn lòng làm lá chắn một lần, cô mạnh dạn nghe điện thoại: "Tôi họ Chu, không phải họ Hứa!"

"Anh gọi nhầm rồi! Anh họ Đường thì có liên quan gì đến tôi!" tắt máy, đưa điện thoại lại cho Hứa An Ly, chỉ nhìn thấy một dòng ánh sáng màu vàng lóe lên trong mắt. Ngón tay Hứa Ly nhanh nhẩu lấy sim ra, dùng sức vứt nó ra ngoài cửa sổ, vứt vào trong bóng tối và màn đêm vô định. Đầu óc mông lung,

Ăn cơm tối xong, Hứa An Ly sắp xếp đồ đạc trong ký túc xá. Quay đầu lại, cô thấy thầy Chu đang đứng ngoài cửa nhìn mình. Cô đôi chút ngạc nhiên, mấy đứa trong ký túc xá xúm lại trêu thầy.

Chu Lê Diệp là đứa đầu tiên phá vỡ sự cấm kỵ thầy trò, trêu đùa như một đứa trẻ: "Ma lực của gái đẹp đúng là có khác. Thầy Chu có phải thầy muốn hẹn em đi dạo nhưng không dám nói ra phải không?"

Thầy Chu vẫn nở một nụ cười đáng tin và ấm áp trên môi.

"Thế cậu chuẩn bị thất tình một trăm lần nữa đi". Nói xong mới biết mình đã gây rắc rối, nói điều không nên nói, Tiểu Bạch lè Lười quay đi.

"Nếu thất tình một trăm lần mà có thể đi dạo hằng ngày với thầy Chu, thì em sẽ bằng lòng thất tình cả đời." Vì Vi ngồi góc giường mơ màng với cảm xúc của người nói sau.

Hứa An Ly lúng lúng nhìn thầy Chu, vẫn là Chu Lê Diệp phản ứng nhanh nhẹn: "An Ly, cậu xem, thầy Chu của chúng ta đúng là bạch mã hoàng tử trong mắt các cô gái đẹp, nhưng thầy không thích chúng tớ, biết là vì sao không?" Cô tự hỏi tự đáp "Vì cậu xinh hơn chúng tớ."

Hứa An Ly không kìm được và cười. Thầy Chu đích thực là một thanh niên đẹp trai, được rất nhiều nữ sinh trong lớp muốn theo đuổi. Hứa An Ly dù sao cũng không nghĩ là là thầy Chu đích thân tới ký túc tìm cô.

Cô dừng lại việc đóng gói những đồ dùng hàng ngày, cùng thầy Chu đi vào khuôn viên trường.

Không biết từ khi nào, đã là mùa thu rồi. Thầy Chu nhìn một cái cây, thầy rất thích những biểu hiện của cây cối vào mùa thu, rất phong phú, giống như một con người chỉ lúc đến tuổi trung niên mới cảm thấy được hương vị của những tháng năm trưởng thành. Đó là một cây ngân hạnh, thầy thích sự thuần khiết của ngân hạnh, và chủ đề của hai người cũng bắt đầu từ cây.

Bên cạnh cây ngân hạnh là cây ngô đồng. Ngô đồng vào mùa thu rất đẹp, có đôi chút giống như sự yếu đuối mong manh của thiếu nữ trần gian.

Hứa An Ly cũng thích cây, có điều cô lại thích loại cây có khả năng chịu rét chỉ có ở quê cô - cây bạch dương.

Đã từng xem bộ phim Rừng bạch dương chưa? Đó chính là loại cây đó, tán từng tán, thân cây thẳng, chẳng cần ai phải dày công chăm sóc cũng

sẽ có hình dáng mà ai cũng thích. Quan trọng nhất là sức sống của loại cây này rất ngoan cường, sương gió của mùa đông, mưa bão của mùa hè, cuồng phong của mùa thu đều không thể đánh gục nó. Ở mức nào đó mà nói, Hứa An Ly chính là một cây bạch dương vùng đồng nội phương bắc ngay thẳng không yếu ớt.

Có rất nhiều cây trong vườn trường đại học B mà Hứa An Ly lần đầu tiên trông thấy. Tuy đều là những loại cây của miền nam, tuy hình thái mỗi cây một khác, nhưng cô đều thích, thích sự rậm rạp tươi tốt và hằng năm luôn trổ đầy những bông hoa màu hồng, mịn như nhung, thích sự thuần khiết của ngân hạnh, thích sự tuyệt đẹp của ngô đồng...

"Vì một cây chết đi, mà bỏ mặc sự tươi đẹp của cả cánh rừng, làm con người ta thương tiếc không?" Hứa An Ly không biết đây là một kế hoạch. Có thể nói thầy Chu là một thầy giáo tâm lý rất hiểu cách nắm bắt thời cơ, lời nói của thầy khiến người ta không tìm được bất cứ lý do nào khác, lại khiến cho bạn vô tình nói theo chủ đề của thầy.

"Có một số cây, ví dụ bạch dương. vẻ đẹp của nó không giống như ngân hạnh, đều là đẹp, nhưng vẻ đẹp lại khác nhau". Lời nói của Hứa An Ly giống như cây bạch dương mà cô thích, đầy sự bướng bỉnh mà buồn bã.

"Thế nhưng nếu không để cây vào trong rừng, nó sẽ rất cô đơn, cũng sẽ không thấy được vẻ đẹp độc nhất vô nhị của nó".

Vì cây, mà câu chuyện của Hứa An Ly và thầy Chu trở nên lôi cuốn hơn. Thầy đúng là một kỹ sư tâm hồn. Thầy luôn biết cách: xâm nhập vào tâm hồn bạn" và "nuôi dưỡng nó trong yên lặng", không phải cố ý, mà là tự nhiên. Trước vị kỹ sư tâm hồn này, Hứa An Ly bất giác thay đổi ý định ban đầu. Sau đó, thầy kể cho cô nghe một câu chuyện tình, kết thúc câu chuyện là khi chàng trai này đến trường đại học của cô gái, cô đã yêu người khác. Anh rất đau lòng, nhưng anh nghĩ nếu cứ suy sụp, cô gái sẽ coi thường anh, ngay tình bạn cũng không thể giữ nổi. Đã tăng thêm sự phong độ cho mình,

anh đã tự tin đi tiếp. Sau này trường đã cho anh đi học nghiên cứu sinh, học tiến sĩ rồi giờ trở lại trường dạy học.

"Người này chính là tôi." Thầy Chu không nhìn Hứa An Ly mà nói. "Có những lúc, em không bị đánh bại bởi người mà là bị đánh bại bởi chính mình!"

Đúng vậy. Chúng ta chịu thua tình yêu, nhưng không chịu thua chính bản thân mình!

Chúng ta chịu thua tuổi trẻ, nhưng không chịu thua ngày mai? Chúng ta chịu thua hiện tại nhưng thua tương lai. Chúng ta chịu thua một lúc, nhưng không thể chịu thua cả một đời người! Đời người chỉ có một lần, tuổi trẻ chỉ có mấy năm, tình yêu thì lại có thể có vô số lần. Con người trong cuộc đời có rất nhiều việc xảy ra và luôn quan trọng hơn rất nhiều so với tình yêu. Chỉ có điều, chân lý này không phải bất cứ người trẻ tuổi đang yêu nào có thể thực sự hiểu và lý giải được. Khi người ta đã tới tuổi trung niên, hoặc là đã trải qua nhiều gian nan trắc trở, trải qua bao nắng mưa, họ mới có thể dần lĩnh hội được. Những điều sâu sắc như thế còn đáng khắc cốt ghi tâm hơn ngàn vạn lần so với những lời nói không đáng tin cậy mà người ta nói với bạn.

Thế nhưng! Mãi mãi là muộn màng.

Thầy Chu lúc này không giống chút nào so với một người đàn ông ba mươi tuổi mà là một chàng trai anh tuấn ngời ngời khiến cho người ta tin tưởng, khiến cho người ta có mong muốn được nói chuyện cùng.

“Thầy thực sự chưa từng hận cô ấy sao?” Đám lá rụng bay lượn trước mắt, ánh trăng không biết từ bao giờ đã trèo lên tít ngọn cây, tỏa ánh sáng mềm mại như những sợi bông, chiếu rọi cả một vườn trường và những người trẻ tuổi đang ngồi tại các góc rì rầm nói chuyện. Có lúc, không biết có phải vì ánh trăng sáng mềm mại này đã khiến cho buổi đêm trở nên như

thơ như họa hay là những đôi trai gái đã làm mềm mượt cho không gian buổi đêm vốn đã mơ hồ.

Cho dù là loại này thì nó cũng đều khiến cho tâm trạng của con người trở nên tươi sáng.

Thầy Chu thu lại ánh mắt xa xăm, nhìn sang Hứa An Ly: “Thằng thẩn mà nói, đã từng hận! Bởi vì tình yêu là sự ích kỷ. Thế nhưng hận chỉ có thể làm tôi càng đau khổ, chỉ có thể khiến tôi càng canh cánh trong lòng. Mặc dù mất đi rồi, tại sao không thể vượt qua bản thân? Tại sao không thể khiến mình sống một cách vui vẻ một chút?”

Hứa An Ly cúi đầu xuống, trầm lặng nhìn đôi chân của mình.

"Sau này, tôi phát hiện ra rằng những điều đã mất đi như thế, có nghĩa là một khởi đầu hoàn toàn mới. Bạn còn có cơ hội gặp được nhiều người còn tốt hơn cô ấy. Trời cũng không sập đất cũng không lún, là do bạn tự ngăn cản niềm vui và hạnh phúc của mình. Nói thực, tôi sau này, thực sự còn nên cảm ơn cô ấy."

"Cám ơn?"

"Rất đơn giản, đây không phải lỗi của cô ấy. Một người bi quan cả ngày sẽ nghĩ về những đau khổ đã qua. Một người vui vẻ, tích cực sẽ coi những gì đã qua là một lần cơ hội khó mà có được. Lẽ nào không phải sao? Đúng rồi, An Ly, rất nhiều chuyện trong lớp, tôi muốn nghe ý kiến của em. Tôi phát hiện rằng em là một cô gái rất có tư tưởng và chủ kiến."

"Em thật sự quan trọng như thế này sao?" Sau hồi lâu trầm lặng Hứa An Ly ngẩng mặt lên, nhìn thầy Chu, người luôn quan tâm cô một cách chân thành.

Thầy Chu nhẹ nhàng nắm chặt lấy vai của Hứa An Ly. Sau đó ôm chặt cô một lát.

Đâu phải là ôm? Đó là một ngọn núi, là cho cô một điểm tựa. Trong phút giây thầy Chu rời khỏi Hứa An Ly, trái tim cô cũng có chút run rẩy.

Dưới không gian đêm tối của sân thượng, Hứa An Ly đứng đó, hai tay ôm mặt, tự nhiên nước mắt tuôn rơi.

Cô sẽ được hồi sinh từ trong đau khổ?

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cùng Là Những Người Lưu Lạc Nơi Chân Trời

Cô ấy sẽ không xấu hổ vì tiền, thứ tình cảm mà có liên quan đến tiền bạc liệu có phải là tình yêu không? Đó là thứ hạnh phúc được mua bằng tiền.

Sau một tháng khai giảng, La Ngọc Mai mới biết Hứa An Ly đã đóng đủ tiền học và các tiền chi phí khác, điện thoại gọi đến máy di động của cô chỉ truyền lại âm báo số điện thoại không có. Điều duy nhất bà có thể làm là chấp tay đầu hàng Hà Tiểu Khê. Chỉ có cô mới có thể cung cấp tình hình của con gái cho bà. Hà Tiểu Khê có nguyên tắc chỉ báo chuyện vui không báo chuyện buồn, tất cả đều tốt, không cần bà phải lo lắng.

Làm sao Hà Tiểu Khê có thể hiểu được sự lo lắng của một người làm mẹ như La Ngọc Mai? Dù cho bà đã tự miệng nói với Hứa An Ly như đã vĩnh viễn chia lìa tình mẫu tử, nhưng đó chỉ là lời nói trong lúc nóng giận, không còn cách nào khác. Dù sao, cuộc chiến tranh lạnh đã trải qua nhiều ngày, hơn nữa được sự khuyên nhủ từ bạn bè và đồng nghiệp, bà đã nghĩ thông suốt. Không thông suốt thì cũng phải thông suốt, đây là sự thực mà bà cần phải đón nhận.

Một học sinh không thi được vào trường đại học trọng điểm, đã viết một bức thư cho ông Lý Khai Phục – phó chủ tịch Google toàn cầu: “Cháu có cơ hội để thành công không?” Ông Lý Khai Phục đã trả lời anh ta thế này: “Không thi được vào trường đại học danh tiếng, cơ hội thành công vẫn còn tám mươi lăm phần trăm. Một học sinh ưu tú, tự tin, thi vào một trường danh tiếng, tỷ lệ thành công cũng chỉ có chín mươi phần trăm, thi vào một

trường trọng điểm chỉ có tám mươi lăm phần trăm, vào một trường đại học thông thường chỉ có tám mươi lăm phần trăm.”

La Ngọc Mai nhìn thấy câu trả lời của Lý Khai Phục mà nhẹ cả người. Đột nhiên, bà nghĩ lại cách giáo dục của người Mỹ đối với con cái: Phải có trách nhiệm đối với việc mình chọn lựa.

Trên thực tế, mặc dù Hứa An Ly không chịu thừa nhận sai lầm, nhưng cô cũng đã không còn kiên quyết như lúc đầu. Minh chứng là cô đã từng ấn nút gọi vào số điện thoại quen thuộc của mẹ nhưng rồi lại tắt đi.

Im lặng phải chăng có thể xem như là một lời giải thích khác cho sự ần ần?

Sau lần tụ họp ấy, rất ít khi cô nhìn thấy Thẩm Anh Xuân, ngược lại thường xuyên nhìn thấy Từ Di. Sự thân thiết và nhiệt tình của Từ Di đột nhiên làm cho Hứa An Ly cảm thấy có hơi chút xa lạ và không phù hợp. Kỳ thực, Hứa An Ly rất muốn trở thành bạn tốt của Từ Di, nhưng có phải trong tiềm thức, cô vẫn suy nghĩ về chuyện đó? Mỗi lần gặp Từ Di, Hứa An Ly đều muốn hỏi về những điều đã xảy ra, nhưng mỗi lần định hỏi rồi, cô lại quyết định không nói nữa.

Từ Di rất quan tâm tới Hứa An Ly. Những lúc gặp nhau cô chẳng nói chuyện gì khác ngoài nhắc đến Tần Ca. Anh ấy có phải là người chu đáo? Đẹp trai? Có sức cuốn hút đối với con gái?

Cuối cùng, đỉnh cao của câu chuyện luôn là có nhiều cô gái yêu thầm, muốn được anh ấy quan tâm. Anh ấy rất tốt với em. Hứa An Ly chỉ cười cho qua chuyện, mặc cho chị ta cứ nói huyền thuyên một mình.

“Chị Từ, sao em không nhìn thấy bạn trai của chị?” Thấy Từ Di không ngừng nói, Hứa An Ly chỉ còn cách đổi chủ đề.

“Chị Từ của em vừa già, vừa xấu, anh chàng nào dám tỏ tình chứ? Không như em, vừa trẻ, vừa xinh đẹp.” Từ Di cười một cách thần bí, hạ giọng nói: “Nghe nói Tần Ca yêu em ngay từ lần gặp đầu tiên. Việc này không phải là giả đúng không?”

“Là anh ấy nói với chị hay là chị nghe người khác nói?” Hứa An Ly hỏi mà mặt không một chút biểu hiện cảm xúc.

“Cả hai.”

“Vậy thì em nói cho chị biết, Tạ Đình Phong rất thích em, chị có tin không?”

Từ Di cười một cách gượng gạo.

“Đúng là hài hước.”

“Em đã có bạn trai. Cám ơn ý tốt của chị.” Nói xong, Hứa An Ly quay lưng rời nhà ăn, đi thẳng ra ngoài.

Từ Di sững sờ nhìn bóng của Hứa An Ly cho tới khi xa khuất. Câu nói này, có thể nói là dù nằm mơ cô cũng không bao giờ nghĩ đến. Như thế nào mới gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng? Chính là câu nói này!

Con nha đầu này, ăn phải gan hùm hay ăn phải quả cân mà rần thế.

Sau lần đó Hứa An Ly đã gặp lại Tần Ca. Bộ dạng không tự nhiên, mặt cô ửng đỏ khi nói lời xin lỗi anh, đều do lỗi của cô mà đã khiến cho mọi người hiểu lầm. Nếu hôm đó không có Mạch Tuấn Long giúp đỡ, chắc cô phải ngủ ngoài đường rồi, lại còn làm liên lụy tới cả Tần Ca nữa. Vì thế, cô bắt Tần Ca đưa đi xin lỗi Mạch Tuấn Long. Trên đường về, Tần Ca vô tình nói đến tướng ngủ hôm đó của Hứa An Ly.

Mặt của Hứa An Ly đỏ chảng khác gì quả táo chín, thật ngại quá. Cô âm thầm lo lắng không biết tối hôm đó, mình có làm điều gì khó coi không, nhưng nếu hỏi thẳng Tần Ca thì thật là xấu hổ. Tuy nhiên, chỉ cần nhìn kiểu cười cổ quái của anh ta cũng khiến cô hiểu là ngày hôm đó cô chẳng làm được việc gì gọi là tao nhã. Đột nhiên nghĩ ra chuyện Mạch Tuấn Long cứ liên mồm gọi cô là chị dâu, hừm! Chắc chắn đằng sau anh ta...

“Nói thật cho em biết, có phải anh lợi dụng lúc người khác đang gặp khó khăn...”

Nghĩ lại màn “tra tấn” ngày hôm đó, Tần Ca thực sự muốn giáo huấn cho cô tiểu nha đầu này một trận. Cô đã hại anh cả đêm không ngủ, hôm sau lên lớp ử rữ còn bị Mạch Tuấn Long chế giễu khiến anh ta không nói được câu nào, nhảy xuống sông Hoàng hà cũng không rửa hết tội.

“Không biết ngại lại còn hỏi, may em chưa làm anh...” Tần Ca nhìn Hứa An Ly chăm chăm.

“Nói mau, làm anh thế nào?” Hứa An Ly đưa tay ra nắm lấy tai của Tần Ca, vẻ hết sức lo lắng!

“Ăn hiếp chết này!”

“Này, làm gì có chuyện con gái đi ăn hiếp con trai chứ? Em định ăn hiếp anh, nhưng em có thể ăn hiếp nổi anh sao?”

“Em dùng cái cổ của anh để làm gối ôm, nhưng có phải là ôm đầu, mà là bóp. Vẫn chưa là gì, em còn dùng cơ thể của anh để làm giường, nằm ngả nằm nghiêng, rồi lại còn lấy chân đạp anh xuống đất...”

“Á! Nói như thế, thì em đã mất trinh rồi sao?” Hứa An Ly mặt mũi nhợt nhạt hét lên thảm thương!

Tần Ca phá lên cười: “Người mất trinh không phải là em, mà là anh!”

Hứa An Ly nhìn Tần Ca nghi hoặc: “Sao lại là anh? Từ xưa đến nay, mất trinh phải là con gái chứ, cơ thể của đàn ông luôn thích khám phá cơ thể của phụ nữ, nếu anh như thế mà bị gọi là mất trinh thì mẹ ời, thế gian này còn công lý nữa không? Em không muốn sống nữa! A...”

Tần Ca thôi cười, ánh mắt của anh đã mềm mại trở lại.

Hứa An Ly không nhận ra sự thay đổi của Tần Ca, vẫn tiếp tục lắc cánh tay của anh và hét lên thảm thương: “Em không mất trinh, đừng có mà dọa em, được không? Em đúng là chưa mất trinh, anh nói đi mà...” Nước mắt thiếu chút nữa là trào ra. Hứa An Ly cố gắng dùng nốt chút sức lực cuối cùng, gạt đi sự yếu đuối, miễn cưỡng giữ lại một phần kiên cường mỏng manh dễ vỡ.

“Trong tưởng tượng của em, đàn ông là sói đội lột cừu sao?” Bộ dạng của cô khiến anh vừa tức, vừa buồn cười.

“Làm sao em biết được anh là sói hay cừu chứ?”

Tần Ca không nói gì thêm nữa, chỉ lặng lẽ nhìn Hứa An Ly.

Trong trường, dưới tán cây, Hứa An Ly chậm chậm cúi đầu. Ánh sáng của mặt trời dội xuống làm cho hình bóng sau lưng họ in hằn trên mặt đất, nghiêng dài và tĩnh mịch. Đột nhiên có cảm giác sợ hãi, sợ hãi vì sự tĩnh lặng bất thường, sợ hãi vì trong đôi mắt của anh vô tình mang theo sự dịu dàng.

Điều khiến Hứa An Ly không biết phải làm sao chính là câu hỏi của Tần Ca: “Anh ấy... chưa bao giờ yêu em đúng không?”

Ít nhất, Hứa An Ly chưa bao giờ nghĩ đến. Cô chưa bao giờ nghĩ người con trai ngồi trước mặt sẽ hỏi cô như vậy. Đây là bí mật của riêng cô. Cho đến giờ phút này, ngoài Hà Tiểu Khê ra thì không có người thứ ba biết.

Vì thế, ngay lúc đó Hứa An Ly không hề phản ứng lại, chỉ ngơ ngác nhìn Tần Ca. Sau mấy giây, cô mới chậm chậm cúi đầu xuống, mân mê những ngón tay của mình.

“Xin lỗi, nếu câu trả lời làm em đau khổ...”

Con người, là một thứ đồ thật kỳ lạ, bạn luôn háo hức muốn biết câu trả lời về sự việc nào đó liên quan đến một người mà bạn đang quan tâm, nhưng thường gặp phải kết quả ngược lại.

“Anh... đã bao giờ yêu một ai chưa?” Cô vẫn cúi đầu, không biết vì sao mình lại như một con ngốc khi hỏi anh ấy như vậy.

“Giống như em.” Một hồi lâu, Tần Ca mới thì thầm nói.

“Thất tình?” Cô ngẩng đầu lên, dường như buột miệng nói ra.

“Cô ấy kết hôn rồi.” Anh trả lời yếu ớt.

“Kết hôn?” Cô mở to mắt nhìn anh nghi ngờ.

“Lấy một người đàn ông giàu có.”

“Rất già?”

“Năm mươi tuổi, hơn bố cô ấy mấy tuổi.”

“Vì tiền?”

“Có lẽ là vậy.”

“Một người con gái như vậy có xứng đáng để anh yêu? Nếu bây giờ cô ta có quay lại khóc lóc với anh, em sẽ là người đầu tiên phản đối!” Hứa An Ly đột nhiên phản nộ, quên cả những vết sẹo tình cảm đang âm ỉ trong lòng.

Tần Ca nhìn Hứa An Ly hơi mỉm cười.

“Cô ấy không phải là một cô gái không tốt. Anh hiểu cô ấy!”

“Em không hiểu!”

Hứa An Ly tự cho rằng cô là một người biết lượng thứ, nhưng trong chuyện này, cô trăm lần không hiểu, vạn lần không hiểu!

Tình yêu và tiền bạc liên quan với nhau sao? Nếu như nhất định để chúng có liên quan, vậy chỉ có thể lấy việc ăn cơm làm niềm vui. Nhưng không ăn cơm cũng vẫn vui như vậy. Chỉ cần nhìn, chỉ cần nghĩ một chút, trái tim sẽ biết đập, đôi mắt sẽ biết cười, đôi chân sẽ biến thành cánh để bay cao.

Đây mới là tình yêu! Tình yêu trong sáng, tình yêu thiên thần. Cô ấy sẽ không vì tiền mà xấu hổ, thứ tình cảm mà có liên quan đến tiền bạc liệu có phải là tình yêu không? Đó là thứ hạnh phúc được mua bằng tiền.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vòng Tình

Tình yêu là phải do hai người cùng vun đắp.

Một người không thể tự nuôi dưỡng nó được. Nó không được gọi là tình yêu, cùng lắm chỉ là một thứ tình cảm đơn phương.

Tình cảm của con người không phải là cánh cổng, chỉ cần nhấn nút là cổng có thể tự đóng hoặc mở. Tình yêu cũng không phải là một đồ vật, chỉ cần ném bỏ là không cần phải suy nghĩ nữa. Nó tựa như khi cơn đại hồng thủy đi qua, sẽ để lại những ngổn ngang, tàn tích.

Những đống ngổn ngang, chỉ cần dùng sức một chút là có thể dọn sạch. Nhưng còn cảm xúc, cảm giác sống sót sau cơn đại hồng thủy, liệu bạn có thể chỉ cần cố gắng là có thể dọn sạch không để lại một dấu vết không? Chỉ e bạn không đủ nghị lực để làm điều đó, nhiều khi bạn chỉ có thể mở to mắt nhìn mình dần chìm xuống, dần chết đi...

Dưới sự chỉ đạo của Chu Lê Diệp, các nữ sinh cùng ký túc xá hăng hái tham gia hoạt động công ích, làm từ thiện ở bệnh viện. Hứa An Ly không tham gia các hoạt động đó, cô không nằm ườn trên giường thì cũng đứng bần thần bên cửa sổ như một kẻ mất hồn. Tất cả mọi người đều đoán già đoán non rằng chắc cô bị suy sụp. Không biết cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra với cô ấy và người bạn trai của cô ấy nhỉ? Nếu yêu mà phải đau khổ như thế, buồn rầu như thế thì yêu làm chi? Đồ ngốc!

“Người ấy” là ai nhỉ? Cố tìm lấy một cơ hội xem kẻ đó là ai. Mọi người thực sự thấy tò mò muốn nhìn tận mặt hẳn. Dám phụ tình người đẹp của chúng ta.

Nhưng kể ra cũng nhanh, khi mà vừa mới nhập học, Hứa An Ly đã vội vướng vào lưới tình...

Lúc này mọi sự dò hỏi, trêu chọc đều rơi vào tĩnh lặng. Mặc cho mọi người xì xào to nhỏ, Hứa An Ly như không nghe thấy gì hay coi đó là chuyện không liên quan tới mình. Cô vẫn bản thân, ngác ngơ, vẫn ngủ vùi, câm lặng. Cô trở thành “người kỳ lạ” trong ký túc, làm những chuyện kỳ quặc hết sức như rời giường ngủ, chạy ra sân vận động trong đêm tối khi mọi người đang ngủ say...

Một buổi sáng tháng chín, màn sương mỏng tanh của mùa thu mang theo vị mặn mòi của biển. Mặt trời cần mẫn nhô lên khiến cho mọi người phấn chấn. Cứ tưởng mọi người đang lười nhác ngủ nướng, ai dè sân trường đâu đâu cũng có người đi dạo, có người lại chui vào một xó xỉnh nào đó đọc sách, có người tập thể dục. Sân trường tràn đầy âm thanh của sức sống, mọi người đều hứng khởi. Hứa An Ly mặc quần áo thể dục màu trắng. Cô thích màu trắng. Cô nói, màu trắng là màu của thiên thần, màu của đóa hoa vừa chớm nở, nhưng chính cô lại như một bông hoa ử rũ, không còn màu sắc tươi rói chớm nụ. Lâu lắm rồi không vận động, vừa mới vận động được một lát, trán cô đã lấm tấm mồ hôi, chân tay không giơ lên được nữa, người nóng rực.

Đó là đường chạy dài được trải cỏ xanh, đối diện với sân vận động. Các buổi thi đấu thể thao, mít tinh lớn, các buổi huấn luyện dành cho sinh viên mới đều tổ chức ở đây. Xung quanh, cây cối mọc um tùm như một tấm bình phong, tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Hứa An Ly đã chạy ba vòng, cô định chạy năm vòng nhưng chân cô đã mỏi nhừ, suýt ngã. Cô chạy chậm lại, đột nhiên nhận thấy mình đang mang theo cuốn sách tiếng Anh. Ha! Là trong cái rủi lại có cái may, hay trong tiềm thức cô có chứa cá tính, ngạo nghễ không chịu khuất phục trước buồn đau?

Tuy vẫn chưa quen ngay với việc học tiếng Anh vào sáng sớm, nhưng nếu đây là sự mở đầu thì cũng không phải là một việc đáng mừng hay sao?

Cũng giống như khi ta thấy một chồi cỏ non vươn ra từ lớp tuyết sau những ngày đông dài, báo hiệu mùa xuân sắp tới. Đời người chẳng phải cũng vậy sao?

Ngồi trên ghế băng, cầm cuốn sách tiếng Anh, Hứa An Ly miễn cưỡng giở ra học. Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Cô thấy một bóng đen in trên trang sách, như một đám mây. Trời sắp mưa rồi ư? Cô từ từ ngẩng đầu lên. Không phải là mây. Hứa An Ly trông thấy khuôn mặt của một người, một nam sinh có cái bóng cao lớn trùm cả lên người cô. Hơn mười giây, cô nghĩ mình nhìn nhầm hay mình đang nằm mơ khi ánh mặt trời nhảy nhót lấp lóa qua kẽ lá, lá cây rung xào xạc. Cô nhấp nháy mắt không ngừng, những mong mình thoát khỏi ảo giác, nhưng mấy lần đều vô dụng. Đường Lý Dục đang đứng dưới bóng cây lốm đốm nắng. Mười mấy ngày trước, vào đêm đó anh ta đã tàn nhẫn nói với Hứa An Ly...

Thế mà giờ đây, anh ta đột nhiên xuất hiện trước mặt cô. Hứa An Ly cười nhạt, cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong tận sâu đáy lòng lại trào lên muôn vàn nỗi đau mà chỉ một mình cô biết rõ. Hoa vẫn tỏa hương thơm, nhuộm bầu không khí bằng một mùi hương kỳ lạ, mặt trời từ từ mọc lên. Đôi ba người chạy qua phía trước. Thỉnh thoảng, các cô gái lại vẫy tay, nhoẻn miệng cười chào Đường Lý Dục. Đường Lý Dục chào hỏi các cô rất vui vẻ, như là họ có mặt ở đây không phải là ngẫu nhiên chạy qua, mà họ có mặt ở đây chỉ là để tặng cho anh ta một nụ cười. Hứa An Ly đứng dậy, quay người đi, cô muốn đi càng nhanh càng tốt. Cô không muốn nhìn thấy anh ta, mãi mãi không muốn nhìn thấy anh ta. Cô không quen biết anh ta, nên cũng không cần biết anh ta đang gọi cô. Cô và anh ta là hai người xa lạ.

“Ê! Chuột Mickey!”

Vẫn giọng nói ấm áp như ba năm trước đây, không hề thay đổi. Trong nháy mắt, Hứa An Ly như sống người lại, nhưng rồi cô lại tiếp tục đi về phía trước. Sau lưng cô, có tiếng chân gấp gáp chạy đuổi theo. Cuối cùng, thân thể cao lớn của anh ta đã chắn trước mặt cô. Cô ngẩng đầu lên, nhếch

mép, cổ nở nụ cười hết mức nhạt nhẽo và xuân ngốc. Nếu cô không bị “chập IC”, thì chỉ có thể hiểu nụ cười xuân ngốc đó là cách che giấu tốt nhất những khổ đau đang giằng xé trong lòng, che giấu khuôn mặt tiêu tụy hốc hác và cả ánh mắt bối rối của cô.

“Tại sao em không thềm để ý tới anh?” Đường Lý Dục vẫn tỏ ra thích thú châm chọc cô.

Tại sao em không thềm để ý tới anh ư? Câu hỏi hay đấy. Hỏi đúng lúc đấy! Cô không muốn để ý tới anh, cố ý phớt lờ anh. Không thể để ý! Không thềm để ý! Không muốn để ý đấy! Anh đã hài lòng chưa? Đây là tất cả lý do! Lý do thực sự! Lý do không thể chối cãi.

“Chào anh! Em chào bậc đàn anh ạ! Anh tìm em có chuyện gì không?” Hứa An Ly nhanh chóng trấn an tâm trạng của mình, đứng trước mặt Đường Lý Dục, như một cô bé học sinh tiểu học đang kính cẩn chào bậc đàn anh lớp trên đã tốt nghiệp. Cô bình tĩnh một cách lạ lùng, mà chính cô cũng không hiểu nổi.

Đường Lý Dục đưa tay sờ trán Hứa An Ly xem cô có bị sốt hay không. Nếu không, làm sao cô lại có những lời điên điên khùng khùng như vậy.

“Gọi anh là bậc đàn anh? Em có ý gì vậy?” Đường Lý Dục hơi bực mình, hoàn toàn không hiểu nổi cái bộ dạng khước từ và xa xăm của cô.

“Nếu anh không có chuyện gì khác, xin lỗi, em bận.”

Mặc kệ, Đường Lý Dục vẫn đứng chặn trước mặt cô.

Bình tĩnh, cô nở nụ cười thản nhiên và điềm tĩnh, chào anh như chào một người học lớp trên không quen biết. Cô không muốn tranh cãi, cũng không có ý định tranh cãi với anh. Nhưng khi bước vào con đường nhỏ ít người qua lại, Hứa An Ly bỗng cảm thấy người mềm nhũn ra, cô đành phải

đưa tay vịn vào một cành cây, hỗn hển thở gấp. Cô cho rằng làm thế có thể bớt căng thẳng. Cô đưa tay lên mặt, bàn tay ướt nhòe nước mắt. Bất giác, hai tay cô bưng lấy mặt. Lần đầu tiên, Hứa An Ly khóc nức nở vì một người con trai không còn yêu mình nữa.

Về sau, nhiều lần Hứa An Ly trông thấy Thẩm Anh Xuân, cô ta lúc nào cũng sôi nổi và tỏa sáng. Nhưng Hứa An Ly luôn cảm thấy đằng sau vẻ sôi nổi và tỏa sáng đó đang ẩn chứa điều gì. Giả tạo ư? Đạo đức giả ư? Hay cô ta đang che giấu điều gì ghê gớm? Cảm giác ấy mang lại cho cô một nỗi đau âm thầm. Theo cô, Thẩm Anh Xuân và Từ Di đang giăng bẫy mình. Mà cô lại không biết nên làm thế nào. Không! Đó không phải là sự sôi nổi, mà đó là cái nhìn dò xét của một kẻ ngồi trên cao. Đó không phải là sự tỏa sáng, mà đó là sự phân biệt đẳng cấp. Đúng như thế! Một kẻ có tiền ngồi trên cao nhìn xuống, một sự hào nhoáng giả tạo, một loại quý tộc bất khả xâm phạm, một lễ thói và bộ dạng của kẻ bề trên.

Từ nhà ăn, đợi cho Đường Lý Dục đi về ký túc xá, Từ Di khoác vai Thẩm Anh Xuân, ghé tai thì thầm nói nhỏ. Thẩm Anh Xuân nghiêm trang hẳn lên, dè chừng và tỏ ra lúng túng. Có thể hiểu, tình yêu là nguồn nước, người con gái là nhánh cỏ, còn người con trai là đập cung cấp nước bao quanh, tưới tắm cho cỏ mọc nơi nơi.

“Cô ta nói thẳng ra là cô ta có bạn trai, đó chẳng phải là công khai chiến đấu với mình hay sao? Đừng ngốc nữa, kết bạn với cô ta, trên đời này làm gì có ai lại coi bỏ của bạn trai mình là người bạn tốt nhất? Thẩm Anh Xuân, bình thường cô thông minh là thế nhưng khi quan trọng sao lại ngốc như vậy. Cô ta không trong sáng như cô tưởng đâu...”

Thẩm Anh Xuân không hề nghi ngờ lời nói của Từ Di. Tuy bố mẹ hết sức phản đối mối quan hệ này, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện của cô. Họ đang ở bên Mỹ. Bây giờ thì lại khác, nhành cỏ xanh không phải là của mình lại được tưới tắm mơn mớn ngay trước mắt. Dòng nước mát nhất định phải là của riêng cô – Thẩm Anh Xuân, chứ không phải là của

Hứa An Ly. Cô phải nhớ rõ nhánh cỏ độc đó. Được! Đó là một ý kiến không tồi. Trong ba mươi sáu kế thì kế này là thượng sách.

Anh bất nhân, đừng trách tôi bất nghĩa.

Trong nhà ăn, Hứa An Ly thường cầm cúi ăn, chẳng ngẩng đầu lên. Với cô, thế giới đã không còn sắc màu gì nữa, nhìn hay không nhìn cũng thế thôi. Sân trường cũng chỉ là thế giới thu nhỏ, tuy không thể dùng đèn lồng đỏ, rượu thơm nồng và quang cảnh phồn hoa náo nhiệt để hình dung, nhưng nó cũng dễ dàng dìm chết người ta như mọi nơi khác.

Có ai thèm để ý tới Hứa An Ly đang cầm cúi ăn cơ chứ? Có ai thèm chú ý xem một đứa con gái vui hay buồn cơ chứ? Có ai biết được bão tố đang giăng xé, sóng đang cuộn dâng trong nội tâm của cô?

Nhà ăn vẫn luôn ồn ào náo nhiệt.

Hứa An Ly có tật hắt hơi đáng ghét. Cô vốn bị bệnh viêm mũi, rất nhạy cảm với nhiệt độ, hễ không chú ý là sẽ bị cảm ngay. Đang ăn, Hứa An Ly chợt muốn hắt hơi. Cô vội ngẩng đầu lên, ngoảnh ra bàn tay, tay bụm lấy miệng nhưng vẫn không kìm được, cô hắt hơi liên ba cái rất lớn, khiến cho mọi người đều quay lại nhìn. Hứa An Ly nhìn mọi người bằng ánh mắt xin lỗi... Một tốp nam nữ đi vào mang theo hộp cơm trưa, kẻ nói người cười. Cô thoáng thấy một bóng người to cao và quen thuộc. Như mọi người khác, bóng người đó lướt qua cô như một ảo giác. Cô đắm đắm dõi theo.

Nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của cô, nhưng nay bóng người đó đã không còn thuộc về cô nữa.

Hứa An Ly lại cúi xuống ăn cơm.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, mọi người đã dần rời khỏi bàn ăn. Hứa An Ly đứng dậy đi rửa hộp cơm, vẫn còn già nửa hộp cơm chưa kịp ăn, cô đành đổ đi. Một chị trung niên quét dọn đứng bên cạnh giường

cặp mắt trắng dã nhìn Hứa An Ly. Thấy cô đứng im, chị ta bèn tức giận nói: “Cô thật phí phạm, phí phạm tiền bạc của cha mẹ mình. Hiểu không?”

Hứa An Ly không nhân nhượng đối đáp lại: “Có cả phần của chị nữa đấy.”

Các sinh viên gần đấy cười ồ lên. Hứa An Ly quay ngoắt người bước đi, chị trung niên nhìn theo Hứa An Ly, buồn rầu nói: “Thật chẳng hiểu các cô các cậu thời nay thế nào nữa.”

Từ hôm đó trở đi, Hứa An Ly không ra sân trường chạy nữa. Thực ra, cô không thường xuyên nhớ nhung anh ta, cũng không hối hận vì đã đổi sim điện thoại, càng không tiếc nuôi trong buổi sáng gặp gỡ hôm đó, cô đã bỏ thẳng khi nghe anh ta gọi: “Ê, chuột Mickey.”

Cô chỉ muốn anh ta được hạnh phúc.

Nếu số phận không co anh ta thuộc về mình, nếu số phận quyết định phải có kết cục duy nhất, cô không thù ghét anh ta. Ngược lại, nếu yêu một người, ta phải mang lại hạnh phúc cho người ấy. Không làm phiền thế giới riêng của anh ta là việc duy nhất mà cô có thể làm.

Lương tâm khiến cho Hứa An Ly cảm thấy Thẩm Anh Xuân xứng đôi với Đường Lý Dục hơn mình. Hơn nữa, anh ta sắp tốt nghiệp, xin việc làm, cô lại không thể giúp anh ta, mà Thẩm Anh Xuân lại có thể.

Cô thấy mình thật nhỏ bé, không đáng kể.

Tình yêu là phải do hai người cùng vun đắp.

Một người không thể nuôi dưỡng nổi. Nó không được gọi là tình yêu, cùng lắm chỉ là một thứ tình cảm đơn phương.

Nếu tất cả cứ thế trôi đi, mãi mãi không gặp lại anh ta, hay dù có gặp lại đi chẳng nữa thì cũng đã nhạt nhòa phôi pha, vậy cũng tốt. Người ta chẳng phải đã nói thời gian là một thấy thuốc giỏi hay sao? Đúng, Hứa An Ly hy vọng mình sẽ hờ hững đi qua bốn năm đời sinh viên, rồi lặng lẽ biến mất trong biển người đông đúc. Vài chục năm sau, cô nhận được tin anh ta đang sống hạnh phúc với người ấy. Vậy là đủ.

Sáng sớm ở “Vũ Lâm Cốc”

Những ánh nắng lọt qua kẽ lá, rắc vàng trên mặt đất. Dưới bóng cây, lác đác vài ba người đọc sách.

Hứa An Ly đứng một mình dưới một cây ngân hạnh lớn, tay giở cuốn sách tiếng Anh. Nơi đây cách sân vận động vài trăm mét. Buổi sáng ở đây có nhiều người đọc sách, nhưng đến tối, nó lại biến thành thiên đường của tình yêu. Một vài người ngồi đọc sách một mình, cũng có những nhóm ngồi đọc thành từng cặp, chẳng ai để ý đến ai.

Từ chạy bộ chuyển sang tập thể dục thẩm mỹ, như thế cũng tốt. Một Hứa An Ly cảm tính sẽ lựa chọn chạy bộ, một Hứa An Ly lý tính sẽ chọn thể dục thẩm mỹ. Nhưng cuối cùng, lý tính đã chiến thắng được cảm tính. Cô vốn là đứa trẻ cứng đầu. Nhiều khi cô tự buộc mình phải làm những việc mà mình không thích, hơn nữa còn làm rất tốt, khó khăn cũng chẳng nản lòng.

Trừ bản thân cô ra, mọi người đều có thể thấy cô thân thiện và cởi mở.

Dù thế nào, một khi đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Chẳng ai chịu được cảnh mấy người túm tụm lại, nói mãi cái chuyện ân ân oán oán. Có lẽ thầy Chu nói đúng, chính anh tự gạt bỏ hạnh phúc của mình, chứ không phải ai khác. Sau lần nói chuyện đó, Hứa An Ly đột nhiên hiểu ra. Thầy Chu cũng trở thành một người bạn đáng tin cậy của cô. Lần đầu tiên được thầy Chu đưa tới “Vũ Lâm Cốc”, cô mới biết ở đại học B có một nơi lãng

mạn như vậy. Đơn giản, đó là một nơi trũng thấp, xung quanh bồi đất cao. Về sau, theo địa hình sẵn có, người ta thiết kế nó thành công viên của trường. Nơi trũng trở thành hồ nước, xung quanh trồng các cây của phương Nam, có một không gian thiên nhiên: rừng cây và núi đá tự nhiên, có hồ nước mát mẻ, tự nhiên có những gì, ở đây đều có tất. Nó khiến cho lòng người trở nên phơi phới, tinh thần sảng khoái.

Hứa An Ly hiểu ra, từ trước tới giờ cô chưa hề yêu chính bản thân mình, cũng chưa từng gắn bó gắn gũi với thiên nhiên tuyệt vời như vậy. Sau khi được thầy Chu đưa tới đây, mỗi sáng sớm, cô đều đến đây để tâm trạng được yên tĩnh, mọi nỗi buồn phiền đều qua đi.

Sương sớm nhạt dần. Hứa An Ly đặt sách xuống khi đã thấy hơi mệt, rồi cô đi tập thể dục thẩm mỹ. Đây là thói quen hồi học phổ thông, dạo đó cô kiên trì tập với Hà Tiểu Khê. Nghe nói, khi cơ thể các cô gái chưa phát triển hoàn thiện, chăm chỉ luyện tập thể dục thẩm mỹ sẽ giúp cho cơ thể các cô đẹp hơn nhiều khi đến tuổi trăng tròn. Không có nhạc, cô vẫn có thể hoàn thành bài tập với những động tác điều luyện dựa theo các động tác và nhịp điệu đã thuộc lòng.

Đường Lý Dục đứng một cách chán nản trong ánh bình minh buổi sớm mai. Lúc đó, người trên sân vận động đã vui đi nhiều. Sắp tới giờ ăn sáng, mọi vật xung quanh có một chút yên tĩnh, gió xào xạc thổi qua lá cây. Những sợi tóc màu vàng của Đường Lý Dục sáng lên lấp lánh trong mặt trời buổi sớm, tràn đầy sức sống trước vẻ đẹp căng đầy của tuổi thanh xuân.

Khi nhận thấy Thẩm Anh Xuân đang đứng ngay trước mặt, anh giật mình, một chút bối rối mất tự nhiên không thoát khỏi cặp mắt của cô ta.

“Bình thường anh vẫn là kẻ lười biếng nhất cơ mà. Hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây hay sao thế nhỉ?” Thấy Đường Lý Dục còn ngập ngừng, Thẩm Anh Xuân nói tiếp: “Đường Lý Dục! Hai chúng mình thật có thần

giao cách cảm, biết sớm nay em chạy qua đây, nên anh ra đón em, phải không?”

Hoa thơm ngát hương, gió nhẹ nhẽ thối. Dưới tán cây xanh, hai người đứng đối mặt nhau. Thu hút cái nhìn của những người đi qua, một cặp nam thanh nữ tú, chàng đăm đỗi nhìn nàng, nàng cũng đăm đỗi nhìn chàng, ánh nắng lấp lánh xuyên qua kẽ lá, lốm đốm những tia nắng xoay vòng theo gió. Ánh mắt của họ cùng nhớ tới một người, một người mà cả hai không thể nào quên.

Người ấy khiến cho Thẩm Anh Xuân phải nghiêng chặt răng. Người ấy khiến cho Đường Lý Dục hoang mang không thể hiểu nổi.

Đường Lý Dục ngược mắt, thực thà nói: “Anh không biết hôm nay em chạy qua đây đâu.”

“Ồ, té ra là anh đón người khác à? Thế người anh đón đâu? Không đến à?” Thẩm Anh Xuân cười tươi đầy vẻ tính toán.

“Ừ! Có lẽ cô ấy không đến.” Đường Lý Dục lãnh đạm trả lời, giọng lộ rõ vẻ thất vọng.

“Ai thế?” Thẩm Anh Xuân không thay đổi giọng, nhưng trong thâm tâm cô vẫn hoang mang một nỗi lo lắng bản năng: “Không phải là bí mật quốc gia đấy chứ.”

Anh nhẹ nhàng nắm tay Thẩm Anh Xuân, nói: “Em cũng biết người đó.”

Bàn tay cô đang ấm nóng, bỗng lạnh ngắt bởi bàn tay Đường Lý Dục.

Thẩm Anh Xuân bỗng thấy đầu óc trống rỗng. Bao nhiêu người đọc sách đang đi lại, rồi lại đi qua, cô cũng không nhìn rõ. Nhiều lần, cô và Đường Lý Dục đã cùng sánh vai bước đi trong ánh ban mai này, trong sự

im lặng khôn cùng. Thế mà giờ đây, khi anh đứng ngay trước mặt cô, rất gần, cô lại cảm thấy giữa hai người là một khoảng cách trống vắng đang mở rộng đến khôn cùng.

Phải làm thế nào để được đền đáp trong tình yêu?

Hay là cô không tin vào tình yêu? Nếu vậy thì sao cô lại làm như vậy?

Không! Cô không hề tiếc nuôi tình yêu đã trao. Họa chăng cô chỉ tiếc linh hồn bị đánh mất.

Người ta mãi mãi không thể biết trước điều gì sắp xảy ra.

Giống như tuổi thanh xuân, người ta không thể đoán trước con đường sau này dẫn tới nơi nào, trạm dừng chân nào mới là trạm dừng chân cuối cùng của mình. Có lẽ bản thân tuổi thanh xuân chính là một chuyến lữ hành không có mục tiêu cuối cùng. Một người thông cũng đôi khi có lúc hồ đồ sơ suất.

Một trận mưa nhỏ dai dẳng tới ngay sau đó. Nhiệt độ đã giảm nhiều, không còn nóng bức nữa. Nếu là ở quê nhà của Hứa An Ly, bây giờ đã vào cuối thu rồi, nơi nơi đều hiu quạnh, xơ xác sau vụ gặt. Nhưng ở Thanh Đảo, thu không còn đậm sắc nữa, trời cao gió heo may thổi. Khí ẩm không còn cao như ngày hè, nắng trong veo và sáng ngời, quả là mùa tuyệt vời nhất trong năm.

Vẫn còn hoa tươi nở rộ ven đường.

Thẩm Anh Xuân rất thích ngồi dưới gốc cây long não to. Tâm trạng cô giống như ánh mặt trời đang bị những lá cây cắt vụn, lúc tươi rói, lúc nhạt nhòa, khi rực rỡ, khi âm u.

Liễu Thanh, một nhà văn nổi tiếng đã nói, đời người có mấy bước ngoặt, bước ngoặt quan trọng nhất trong đó là tuổi thanh xuân. Bạn lựa

chọn gì? Thiên đường hay địa ngục? Thực ra, đây cũng là kết quả của sự lựa chọn. Mọi người đều cho rằng sự lựa chọn của mình là đúng đắn. Chỉ khi đi đến tận cánh cửa địa ngục, mở toang cánh cửa địa ngục họ mới hiểu ra sự lựa chọn của mình sai lầm ngay từ đầu.

Có khác chẳng, dù là tuổi thanh xuân hay là cả một đời người, không ai có thể quay đầu lại được, cũng chẳng hề có chữ “nếu như...”

Mẹ luôn gọi điện thoại cho Thẩm Anh Xuân nói, John đã vào làm ở công ty và trở thành trợ thủ đắc lực của bà. Sơ qua vài nét, John là một thanh niên có tiền đồ rộng mở. Điều quan trọng hơn cả, anh ta là con trai một vị thống đốc bang. Nếu đã bước chân vào con đường chính trị, thì việc trở thành tổng thống cũng không phải là chuyện không thể đối với anh ta. Trước đây, khi mẹ nhắc tới những chuyện này, cô không nín thinh thì cũng phản đối ầm ầm. Nhưng bây giờ, cô khẽ nói một câu mà chính cô cũng phải kinh ngạc: “Mẹ ạ! Con hiểu những điều đó...”

Nghe thấy vậy, bà mẹ nhanh chóng thừa thắng tiến công, cố gắng vun vào, kể cô nghe một câu chuyện. Trước đó rất lâu, một thanh niên trẻ tuổi gặp gỡ cô gái cũng trẻ tuổi. Họ yêu nhau, đều thấy người kia rất tâm đầu ý hợp với mình, là nửa còn lại của mình, nói chuyện rất hợp. Và rồi, họ quyết định tạm xa nhau một thời gian. Họ hẹn nhau, nếu gặp lại nhau sau vài năm mà vẫn thấy người kia là một nửa của mình thì không bao giờ xa rời nhau nữa. Vài năm sau, gặp nhau trên đường phố, họ đã không còn nhận ra nhau.

Cô gái nọ chính là mẹ của Thẩm Anh Xuân.

“Mẹ không tin là có tình yêu à?” Im lặng một lát, Thẩm Anh Xuân hỏi.

“Tin chứ, tình yêu có thể bồi đắp, nhưng cần phải có một môi trường khách quan. Nếu xa rời môi trường ấy thì tình yêu chỉ là khoảnh khắc của

cô đơn hay chỉ là khám phá cơ thể của nhau mà thôi. Một khi hết cô đơn hay khám phá thỏa mãn rồi, tình yêu cũng tan theo mây khói thôi con ạ.”

“Chẳng lẽ mẹ lại coi tình yêu như rơm rác vậy sao?” Chẳng biết Thẩm Anh Xuân đang nhạo báng hay tán thành mẹ mình. Hay cũng có thể là đều không phải, mà cô chỉ đang nói thực lòng.

“Thế chẳng phải là con đang coi tiền bạc là rơm rác hay sao?”

Ha ha ha...

Hai mẹ con bất giác cùng phá lên cười trong điện thoại. Tuy bề ngoài họ không có điểm nào giống nhau, nhưng nhìn vào giọng điệu, thần thái, cách họ nói chuyện thì ai cũng biết họ là hai mẹ con mà chẳng cần đến kỹ thuật kiểm tra gen di truyền.

Từ Di ngả người vào chiếc ghế sofa, nhìn Thẩm Anh Xuân cười. Thẩm Anh Xuân không rõ cô ta cười gì.

“Vì một thằng đàn ông mà vứt bỏ tình mẫu tử. Thật không đáng chút nào.”

“Bởi vậy, cho tới nay em vẫn chưa tìm thấy tình yêu cho mình.”

“Tìm làm quái gì? Còn hơn là mặt đối mặt rồi lại đi tong, lại còn bị tổn thương nữa chứ. Chẳng bằng đợi tới khi mình điều khiển được tình yêu rồi hãy nói chuyện yêu, lúc đó em vẫn hoàn toàn trong trắng, không một vết hoen ố!”

“Từ Di, em đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa, được không?”

“Em sao?” Từ Di chỉ ngón tay vào mũi mình: “Chẳng phải là chị đã đi theo anh ta hay sao? Em chẳng phản đối chị tẹo nào. Vấn đề là người ta có chịu lấy chị hay không, đó mới quan trọng.”

Không ai có thể hâm nóng, duy trì níu kéo một tình yêu đã ra đi hoặc thay đổi, nếu cô thì cũng đau đớn khổ sở. Lẽ nào không phải như vậy?

Nhưng cũng có những tình yêu có sức sống ngoan cường như cỏ dại, không thể chết dù có bị đốt cháy, bị giày xéo một cách thô bạo. Có những tình yêu lại mỏng manh như pha lê, dễ dàng vụn vỡ dù chỉ là bị va đập nhẹ.

Thời gian này, khu vườn trường đã trở thành “một vùng khói lửa”, ví von như thế cũng chẳng ngoa chút nào.

Nhiều mối tình, do chiều hướng phát triển, đã trở nên mê ly mờ ảo. Một số khác trở nên đau khổ dần vật, tuy bề ngoài vẫn là tình yêu nhưng họ đã thay đổi trong sâu thẳm tâm can.

Cuối cùng, tình yêu không gây cản trở cho công việc thì cùng khiến tương lai của bạn trở nên xám xịt bởi bạn quá lệ thuộc vào nó.

Vu Dương là “sư tử” của Thẩm Anh Xuân, yêu say đắm được bốn năm. Khi tốt nghiệp ra trường, bạn trai của cô làm việc ở Văn phòng Viễn thông Vũ Hán, cô trở thành công chức chính quyền thành phố Bắc Kinh.

“Con gái mà làm công chức, thật buồn cười quá!”

Vốn dĩ Vu Dương đang cân nhắc xem có nên theo bạn trai đến Vũ Hán không, nhưng câu nói đó đã làm tan vỡ hoàn toàn tình yêu trong trái tim cô. Tình yêu không có không gian tự do và ánh mặt trời phóng khoáng này sớm muộn cũng chết ngạt. Không ở vào thời khắc quan trọng, không đứng trước cảnh cửa lựa chọn, bạn sẽ không nhận thấy bộ mặt xấu xa và tàn độc của tình yêu.

Nó lộ ra bộ mặt thực của mình, khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Vu Dương nhanh chóng trở thành công chức chính quyền thành phố Bắc Kinh. Về sau, cô lấy chồng người Bắc Kinh. Gia cảnh chồng cô nghèo,

nhưng anh ta năng động, chu đáo, biết trân trọng tình yêu. Anh ta là kỹ sư phần mềm.

Ngày Vu Dương kết hôn, Thẩm Anh Xuân đi máy bay từ Thanh Đảo tới dự hôn lễ của cô, đó là vào kỳ nghỉ hè năm ngoái. Vu Dương nói với Thẩm Anh Xuân, tình yêu là một chuyện, còn kết hôn lại là chuyện hoàn toàn khác. Khi đó Thẩm Anh Xuân không thể hiểu câu nói đó của Vu Dương. Không kết hôn với người mình yêu, lẽ nào lại kết hôn với người mình không yêu?

“Tại sao?”

“Vì hạnh phúc. Những người thương yêu bạn sẽ luôn luôn quan tâm tới cảm xúc của bạn, luôn mang lại cho bạn niềm vui bất ngờ và cảm giác bình yên, trái ngược lại hoàn toàn với người bạn yêu. Với người bạn yêu, bạn sẽ không bao giờ có được cảm giác an toàn, bạn sẽ luôn phải chạy theo trái tim quay cuồng của anh ta, mà lại đánh mất đi cảm xúc và tất cả mọi thứ của bạn.”

Thẩm Anh Xuân vẫn không thể tán đồng với quan điểm của Vu Dương.

“Nếu bạn không sa vào vòng tay tình yêu, bạn sẽ mãi mãi không thể hiểu nổi thế nào là tình yêu đích thực, mình đang cần một người đàn ông như thế nào. Thực ra, hạnh phúc là một điều rất bình thường, nhưng bạn vẫn phải hiểu rằng nếu hạnh phúc được tẩm ướp bằng những gia vị như mắm muối gạo tiền thì mới có mùi có vị, mới bền lâu được. Tình yêu bên ngoài không cần những điều đó, có thể bùng lên rất nhanh nhưng cũng mau chóng nguội tàn. Trái lại, tình yêu bên trong lại rất bình thường, bình dị và mệt mỏi nhưng cũng chân thực nhất, hạnh phúc nhất.”

Cho tới nay, người bạn trai của Vu Dương vẫn chưa kết hôn. Anh luôn cho rằng Vu Dương sẽ tìm đến anh. Về sau, Vu Dương đã chủ động tìm

anh, nhưng là thông báo cho anh biết mình đã kết hôn. Anh không tin.

“Chúng mình còn có cơ hội chứ?” Anh hỏi.

“Không thể.”

“Anh vẫn chờ em. Hãy cho anh một cơ hội.”

“Cơ hội rất nhiều trước mắt anh. Nếu anh cứ mở to mắt để ngắm thì không lựa chọn được đâu.”

Sau khi dập điện thoại, Vu Dương từ từ rút thẻ nhớ ra khỏi điện thoại di động, vứt vào bụi cỏ đằng xa. Vật kim loại đó ánh lên sáng chói trước mắt rồi mất dạng. Một giọng nói, một con người cũng đã không còn tồn tại đối với cô nữa.

Cô cũng từng chờ chuông điện thoại kêu, nhưng giọng nói trong mỗi cuộc điện thoại đều không phải của anh ta. Khi cuộc tình vụt qua, đôi khi ta còn ngỡ ngàng không hiểu là chuyện gì đã xảy ra thì nó đã kết thúc rồi.

Từ buổi hôn lễ của Vu Dương trở về, Thẩm Anh Xuân luôn nhớ tới câu nói của Vu Dương, có lúc cô nói với Từ Di, có lúc nói với Đường Lý Dục: “Đường Lý Dục, chúng mình không cần yêu nữa, như vậy sau này chúng mình có thể lấy nhau được.”

Đường Lý Dục bỗng rạo rực, dang tay ôm bờ vai Thẩm Anh Xuân, cúi đầu hôn lên môi cô. Môi anh hơi lạnh và run nhẹ nhưng lại rất mềm mại. Tiếng anh rất nhẹ, rất nhẹ: “Chỉ cần trong trái tim có tình yêu, chúng mình sẽ mãi bên nhau.”

“Với em ư?” Thẩm Anh Xuân ngẩng mặt lên, đắm đuối nhìn anh.

“Ngốc ạ!” Đường Lý Dục bẹo mũi cô.

“Có tình yêu.” Cô khẽ cười: “Chúng mình có thể mãi bên nhau ư?”

“Đúng thế.”

Cô khúc khích cười.

Anh không hiểu cô cười điều gì.

“Em cũng hy vọng như thế. Nhưng tại sao nhiều đôi yêu nhau lại không thể ở mãi bên nhau? Tại sao lại đau khổ thế lại còn chia lìa nữa.”

“Đồ ngốc. Vì họ không còn yêu nhau nữa.”

Thấm Anh Xuân đắm đuối nhìn anh, muốn tìm câu trả lời trên khuôn mặt anh. Cô nhìn thấy niềm hạnh phúc, thật bướng bỉnh mà cũng thật mong manh như bong bóng cầu vồng, sẽ vỡ tan nếu ta chạm nhẹ vào. Cô phải giữ thật chặt. Nếu số phận không cho họ bên nhau suốt đời, cô muốn dồn nén hạnh phúc trong cả cuộc đời này vào những giây phút này. Nếu được như vậy, cô sẽ có thể rũ bỏ mọi khoảng cách: khoảng cách giữa hai linh hồn, khoảng cách giữa hai cơ thể, khoảng cách giữa hai cảm xúc. Hãy để mọi thứ vĩnh viễn là như thế.

Giữa hai điểm, đường thẳng là ngắn nhất.

Rũ bỏ hết.

“Em làm sao thế?” Đường Lý Dục bỗng nhận thấy biểu hiện kỳ lạ của cô.

“Em muốn...” Đang gục mặt trên ngực Đường Lý Dục, cô ngẩng đầu lên, quyến rũ nhìn anh.

Gió yên lặng, ánh nắng yên lặng, tất cả đều yên lặng, yên lặng như hơi thở nhẹ của cô.

“Em yêu anh! Đường Lý Dục...”

Ánh mặt trời trong như pha lê.

Ngón tay Đường Lý Dục vuốt khẽ mái tóc cô. Gió thổi tung mái tóc đen dài đen nhánh phủ lên khuôn mặt anh. Gió thổi nhẹ tà váy trắng.

Trong vòng tay anh, cô như một thiên thần đáng yêu.

“Nếu không được mãi mãi, em chỉ cần giây phút này, được không anh?”

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Anh Ấy Là Của Cô

Nếu yêu một người, là vì lòng cảm kích, cô thà rằng không yêu.

Nếu thích một người, là vì trả ơn, cô thà làm người bạn tốt nhất chứ không làm người yêu.

Cảm kích, chính là không cần tình yêu của cô, có thể giải thích như vậy không?

Dạo phố là một trong những cách thư giãn mà Thẩm Anh Xuân thích nhất.

Mua đồ, cũng là một trò tiêu khiển thú vị, đặc biệt là đối với những món đồ đang thịnh hành, cái gì cũng muốn mua. Rất nhiều cô gái tâm trạng không vui thường thích đi dạo phố, mua đồ, nhưng Thẩm Anh Xuân bất kể tâm trạng vui hay buồn đều thích dạo phố và tiêu khiển. Không ít người đã bị cô kéo đi, thường là những lúc rỗi rãi, tiền trong túi sẽ không cánh mà bay. Từ khi có Đường Lý Dục, thỉnh thoảng Từ Di cũng đi cùng nhưng chủ yếu là do Thẩm Anh Xuân kéo đi.

Cô có một câu nói nổi tiếng: “Tôi làm đẹp cho bạn trai của tôi.”

Từ trang phục của một người đàn ông, về cơ bản là có thể nhìn ra được khiếu thẩm mỹ và sự chăm sóc của bạn gái anh ta. Câu nói này không sai! Đường Lý Dục không thích Thẩm Anh Xuân như vậy, nhưng lại không lay chuyển được, mà chỉ biết đi cùng cô. Tôn trọng không bằng tuân lệnh, đó cũng là một trong những định lý của tình yêu hạnh phúc.

Các vị lãnh tụ quân khởi nghĩa nông dân cách đây mấy nghìn năm, Trần Sinh, Ngô Quảng đã hứa hẹn với người dân đói khổ, những người theo ông, nếu giàu có nhất định sẽ không quên nhau. Có phúc cùng hưởng, có khổ cùng chia! Về điểm này, thì Thẩm Anh Xuân đã phát huy một cách tinh tế và sâu sắc. Cô đã nói với Đường Lý Dục rằng của em chính là của anh, của anh cũng là của em.

Vì thế, cậu học trò nghèo Đường Lý Dục, từ khi yêu Thẩm Anh Xuân, anh ta đã không còn bề ngoài giản dị nữa. Họ cũng mặc bộ quần áo đôi dành cho những người yêu nhau, nếu không thì cũng là quần áo của CK, là thương hiệu nổi tiếng thế giới chuyên thiết kế dành riêng cho những người đàn ông châu Á. Cả một ngày mua sắm, từ trong Shopping Plaza đi ra, trong tay Đường Lý Dục là toàn bộ thành quả của ngày hôm đó: những bộ đồ mặc mùa thu hay mặc lúc giao mùa, từ áo jacket cho đến quần âu, áo sơ mi, tất cả mọi thứ đều đầy đủ.

Thẩm Anh Xuân vẫn tràn đầy hứng thú, nói về chuyện cô hợp với màu gì, phong cách ăn mặc và thời trang như thế nào. Hôm nay, tiêu mất hơn hai nghìn tệ, mặc dù không phải là tiền của mình nhưng Đường Lý Dục cũng thấy xót ruột. Thẩm Anh Xuân có lý lẽ của riêng cô, sắp tốt nghiệp, khi phỏng vấn phải ăn vận gọn gàng, sao có thể như “con hạc đứng giữa bầy gà” được?

Quần áo đã mua quá nhiều, nhưng trong phỏng vấn, nếu thành tích của bạn không tốt, năng lực không có, dù ông chủ có chấp nhận bạn đi chăng nữa thì sớm muộn gì bạn vẫn sẽ bị đuổi. Chẳng ai muốn lãng phí tiền để nuôi một kẻ ngốc như bạn! Điều đó khiến họ cứ hục hặc với nhau suốt dọc đường.

Đương nhiên Thẩm Anh Xuân không thể hiểu Đường Lý Dục, cô chỉ thích được làm đẹp cho anh, tiêu bao nhiêu tiền cô cũng sẵn lòng. Nhưng anh không thể hiểu được những ý tốt của cô, vẫn nổi cáu với cô, khiến cô thấy thất vọng. Theo quan điểm của cô, anh không có tư cách và có quyền

được giận dữ! Cô đang nỗ lực bảo vệ che chở cho tình yêu này, còn anh đang cố gắng phá hỏng thành quả lao động của cô, làm sao mà đốm lửa trong lòng cô không cháy âm ỉ.

“Em không cảm thấy như vậy là rất ngốc, rất buồn chán sao.” Im lặng một hồi lâu, Đường Lý Dục đột nhiên quay sang hỏi Thẩm Anh Xuân.

“Em ngốc! Em ngốc thì sao nào?” Đốm lửa đang cháy âm ỉ trong lòng khi gặp lửa sẽ bốc cháy, cháy rừng rực. Cô nhìn thẳng vào anh, giống như một cái bong bóng, chỉ cần dùng lực là vỡ tan. Cô cố gắng trấn an mình. Cơn gió đã làm cho góc váy của cô bay nhẹ nhẹ, che giấu cơ thể đang run rẩy của cô: “Em cho rằng, như vậy mới có thể làm anh vui, hạnh phúc. Em cho rằng như vậy mới có thể giữ chặt hạnh phúc! Em cho rằng anh sẽ hạnh phúc vì sự chăm sóc của em...”

Đường Lý Dục xót xa ân hận nhắm chặt đôi mắt lại, từ giọng nói và biểu hiện của cô, anh biết, anh đã nói sai. Để sửa sai, anh chỉ có thể nói trong hoảng loạn: “Ý của anh là, em làm như vậy với anh không có giá trị.”

Kết quả, anh vẫn nhầm!

Cùng với cơ thể đang run rẩy, đôi hàng mi của Thẩm Anh Xuân cũng run theo. Câu nói này sau khi thông qua phẩm xạ trong bộ não của cô đã đổi thành: “Anh không xứng đáng để em yêu.” Thẩm Anh Xuân mở to đôi mắt, nhìn anh sợ hãi.

Thật sao? Là thật sao? Trên đầu, lá cây đang phát ra những âm thanh xào xạc. Trong mắt của Đường Lý Dục lóe lên sự bất lực yếu ớt.

“Xin lỗi!” Đường Lý Dục hít một hơi thật sâu, anh không nghĩ lại như vậy.

“Anh luôn rất cảm kích trước tình yêu của em.”

Thẩm Anh Xuân không nói gì, vì thế Đường Lý Dục vẫn không biết giải thích bằng cách nào, anh nói ra những điều này, hy vọng làm cô vui, kết quả vẫn là nhảm.

“Cảm kích!” Thẩm Anh Xuân nhắm mắt lại, lẩm bẩm, những giọt nước mắt đã nhấp nhánh trong đôi mắt, cô đang cố gắng kìm hãm không để nó rơi xuống.

Nếu yêu một người, là vì lòng cảm kích, cô thà rằng không yêu.

Nếu thích một người, là vì trả ơn, cô thà làm người bạn tốt nhất chứ không làm người yêu.

Cảm kích, chính là không cần tình yêu của cô, có thể giải thích như vậy không?

Vì thế, cô đã nói ra một câu không những chói tai mà còn làm cho người ta khó mà hiểu được!

“Tiền có thể không phân biệt anh và tôi, nhưng bạn trai thì không thể!”

Đường Lý Dục nhìn thấy trên khuôn mặt của Thẩm Anh Xuân đột nhiên tràn đầy nước mắt, cảm nhận được sự tức giận thực sự trong lòng cô.

Dưới ánh nắng buổi chiều, những lá cây chia cắt thành những mảng ánh lộn xộn, loang lổ rải rác trên mặt, khiến cho biểu hiện cảm xúc của hai người nhìn lúc sáng lúc tối.

Anh và cô, mặt đối mặt, dưới bóng cây loang lổ.

Nước mắt của cô đã làm anh rối loạn. Nhìn cô buồn bã, anh muốn đưa tay ra, lau đi những giọt nước trên khuôn mặt của cô, nhưng cô không chịu

hợp tác. Không biết từ lúc nào, những người qua đường đã chú ý đến anh và cô.

“Anh không hiểu em đang nói gì?”

“Anh không hiểu?” Giọng Thẩm Anh Xuân đã cao lên tám độ: “Anh không muốn hiểu! Anh cố ý không hiểu!”

Đường Lý Dục càng buồn hơn. Những ngày này, anh đều cảm nhận được ánh mắt, ngữ khí, giọng điệu của Thẩm Anh Xuân, không biết anh đã làm sai điều gì với cô. Tóm lại là anh thấy cô hơi lạ. Từ khi bước vào năm thứ tư, bầu không khí kỳ lạ luôn bao phủ lấy hai người. Ba năm qua giữa anh và cô chưa từng xuất hiện cảm giác này.

Khi cảm giác này dần dần hiện rõ trong mắt của Đường Lý Dục, vào buổi tối anh thường mơ thấy ác mộng. Những cơn mộng thường làm anh tỉnh giấc, mồ hôi ròng ròng, mặt mũi nhợt nhạt. Có những lúc, anh và Thẩm Anh Xuân ở bên nhau, cho dù đang vui đùa, thì đột nhiên anh rơi vào trạng thái ngơ ngác, một cảm giác ngây ngô trong tiềm thức. Lúc này, trên khuôn mặt của Thẩm Anh Xuân, hơi thở càng lúc càng lạnh khiến cho trái tim của Đường Lý Dục như đang rơi xuống. Anh lo lắng, sợ hãi...

“Trong mắt anh, em là một con ngốc, đúng không?” Thấy anh không nói gì, giọng nói của Thẩm Anh Xuân to hơn.

Đường Lý Dục chuyển động đôi mắt, nhìn Thẩm Anh Xuân không biết phải làm sao.

“Vì sao không nói? Không trả lời em? Anh sợ à? Hay anh thiếu tự tin?”

“Đừng giấu nữa, trong lòng em nghĩ gì anh đã quá rõ... Không ngờ em lại xấu xa đến vậy, ra tay trước để phủ đầu đối phương.” Đường Lý Dục im lặng một hồi lâu, trong lời nói vừa thốt ra mang theo sự trách cứ và phẫn

nộ. Anh không muốn trách cứ cô, nhưng vừa cất lời, ngữ khí đã không còn đủ kiên nhẫn nữa.

Hôm nay trong lòng hai người giống như đã được thương lượng sẵn từ trước, ôm ấp một nỗi tức giận. Họ đều cố gắng kiềm chế, nhưng đều không có cách nào kiềm chế nổi. Vậy thì, hãy cứ để nó bùng lên, cùng nhau đốt cháy thành tro bụi.

“Đường Lý Dục!” Thẩm Anh Xuân dường như muốn phát điên: “Được, em tác thành cho anh!”

“Sai rồi! Phải là anh tác thành cho em!”

Nói xong, anh kiên quyết đem túi quần áo cầm trong tay... Không! Là tức giận cầm túi quần áo trong tay ném vào lòng của Thẩm Anh Xuân. Sau đó, anh bỏ đi mà không cần nhìn lại. Không biết bao nhiêu lần mẹ phản đối tình yêu của anh, lý do là nhà anh quá nghèo để nuôi con gái của một gia đình giàu có. Còn anh lại vì cô mà “lên thác xuống ghềnh”. Bây giờ không phải “lên thác xuống ghềnh”, mà là “đẩy vào chỗ chết”.

Vì thế, Đường Lý Dục mới không quay đầu lại. Đã chia tay rồi, cần gì phải vấn vương.

Anh cho rằng anh đi rồi, Thẩm Anh Xuân thôi sẽ đuổi theo anh như trước đây sao? Đường Lý Dục, không có đâu! Anh cố gắng đi cho mau!

Đồng quần áo trong tay Thẩm Anh Xuân rơi xuống đất, cô dùng chân đá tất cả túi quần áo về phía thùng rác, đá đi thật xa, càng xa càng tốt.

Tình yêu không còn, cần những thứ này làm gì nữa? Không nhìn thấy thì sẽ không buồn! Người đi đường tới tập dừng lại nhìn đôi nam nữ.

Quần áo hàng hiệu đang lẫn lộn bên thùng rác, bám đầy bụi đất. Một chiếc quần từ trong túi rơi ra, tiếp đó là một chiếc T-shirt màu vàng, chúng

bị một người trong lúc bất cẩn đã giẫm lên. Người quét dọn là một phụ nữ trung niên, bà ta khom người xuống nhặt lên rồi chạy theo gọi Thẩm Anh Xuân: “Này cô, đồ của cô!”

Thẩm Anh Xuân nói lớn không cần nhìn lại: “Tặng cho bà đấy!”

Giọng nói không suy giảm, Thẩm Anh Xuân đã biến mất trong dòng người. Người phụ nữ ấy lại vội vàng chạy về phía Đường Lý Dục, nhét quần áo vào trong tay anh.

“Chàng trai, cô kia thật tốt, chia tay thì tiếc quá, mau chạy đuổi theo đi.” Nói xong, bà vòng lên phía trước đẩy anh một cái, nhưng bước chân của Đường Lý Dục vẫn bước đi theo quán tính.

Bóng dáng của Thẩm Anh Xuân đã biến mất không để lại dấu vết!

Bao nhiêu người thế này, anh biết tìm cô ở đâu?

Phía trên đầu, một chiếc lá rơi xuống ngay trước mặt, xoay tròn, bay bay.

Đôi mắt của Đường Lý Dục đang nhìn chăm chăm về hướng Thẩm Anh Xuân đã biến mất...

“Nếu như, không có cô ấy trên thế giới này, thì có phải sẽ chỉ còn lại mình cô đơn lạc lõng?”

“Nếu như cái thế giới này chỉ còn lại mình cô đơn, thì mình sẽ đi đâu?”

Đường Lý Dục đứng đó chờ đợi.

Tiếng gió nhẹ bên tai, còn anh, như vừa gặp một cơn ác mộng trong giây lát. Tiếng là xào xạc sao giống như sự hỗn loạn trong lòng anh, đau thành một đợt.

Cãi nhau xong, Thẩm Anh Xuân trở về ký túc xá, tâm trạng rất tốt, lời nói đang âm ỉ trong tim cuối cùng cũng được nói ra. Tình yêu đã mất nhưng vẫn còn tình bạn, Từ Di hoan hô nhảy nhót vui mừng. Cuối cùng Thẩm Anh Xuân lại có thời gian ở bên cô như hình với bóng. Từ một thân phận là một cái bóng đèn, giờ cô đã chuyển thành nhân viên chính thức.

Ngày đầu tiên.

Sau giờ học Từ Di và Thẩm Anh Xuân cùng nhau đi ăn. Đường nhiên là Thẩm Anh Xuân trả tiền. Từ Di vừa ăn, vừa oán trách, vì số lần Thẩm Anh Xuân và Đường Lý Dục cãi nhau quá ít, một năm mới có một lần, khiến số lần cô được ăn ngon ít biết bao nhiêu, thật có lỗi với cái dạ dày!

Từ Di chẳng quan tâm gì đến đôi mắt của Thẩm Anh Xuân. Cô bù nhìn, hóa ra cảm giác thất tình lại thật tuyệt.

Cô ta vừa ăn vừa lắc cánh tay của Thẩm Anh Xuân nói: “Rời bỏ anh ta, về sống với em.”

Thẩm Anh Xuân cười đến nỗi sắp phun cả cơm ra ngoài.

“Sống với em? Chị trả tiền? Em được đấy!” Đồ xấu xa.

Ngày thứ hai.

Thẩm Anh Xuân và Từ Di nổi hứng đi Bách hóa Dương Quang. Mỗi người mua một bộ quần áo. Từ Di vừa thử trang phục, vừa tự nhủ có tiền thích thật, ai đó hãy nhanh chóng chuyển nhượng Jonh ở Mỹ cho cô đi. Cô có vẻ ghen tỵ, tình nguyện được đi tìm John.

“John thích phụ nữ có bộ ngực lớn. Ngực em đâu có to?”

“Em có thể có bộ ngực lớn như thế!”

“Em còn phải chuẩn bị sinh cho anh ta một đứa con, anh ta thích trẻ con.”

“Đó không phải là ngôi nhà hạnh phúc, mà là trẻ con đầy nhà.”

“Sinh thì sinh, anh ta có thể nuôi, thì em có thể sinh.”

“Được! Bây giờ chị sẽ gọi điện cho anh ta, nói với anh ta đưa em sang Mỹ.”

“Ha ha ha... Chị mà không gọi, Thẩm Anh Xuân, em sẽ ghét chị.”

Ngày thứ ba.

Thẩm Anh Xuân và Từ Di đến nhà sách, mua rất nhiều tiểu thuyết tình yêu, đĩa phim, trong đó có Titanic, Sắc giới, toàn phim bom tấn quốc tế, không thể không xem. Trong những bộ phim ấy có khá nhiều cảnh trần trụi. Mỗi khi xem đến những cảnh này, Từ Di không nhắm mắt thì cũng đỏ hết mặt lên. Nhìn trộm sang Thẩm Anh Xuân, nét mặt cô vẫn không thay đổi, say sưa hứng thú. Đúng là người đã “từng trải”, thái độ quả có khác.

“Này, yêu và làm tình có giống nhau không?” Từ Di xem đến cảnh nóng, áp vào tai của Thẩm Anh Xuân nói nhỏ.

“Trẻ con không nên!”

“Đừng nghĩ rằng em không biết...”

“Vậy thì em nói cho chị biết, yêu thì cứ yêu, vì sao lại phải làm?”

Ha ha ha...

Ngày thứ tư.

Thẩm Anh Xuân hỏi Từ Di hôm nay sẽ đi đâu.

“Đi đâu ư? Chỉ cần có tiền, sẽ có nhiều nơi để đi mà. Chị sợ lãng phí tiền của chị à? Em nói cho chị biết, khi chị tiêu tiền vì ông xã của chị, mặt không biến sắc, tim không nhảy nhót, quần áo có đắt tiền mất cũng dám mua, chưa nói đến em là bạn tốt của chị, vừa mới tiêu có hai tệ đã xót ruột rồi.”

Nhưng người ta... Câu nói còn lại mắc kẹt trong cổ họng, vì mặt của Thẩm Anh Xuân đã nổi lên một đám mây đen. Hóa ra là điều gì đáng nói thì hãy nói, không đáng nói thì không nên nói. Vào những lúc như vậy, hai từ “ông xã” không bao giờ được nhắc tới!

“Được, vì không muốn bị chị ghét, em sẽ im miệng, làm người câm.”

Ngày thứ năm.

Ngày thứ sáu.

Ngày thứ bảy.

Thẩm Anh Xuân nằm bất động trên giường, không có ý muốn dậy. Từ Di nói họ vẫn chưa đi biển. Mới có bảy ngày chị đã không còn muốn chơi với em nữa rồi, chán chết đi được.

“Được, được được! Chơi với em! Chơi với em mãi mãi, được chứ.”

Giọng nói pha chút ngao ngán.

Từ Di thở dài một tiếng. Tình yêu là một thứ gây sát thương không nhẹ, nhưng con người luôn tình nguyện để mình bị thương.

Hôm đó là chủ nhật, bãi biển rất đông người, trăm mối chẳng chịt, vàng rực rỡ. Ánh sáng mặt trời từ trên đầu dội xuống những đường nét tinh tế rõ ràng mang theo hơi lạnh. Gió biển nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài trước trán và chiếc váy màu trắng của Thẩm Anh Xuân.

Xa xa, vài chiếc thuyền cứ đi đi lại lại, phát ra những tiếng còi hơi khàn khàn. Những con mòng biển đang mổ thức ăn, không ngừng bay lên rồi lại sà xuống. Có bọn trẻ đang chơi trò vợ chồng trên bãi biển, vang vọng lại tiếng cười đầy vui sướng. Nhảy sóng, bơi, nô đùa mệt rồi, Từ Di nằm xoài trên bãi cát tắm nắng.

“Anh Xuân.” Từ Di muốn gọi cô nhìn một con cá con vừa bị sóng cuốn vào, chông trong vũng cát trông thật đáng thương. Đợi mãi, Thẩm Anh Xuân cũng chẳng thèm bắt lời, cô quay đầu nhìn đi. Thẩm Anh Xuân không nói một lời, lặng lẽ nhìn mặt biển phía trước, ngẩn ngơ. Làm sao cô có thể nghe thấy được tiếng gọi của Từ Di được?

Cô ấy, nhớ anh ta rồi sao?

“Này!” Từ Di lại gọi to một lần nữa.

Thẩm Anh Xuân giật mình, ngơ ngác quay đầu lại.

“Em biết, em chỉ thay thế được mấy hôm rồi sẽ phải quay lại thời đại của bóng đèn thôi. Sớm biết như vậy, bây giờ em sẽ gọi điện cho anh ta.” Nói xong, cô liền rút điện thoại ra.

Mới bắt đầu bấm số, Thẩm Anh Xuân đã kéo tay Từ Di.

“Rõ ràng là nhớ người ta...”

“Đáng ghét, chị có nói là chị nhớ anh ta không?”

“Đúng đúng! Là chị không nhớ anh ta, là em nhớ anh ta, được chưa?”

“Không cho em nhớ.” Thẩm Anh Xuân gõ vào thái dương của Từ Di.

“Được, em không nhớ, để lại cho một mình chị nhớ, không khéo, ông xã của chị cũng đang nhớ chị như vậy. Em sẽ ngồi xem xem bọn chị ai làm lành trước.”

“Chắc chắn không phải là chị!”

“Vậy thì là anh ta!”

“Ha ha...”

Lúc này, Thẩm Anh Xuân mới biết, hóa ra chẳng qua cô chỉ muốn hờn dỗi với anh một lần, mà hờn dỗi cũng là một phương thức bày tỏ tình yêu. Vậy còn Đường Lý Dục, anh có hờn dỗi như cô không?

Tình yêu cũng cần phải có gió mưa. Tình yêu mà không có gió mưa, chỉ có ngọt ngào, thì làm sao biết được nó ngọt như thế nào chứ?

Giống như lúc này, nếu như không có bảy ngày xa nhau, nếu không phải chịu đựng trong bảy ngày, làm sao biết được bảy ngày ấy dài như thế nào? Làm sao biết được bảy ngày còn dài hơn bảy năm? Xa xôi như bảy thế kỷ?

Sau một tuần, Thẩm Anh Xuân quả thực đã đợi được Đường Lý Dục. Nhưng không phải anh ấy, mà là quần áo của anh ấy, những chiếc quần áo mà cô đã mua cho anh ngày hôm đó đều được gửi lại, không thiếu một chiếc.

Thẩm Anh Xuân và Từ Di vừa quay về ký túc đã thấy những bộ quần áo này để trên giường. Dương Như Tuyết thành thực báo cáo, có một người đàn ông mà cô không quen mang đến. Dương Như Tuyết cũng biết Đường Lý Dục, nhưng người mang quần áo thì cô lại không quen, đương nhiên là cô cũng không biết chuyện đằng sau hậu trường rồi.

Thẩm Anh Xuân nhìn đồng quần áo trên giường, im lặng một hồi. Cô lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại. Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa, một nam sinh bước vào, mọi người đều quen. Lý Vĩ Bằng, khoa Trung văn, dáng người không cao, mặt vuông hơi đen, thích làm thơ. Anh ta yêu thầm

Thẩm Anh Xuân đã bốn năm nay, phương châm của anh ta là: Không ngừng nhớ và không ngừng theo đuổi.

Việc anh ta đột ngột xông vào ký túc của con gái khiến mọi người kinh ngạc.

Khi mọi người còn đang chưa hiểu chuyện gì, Thẩm Anh Xuân bỗng cất tiếng cười: “Vĩ Bằng, đây là quà sinh nhật tớ tặng cho cậu, xin cậu hãy nhận cho.” Thẩm Anh Xuân mang túi quần áo đặt vào tay Vĩ Bằng.

“Sinh nhật? Đã qua rồi mà! Chỉ... chỉ mới tuần trước.”

“Năm sau vẫn chưa tới đúng không? Năm sau qua rồi còn năm sau nữa đúng không? Chỉ một lần mà cậu đã trải qua sinh nhật cả một đời rồi!”

Đúng, năm sau vẫn chưa đến, dù sao cũng có một lần.

Quá... cảm động! Lý Vĩ Bằng không biết đây là thực hay mình đang nằm mơ. Thẩm Anh Xuân trong mắt anh luôn lạnh lùng kiêu ngạo, cao quý, không tì vết. Cô không bao giờ nhìn kỹ người đàn ông đang theo đuổi cô lấy một lần, càng không bao giờ phải ân cần và lấy lòng họ. Thế mà lần này, cô đột nhiên mang những món quà đắt tiền để tặng anh... Thật không thể nào hiểu nổi!

Sau khi đuổi Lý Vĩ Bằng ra khỏi ký túc, Thẩm Anh Xuân cũng đi xuống lầu.

Cũng trong đêm đó, tại ký túc xá nữ của sinh viên mới phòng 302.

Những cô gái nằm trò chuyện rôm rả. Mọi người cứ tranh cãi xem là thầy Chu đẹp trai hay thầy Trần Sở Sinh đẹp trai! Hứa An Ly nằm trên giường nghĩ mông lung.

Bang! Một tiếng nổ lớn.

Không! Là âm thanh của tiếng đập cửa. Mọi người giật mình mặt mũi tái mét, nín thở. Lúc này, trưởng phòng Chu Lệ Diệp không một chút sợ hãi, xuống giường lớn tiếng hỏi: “Ai! Ở đâu chui ra cái loại người như mày chứ, vào đây! Đừng có kiêu trốn ngoài cửa làm con rùa rụt cổ!”

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đã đến! Chiếc cửa bị đập tung!

Hừ! Dù gan dạ, nhưng họ cũng căng thẳng đến nỗi tim sắp nhảy ra ngoài.

Tiểu Bạch bật mắt lại, co ro ở góc giường, lấy một chiếc chăn trùm lên người, toàn thân run lẩy bẩy. Hứa An Ly nín thở nhìn ra ngoài cửa! Mẹ ơi, từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến cảnh cơn đồ hung hãn thế này! Mọi người trong ký túc mặt nhợt nhạt, miệng há hốc, gương to đôi mắt đầy sợ hãi, thi nhau nhìn ra cửa.

Đâu phải là gã đàn ông, là mặt mũi tằm tối? Đâu phải là bọn cơn đồ hung hãn? Là một cô gái xinh đẹp đứng ở cửa, nhìn Chu Lệ Diệp một cách giận dữ. Chu Lệ Diệp không quen cô gái này.

“Cô là...”

“Gọi Hứa An Ly của mấy người ra đây!”

Cô gái lớn tiếng nói, giống như động đất, tiếng gầm rung chuyển cả mặt đất. Tất cả mọi người trong tòa lầu này đều nghe thấy. Tất cả mọi ánh mắt đang nhìn cô gái giờ chuyển về phía Hứa An Ly. Hứa An Ly gọi một tiếng “chị Thắm” mà sợ hãi như sắp đến ngày tận thế. Cô từ trên giường bước xuống, nhưng đứng sát giường không nhúc nhích. Ngay từ đầu, cô đã bị Thắm Anh Xuân dọa cho sợ hãi như mình đã làm một việc gì mang tội ác tày trời.

“Cô ra đây cho tôi, không hiểu tiếng Trung à?”

“Chuyện gì thế? Có gì từ từ nói.” Chu Lệ Diệp không thích cái dáng vẻ công khai khiêu khích của Thẩm Anh Xuân. Đạo nghĩa không cho phép chùn bước, cô liền xông tới đẩy Hứa An Ly ra phía sau mình.

“Câm mồm, đừng có quan tâm quá nhiều vào chuyện của người khác!” Mặt Thẩm Anh Xuân giống như cơn sóng lớn cấp mười đang nổi lên, dễ dàng nhấn chìm mọi thứ. Hứa An Ly vẫn đứng sau giữ chặt lấy Chu Lệ Diệp. Hứa An Ly chỉ có từ bị động cố gắng giành lại chủ động, đưa ra một lời mời thân thiện, có chuyện có thể ra ngoài nói, cô không muốn mọi người trong ký túc phải chịu rủi ro. Thẩm Anh Xuân nhìn chăm chăm Hứa An Ly, trong đôi mắt bốc lên ngọn lửa dữ dội.

“Nói đi! Với loại người như cô, tôi có gì để nói, đừng có giả bộ đáng thương và oan ức mà sau lưng thì việc gì cũng dám làm như vậy! Đừng nghĩ rằng tôi không biết! Muốn để người khác không biết trừ khi cô đừng có làm.”

“Chị Thẩm.”

“Đừng có gọi tôi là chị Thẩm, chị Thẩm không phải cái tên để cô tùy tiện gọi.”

Mọi người trong ký túc đều không hiểu rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cho cô gái này đến phòng họ la lối om sòm? Họ chỉ thấy cô ta đang ức hiếp người quá đáng!

“Này, xin chị lập tức biến khỏi đây ngay!” Chu Lệ Diệp nói lớn. Nhưng Thẩm Anh Xuân không thèm quan tâm đến lời cảnh báo của cô.

“Đến lúc này rồi mà cô vẫn còn giả bộ thuần khiết. Ổn Chúa, tôi luôn cho rằng cô là thiên sứ, nhưng không ngờ trong lòng cô lại cay độc đến vậy. Tôi nói cho cô biết, anh ta là của cô, như vậy, cô có thể yêu anh ta một cách quang minh chính đại, ở bên anh ta không cần phải lén lút hẹn hò, sợ tôi bắt gặp!”

Hóa ra...

Thẩm Anh Xuân lớn tiếng khiến cho những người ở phòng bên cạnh cũng lén lút mở cửa xem.

“Em không hiểu chị nói gì?”

“Cô không hiểu? Được, vậy thì giờ tôi sẽ nói cho cô biết!” Một cách nhanh chóng, Thẩm Anh Xuân đưa tay nắm lấy cằm của Hứa An Ly, tiếp đến là một cái bạt tai nhanh như tia chớp.

Bốp!

Âm thanh đủ lớn để có thể làm rung chuyển cả tòa nhà. Tất cả mọi người đều kinh hoàng, mồm há hốc ồ lên một tiếng kinh ngạc. Họ chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp mà lại hành xử như vậy.

“Đánh người! Đánh nhau rồi!” Có người đi trên hành lang hét lên.

Sau tiếng tát, Thẩm Anh Xuân kéo Hứa An Ly lại, nhìn mọi người hù dọa: “Các người thấy rồi đấy, đây là số phận của kẻ thứ ba! Kẻ thứ ba!” Nói xong, kìm nén đến đỉnh điểm, cô ta đẩy mạnh khiến Hứa An Ly va vào tường đến bang một tiếng rồi bật trở lại, va vào người Chu Lệ Diệp.

Mọi người trong ký túc đều bị bất ngờ, những người đứng ở hành lang ai nấy đều tròn mắt ngạc nhiên. Đợi cho họ lấy lại bình tĩnh sau một hồi kinh ngạc, Thẩm Anh Xuân đã bỏ đi.

Bóng đêm đã được trả lại sự yên tĩnh vốn có của nó.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Em Nợ Anh Một Nụ Hôn

Mười mấy phút sau, Hứa An Ly cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi mở mắt, người vẫn nép vào lòng Tần Ca. Tại sao mỗi lần bản thân đau khổ, cần có sự an ủi thì anh ấy đều ở bên cô? Tại sao mỗi một lần bản thân cô xui xẻo thì đều có anh ấy vỗ về? Tại sao đều là anh ấy...

Buổi tối hôm nay, có thể hình dung là vui buồn lẫn lộn. Khác với Hứa An Ly chỉ toàn đau khổ và xui xẻo, Lý Vĩ Bằng lại vui mừng hơn hở! Trở về ký túc xá, anh ta lập tức tuyên bố với tất cả anh em trong phòng rằng Thẩm Anh Xuân yêu anh ta, và chỉ cần cố gắng hết sức, tận tâm tận lực, anh ta chắc chắn sẽ giành được trái tim nàng. Đám anh em trong ký túc xá không hiểu Lý Vĩ Bằng đang nói luyên thuyên điều gì, không biết đầu óc anh ta có vấn đề gì không.

Các người không tin phải không, vậy ta sẽ lấy vật chứng ra cho các người xem. Lý Vĩ Bằng lôi từ trong túi xách ra những bộ quần áo hàng hiệu, chủ yếu là hàng CK, có cả áo phông, áo khoác, quần bò, áo sơ mi. Ai cũng biết là chỉ có những kẻ nhiều tiền lắm của mới có thể mua được những bộ quần áo hàng hiệu quốc tế đắt tiền này. Mọi người lúc này đều mắt tròn mắt dẹt! Lý Vĩ Bằng đứng trước mặt anh em trong phòng, thử từng bộ quần áo lên người. Chiếc áo phông màu vàng nhạt rất phù hợp với những chàng trai có nước da trắng, còn Lý Vĩ Bằng thì lại hơi ngăm đen cho nên mặc chiếc áo đó vào chỉ khiến anh ta thêm đen hơn, không khác gì là dân châu Phi cả. Người anh ta thì gầy mà cái áo thì lại quá rộng.

Tiếp đến là quần bò. Mọi người ôm bụng cười ngặt nghẽo. Rõ ràng đó là một chiếc quần, nhưng khi anh ta mặc vào, nhìn nó như một chiếc váy

rộng, quần váy thì đúng hơn.

“Mọi người xem, vợ của mình, ngay cả số đo của chồng mà cô ấy cũng không biết.” Anh ta tự mình giải thích với mọi người.

“Hả? Vợ của anh á? Cần thận đấy, chồng cô ta là cái anh gì họ Đường đó mà, anh ta mà nghe thấy thì anh chết chắc.”

“Anh ta đã sớm bị đá đít rồi.”

Mọi người càng cười lớn hơn. Sắc mặt và tâm trạng của Lý Vĩ Bằng vẫn không chút thay đổi.

“Nếu quy ra lỗi lầm, thì chỉ có thể là do cô ấy đã nhìn lầm người, chứ không thể trách cô ấy được.”

Không cam tâm, anh ta lại thử tiếp cái áo khoác. Lần này, mọi người được trợn cười vỡ cả bụng. Cái áo khoác đó đối với Lý Vĩ Bằng mà nói thì chẳng khác gì một cái chăn quấn ngoài đứa trẻ sơ sinh, nhìn đến hài hước.

“Tuy là các số đo không đúng, nhưng trái tim cô ấy yêu tôi, cô ấy quá có con mắt nhìn người. Cuối cùng thì tôi cũng đã chinh phục được nữ thần, giờ chỉ còn phải chinh phục thế giới nữa là xong. Sao tôi phải so đo việc mấy bộ quần áo này lớn hay bé chứ?” Lý Vĩ Bằng mặc bộ quần áo rộng thùng thình lượn đi lượn lại trong phòng. Bộ mặt anh ta rất đổi tự hào, giống như kiểu ta đây không phải đang đi trong phòng mà đang bước những bước đi trên sàn biểu diễn thời trang quốc tế vậy.

Lý Vĩ Bằng vừa bước đi, vừa lớn tiếng đọc mấy câu thơ tự sáng tác: “Tình yêu ơi, tình yêu là gì? Phải chăng tình yêu vô tình, nhưng nếu ta cứ yêu, thì rồi vô tình sẽ thành hữu tình. Nếu như ta không mạnh dạn mà theo đuổi, thì ta mãi mãi không thể trở thành một đấng trượng phu, mãi mãi không thể có được tình yêu chân thành của nữ thần tình ái. Ta sẽ mãi mãi

chỉ là người đàn ông vô dụng không thể là anh hùng, lịch sử sẽ lãng quên và tên ta sẽ không có trên danh sách hào hùng.”

Lý Vĩ Bằng càng nói càng kích động, tau chân không ngừng khua khoảng loạn xạ.

“Các anh em huynh đệ, vì hạnh phúc của ta, ta sẽ nhanh chóng có tên trong danh sách những người giàu có nhất thế giới. Khi đó, nếu huynh đệ cần ta giúp điều gì ta sẽ hết lòng hết sức giúp anh em, bốn năm học với nhau ta coi anh em tình sâu nghĩa nặng.”

“Ha ha ha!” Cả phòng phá lên cười.

“Nếu vợ anh ly dị anh thì sao?” Một đồng chí nằm trên giường đột ngột phát ngôn ra câu nói cắt đứt bầu không khí đang hưng phấn trong phòng.

“Cô ấy... Cô ấy có thể sao? Cô ấy có thể từ bỏ một người như tôi sao?”

“Anh không phải đang trong mộng đấy chứ?”

“Không cần ăn nho mà cũng chua ngoa thế, rộng lượng hơn một chút có tốt hơn không?”

Đêm nay, Lý Vĩ Bằng vui sướng đến độ không ngủ được.

Sang đến ngày thứ hai, Lý Vĩ Bằng mặc bộ quần áo hàng hiệu lên lớp. Anh ta không sợ ánh mắt người khác chê cười, chỉ sợ người khác không nhìn ra được đồ anh ta mặc trên người toàn là hàng hiệu, sợ người ta nhìn ra rồi nhưng không hỏi anh ta đây là hiệu gì, ai tặng anh ta. Nếu có người hỏi như vậy, anh ta có thể ngẩng cao đầu mà trả lời rằng đây toàn là đồ mà vợ anh ta mua cho.

“Vợ anh?”

“Sao lại có người thiếu hiểu biết thế nhỉ? Vợ của tôi mà anh cũng không biết sao? Chính là Thẩm Anh Xuân đó.”

“Hả? là thật hay giả đấy?”

“Tôi dối anh chắc! Vợ sao có thể tùy tiện mà nhận được? Anh nói vợ anh là một cô giáo, vợ anh là một cô nào đó trong lớp, liệu anh có dám chịu trách nhiệm trước pháp luật về điều đó không, hiểu chưa hả?”

Thẩm Anh Xuân là vợ của Lý Vĩ Bằng. “Ha ha...” Mọi người lại cười phá lên.

Má bên trái của Hứa An Ly sưng đỏ lên và hằn rõ năm vết ngón tay. Chu Lệ Diệp không kiềm chế nổi cơn giận, muốn làm cho ra nhẽ vụ này. Mặc dù mọi người đều đặt ra nghi vấn cho miếng băng gạc trên má Hứa An Ly, nhưng không ai lên tiếng. Một ngày nay, dù là trên lớp, hay ở nhà ăn, Chu Lệ Diệp đều bên cạnh Hứa An Ly. Cô tuyên bố với tất cả mọi người trong ký túc xá rằng: Nếu như có ai đó cả gan dám đối xử với Hứa An Ly như thế nữa thì sẽ biết tay cô! Cô sẽ không để cho những kẻ bạo lực như thế được yên! Thế giới này phải có chính nghĩa! Chúng ta quyết đấu tranh đến cùng để loại bỏ những phần tử bạo lực! Tuyên bố của Chu Lệ Diệp như một phát ngôn cho chính nghĩa, được in ra và dán ở khắp nơi trong trường.

Đối với việc này, Hứa An Ly tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy vô cùng cảm kích. Cô sẽ không thờ ơ với mọi người như trước kia nữa, và nếu như không muốn nói gì thì cô cũng sẽ yên lặng lắng nghe mọi người nói. Lắng nghe cũng là một cách để chia sẻ.

Sợ thứ gì thì sẽ gặp phải thứ ấy. Trong lúc này, cô không muốn gặp gỡ bất kỳ ai quen biết, vậy mà cô lại đụng độ với Tần Ca. Nhìn thấy cô, Tần Ca chỉ vào miếng băng gạc trên má...

Đó là vào buổi trưa, khi họ đang trên đường từ nhà ăn về ký túc xá. Chu Lệ Diệp định ngăn Tần Ca lại, nhưng nghĩ anh ta cũng không có ác ý gì nên Hứa An Ly đành nói dối anh ta tối qua trong nhà tắm không cẩn thận bị ngã va vào cửa. Tần Ca không nói gì, kéo tay Hứa An Ly đi. Dưới bóng mát của hàng cây, Tần Ca nhẹ nhàng cẩn thận gỡ miếng băng gạc ra, anh ngạc nhiên khi thấy vết bầm tím trên má của Hứa An Ly. Đây chắc chắn không phải dấu vết bị thương do đập vào cánh cửa, đây là dấu vết của năm ngón tay...

“Nói cho anh biết, có phải do cô ta không?” Tần Ca nói rít qua kẽ răng từng từ từng chữ.

Hứa An Ly đưa tay che má, rụt rè nhìn Tần Ca. Sự việc đáng xấu hổ đó, cô không muốn để cho anh biết. Cô định xoay người bỏ đi, hơn nữa việc của cô, chẳng có liên quan gì đến anh cả. Nhưng cô vừa bước đi một bước thì đã bị anh kéo lại.

Hứa An Ly mím chặt môi, mặt hơi chếch về hướng khác để lẩn tránh ánh mắt của Tần Ca. Mặc dù bên ngoài đang cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng cô đang có phần hoảng loạn. Đối với Hứa An Ly mà nói thì bị bạn gái của người ta đánh ngay giữa thanh thiên bạch nhật, là nỗi tủi hổ không bao giờ quên được. Cho dù cô có thuần khiết đến thế nào, thì cái tát đó cũng đủ khiến hình ảnh của cô trong mắt mọi người xấu đi.

“Buông em ra!” Hứa An Ly đột nhiên hét lên.

“Em có phải con ngốc không vậy, rõ ràng biết đó là bạn gái của người ta...” Bởi vì thương cô, cho nên anh mới lớn tiếng nói cô như vậy.

“Vâng, em đúng là ngốc, em bằng lòng để bị đánh, bị người ta chê cười! Anh vừa lòng chưa?” Hứa An Ly phản ứng quyết liệt.

“An Ly!”

“Đừng gọi tên em, để cho em yên, em không muốn nhìn thấy anh nữa!” Hứa An Ly giật mạnh tay ra khỏi tay Tần Ca. Vừa thoát ra được, cô vội chạy một mạch về phía trước, sao lại xui xẻo đến vậy, rõ ràng là mình... Vậy mà bị coi là kẻ thứ ba, bị mọi người khinh miệt, bị trách móc, giờ cũng bị Tần Ca bắt nạt luôn. Trong lòng cảm thấy vô cùng ảm ức, muốn nói mà chẳng biết nói sao. Tần Ca đuổi theo Hứa An Ly, anh muốn nói lời xin lỗi, anh không có ý muốn chọc tức cô...

“Anh đếm từ một đến ba, nếu em còn tiếp tục như thế, thì anh sẽ...” Tần Ca nhìn chăm chăm vào mặt Hứa An Ly. Không, thực ra là anh đang muốn xem biểu hiện của Hứa An Ly thế nào. Anh từng bước tiến lại gần phía cô, còn cô thì lùi từng bước một. Cuối cùng, anh nắm lấy vai và giữ cô lại. Đôi mắt anh nhìn cô trù mến: “Sao lại phải tránh anh, anh khiến em thấy sợ hãi sao?”

“Không phải, chỉ là em ghét mỗi khi có việc anh lại quan tâm em như thế.”

Tần Ca ngạc nhiên đến nỗi ngừng thở, cô ấy ghét anh...

“Nhưng anh quan tâm em là sai sao?”

“Không sai, nhưng em không cần điều đó.” Hứa An Ly dùng hết dũng khí để nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình. Tay của anh vẫn nắm chặt lấy vai cô, khiến người cô không thể cử động được, cô chỉ biết nhìn Tần Ca.

“An Ly... Anh xin lỗi, anh không muốn em ghét anh như thế.” Anh nói một cách nhẹ nhàng, tựa hồ như chỉ có cô mới có thể nghe thấy được. Không lời nào có thể biểu đạt hết được những tình cảm của Tần Ca, anh có thể hiểu được suy nghĩ, tình cảm của Hứa An Ly, sâu sắc đến nỗi dù cô đau khổ hay có điều khó nói anh cũng biết. Lúc này, anh hoàn toàn tin rằng, anh rất hiểu cô, hiểu nỗi lòng, suy nghĩ, tình cảm của cô. Ánh mặt trời len lỏi qua các kẽ lá, Tần Ca và Hứa An Ly tách nhau ra. Buổi trưa tĩnh lặng,

không gian rộng lớn, chỉ có cô và anh. Hứa An Ly có phần hoảng sợ, Tần Ca nhìn cô với ánh mắt dịu dàng để trái tim cô bớt sợ hãi. Anh vỗ nhẹ lên vai cô và hỏi: “Em còn đau không?”

Nếu như đau đớn chỉ là về mặt thân thể chứ không phải về mặt tâm hồn, thì sao có thể gọi là đau được? Thế nhưng người hỏi Hứa An Ly câu hỏi này không phải là... anh ta! Cho nên, bất cứ sự an ủi nào của Tần Ca cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ làm trầm trọng thêm vấn đề.

Trái tim Hứa An Ly bỗng chốc nhức nhối! Không đau! Đã nói là không được phép đau! Nhưng nước mắt của cô trong phút chốc bỗng như vòi nước được mở van, cứ thế tuôn chảy. Cứ như sự gặp gỡ của cô và anh là để anh nhìn thấy cô khóc! Khóc nhiều tới mức toàn thân mềm nhũn, nước mắt làm ướt cả một vùng đất bên dưới. Tần Ca cẩn thận đưa tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt cô. Hứa An Ly từ từ nhắm mắt lại. Nước mắt càng lau càng nhiều, làm ướt đầm những ngón tay của anh, cả một vùng lạnh giá.

Con người Hứa An Ly trở nên trống rỗng và hư vô, như thể đã bị lấy mất đi linh hồn. Mười mấy phút sau, Hứa An Ly cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi mở mắt, người vẫn nép vào lòng Tần Ca. Tại sao mỗi lần bản thân đau khổ, cần có sự an ủi thì anh ấy đều ở bên cô? Tại sao mỗi một lần bản thân cô xui xẻo thì đều có anh ấy vỗ về? Tại sao đều là anh ấy...

“Anh cái gì cũng biết. Tại sao còn cần đối tốt với em như thế này?” Trầm tư rất lâu, Hứa An Ly nhẹ nhàng hỏi.

“Anh cũng không biết là tại sao, chỉ muốn tốt với em một chút, tốt thêm một chút nữa.”

“Anh cũng biết, em ghét anh...” Tần Ca nhẹ nhàng nhìn Hứa An Ly. Đúng, anh biết, nhưng hành động của con người có lúc kỳ quặc tới mức

đến bản thân cũng không thể nắm rõ. Nếu có thể nắm rõ được, thì sẽ chẳng có chuyện buồn vui ly hợp, yêu hận giữa những con người với nhau cả.

“Nếu cả đời em lúc nào cũng ghét anh, anh cũng không bao giờ trách. Chỉ cần em cho anh cơ hội được ghét như thế này, anh cũng thấy thỏa mãn lắm rồi.” Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa xoa lên vai cô, cảm giác giống như sự tiếc nuối vô hạn. Hứa An Ly nghe xong cũng nghẹn ngào không nói lên lời. Sau một lúc rất lâu rất lâu, cô ngẩng đầu lên, dùng mu bàn tay vội lau nước mắt.

“Vô dụng thôi.”

“Em...”

“Em sẽ không cảm ơn vì anh tốt với em.”

“Thử thôi cũng không được sao?”

“Sao?” Hứa An Ly ngây ra.

Tần Ca nhẹ nhàng đưa một ngón tay lên để chặn lại ánh mắt của Hứa An Ly, tiếp tục nói: “Cho dù em đối xử với anh như thế nào, anh cũng không hối hận về sự lựa chọn và kiên trì của mình.”

Hừ! Hứa An Ly cười một tiếng lạnh lùng. Kiên trì. Con người đó đã từng kiên trì theo cô được ba năm, sau đó thì sao? Con người đó không chỉ một lần nói với cô: An Ly, em phải kiên trì. Chỉ có kiên trì, anh mới có dũng khí và quyết tâm. Thế nhưng bây giờ thì sao? Sự kiên trì của con người đó đâu? Đàn ông đều sẽ nói như thế, phụ nữ thực sự sẽ làm theo những lời nói đó, nhưng xem ra kẻ ngốc vẫn là mình. Hiện thực chẳng phải đã đưa cho mình câu trả lời thật nhất rồi sao? Là ai đang kiên trì đây?

“Nhưng em sẽ hối hận!” Sau một lúc lâu, Hứa An Ly giãy ra khỏi lòng của Tần Ca, cô nói thật to với anh!

“Đàn ông không giống nhau.”

“Thế anh nói cho em biết, rút cuộc anh có thể kiên trì được bao lâu? Một năm, hai năm, ba năm, hay là mười năm?”

“Em muốn anh kiên trì bao lâu, anh sẽ kiên trì bấy lâu.”

“Cả đời? Anh có bằng lòng không?” Hứa An Ly nói một cách bức bối.

“Anh bằng lòng!” Tần Ca nói một cách kiên định.

“Được, vậy thì anh cứ kiên trì đi.” Hứa An Ly ra sức vùng ra khỏi Tần Ca.

Tần Ca ôm chặt lấy Hứa An Ly vào lòng, dịu dàng nhìn chăm chăm Hứa An Ly.

“Em... trả lời anh, là... thật đúng không?” Một lúc lâu, Tần Ca ngập ngừng hỏi.

Không! Không phải thật, cô nói nói vậy chỉ là nói cho đỡ tức!

“Nói lại một lần nữa!”

Cả đời! Anh bằng lòng, tôi Hứa An Ly này cũng không bằng lòng. Một mực đòi giã ra khỏi lòng anh, một mực muốn chạy đi.

“Đừng đi, để anh ôm em như thế này, sưởi ấm cho em. Nếu như thế này, có thể làm nhẹ đi nỗi đau trong lòng em, anh bằng lòng, mãi mãi được ôm em như thế này. Làm sự bù đắp mà mãi mãi chẳng được em thừa nhận, em tin không?”

Hứa An Ly lại một lần nữa sững sờ! Trái tim cô cuộn lại. Anh càng như thế, cô càng đau đớn... Từ từ nhắm mắt lại, nước mắt đã khô lại chực

trào ra. Nếu có thể, Tần Ca, em bằng lòng làm anh vui. Thế nhưng em có thể đem lại cho em niềm vui sao?

“Anh sẽ hối hận.”

“Tại sao?” Ánh mắt Tần Ca không lúc nào rời khỏi đôi mắt đắm lệ của Hứa An Ly, ánh mắt không màng tất cả. Hứa An Ly cắn chặt môi, từ từ mở mắt, vẫn nép trong lòng Tần Ca, như đang nép vào chiếc gối ở góc giường, đáng vẻ hết sức mệt mỏi.

Lòng rối như tơ vò, cô nhìn sang anh: “Cho dù anh có làm gì, anh cũng không phải là anh ấy!”

Nói hết câu này, Hứa An Ly tưởng rằng, Tần Ca sẽ rất đau khổ, nhưng anh lại vui vẻ đáp rằng: “Anh biết!”

Thời gian từ từ trôi đi. Trong vườn trường, dưới những tán cây xanh, tiếng lá cây xào xạc trong không gian yên tĩnh, Tần Ca cúi đầu xuống, nhẹ nhàng ghì chặt môi Hứa An Ly, dùng đôi môi nồng cháy sưởi ấm đôi môi lạnh giá của cô. Khi hôn cô, anh nhẹ nhàng hỏi: “Bé yêu, anh muốn mang lại cho em hạnh phúc, anh ta thì không thể mang lại cho em, anh hoàn toàn có thể. Nói cho anh biết, anh ta đã bao giờ hôn em như thế này chưa?”

Cơ thể của Hứa An Ly bỗng run lên trong lòng của Tần Ca. Muốn dứt khỏi đôi môi anh, thế nhưng lại bị anh cắn chặt, cảm giác toàn bộ lưỡi của mình bị anh cuốn hết thả, đến thở cô cũng không thở được. Cứ như thế, cô trong trạng thái lạng đờ, được anh ôm chặt vào lòng, hôn một cách nhút nhát và vụng về. Cảm giác ngọt ngào được mang tới lại làm trái tim cô đau như muốn vỡ òa.

Trời xanh mây trắng. Thời gian trở nên dài hơn. Anh và cô ôm chặt lấy nhau, rất chặt. Không có tình yêu, nhưng có thể có nụ hôn. Đúng ra, nụ hôn dài như thế này là để tặng cho người mình yêu nhất, thế nhưng... Nụ hôn này liệu có tạo ra tình yêu không? Chính lúc Tần Ca đang chìm đắm

trong niềm vui của chiến thắng bước đầu, đôi môi Hứa An Ly chợt rời khỏi môi anh. Cô nói: “Coi như anh hôn em, em cũng sẽ không thích anh! Mà mãi mãi cũng sẽ không thích anh. Anh tin điều em nói là thật chứ?”

“Anh tin!” Tần Ca nói: “Cho nên, anh phải không ngừng hôn em, khi em già rồi, khi em và người đàn ông của em bên nhau, em sẽ nhớ đến lúc anh hôn em, em sẽ thấy hạnh phúc làm sao.”

Nói xong, anh lại một lần nữa không màng tất cả và hôn Hứa An Ly. Không! Là cắn chặt lấy môi cô.

“Cho dù em không yêu anh, mãi mãi không yêu anh, nhưng em nợ anh rất nhiều nụ hôn, em biết không? Sẽ có một ngày, em phải trả anh.”

“Lấy gì trả anh? Tiền à?”

“Không! Là hôn. Nợ một trả một trăm.”

“Xấu xa, nợ một trả một, coi như là lãi, anh cũng quá xấu bụng rồi đấy, còn cao hơn cả hàng có lợi nhuận cao, thật chẳng khác nào giết người.”

Hứa An Ly dùng tay đâm vào ngực Tần Ca. Lúc này, anh là Hoàng Thế Nhân, cô là Dương Bạch Lao.[1]

[1] Hai nhân vật chính trong một bộ phim cách mạng Bạch Mao Nữ của Trung Quốc. Hoàng Thế Nhân và Dương Bạch Lao là hai nhà oan gia. Hoàng Thế Nhân là địa chủ, Dương Bạch Lao là bần nông. Dương Bạch Lao nợ lương thực của Hoàng Thế Nhân. Hoàng Thế Nhân sau này muốn cướp con gái của Dương Bạch Lao là Hỷ Nhi, đã ra tay đánh chết Dương Bạch Lao.

“Đúng là muốn giết em!”

Cô nợ anh rất nhiều nợ hôn, lấy một trả một trăm. Cô trả nổi không? Nếu dùng nợ hôn để trả lại nợ hôn, anh và cô sẽ không còn gì ràng buộc nữa. Thế nhưng nợ hôn, cái thứ này giống như cỏ hoang, lửa càng cháy thì nó càng phát triển mạnh hơn! Diệt cỏ trừ rễ, có thể trừ được không?

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Em Hận Anh

Cô ấy là một người con gái dễ thỏa mãn, dễ vui, dễ buồn, và thuần khiết. Cô ấy như một nàng thiên sứ đáng yêu. Đáng tiếc là trái tim của Đường Lý Dục đã bị người con gái khác cướp đi mất rồi. Anh muốn rũ bỏ hình bóng cô trong trái tim, muốn xa rời hình bóng thiên sứ mà anh ta yêu quý ngày nào, để rồi nhận ra rằng, tất cả là vô ích...

Sự kiện Đường Lý Dục và Thẩm Anh Xuân chia tay nhau trở thành tin tức nóng hổi loan đi khắp trường

Những cô nàng phòng 302 trong ký túc xá cũng không bỏ qua cơ hội buôn dưa lê. Duy chỉ có Hứa An Ly là không có bất kỳ động tĩnh gì, còn trong lòng cô nghĩ gì thì không ai biết được. Đúng là ý trời, giờ đây Đường Lý Dục đang phải chịu sự trừng phạt của ông trời vì những gì mình gây ra. Anh ta nên biết điều đó, bao nhiêu ngọt ngào mà anh ta được hưởng thì giờ đây sẽ thay thế bằng bấy nhiêu đau khổ!

Hứa An Ly cũng không cảm thấy vui mừng vì điều đó. mấy ngày nay, đã có quá nhiều chuyện xảy ra khiến cho đầu óc cô lúc nào cũng không yên, cả đêm không ngủ được. Vì thế mà cơ thể cô cũng gầy đi phần nào. Từ sáng sớm tinh mơ, Hứa An Ly đã đi đến “Vũ Lâm Cốc” phía sau sân vận động. Sau khi tập thể dục xong, cô tìm một tảng đá ngồi nghỉ ngơi. Cô cúi đầu nhìn xuống cuốn sách đặt trên đầu gối của mình, bất chợt tự dừng đỏ mặt, giống như bị ai đó phát hiện ra bí mật của mình vậy. Cô vô tình đưa tay chạm lên môi... Thấy nóng ran.

Ngày hôm qua, cô đã trao nụ hôn đầu đời cho một người con trai khác, người mà trước đây cô chưa hề để ý đến. Cô không phải là một cô nữ sinh quá thanh tao thuần khiết, cũng chẳng phải quá sôi nổi, lả lướt đong đưa, nhưng cô chẳng những không cự tuyệt trước thái độ của anh mà lại còn hôn anh một cách say đắm nữa. Một nụ hôn nồng nhiệt, đắm thắm, nụ hôn đó như đem lại cho cô sự dịu êm đến lạ...

Con người thật cũng có lúc không thể nào lý giải nổi hành động của chính bản thân mình.

Nếu như hồi trung học, cô sẽ không thể nào chấp nhận nổi hành động đó của mình. Cả đời cô sẽ không tha thứ cho sự ngu ngốc đó. Nhưng giờ thì khác, cô cảm thấy chẳng có gì là xấu cả.

Người mình yêu thì không thể thân mật, còn người mình không yêu thì lại có thể thoải mái trao nụ hôn đầu đời. Hứa An Ly có nghĩ nát óc thì cũng không thể hiểu nổi tại sao cô lại có thể hành động điên cuồng đến như vậy? Tuy lúc đó cô đã khóc, đã đánh, đã mắng chửi để thoát ra khỏi vòng tay anh. Nhưng giờ nghĩ lại, cô cũng không hề thấy căm ghét nụ hôn của Tần Ca...

Cô cứ lang thang đi mà không biết đã đi bao lâu rồi, chỉ khi ngẩng đầu lên thì giật mình phát hiện ra mình đã đứng trước mặt Đường Lý Dục...

Anh ta... Sao lại là anh ta. Chắc anh ta chưa nhìn thấy bộ dạng thất thần của mình đấy chứ. Từ khi cô đổ vào trường đại học B, số lần hai người gặp mặt nhau quả thực là quá ít. Từ trước đến giờ, anh ta rất ít khi chủ động đến tìm cô, bởi vì bình thường anh ta còn phải ở bên cạnh bạn gái, làm gì có thời gian dành cho cô.

Hôm nay, anh ta đột nhiên đến tìm cô, chắc bởi vì Thẩm Anh Xuân đã đá đít anh ta rồi. vậy anh ta coi mình là cái gì đây? Vật thay thế? Hay chỉ như cái áo cũ đã mặc qua, hay là cái giẻ lau?

Hứa An Ly không nói lên được cảm xúc của mình khi đứng trước mặt dld.

Hận? Ham muốn? Hạnh phúc?...

“Là anh à?”

Hứa An Ly vẫn mở tròn mắt nhìn Đường Lý Dục mà không nói được lời nào. Nếu như là trước đây, cô sẽ vui mừng hơn hở khi bất ngờ gặp được anh ta, nhưng bây giờ thì cảm xúc đó đã không còn nữa. Cô thậm chí còn chả có cảm giác gì, và cũng chả biết nói gì.

Gió nhẹ thổi qua, lá cây rơi xào xạc, càng làm cho tâm trạng của cô thêm phần bất an. Giữa hai người giờ đây đã có một khoảng cách rõ ràng.

“Này! Chuột Mickey, chúng mình lâu lắm không gặp nhau rồi, em vẫn ổn chứ?”

Giọng nói của Đường Lý Dục có chút gì đó hơi gượng gạo, nhưng cái khí chất của người con trai đang tuổi thanh xuân thì vẫn còn đó. Lời nói như gió thoảng qua tai, Hứa An Ly chỉ coi anh ta là người xa lạ có chút quen quen.

Đúng vậy! Đúng là lâu rồi không gặp. Từ sau cái lần gặp nhau ở quán bia đó, bọn họ không còn gặp lại nhau lần nào nữa.

Đường Lý Dục rõ ràng cảm nhận được sự lạnh nhạt từ Hứa An Ly, cô dường như đã biến thành người con gái khác, một người xa lạ bí ẩn, người mà anh ta quen biết trước đây đã trở thành một cô gái khiến anh thấy tò mò và muốn khám phá.

Đường Lý Dục nghĩ trong lòng, thời gian quả là vị thầy thuốc tài ba vĩ đại, có thể khiến một cô gái quá bình thường nhìn là hiểu trở thành một

người khiến anh ta chẳng thể nào biết được suy nghĩ. Anh ta cảm thấy trong lòng có chút bối rối.

“Xin hãy gọi em là Hứa An Ly.” Hóa ra vẫn là một cô bé con, ngay cả cái giọng khi tức giận cũng chẳng có gì thay đổi. Vẫn cái giọng điệu như cũ. Trước đây cô để tóc ngắn, giờ tóc đã dài đến ngang vai, ra dáng thiếu nữ rồi chứ không còn là cô bé nhăng nhít ngày nào nữa. Cái thuật ngữ người lạ có chút quen đem đến cho Đường Lý Dục cái cảm giác xa cách không mong muốn.

“Hứa An Ly, chào em, anh là Đường Lý Dục.”

Đường Lý Dục định chọc cười Hứa An Ly. Nhưng anh cũng không ngờ rằng nói câu đó ra xong anh cũng không cười nổi, trái lại càng khiến cho không khí lúc đó thêm nhạt nhẽo. Đường Lý Dục muốn đưa tay ra vén mấy sợi tóc mái đang chằm xuống mắt của Hứa An Ly, nhưng khi thấy cô khẽ lắc đầu, anh đành rút tay lại.

Anh im lặng một hồi lâu. Cô cũng không có phản ứng gì.

Gặp nhau như thế này, thậm chí là khoảng cách quá gần với Đường Lý Dục như thế này, mặt đối mặt, chẳng phải là ao ước bao lần của Hứa An Ly này sao? Tại sao, khi những khát khao đã thành hiện thực, khi hai người có khoảng cách không gian riêng tư như thế này, cô lại bỗng nhiên câm khẩu, chỉ biết im lặng mà chẳng nói được gì? Chẳng phải cô đã đánh đổi cả tình bạn, cả tình mẫu tử của mình để có được cuộc gặp gỡ này sao?

Hứa An Ly, mày hãy nói ra những điều mày nghĩ với anh ta đi. Hứa An Ly, mày hãy thể hiện ra cái sự điên rồ của chính mày đi. Mày không thích anh ta à? Mày không thèm muốn có được anh ta sao?

Giống như chiều qua, giống như Tần Ca, đến với mày vô điều kiện, yêu mày vô điều kiện, yêu mày vô điều kiện, và muốn được ở bên mày mãi

mãi. Đấy chẳng phải là ước muốn về mối tình đầu mà mày muốn có sao? Sao giờ mày lại bình thản, lạnh lùng, và vô cảm đến thế?

Hứa An Ly, mày đánh giả vờ hay là thật đây?

Bản thân cô cũng không biết. Lúc này, cô biểu hiện như rất bình thản, lạnh lùng, thờ ơ, cũng chẳng có chút ham muốn. Dường như trước mặt cô lúc này không phải là Đường Lý Dục, mà chỉ là một người bạn học bình thường, chả có chút quen biết gì. Thậm chí cô còn chả buồn nhìn anh ta lấy một cái.

“Anh tìm em có việc gì không?” Hứa An Ly hỏi.

“Không có việc gì thì không gặp em được sao?” rất lâu sau Đường Lý Dục mới trả lời một cách gượng gạo.

“Em xin lỗi, sắp vào lớp rồi, em phải xem qua sách vở đã.” Hứa An Ly đánh trống lảng sang chuyện khác để không phải trả lời câu hỏi của Đường Lý Dục.

Đường Lý Dục lúc đó cũng chẳng biết nói gì hơn. Vốn dĩ câu chuyện giữa họ đã chả có gì để nói rồi, chỉ là anh ta muốn bắt chuyện nên cứ nói bừa như vậy. Thật sự là chả có chuyện gì, nhưng bản thân anh ta cũng không biết tại sao lại muốn đến tìm Hứa An Ly, muốn được ở bên cạnh cô ấy, nói chuyện phiếm hoặc chẳng cần nói gì, chỉ cần im lặng ở bên nhau cũng tốt, giống như trước kia vậy.

Anh ta còn nhớ những chuyện trước kia sao? Anh ta còn nhớ những chuyện liên quan đến cô ngày trước sao? Hứa An Ly đã sớm cho rằng tất cả những chuyện trước kia anh ta đều đã quên hết sạch rồi.

“An Ly.” Đường Lý Dục khe khẽ gọi tên cô.

“Em vẫn sống tốt chứ?”

“Tốt, rất tốt, ăn ngon ngủ kỹ, lẽ nào anh thấy em sống không tốt sao?” Hứa An Ly lên giọng hỏi lại, dường như còn nhếch mép cười một cái rất nhanh nữa.

“À thì...” Đường Lý Dục dường như đã không còn biết nói thêm điều gì nữa, đành lặng im.

Trong cái sự lặng im đó, Hứa An Ly bỗng phát hiện ra phải chăng bản thân cô cũng chưa hiểu hết về Đường Lý Dục, hóa ra hai người đúng là xa lạ thật, xa lạ đến nỗi mặt đối mặt mà cũng không biết nói gì.

Hôm nay, Đường Lý Dục đặc biệt mặc chiếc áo sơ mi trắng mà ba năm về trước anh ta đã mặc, chắc cũng mặc nhiều nên màu có vẻ bạc đi. Cũng dễ hiểu thôi vì cô đã quá quen với thói quen trong cuộc sống của anh ta rồi. Chiếc áo sơ mi này, cô tặng anh hồi sinh nhật, món quà được mua từ tiền tiết kiệm chi phí hằng tháng của cô.

Nhưng tất cả cũng chỉ là chuyện đã qua rồi. Bao gồm cả chuyện về cô, tất cả đều đã là quá khứ.

“Có một chuyện này anh vẫn muốn hỏi em cho rõ.”

Hứa An Ly đã quay lưng định đi để giấu đi những giọt nước mắt đang trực trào ra, nhưng nghe thấy câu nói đó, cô lại quay lại, vờ mỉm cười và đưa tay ra hiệu ok, đợi anh ta nói tiếp câu sau.

Đường Lý Dục cũng không nhìn vào Hứa An Ly, ánh mắt của anh ta hướng lên những chiếc lá trên cây, rồi khẽ hỏi: “Tại sao em cũng bỏ rơi anh?”

Hứa An Ly kinh ngạc nhìn Đường Lý Dục. Theo bản năng tự nhiên cả người cô giật mình lui lại. Không được! Trái tim cô đã từng đau khổ một lần rồi. Rốt cuộc là ai đã bỏ rơi ai đây? Đường Lý Dục! Hứa An Ly hít một hơi thật sâu, nụ cười trên môi cũng biến mất.

Cô đã cố gắng gượng cười trước mặt anh ta. Cô không muốn anh ta nhìn thấy bộ dạng đau khổ của mình, lẽ nào không đúng sao? Cho dù là muốn khóc, thì cô cũng không muốn khóc trước mặt anh ta.

“Không... Không phải thế.” Hứa An Ly cố giữ bình tĩnh. Cô muốn anh ta tin vào điều đó, cô giờ quyển sách lên lật lật: “Không phải là anh đang muốn tra khảo em đấy chứ.”

Hứa An Ly định lấy tay vỗ vỗ lên vai Đường Lý Dục để trấn an anh ta, nhưng cô lại nói: “Trời đất, anh xem này, sắp đến giờ ăn cơm rồi, bụng em đang đói meo đây này.”

Tất cả đã kết thúc rồi, nó kết thúc ngay từ lúc Đường Lý Dục rời xa quê hương để lên trường đại học B. Anh ta và cô kể từ lúc đó đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa rồi. Bọn họ giờ chỉ đơn giản là những người đồng hương bình thường mà thôi. Anh ta nắm lấy tay cô, không cho cô đi. Xém chút nữa là cô bị ngã. May mà cô vốn giữ thăng bằng rất tốt, nên dù tình huống khá bất ngờ nhưng cô vẫn làm chủ được cơ thể mình để không bị ngã về phía anh ta, hoặc để cơ thể anh ta có cơ hội tiếp xúc với cơ thể của cô.

“Xin lỗi em, anh chỉ...”

Thực sự cô đã cố gắng diễn kịch cho tốt trước mặt anh ta rồi, sao cứ cố vạch trần bộ mặt thật của cô ra như vậy. Cô mong anh ta nhanh nhanh kết thúc cuộc gặp gỡ tại đây, sự cầm cự của cô không trụ được nữa. Biểu hiện của cô trước mặt anh ta cứ như kẻ ngốc vậy.

“Em không hiểu ý của anh là gì, nhưng thôi để hôm khác đi, giờ em đang thực sự rất đói rồi.”

Vừa nói dứt lời, Hứa An Ly quay lưng bỏ đi vội vã.

Có lẽ đây là cái quay lưng khó khăn nhất đối với cô, nhưng nó cũng là quyết định đúng đắn nhất của cô. Cô đã dùng hết dũng khí để thực hiện nó, có lẽ cũng chả có được lần thứ hai như thế...

Những chiếc lá cây đung đưa lạo xạo trong gió, bên tai còn nghe được âm thanh nhè nhẹ của gió. Cô đang chạy, chạy trên con đường nhỏ dẫn vào rừng. Bản thân cô cũng không biết mình đang chạy về hướng nào. Nụ cười nơi khóe môi đã mằn mặn vị của nước mắt, thật điên rồ. Nhưng cũng chỉ khi trong lòng thấy đau khổ thì cô mới biết mình còn sống, mới thấy mình là người có tình cảm.

Đến giờ ăn cơm, ở “Vũ Lâm Cốc” chẳng có lấy một bóng người, có chăng chỉ là mấy chú chim nhỏ chuyền cành hót líu lo, rồi tất cả lại rơi vào không gian tĩnh lặng.

Cô chạy vội đến nỗi suýt chút nữa bị vấp ngã, Hứa An Ly dừng lại thở hồng hộc, chân mỏi rã rời, cô ngơ ngác nghỉ tạm trên một phiến đá ven đường, lúc này cô mới trấn tĩnh lại để suy nghĩ.

Xin lỗi. Lời xin lỗi thì có nghĩa lý gì cơ chứ? Tất cả về con người đó cô đã quên hết sạch rồi, giờ lại bắt đầu lại từ đầu sao? Hay đến giờ anh ta mới phát hiện ra, cô mới là ý trung nhân tuyệt vời nhất, phù hợp với anh ta nhất?

Gió lướt nhẹ lung lay cành lá, mặt trời đã dần khuất sau núi, cảnh sắc lúc này tự dưng đẹp mê hồn, xung quanh vẫn cứ lặng im như tờ.

Hứa An Ly không biết cô đã ngồi đây trong bao lâu rồi, chỉ thấy bụng cũng đã bắt đầu đói cồn cào và réo ầm ĩ. Lúc này, cô mới đứng dậy, chậm chậm đi về phía trước. Cô vừa đi vừa cúi đầu suy ngẫm, suy đi tính lại, tự vấn lương tâm, nhưng vẫn chẳng có được một câu trả lời tốt nhất cho chính mình.

Cô như kẻ một mình lang thang đi tìm tình yêu giữa đất trời bao la rộng lớn.

Đường Lý Dục ngồi trên chiếc ghế đá bên vệ đường, ngả lưng vào thành ghế, nhắm mắt lại, không cử động. Trước mặt mọi thứ như đang quay vòng quanh, bốn phương tám hướng không biết khi bước chân dừng lại thì sẽ lên thiên đường hay bước xuống địa ngục. Đời người cứ luôn luôn phải suy nghĩ giống như giải bài toán về cuộc đời, không biết nên chọn đáp án nào khi có quá nhiều đáp án, và bản khoăn không biết chọn rồi thì là đúng hay sai, là vui hay buồn, là đau khổ hay hạnh phúc?

Tình yêu của cô, khối óc của cô, tất cả như đều ra đi hết rồi...

Hối hận chăng? Không, nếu như cô không làm gì thì đó mới chính là sự hối hận.

Chỉ có điều là, Đường Lý Dục không bao giờ nghĩ tới, anh ta cứ nỗ lực theo đuổi, nỗ lực để có được tình yêu, nên mới thành ra như vậy. Không phải là anh ta chưa từng nghĩ đến sẽ có kết cục như thế, nhưng cái kết cục này khiến cho anh ta cũng thực sự không ngờ...

Đi được một lúc lâu, Hứa An Ly phát hiện ra cô đang quay trở lại chỗ cũ, vẫn con đường lúc này, dù đi mãi đi mãi thì cuối cùng cũng là đi lòng vòng, từ đầu đến cuối, từ cuối đến đầu.

Tình yêu có phải cũng như vậy không?

Hóa ra, anh ta vẫn còn ở đó. Và cô cũng trở lại đó.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt cô nhìn ra phía trước, vô tình thấy Đường Lý Dục vẫn đang ngồi ở đó, Hứa An Ly nhẹ nhàng đến trước mặt anh ta. Có lẽ, cuối cùng cô cũng không thoát được khỏi anh ta, đây đúng là vận mệnh kể từ ngày hai người họ bắt đầu quen biết nhau. Cô không thể thay được số mệnh ông trời đã định cho hai người, nên đành phải chấp nhận nó thôi.

Giống như vừa nãy, cô nghĩ rằng, cô chạy đến “Vũ Lâm Cốc” và không bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp anh ta ở đó, rốt cuộc thì điều đó cũng xảy ra.

Ai có thể thoát khỏi số mệnh đã định? Cô cũng không phải là ngoại lệ.

Cứ ở bên cạnh anh ta thì liệu anh ta có tiếp tục làm tổn thương đến mình không? Chẳng lẽ đây là bi kịch cuộc đời cô không thoát ra được? Chẳng ai có thể trả lời giúp cho cô, trừ ông trời.

“Nhìn thấy bộ dạng và kết cục của anh như thế này, em chắc hả hê lắm nhỉ?”

Câu nói đó phát ra từ kẻ ngồi bất động trên ghế, mắt vẫn nhắm nghiền, khiến cho Hứa An Ly giật cả mình. Cô nhìn chăm chăm vào anh ta.

Một làn gió nhẹ khẽ lướt qua làn tóc, thổi mấy sợi tóc mái trên đầu anh ta bay bay, để lộ khuôn mặt tuấn tú và đôi lông mày đen rậm.

Hứa An Ly vội lấy tay che miệng, mắt vẫn ngăm nhìn anh ta đắm đuối, như thể nửa tâm hồn của cô đã bị đánh cắp mất rồi.

Cô đau vì anh ta, vậy anh ta có vì cô mà đau khổ không? Chắc là không, nỗi đau của anh ta là do người con gái khác gây ra.

“Đủ rồi!” Hứa An Ly tức giận ngắt lời Đường Lý Dục. Giữ nguyên thái độ đó, cô tiếp tục lấy hết dũng khí nói với anh ta: “Đúng thế, em quay lại là để nhìn cái bộ dạng đau khổ của anh đấy, thấy anh như vậy quả thật trong lòng em vui mừng khôn tả, em nói như vậy, anh thấy vừa lòng chưa?”

Đúng thế, cô hận anh ta, hận anh ta lừa dối cô, nhưng không cho cô biết, còn cho rằng chẳng có chuyện gì xảy ra cả, vẫn cứ tiếp tục qua lại với cô.

Cô không hối hận vì sự lựa chọn của mình. Cô hận anh ta, sự việc đã thành ra như vậy, mà ngay đến một lời giải thích cũng không có. Mỗi quan hệ giữa cô và anh ta chẳng khác nào chiếc áo cũ mặc chán rồi bỏ. Cô làm sao có thể không hận một kẻ tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế chứ? Cô làm sao có thể đối mặt với anh ta mà cười cười nói nói cứ như không có chuyện gì xảy ra được?

“An Ly, em còn nhớ điều em nói với anh, anh không vui thì em cũng không vui, giờ anh đang không vui mà em thật sự đang vui sao?” Đường Lý Dục cuối cùng cũng từ từ mở to đôi mắt nhìn Hứa An Ly. Với câu nói đầy hàm ý đó, anh ta dường như không để ý chút nào đến thái độ của Hứa An Ly.

Nhìn Hứa An Ly một hồi lâu mà không thấy cô nói câu nào, anh ta đành tự giải thích: “An Ly, em là một cô gái trong sáng, thánh thiện, cho nên anh muốn được ở bên cạnh em một lúc, nhưng anh không muốn cả hai cứ im lặng không nói câu nào, anh chỉ muốn tâm sự với em một chút thôi, có được không? Khi ở bên cạnh em, anh thực sự cảm thấy trong lòng được thanh thản, nhẹ nhõm, không ưu phiền, không đau khổ, rất dễ chịu và thoải mái...”

Hứa An Ly từ từ nhắm mắt lại, đôi lông mày nhíu lại, cố ngăn không cho nước mắt trào ra.

Hòa hợp với anh thì có nghĩa lý gì cơ chứ? Em mãi mãi vẫn là kẻ không thể đem đến tình yêu đích thực cho anh. Mãi mãi không thể yêu nhau một cách say đắm, cuồng nhiệt được. Có phải vậy không?

Một lúc sau, Hứa An Ly từ từ mở mắt ra và nói với Đường Lý Dục một câu mà cô không tin rằng bản thân mình lại có thể nói ra được câu nói đó: “Anh sai rồi, con người ta có thể thay đổi, đó là Hứa An Ly của ngày trước, còn bây giờ Hứa An Ly đã không còn như những gì anh nghĩ. Hứa

An Ly giờ biết ghen ghét, biết tức giận, biết chửi bới và nhiều thứ khác nữa.”

Đường Lý Dục thực sự thấy bất ngờ.

Anh ta đứng bật dậy, tiến gần về phía Hứa An Ly, khuôn mặt có phần phần nộ, khác hẳn với thái độ vừa nãy của anh ta.

“Hóa ra vậy, từ bao giờ em thay đổi như vậy? Thời gian có ba năm, quả đáng để người khác phải ngưỡng mộ.”

Hứa An Ly có định trốn cũng chả kịp, Đường Lý Dục đưa tay xoa xoa lên đầu cô giống như hồi cấp hai, anh ta thích làm tóc cô rối bù lên, nhìn trông ngồ ngộ và nó cũng khiến anh thấy buồn cười. Giờ đây, anh ta lặp lại hành động đó lần nữa, cô vội né sang một bên, tránh để anh ta chạm vào người mình.

“An Ly, em biết không? Anh rất nhớ những ngày có em ở bên, chỉ có niềm vui, không có nỗi buồn. Nếu như con người ta không lớn lên có phải tốt hơn không? Nhưng đáng tiếc là chúng vẫn cứ lớn lên hằng ngày, và những gì đã qua cũng không quay trở lại.”

“Anh nói xong chưa?”

Cô không muốn tiếp tục nói chuyện thêm một giây một phút nào nữa, bây giờ nói ra những lời lẽ đó còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Tốt xấu, vui buồn hay căm hận? Dù là cảm xúc gì cũng đều vô nghĩa cả rồi. Hứa An Ly nhìn Đường Lý Dục rồi quay lưng bỏ đi. Tiểu Khê nói quả không sai, cô đúng là kẻ yêu đến mê muội. Chẳng phải chính anh ta đã khiến cô thành ra như thế sao. Nhưng cô quả thật cũng là một người vĩ đại, chịu đau khổ mà không nói ra một tiếng nào.

Anh ta với tay ra nắm lấy cổ tay cô kéo lại, ôc tránh, nhưng anh ta vẫn nắm lấy bằng được. Cuối cùng thì bàn tay cô cũng nằm gọn trong tay anh.

Thật lạnh lẽo!

Anh còn nhớ bàn tay cô trước đây rất ấm, lúc nào cũng ra mồ hôi, kể cả mùa đông. Bàn tay ấy giờ sao lạnh thế, lạnh đến nỗi thấu tận trái tim anh.

“Bất luận là thế nào, An Ly, xin em hãy nhớ, anh không bao giờ quên em, từ trước đến giờ vẫn vậy. Em luôn ở trong trái tim anh, giống như một nàng thiên sứ trong sáng, thuần khiết, đẹp rạng ngời...”

Những lời nói ấm áp, ngọt ngào của ngày xưa, dáng hình quen thuộc mà cô chẳng bao giờ quên được, một vẻ đẹp đầy mê hoặc... Tất cả vẫn giống như cái ngày đầu tiên cô nhìn thấy anh ta. Trong vài giây, đôi mắt cô bỗng trở nên mờ dần.

Hứa An Ly không muốn xen vào chuyện tình cảm của người khác, mặc dù kẻ thứ ba thực sự ngang nhiên trở thành kẻ thắng cuộc ở vị trí số một, còn cô thì lại trở thành kẻ thứ ba bị mọi người lên án.

Đời người có những chuyện nực cười như vậy đấy, thiên sứ bị vu oan trở thành ác quỷ, ông trời có lúc cũng không có mắt, đạo lý cũng có lúc lu mờ, đổi trắng thay đen.

Cho nên, lúc này, ngoài việc bỏ đi, cô chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Đi thôi, đi càng nhanh càng tốt, đi sớm lúc nào tốt lúc đấy, rời xa khỏi anh ta, mãi mãi rời xa anh ta. Anh ta sẽ không bao giờ thuộc về cô, trước đây cũng vậy, sau này cũng vậy.

Hứa An Ly! Mà đừng có nằm mơ nữa! Mà hãy mau mau tỉnh lại đi!

“Xin lỗi, em đã thích một người, em không muốn người đó hiểu lầm.”

Cô đi lúc này là sự lựa chọn đúng đắn nhất, đây là kết thúc tốt đẹp và thích hợp cho cả hai. Đường Lý Dục nắm lấy tay Hứa An Ly, siết chặt, ánh mắt anh nhìn cô có chút giận dữ.

Hóa ra là như vậy! Anh còn cố gắng vì cô, lại còn thấy có lỗi với cô nữa chứ!

“Có thật không? Có phải đây chính là nguyên nhân khiến em bỏ rơi anh, giờ em đã có người yêu, cho nên gọi điện thoại em không nghe máy, em trốn tránh anh. Gần đây có phải em luôn ở bên Tần Ca phải không? Đừng nghĩ là anh không biết gì!”

Hứa An Ly tròn mắt ngạc nhiên, cơ thể bất động.

Đường Lý Dục anh ta còn mặt mũi để nói với mình những lời này sao, thật sự là quá hồ đồ.

“Anh ta tốt hơn anh, anh ta có tương lai, tiền đồ xán lạn, có thể kiếm được rất nhiều tiền! Em nhìn người cũng chuẩn đấy chứ, mới đến đại học B có vài ngày mà em đã thu phục được một anh chàng nổi tiếng. Hứa An Ly, đến giờ anh mới biết rằng em có bản lĩnh ấy đấy?”

Hứa An Ly nhìn Đường Lý Dục ánh mắt ngạc nhiên, giống như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ. Vài lần, cô đã định ngắt lời anh ta, nhưng anh ta nói quá nhanh khiến cô chẳng còn cơ hội nói. Vẫn bám chắc lấy đôi bờ vai của cô, Đường Lý Dục tiếp tục lớn tiếng: “Được rồi, Hứa An Ly, anh biết tình cảm của em và anh ta, cho nên em mới quên anh. Em đến trường đại học B, cũng chẳng nói với anh câu nào, là bởi vì em đã có ý định kết thân với anh ta từ lâu rồi. Vì sao thế, em sợ anh làm ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người, sợ anh mắng em? Em chẳng phải là vẫn muốn học tập tại BW sao? Sao em không theo đuổi ước mơ của mình? Em đã ghét anh, hận anh vì không để ý đến em thì em còn đến trường đại học B để làm gì!”

Anh ta càng nói càng tức giận!

“Hứa An Ly! Cô trọng tình hơn là trọng bạn!”

Hứa An Ly dần mặt ra!

Giống như trước đây, cứ mỗi lần không vui anh lại nổi áu với cô, cô chỉ biết đứng đó cho anh mặc sức trút giận lên đầu... Nhưng giờ đây, đã không còn là ba năm về trước nữa.

Anh ta không còn biết sợ ai! Anh ta có thể ngang ngược vô lý như vậy!

Đường Lý Dục, anh điên rồi sao?

Gửi cho anh bao nhiêu tin nhắn, anh có hồi âm không? Khi em đứng ở sân bóng rổ chờ đợi anh, đợi đến tận khuya, anh đã ở đâu chứ? Anh có người con gái khác, anh cũng không nói với em một câu, tất cả những điều này em có thể tha thứ. Nhưng điều em không thể tha thứ được chính là việc Đường Lý Dục anh và Thẩm Anh Xuân lại có thể thân mật quấn lấy nhau ngay trước mặt em...

Em đã chờ đợi ba năm, ba năm ấy em luôn mơ đến ngày chúng ta hội ngộ. Còn anh, anh đã có người yêu. Mặc dù anh có gửi thư cho em, nhưng trong thư anh cũng đâu có nói, đâu có nhắc gì đến cô ta. Anh có ý gì vậy? Giờ đây, sau khi đã chia tay, bị người ta đá, anh lại còn dám đến chất vấn em!

Đường Lý Dục! Anh là kẻ đạo đức giả, là kẻ ích kỷ!

“Được!”

Hứa An Ly hít một hơi thật sâu, nước mắt đã dâng lên nơi khóe mắt, hàm răng phát ra những âm thanh lách ách. Thực ra cô đã muốn chôn vùi

tất cả thật sâu trong lòng, nhưng Đường Lý Dục đã khiến cô phải nói ra!

“Em nói cho anh biết, vì sao em không muốn quan tâm đến anh! Vì em không thể quan tâm đến anh! Em không có đủ tư cách để quan tâm đến anh!”

“Anh! Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại không như thế!”

Cô gào lên, ngập tràn trong nước mắt. Đã đến lúc này rồi, còn gì phải che giấu nữa chứ?

“Em không cao quý như cô ta, không xinh đẹp như cô ta, thân thể cũng không bằng cô ta. Mẹ của cô ta là tỷ phú, bố của cô ta là đại sứ, còn mẹ của em chỉ là một giáo viên bình thường không thể mang đến cho anh vinh hoa phú quý! Không thể mang đến cho anh một tương lai tốt đẹp. Vì thế, khi yêu cô ta, anh đã không hề nói cho em biết. Còn em, em giống như một con ngốc yêu anh say đắm, ngu dốt chờ đợi anh. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy anh và cô ta...”

Cô hít một hơi thật sâu, cắn chặt môi, trong lòng quặn thắt! Mở miệng nói tiếp, chẳng nào thì anh ta cũng muốn biết, chỉ bằng nói ra tất cả cho anh ta nghe, như vậy trong lòng cô cũng sẽ dễ chịu hơn.

“Để được ở gần anh, em và mẹ đã cãi nhau, xa cách với cả Hà Tiểu Khê! Vì anh...”

“Nếu như anh nói, anh cũng đã thật lòng yêu em, em có tin không?” Giọng nói của Đường Lý Dục như mưa thu rả rích không còn sức.

Hứa An Ly cười lạnh một tiếng.

“Em tin chứ! Nhưng em cũng tin rằng, sau khi gặp cô ta, chắc chắn anh sẽ quên đi cái thứ tình yêu này, lẽ nào không đúng vậy sao?”

Đột nhiên anh ta không còn gằm lên nữa. Giống như biến thành một con người khác, anh lặng lẽ buông một tiếng thở dài. Khí thái sắc nhọn và mạnh mẽ lúc này đã không còn, thay vào đó là một bộ dạng hoàn toàn bất lực và kiệt sức, giống như một đứa trẻ đang cần sự che chở và bảo vệ.

“Anh rất muốn được ra nước ngoài để tu nghiệp, nhưng không phải bằng cách lợi dụng tình cảm của cô ấy...”

“Anh không lợi dụng tình cảm của cô ấy, nhưng anh đang lợi dụng sự yếu đuối, lương thiện, trong sáng, trái tim như thiên sứ của em...”

“... Xin lỗi em!”

“Một lời xin lỗi có thể giải quyết tất cả mọi thứ đang xảy ra, có thể xóa bỏ quá khứ, có thể khiến em vui vẻ trở lại như trước đây sao?”

Không phải là anh đang nắm chặt cánh tay cô, mà là cô đang rung lắc cánh tay của anh, không ngừng chất vấn.

Đường Lý Dục đưa tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt của Hứa An Ly, nhưng đã bị cô gạt phăng đi, cô không cần một sự cảm thông như vậy!

Cô sẽ xem như từ trước đến giờ chưa từng gặp anh. Rất lâu, cô mới ngừng khóc, mới nguôi nổi buồn khổ. Cô muốn rời khỏi anh với một nụ cười trên môi.

Anh ta mới là người đáng phải khóc, phải hối hận. Anh ta mới là người đáng bị dẫn dắt!

“Sao đến em cũng ruồng bỏ anh? Những ngày này, mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, kiểu như vui mừng trước tai họa của người khác. Trong thực tế, nhiều người đều có chung một tâm lý, họ không muốn nhìn thấy một tình yêu hạnh phúc lại kết thúc có hậu. Anh nghĩ, em không giống như những người khác, trong suy nghĩ của anh, em mãi mãi là

thiên sứ, nhưng khi thiên sứ lạc xuống nhân gian, thì cũng sẽ trở thành người thường...” Đường Lý Dục nói một cách khó khăn.

Hứa An Ly muốn an ủi anh ta, nhưng cứ mỗi khi bàn tay cô gần chạm vào người anh, cô lại nhận ra rằng, cơ thể của cô cũng cứng đờ như ướp lạnh.

“Em chưa bao giờ bỏ rơi anh... bởi vì...” Đột nhiên cô nghẹn lại, nước mắt nhạt nhòa.

“Em... đã yêu anh rất nhiều...” Giọng nói đuối dần.

Đường Lý Dục nhìn vào ánh mắt của Hứa An Ly, anh muốn ôm chặt cô vào lòng, muốn sưởi ấm cho cô. Nỗi đau bị bỏ rơi, cuối cùng anh đã hiểu ra tất cả.

Hứa An Ly phải hít thở thật sâu, nếu không, cô sẽ bị nghẹt thở mà chết. Cô tiếp tục nói: “Đường Lý Dục, anh có biết không? Em đã nghĩ rằng, cả đời này có anh là đủ lắm rồi. Em đã nghĩ, chúng ta sẽ được ở bên nhau mãi mãi...”

Nếu như được sống lại. Nếu như tình yêu có thể bắt đầu lại từ đầu. Nếu như em và anh có thể gặp lại nhau. Nếu như không có Thẩm Anh Xuân. Nếu như anh bằng lòng...

“Nhưng bây giờ, em...” Hứa An Ly giằng tay mình ra khỏi tay Đường Lý Dục, nói rõ ràng từng chữ: “Em hận anh.”

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nếu Anh Ấy Không Thích Tôi, Tôi Hy Vọng Anh Ấy Sẽ Không Hạnh Phúc

Những tháng ngày cô đơn trong nước mắt đó, chỉ có vòng tay anh mới có thể đem đến cho em sự ấm áp, dũng khí và sức mạnh, để xoa dịu nỗi đau trong lòng. Chỉ có anh mới có thể cùng em ngắm những áng mây trôi cùng những chú chim bay lượn trên bầu trời kia. Những nỗi niềm ẩn khuất và những giọt nước mắt không cất thành lời của em, chỉ có anh mới thấu hiểu được.

Thời gian trôi lặng lẽ, khi mùa hạ vừa chuyển mình là đã thấy cái heo may của mùa thu. Những chiếc lá khô bay xào xạc, những hạt mưa thu cũng mang theo âm thanh tí ta tí tách gợi nhớ đến những chú chim oanh bay lượn của mùa xuân và những bông hoa nở rộ của mùa hạ. Duy nhất chỉ có hoa cúc vàng là vẫn đang tươi xanh, bất kể mưa gió lạnh buốt, hoa vẫn nở rộ rờ.

Đời người thường tồn tại hai trạng thái sống và chết.

Mọi người vẫn hối hả đi trên đường, vẫn mặc những chiếc áo mỏng manh và vẫn giữ nụ cười trên môi. Những người đã từng sống ở ven biển đã sớm quen với kiểu thời tiết ẩm thấp của mùa đông và cái lạnh giá của gió biển. Hứa An Ly sống trong một thành phố nhỏ ở miền bắc nên cô không quen với kiểu khí hậu của vùng biển này. Vậy nên, dù nhiệt độ trong phòng hay ngoài trời đều trên âm độ, cô vẫn luôn cảm thấy lạnh.

Có phải vào mùa đông, con người thường trở nên kiêu lời hay không? Những ngày sau đó, Hứa An Ly đã hoàn toàn biến thành một người xa lạ,

ngay chính bản thân cô cũng chẳng nhận ra mình. Rất ít khi thấy cô vui cười vì một chuyện gì đó. Cô không muốn nói chuyện cũng chẳng muốn ai làm phiền. Ngoài lúc học bài ra, thời gian còn lại Hứa An Ly đều nằm nhắm mắt trên giường trong ký túc xá.

Mấy người bạn cùng phòng đã mấy lần lên kế hoạch để “xử” Thẩm Anh Xuân, cho cô ta một bài học, nhưng đều bị Hứa An Ly phản đối.

Sự phẫn nộ của Chu Lệ Diệp hoàn toàn có thể hiểu được, cô ấy đã nghĩ rằng: “Người khác bất nhân, sao mình không thể bất nghĩa chứ? Nếu nói tới người thứ ba thì chính Thẩm Anh Xuân mới là người thứ ba thực sự.”

Đã chiếm đoạt của người khác lại còn giả mồm? Chu Lệ Diệp tức giận nói Hứa An Ly là kẻ hồ đồ! Làm người không thể quá khoan dung độ lượng được, nếu không người ta sẽ coi cái sự khoan dung đó của mình là ngu ngốc! Hứa An Ly không hề giận Chu Lệ Diệp, mà vẫn cứ an phận thủ thường như vậy. Chính vì thế, lại một lần nữa Hứa An Ly được đặt cho biệt danh là “cô nàng ngốc vì tình”!

Tiết học đầu tiên của buổi chiều là tiết chữa bài tập. Trông có vẻ như là đang nghe giảng, nhưng thực tế cô đang viết nhật ký. Đó là thói quen của Hứa An Ly, cô thích viết nhật ký khi tâm trạng không vui, đó chính là cửa sổ của tâm hồn cô.

Con người không giống như lợn, ăn no rồi thì không thấy đói nữa. Tâm hồn trẻ thơ, càng cần nhiều những cửa sổ tâm hồn như vậy mới có thể vui vẻ được. Từ sau khi chia tay với Tiểu Khê hồi đầu tháng mười, thẩm thoát đã lại đến tháng chạp. Thời gian trôi đi nhanh như nước chảy, chẳng kịp nhớ rõ năm tháng cứ vùn vụt trôi đi, những nỗi đau cũng được tích tụ lại lớn dần. Còn tuổi trẻ giống như một ngọn nến đang cháy, càng cháy càng ngắn đi.

Hứa An Ly cảm thấy mỗi ngày trôi qua với cô đều như những lỗ nhỏ, và thời gian giống như những hạt nhỏ ly ti trong chiếc đồng hồ cát, chôn vùi những tiếng cười hồn nhiên như sóng biển của cô trên con đường mà nó đã đi qua. Cô rất muốn nói ra những tâm sự bấy lâu nay đang giấu ở trong lòng. Mở cuốn nhật ký trắng tinh ra, giống như được trở lại với những tháng ngày xưa cũ, trở về với tuổi mười sáu của cô và Tiểu Khê, những năm tháng ngây thơ và hồn nhiên. Tình cảm bạn bè bị thời gian và không gian chia cắt của hai người, trong cái buổi chiều yên ắng này, đã dần trở lại và quay về với cảm giác ban đầu của nó.

Nhật ký của Hứa An Ly

Ngày 5 tháng 11 năm 2003 – Vì anh mà vết thương lòng của em mới sâu sắc đến vậy.

Năm tháng cứ thế trôi đi, từ ngày này qua ngày khác, từ mùa hạ với những sắc hoa rực rỡ cho đến mùa thu với lá vàng rơi xào xạc, vội vàng theo từng bước chân. Nó còn mang theo cả ký ức tuổi thơ đi về phía tương lai mờ mịt. Trong giấc mơ, hoa nở rồi hoa tàn, nào ai biết? Mà có hỏi thế gian, thì năm tháng cũng đã già rồi.

Mỗi một lần đau, là một lần trưởng thành, là một lần chín chắn. Mặc dù chưa có có sự chuẩn bị, mặc dù có những vết thương lòng khó lành lại, mặc dù cô đơn tới mức vô định vô cảm, nhưng đó chính là sự an bài có ý nghĩa sâu sắc của số phận, là con đường buộc phải đi qua để lớn lên.

Khi đặt bút xuống, chợt nhớ đến bốn từ: “Vật thị nhân phi”. Còn có cả mấy câu thơ mà không nhớ ai đã viết: “Niên niên tuế tuế hoa tương tư, tuế tuế niên niên nhân bất đồng.”[1] Phải rồi, năm nay mười bảy tuổi, sang năm đã là mười tám tuổi rồi. Ai rồi cũng bước qua tuổi mười bảy, nhưng chẳng có ai mãi mãi ở tuổi mười bảy, đó chính là chân lý của cuộc đời mà chẳng ai có thể thay đổi được.

[1] Trích trong bài Đại bi bạch đầu ông của Lưu Hy Di. Dịch nghĩa: Năm qua năm lại hoa vẫn thế; Năm đến năm đi, người đâu còn như xưa.

Tại sao lại phải gặt đầu đồng ý bừa bãi theo ý người khác chứ? Mẹ hận tôi đến nghiêng răng nghiêng lợi, bà cho rằng tôi bị điên khi làm một điều hết sức phi lý. Nếu như bây giờ mẹ cũng mười bảy tuổi và sống trong thời đại của tôi, thì chắc rằng, mẹ sẽ không mắng tôi là đồ điên và cũng không cắt đứt quan hệ với tôi. Ngược lại, chúng tôi sẽ trở thành những người bạn thân thiết nhất của nhau.

Chúng tôi thật sự sống ở hai thế hệ khác nhau. Chúng tôi là hai số phận khác nhau.

Có lẽ do mẹ đã rèn cho tôi quá nhiều những thói quen và sự tự do, nên chính điều đó khiến cho mẹ khó có thể chấp nhận được sự phản kháng đường đột đó. Nhưng đó có được coi là sự phản kháng hay không? Khi mà tôi lúc đó chỉ là muốn sống một cuộc sống chân thực cho chính mình dù chỉ một lần, tôi chỉ là không muốn bị người khác sắp đặt cuộc sống mà tôi không thích. Tôi muốn tự bước đi trên con đường của mình. Tôi muốn tự quyết định cuộc đời của tôi.

Nếu như tôi không biết nỗi đau của sự vấp ngã, nếu như tôi không hiểu được không phải cứ yêu là sẽ được đáp trả lại, thì làm sao có thể làm phong phú thêm cho cuộc đời buồn tẻ và tuổi trẻ giản đơn được? Làm sao có thể thấm thía được lời của mẹ: “Đàn ông không đáng tin đâu.” Chính vì bản thân tôi đã từng trải qua, nên giờ tôi mới hiểu được, tại sao trong tình yêu lại có nhiều điều mơ hồ đến vậy. Và tôi cũng hiểu, dù có yêu thật lòng, dù có yêu đến chết đi sống lại thì cũng phải buông tay nếu người ta không thật lòng yêu mình.

Buông tay, cũng là một cách yêu. Tình yêu không lời.

Nếu có thể quay trở lại, nếu mẹ hỏi tôi, tôi vẫn không hối hận với sự lựa chọn của mình. Chỉ có những người đã từng yêu, cho dù là đã chia tay thì mới hiểu được thế nào là tình yêu. Không có tuổi xuân thất bại không rứt rờ, không có nỗi đau mất mát, cũng không có sự tang thương.

Tôi không cần một bến đỗ, nhưng đâu phải cuộc đời mãi lênh đênh?

Tôi không muốn sống trong đau khổ, nhưng đâu phải cuộc đời mãi lênh đênh?

Tôi không muốn sống trong đau khổ, nhưng đâu phải cuộc đời là viên kẹo ngọt ngào bất tận?

Bởi vì tôi nhìn thấy niềm hạnh phúc của anh và cô ta, tôi mới nhớ lại, trước đây tôi và anh cũng đã từng có những phút giây ngọt ngào như vậy.

Khi tôi trông thấy anh và cô ta tay nắm chặt tay, tôi chợt nhận ra rằng giữa tôi và anh mọi thứ đã trở thành quá khứ và không thể quay lại được nữa.

Những ký ức về anh cứ mãi đọng lại trong tâm trí và trong trái tim đau xót của tôi.

Anh là nhân chứng cho tuổi xuân của tôi.

Anh là một trong những bông hoa nở trong những tháng ngày rứt rờ của tôi.

Anh là điều mà giá như mà tôi không có.

Anh mãi mãi là tuổi mười bảy của tôi.

Nếu thời gian có quay trở lại, tôi vẫn sẽ như trước đây, đứng bên đường, ngẩng nhìn anh từ xa. Anh đi về phía tôi, mỉm cười với tôi rồi nắm chặt tay tôi, trêu chọc tôi, rồi giận hờn và rời xa tôi mà không nói một lời ...

Bởi vì anh mà vết thương của tôi mới thắm sâu như vậy.

Ngày 8 tháng 11 năm 2003 – Nhớ cậu, Tiểu Khê

Thu đã sang từ lâu, nhưng cảm nhận vẫn chưa rõ ràng. Nếu như ở thành phố của miền bắc, thì mùa này đã là mùa đông phủ đầy tuyết rồi. Ở đây vẫn ấm áp. Nhưng mỗi khi ngược mắt lên nhìn bầu trời hoặc ngắm những cây xanh đang nở hoa, tôi mới có thể cảm nhận được rất rõ sự bao la của bầu trời và sự cô đơn của những cây cổ thụ, nó giống như nỗi lòng của mình vậy.

Trong nháy mắt, mùa hè vừa qua đi, nhưng trước mắt tôi giờ đã là mùa đông tuyết trắng. những chú chim ẩn mình sau những cành cây xum xuê lá, những bông tuyết trắng từ trên bầu trời xa xăm bay xuống, lấp đầy khoảng trống. Những chú chim nhỏ mang theo chim con bay từ miền bắc sang miền nam tránh rét, để lại những tiếng kêu cô độc, khiến cho con người không thể không nhớ đến những kỉ niệm xưa. Tôi bỗng chợt nhớ ra, không biết đã bao lâu rồi, Tiểu Khê không ở bên cạnh mình. Mình cũng rất lâu rồi không nhớ tới cậu. Vì một người mà cố quên cậu, rồi cũng vì một người mà nhớ đến cậu. Tiểu Khê, có phải cậu cũng nhớ mình như vậy không?

Là suy nghĩ có phần hơi áp đặt, suy nghĩ bối rối, thậm chí muốn khóc.

Ha ha, có phải vì những lời lẽ văn thơ này mà cậu sẽ cho rằng tớ đang u sầu không? Có lẽ cũng có một chút.

Từ trước tới giờ, ngoài cậu ra chưa có ai mắng tớ như vậy. Tiểu Khê, mình xin lỗi. Mình vẫn muốn được tiêu tiền của cậu dù có đôi lúc là lãng phí, vẫn muốn bị cậu mắng một lần, cậu càng mắng tớ như vậy, trong lòng tớ lại càng thấy dễ chịu.

Cảm giác thật lạ lùng! Cậu mắng chẳng sai chút nào. Thời gian qua, tớ thực sự rất ít nhớ cậu. Tớ cứ tưởng rằng mình đã quên cậu rồi. Nhưng tớ phát hiện ra một điều tệ hại là những khi buồn, tớ vẫn nhớ tới cậu.

Tớ cứ ngỡ rằng, tớ có thể quên được cậu một cách nhẹ nhàng giống như quên đi một quãng thời gian trong quá khứ. Một đồ vật đã dùng qua, không để lại một dấu vết nào. Những bống một hôm, giống như một trang giấy trắng do không cẩn thận đã bị ướt, và những nét chữ chìm kia bỗng nhiên lại hiện lên. Đồ vật cũ sẽ để lại dấu vết của quá khứ, quần áo cũ sẽ để lại mùi vị cơ thể của ngày hôm qua, tình bạn cũ sẽ khiến người ta cảm nhận được mùi vị mồ hôi và mùi hương cơ thể nồng ấm của cậu trong lòng bàn tay tớ.

Tớ đã không giữ đúng lời hứa của mình, đã phản bội cậu, làm cậu thất vọng. Nhưng cậu cứ mắng tớ đi! Cậu nên mắng tớ một trận từ lâu rồi mới phải. Nếu như cậu sớm mắng tớ từ lâu thì chưa biết chừng chúng mình sẽ không xa nhau như thế này. Haizz! Mà thôi không nói đến những chuyện này nữa, vì nói đến nó sẽ lại thấy đau lòng.

Thôi nói sang chuyện khác vậy. Cậu sống ở thủ đô Bắc Kinh thế nào? Sống ở thành phố nơi mà các vị hoàng đế đã từng sống, chắc cậu cũng cảm thấy mình có được sự cao quý và tôn nghiêm của hoàng thân quốc thích nhỉ? Cậu đã quen hết chưa?

Còn nhớ một năm trước, chúng mình còn thề với nhau, sẽ cùng thích một anh chàng đẹp trai, sẽ cùng học một trường đại học, sẽ tiếp tục ngồi cùng bàn, sẽ cùng lấy một người đàn ông làm chồng. Vậy mà giờ đây chúng mình đã xa cách ngàn trùng.

Liệu đây có phải là sự trưởng thành không?

Chỉ trong một đêm, chúng ta đã không còn ở cái tuổi hồn nhiên nữa. Chỉ trong một đêm, chúng ta bắt đầu phải ngẫm nghĩ lại những việc mình đã làm ngày hôm qua. Suy nghĩ ấu trĩ, hành động trẻ con, còn nói mẹ chúng mình chẳng có tuổi xuân, trách thầy giáo chúng mình là cổ lỗ sĩ, coi cái nháy mắt là lời thề non hẹn biển, cho rằng tình yêu là tất cả. Thực ra, tình yêu chỉ là cái hôn trộm, đau khổ nhưng hạnh phúc.

Không có cậu, mình cũng không nhớ là đã từng mỉm cười hay chưa, mà cho dù là có cười, thì mình cũng không biết trong lòng mình có thực sự vui hay không? Giống như không có nước mắt rơi không có nghĩa là chưa từng khóc.

Cậu dạy cho tớ biết suy nghĩ khi trưởng thành, cậu dạy cho tớ biết tự lập, dạy tớ biết quen với sự cô đơn một mình, dạy tớ biết cách không dựa dẫm vào tình yêu của người khác vẫn có thể sống vui vẻ, vẫn có thể tự do hát ca.

Với nhiều lý do như vậy, nó đã nhắc nhở tớ phải nhớ đến cậu, mách bảo tớ rằng chúng mình sẽ không rời xa nhau.

Tiểu Khê, những ngày còn ở đại học B, ngày nào mình cũng nhớ tới cậu, lật giở từng trang nhật kí cũ ra, trong đó có biết bao điều viết về cậu, viết về chúng ta và những niềm vui mà chúng ta từng có. Cậu đã từng là người đặc biệt quan trọng đối với mình, vậy mà cậu nói đi là đi ngay.

Được và mất, mới làm phong phú tuổi trẻ chúng ta, phong phú cuộc đời buồn tẻ của chúng ta. Đây là những điều mà mình thấy cô bạn cùng phòng Chu Lệ Diệp viết trong quyển vở của cô ấy. Tiểu Khê, mắt mình đã không ngăn được những dòng lệ, mình đã không kìm được lòng để nhớ đến cậu, như những ngọn sóng ấm áp từ sâu thẳm trái tim mình cuộn tràn lên, không nhấn chìm được tất cả những gì đã qua. Tiểu Khê, khi cậu không ở bên mình, ai sẽ cười cùng mình? Ai sẽ cùng mình đến cửa nhà ăn của trường để tranh những suất cơm, những món ăn đầu tiên vừa mới nấu xong? Cậu không ở bên mình, ai sẽ học bài cùng mình, cùng động viên nhau cố gắng để luôn được xếp hạng nhất?

Mình còn nhớ hai đứa cùng nhau đến sân trượt băng chơi, sau khi quây tung trời rồi, cậu nằm trên mặt sân băng và nói rằng: “Hứa An Ly, mình ghét cậu thích anh ta.”

“Cậu đồ kỵ!”

“Trong sách nói, những người con trai mắt hai mí thường đa tình, không có cảm giác an toàn. Mình không thích anh ta, vì vậy mình cũng ghét cậu thích anh ta...”

Tiểu Khê, chúng ta là thiên thần của nhau. Mình không có những mong ước xa vời, chỉ cần sống trong vui vẻ, không phải sợ hãi những tháng năm mang đến sự ảm áp đó chúng ta bị gió cuốn đi, không còn phải sợ sẽ nuối tiếc khi tình yêu không còn trên bước đường trưởng thành nữa.

Anh ấy đã không đợi mình.

Tình yêu cũng không chờ mình ở chỗ cũ.

Còn mình, vẫn như hồi mười sáu tuổi, vẫn đứng ở cổng trường mẫu giáo nơi mà chúng mình quen nhau để đợi cậu cùng với nụ cười như xưa.

...

Ngày 30 tháng 11 năm 2003 – Nếu như anh ấy không yêu tôi, tôi hy vọng anh ấy sẽ không hạnh phúc

Mình đã không còn nhớ rõ chi tiết chia tay nữa rồi. Vốn dĩ chẳng có ý định chia tay, nói một cách chính xác hơn thì chỉ là vô tình lạc mất nhau mà thôi. Một ngôi trường liệu có thể rộng đến đâu, mà từ sau cái buổi sáng chia tay nhau ấy, chúng tôi không còn gặp lại nhau nữa, cả hai đã lẫn vào đám đông. Ông trời có thể sắp đặt cho chúng ta gặp nhau trong dòng người đông đúc khi còn trẻ. Vậy mà, trong cùng một khoảng trời của thành phố, trong cùng một ngôi trường mà vẫn chẳng có lấy một vài cơ hội gặp mặt nhau.

Rốt cuộc là ít gặp hay cố tình không gặp? Tôi cũng chẳng muốn biết. Phải làm thế nào mới được coi là yêu sâu nặng? Tôi cũng chưa có câu trả lời, ở cái giây phút mất anh, tôi cũng đã mất đi cái đáp án mà mình cần rồi.

Lần đó, vốn định không nói ra hết những điều thầm kín trong lòng tôi, cũng chẳng muốn cãi nhau với anh ấy. Là anh ép tôi phải cãi nhau, cũng đồng nghĩa với việc cắt đứt nốt chút tình còn vương vấn giữa hai đứa.

Tiểu Khê, mình còn nhớ cậu đã từng hỏi mình, nếu cứ thế mà từ bỏ, cứ thế mà đi, thì liệu có cam lòng không? Thực cam lòng sao được, khi trong đêm vắng lặng, vì anh ấy mà mình mất ngủ, những lúc cô đơn một mình, mình đã khóc vì nhớ anh ấy. Giờ nghĩ lại thấy chẳng có tác dụng gì, chỉ là tự chuốc lấy ưu phiền mà thôi.

Bởi vì anh ấy đã quên mất quá khứ trong đó có mình.

Không biết đó là tâm trạng gì, chỉ biết rằng, mình đã từng yêu anh ấy tha thiết, và bây giờ cũng hận anh ta thấu xương. Tình yêu xen lẫn hận thù, cuối cùng thì mình cũng đã hiểu được câu nói: Yêu càng nhiều, thì hận càng sâu.

Nếu như không có được tình yêu mà mình mong muốn, thì hãy mong cho người mình yêu được hạnh phúc. Tiểu Khê, mình cảm thấy đó là lời sáo rỗng, giả tạo và dối trá. Tình yêu là công bằng nhưng rất ích kỷ. Không giành được tình yêu của một người cũng có nghĩa là mình sẽ phải nhường lại anh ta cho một người con gái khác. Nếu là cậu, liệu cậu có thật sự thấy thoải mái trong lòng? Liệu cậu có thật lòng để chúc phúc cho họ không? Mình thấy đó là điều không tưởng, mình không làm được.

Mình đã thử chúc phúc cho anh ấy. Nhưng tận sâu thẳm trong trái tim mình, từ sau khi chia tay, mình mong cho anh ấy không hạnh phúc, mãi mãi không được hạnh phúc. Chỉ có như thế, mình mới cảm thấy được an ủi phần nào. Không phải là đố kỵ, cũng chẳng phải là hận thù, chỉ là muốn anh ấy hiểu rằng, cái hạnh phúc mà anh cần, chỉ có mình mới có thể đem lại cho anh ấy, còn người khác là không thể. Anh ấy không hiểu, không chấp nhận, vậy thì anh ấy có thể tìm đâu ra được hạnh phúc?

Đây chính là tâm nguyện duy nhất của mình, hy vọng anh ấy không hạnh phúc, ít nhất thì cũng không được hạnh phúc hơn mình.

Không biết có phải là do ông trời trừng phạt anh ấy hay là đang chiếu cố cho mình? Vì mình thấy anh ấy cũng không hạnh phúc như mình nghĩ, anh ấy và cô ta cũng thường xuyên cãi nhau, rồi lại đòi chia tay. Mình tưởng rằng, nhìn thấy họ như vậy, mình sẽ hả hê sung sướng. Nhưng mình phát hiện ra rằng, dù có như thế mình cũng chẳng thấy vui mừng chút nào. Mình thấy buồn với nỗi buồn của anh ấy, ưu phiền với sự trầm tư của anh. Sao thế nhỉ? Mình làm sao vậy? Tiểu Khê, cậu hãy nói cho mình biết là do mình hẹp hòi hay cố chấp? Do mình ích kỷ hay quá trẻ con? Suy nghĩ của mình có đúng đắn không? Mình có phải là một đứa con gái xấu xa hay không? Mình có phải là một người rất đáng ghét hay không?

Mình mơ màng, mình mê man, mình đắm chìm trong cuộc sống của anh ấy mà không thể thoát ra được.

Ngày 5 tháng 12 năm 2003 – Khi anh xuất hiện, bầu trời như rực rỡ hơn.

Tại sao những lúc anh buồn, người xuất hiện bên cạnh em luôn là anh? Anh cho em bờ vai, cho em sức mạnh, cho em lý do để tìm đến niềm vui và cho em lý do để tiếp tục sống.

Em vẫn biết rằng, em không hề yêu anh, nhưng em lại trao cho anh nụ hôn đầu, mặc dù em không cố ý và cũng chẳng đoán trước rằng sẽ xảy ra chuyện gì với anh. Thậm chí, ngay cả lúc anh hôn em, em cũng chẳng phản kháng, chẳng từ chối, mà chấp nhận một cách nhẹ nhàng tất cả những điều bất ngờ ấy.

Cái giây phút anh ôm chặt em trong lòng, em cũng không cảm thấy hạnh phúc, chỉ là trong khoảnh khắc ấy, em cứ ngỡ rằng: Anh là... người ấy.

Nhưng anh không phải là người ấy. Đàn ông ai cũng có những đặc điểm riêng biệt. Nếu anh ấy là lửa thì anh lại như dòng nước mát, nếu anh ấy là mặt trời rực rỡ thì anh như ánh trăng đêm mát lành. Sự tồn tại bất chợt của anh làm cho em nhớ đến anh ấy, nhớ sự ấm áp, nhớ nụ cười hiền từ và nhớ cả giọng nói ngọt ngào đến khó cưỡng.

Tần Ca có rất nhiều cô gái vì anh mà đau lòng, còn anh, sao anh vẫn cố chấp nhìn về phía em mà mỉm cười như vậy.

Một người vốn lạnh như băng, nhưng lại mơ ước trở thành ánh nắng chói chang của mùa đông trong lòng ai đó.

Em không nói là em đang buồn, anh chắc chắn cũng biết rằng em đang không vui. Em đang cố gắng mỉm cười, anh cũng biết rằng nụ cười đó của em là méo mó, là giả tạo. Chỉ có anh ở bên cạnh, em mới thực sự thấy mình tồn tại.

Em không biết anh đến từ đâu, rồi sẽ lại đi về đâu, nhưng em biết anh sẽ luôn ở đây để chờ đợi em nở nụ cười. Nhưng người có thể làm em cười lại không xuất hiện nữa.

Vì anh, mà những chuyện khiến em giận giữ dần dần trở nên hòa nhã. Khi em đang chôn vùi tuổi xuân của mình, anh luôn bên cạnh em, lấy những đau thương của em đặt vào tim anh, lấy những tâm tư của em đặt vào tim anh, và lấy cả sự cô độc của em để đặt vào tim anh.

Chỉ có anh, chỉ có ở trước mặt anh, em mới có thể khóc một cách thoải mái như vậy, và bộc bạch được hết nỗi phiền muộn trong lòng.

Trước mặt anh, em mới thực sự là chính em. Cũng chỉ có anh mới lấp đầy được trái tim trống rỗng của em, cho em niềm tin. Và cũng chỉ có anh, em mới không phải cô đơn một mình. Khi đối diện với sự ra đi của thời gian, em mới không phải một mình ngăm nhìn cánh chim bay lượn trên không mà nước mắt đầm đìa.

Nhưng em không thể yêu. Em không thể động lòng trắc ẩn Tần Ca, đây là những lời thật lòng mà em muốn nói với anh. Em biết anh sẽ đau khổ vì sự thật này bởi nó hơi tàn nhẫn và không công bằng.

Những tháng ngày cô đơn trong nước mắt đó, chỉ có vòng tay anh mới có thể cho em sự ấm áp, dũng khí và sức mạnh, để xoa dịu nỗi đau trong lòng em. Chỉ có anh mới có thể cùng em ngắm những áng mây trôi và những chú chim bay lượn trên bầu trời kia. Những nỗi niềm ẩn khuất và những giọt nước mắt không cất thành lời của em, chỉ có anh mới thấu hiểu được.

Trong cái buổi trưa dưới ánh nắng chói chang đó, em đã không một chút do dự hay đắn đo mà sà vào lòng anh khóc tức tưởi. Anh đã không chê cười mà cứ lặng lẽ động viên em. Cứ như vậy, anh khiến em chột giống như một đứa trẻ cần được bảo vệ trong vòng tay anh vậy.

Em vẫn luôn tự nhủ với mình rằng không được khóc. Vậy mà, trong vòng tay ấm áp của anh, nước mắt em cứ lăn dài trên má và chảy mãi không thôi. Bao năm nay, có những điều em ngỡ rằng đó là sự khởi đầu, nhưng thực chất, nó chưa hề bắt đầu. Em đã trắng tay. Bây giờ khi giấc mơ đã tỉnh lại, Thượng Đế đã mang anh đến cho em.

Anh cũng không đáng ghét như em nghĩ.

Chúng ta là những người anh em tốt nhất của nhau, chỉ vậy thôi, được không anh?

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Là Anh Em ư? Vậy Sao Lại Hôn Nhau?

“Anh em ư? Anh em mà lại hôn nhau à?” Tần Ca dùng ánh mắt hằn học, có vẻ như anh đang phẫn nộ và giận dữ về điều gì đó vậy

Hứa An Ly tưởng rằng, sau khi mình nói hết ra những điều đó với Đường Lý Dục, cô cũng sẽ rũ bỏ được tất cả, không còn vướng bận gì nữa. Nhưng cô lại phát hiện ra mình chẳng hề vui vẻ chút nào, mâu thuẫn trong lòng cô vẫn tồn tại. Anh không thích em, thì em cũng hi vọng anh không hạnh phúc, ít ra thì cũng không được hạnh phúc hơn em.

Không phải trù ẻo gì anh ấy, mà đó là cách an ủi bản thân duy nhất cho một cuộc tình đã qua.

Bởi vì Hứa An Ly phát hiện ra rằng, hoá ra cô cũng chẳng vĩ đại như cô từng nghĩ. Phải rồi, cô cũng lúng túng, cô cũng thấy mơ hồ, cũng thấy đau đớn! Cô cũng muốn thu mình lại, bởi vì cô biết rằng trái tim anh ấy không dừng lại ở nơi cô, cứ coi như giành lại được thì cũng có nghĩa lý gì đâu? Tất nhiên, nếu những người bạn cùng phòng ký túc coi cô là kẻ ngốc nghếch trong tình yêu, thì cô cũng chẳng phản đối, bởi có khi họ nói cũng đúng! Nếu như là người khác, thì chắc chắn sẽ hành xử kiểu như “không ăn được thì đập đổ”, “mình mà không có được thì người khác cũng đừng hòng có được”. Cuối cùng, cả hai cùng bị thương! Cá chẳng còn lười cũng chẳng lành!

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Bởi đường đời còn dài, dài đến mức đủ để em quên đi người đàn ông kia, dài đến mức đủ để chân thành chúc phúc cho người mình yêu khi thấy anh đang bên cạnh người con gái

khác, mà không hề thấy đau lòng. Bởi sau bao nhiêu năm xa cách, em sẽ phát hiện ra rằng trên đời này còn có rất nhiều người tốt với em hơn anh ta, có nhiều người khiến em rung động hơn anh ta. Vì thế, theo tôi, em nên cảm ơn anh ta vì đã cho em cơ hội được làm mới lại cuộc đời mình”. Đây là những điều thầy Chu nói với Hứa An Ly, và đó cũng là những điều mà chính bản thân thầy đã từng trải qua.

Mặc cho Hứa An Ly có thừa nhận hay không, thì những lời của thầy Chu cũng mang đầy tính triết lý, khiến người khác phải kính phục. Nếu không thì sao tình yêu lại có nhiều chọn lựa như vậy? Tại sao lại có những người đến rồi lại đi qua nhau? Tại sao khi ngoảnh lại nhìn, mọi thứ đã trở thành sự tiếc nuối của thời gian? Cũng chính bởi vì vậy, mà cô nhắn tin cho anh ấy. Cô muốn được thanh thản, không muốn sống trong hận thù nữa. Hứa An Ly muốn giữa họ sẽ giảm bớt đi sự tiếc nuối. Nếu như đó là ý trời bắt cô phải nhượng bộ để cho mọi chuyện đi đến hồi kết thì cô sẽ chấp nhận nó.

Quyết định này đối với cô quả là tàn nhẫn, giống như không có chút thuốc tê nào mà tay dùng dao cứa vào da thịt mình vậy, còn gì đau đớn hơn?

Còn Đường Lý Dục và cô gái kia, liệu họ có hiểu cho nỗi đau của cô không? Liệu họ có cảm động trước nỗi đau của cô không?

Cũng chẳng nghĩ nhiều nữa, vốn dĩ định động viên Đường Lý Dục, định xin lỗi anh ấy vì chuyện cãi nhau lần trước vì đã nói những lời đau lòng như vậy. Đó không phải là ý của cô, dù còn yêu nhau nữa hay không thì vẫn là anh em tốt của nhau, anh em tốt nhất của nhau giống như trước đây vậy. Ngày trước chẳng phải cô và anh cũng chưa từng nói lời yêu với nhau sao? Chẳng phải họ cũng từng hỏi nhau có phải mình thích đối phương hay không hay sao? Chẳng phải hai người vẫn vui vẻ như trên đời này chỉ có cô và anh hay sao?

Vì vậy, hẳn cái tin nhắn đó cho anh cũng là chuyện đương nhiên thôi mà.

“Anh ... Còn nhớ đến cô ấy nữa không?”

Đây là câu hỏi thăm dò hay là không cam tâm? Có lẽ, cả hai đều không phải, nó chỉ là một câu hỏi vuơ. Hứa An Ly chẳng phải đã nói với Đường Lý Dục quyết định đó rồi hay sao?

Em ghét anh! Không! Em hận anh. Hận!

Vậy mà bây giờ, nỗi hận đó đã không còn dữ dội như lúc trước nữa. Hận và yêu, vốn như hai chị em sinh đôi vậy, mãi mãi không bao giờ rời xa nhau được, càng yêu nhiều thì càng hận sâu. Một lúc lâu sau, không thấy tin nhắn hồi âm, cô liền nhắn thêm một tin:

“Em coi anh như người anh tốt nhất của em nên mới hỏi vậy”

Nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện chữ “Chuột gao”, Đường Lý Dục liền mở ra xem. Ngoài cửa sổ, đã là mùa đông lạnh giá, nhưng mùa đông ở đây không có tuyết trắng, cũng không có những bông hoa tuyết rơi. Cỏ xanh đã dần ngả màu, xuất hiện sự lụi tàn và khô úa của mùa đông.

“Anh đang học cách quên cô ấy...”

Đường Lý Dục từ từ nhắm mắt lại, mím chặt môi, bỗng một giọt nước mắt từ khóe mắt lăn xuống.

Đã từng, trong những đêm dài đó, chỉ có nụ cười của Hứa An Ly, chỉ có nụ cười như thiên thần của cô ấy mới có thể soi sáng bóng đêm. Chỉ có nụ cười từng như thiên thần của cô ấy mới có thể làm cho tuổi xuân của anh tràn trề màu sắc.

Cô là một cô gái thuần khiết và sống nội tâm. Hai người cùng học trong một ngôi trường xa xôi ở miền bắc. Trong suốt những năm học cấp hai và cấp ba, cô luôn dùng ánh mắt thân thiện và mạnh mẽ để chống đỡ cái khoảng trời đã từng đổ nát tan hoang của anh, cô đừ từng là tất cả hy vọng và niềm vui của anh. Còn nhớ cây bạch dương trên dốc núi phía sau trường không? Những lúc căng thẳng hoặc không vui, anh đều ra đó và khóc một mình. Còn cô, mỗi lần như vậy, cô đều lặng lẽ bước theo anh, cùng anh thở dài, cùng nhìn về phía xa xăm, về phía thành phố đèn hoa rực rỡ.

Bất kỳ một người đàn ông nào cũng đều thích cô ấy, thích sự nhẹ nhàng mềm mại và sự mạnh mẽ của cô ấy. Bất kỳ một người đàn ông nào cũng thích cô ấy, bởi sự thân thiện, thuần khiết và được lòng người của cô ấy. Ở bên cạnh cô ấy, không hề có áp lực, không hề cảm thấy bị trói buộc. Ở bên cô ấy, có thể yên lặng suy tư, có thể than vãn, có thể hành động như kẻ điên, có thể coi cô ấy như người tri âm tri kỷ, có thể trút nỗi bức dọc trong người...

Cô ấy là một người tốt nhất trên đời này, trong sáng như thiên thần, ấm áp như ánh mặt trời. Cô luôn mang lại sự ấm áp cho anh, khiến anh từ một người mất hết sự tự tin lấy lại được niềm tin vào cuộc sống, anh như được chấp thêm đôi cánh vậy

Vậy cho nên, Hứa An Ly đã chặn đường Thẩm Anh Xuân khi cô ta vừa ra khỏi lớp. Chuyện này cũng chẳng có gì là lạ, chỉ là Thẩm Anh Xuân luôn dùng mắt để cảnh giác Hứa An Ly và tất nhiên cũng kèm theo hàm ý coi thường. Tất cả đều vì một người đàn ông, một người mà cả hai đều khó quên.

Thẩm Anh Xuân không hiểu nổi vì sao Hứa An Ly có thể biến từ thế bị động sang thế chủ động. Nếu đoán không nhầm thì chắc là muốn thông báo cho cô một kết thúc có hậu chẳng? Đối với kiểu khiêu khích như vậy, cô cũng quyết không mềm yếu, vì cô đã sớm chuẩn bị cho mình cách đối

phó với tình huống khiêu khích này rồi. Cho dù là kẻ bại trận, cũng phải chứng tỏ sự cao sang của kẻ mạnh.

Cô ấy rốt cuộc cũng đã cướp đi Đường Lý Dục từ tay mình và trở thành người thắng cuộc. Thế thì giờ đây, Hứa An Ly đến trước mặt mình để muốn khoe khoang thành tích thắng lợi đó hay sao?

“Đường phu nhân, chúc mừng cô, cô đã thắng.”

Chắc do quá hồi hộp, nên sau khi nói xong câu đó một hồi lâu, Thẩm Anh Xuân mới phát hiện ra bên cạnh Hứa An Ly còn có Tần Ca cũng đang ngơ ngác nhìn hai cô. Anh bị Hứa An Ly độ nhiên kéo tới, hỏi cô chuyện gì thì cô chỉ nói là giúp cô ấy chút việc. Trong lúc Tần Ca cũng đang hồi hộp không biết phải làm thế nào, bỗng Hứa An Ly nói: “Thẩm Anh Xuân cô đừng nhìn người khác lệch lạc như thế. Cái cách nhìn người xưa nay của cô vẫn luôn là như vậy, rất hợp với phong cách của những người có tiền như cô, luôn đứng cao hơn người khác. Hôm nay, tôi đến tìm cô, không phải là để bàn về chuyện thắng thua, ai đúng ai sai, vì nó chẳng có ý nghĩa gì cả”

Thẩm Anh Xuân nhìn Hứa An Ly một cách đầy khiêu khích. Ha ha, không ngờ cô ta cũng cao ngạo như vậy

Sau mấy giây lặng người, Thẩm Anh Xuân cau mày, dùng những ngôn từ sắc bén thường thấy của cô để đáp trả: “Vậy cô muốn nói chuyện gì? Tôi nợ cô hạnh phúc? Hay là nợ cô đàn ông?” chưa kịp chờ Hứa An Ly trả lời, Thẩm Anh Xuân nói tiếp: “Cái loại con gái vâng vâng dạ dạ như cô, bị đàn ông đá là chuyện quá bình thường, không đá mới là lạ. Hơ! Đã hiểu vì sao bị đá chưa?”

“Đủ rồi!” Hứa An Ly gầm lên ngắt lời Thẩm Anh Xuân.

Cô không phải là đến đây để thảo luận với người thứ ba về cái chủ đề nhặt nhều đó, cũng không muốn nghe những lời lăng mạ đó.

Đúng là gà cãi nhau với vịt, kẻ tám lạng người nửa cân.

Sắc mặt của Hứa An Ly lúc đỏ lúc trắng, hồi hận vì đã nhiều chuyện, nhưng sự việc đến nước này, có muốn rút cũng chẳng kịp nữa, chỉ còn cách đâm lao phải theo lao thôi

Cô dùng sức kéo Tần Ca lại gần mình, một tay khoác lấy cánh tay Tần Ca một cách thân mật và tự nhiên, ngẩng mặt lên, dùng ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Thẩm Anh Xuân, mỉm cười một cách hạnh phúc và nói: “Đây là bạn trai tôi, Tần Ca, chắc chị cũng biết chứ?”

Âm thanh vừa to vừa rõ ràng, vừa hùng hồn vừa tự nhiên. Cái giây phút đó, dường như toàn bộ không gian trong trường đều vọng lại câu nói đó.

Ánh mắt của Thẩm Anh Xuân như thất thần, hít thở nhẹ nhàng, hướng cái nhìn đầy nghi hoặc về phía Hứa An Ly. Bàng hoàng, kinh ngạc nói: “Ý cô là sao? Có phải cô muốn chứng tỏ cho tôi thấy sức hấp dẫn của cô phi phàm thể nào, muốn câu ai thì người đó sẽ mắc câu, hay muốn cho tôi thấy bí quyết khai hoàn ca của cô? Hứa An Ly! Không ngờ cô lại có bản lĩnh như vậy đấy, thảo nào bao nhiêu anh chàng của trường đại học B đã bị cô mê hoặc làm cho “điên đảo tâm hồn”. Liệu tôi có phải chúc mừng cô hay không đây? Dù gì cũng là nhân tài của trường B mà. Chỉ tiếc là Viện trưởng không mở thêm môn “Làm sao để đàn ông mê bạn”, nếu không, chắc chắn sẽ mời cô làm giảng viên đấy!”

Không biết từ lúc nào, đã có rất nhiều người vây xung quanh bọn họ, những lời của Thẩm Anh Xuân khiến cho mọi người không nhịn được cười, thậm chí còn có kẻ vỗ tay cổ vũ nhiệt liệt

Hứa An Ly không ngờ Thẩm Anh Xuân lại làm mình xấu hổ đến vậy!

Nếu không phải vì người đàn ông đó, cô sẽ không chịu nhịn để nuốt giận như thế! Tuy nhiên, cũng không thể không nói ra những lời chân

thành: “Thẩm Anh Xuân, tôi chỉ muốn nói với cô, mong cô hãy học cách trân trọng người khác, thì người khác mới tôn trọng cô được!”

Hơ hơ! Thẩm Anh Xuân nhún vai, làm động tác ok. Sau khi cười một tiếng, cô ta lạnh nhạt lại nói: “Cô nói đúng!”

Thẩm Anh Xuân khoanh tay, bước xuống bậc thang, thùng thảng bước đi trước mặt Hứa An Ly và Tần Ca vẫn với điệu bộ quý phái và ngạo nghễ.

“Nếu như cô không mất trí, thì tôi chắc rằng cô vẫn còn nhớ rõ, ai đã nói với tôi bằng gương mặt hạnh phúc rằng, bạn trai của cô ta là Đường Lý Dục? Ai đã túm lấy cánh tay tôi hỏi rằng có nhìn thấy bạn trai cô ở đâu không? Béo hay gầy? Có thường xuyên nhắc về cô với tôi hay không? Ai đã nói tôi vì sao anh ấy lại thất hẹn?”

Sắc mặt của Hứa An Ly lại lúc đỏ lúc trắng, không thể hình dung được đó lại chính là mình. Kẻ thứ ba đáng ghét ấy cũng chính là mình. Thật xui xẻo!

“Tôi luôn luôn tôn trọng cô, nhưng cô như vậy, tùy tiện chen ngang vào tình cảm của người khác, cô bảo tôi sao có thể tôn trọng cô được?”

“Thôi đủ rồi, Thẩm Anh Xuân, tôi nghĩ cô nên thu lại cái bộ mặt lòng lang dạ sói ấy đi! Đừng có diễn kịch trước mặt tôi làm gì!” Hứa An Ly cắt ngang lời của Thẩm Anh Xuân, cô không muốn tiếp tục dây dưa với cô ta nữa.

Trời cao đất dày ời! Lòng tốt bị coi là lòng lang dạ sói!

“Bà cô của tôi! Buông tha được ai thì hãy buông tha. Huống hồ, Hứa An Ly tôi từ trước đến giờ chưa làm chuyện gì có lỗi với cô, mà bị cô đối xử như vậy, thật không công bằng! Nếu cô cho rằng Đường Lý Dục là của cô, thì tôi sẽ trả lại anh ấy cho cô. Sau này tôi sẽ không bao giờ quan tâm

đến mấy chuyện vợ vãn của các người nữa, tôi chúc cô hạnh phúc! Được chưa!”

“Hạnh phúc? Cô sẽ chúc chúng tôi hạnh phúc ư? E rằng là không hạnh phúc thì đúng hơn! Một đấng thì nói hai người không còn quan hệ gì, nhưng vẫn lén lút gặp nhau! Đó mới thực sự là mục đích của cô! Hứa An Ly, đừng ở trước mặt tôi mà thể hiện cái bộ dạng đáng thương đó, cô coi tôi là đứa trẻ ba tuổi không biết gì hay sao? Bây giờ khi thấy chúng tôi chia tay rồi, cô lại mang cái bộ mặt giả tạo đó ra. Hứa An Ly. Làm việc gì cũng phải có chút đạo đức! Nếu không cô sẽ bị báo ứng đấy”

Không thể nhẫn nhịn thêm nữa, chẳng đợi Thẩm Anh Xuân nói hết, Hứa An Ly kéo tay Tần Ca quay ngoắt đi. Mà đâu phải đi, mà là chạy thì đúng hơn, cô muốn nhanh chóng kết thúc sự sỉ nhục ấy, muốn mau chóng tránh xa những thị phi ồn ào.

Một chút nắng của mùa đông đem lại sự ấm áp xua tan cái giá lạnh tê người. Trên cây ngô đồng, lá vàng to rụng xuống, trong cái gió hiu hiu cũng khe khẽ lay động. Trên ngọn cây, rất nhiều chú chim đang bay. Chúng từ phương bắc xa xôi bay về phương nam tránh rét

Sân trường sau buổi trưa càng vắng người qua lại.

Chạy đi! Trên mặt Hứa An Ly tràn đầy những giọt nước mắt đau thương, nhưng cũng chưa bao giờ thấy thoải mái như thế. Mặc dù Thẩm Anh Xuân đã lăng mạ cô như thế, nhưng cô cũng không hối hận. Nếu như số phận đã an bài không phải là của mình, thì cô cũng không gượng ép, càng không cố giành giật lấy.

Khi Tần Ca dừng lại bên một gốc cây, còn đang thở hổn hển, thì Hứa An Ly cũng mềm nhũn người ra vì mệt. Nếu như không dựa vào thân cây chắc có lẽ cô ấy sẽ ngã ra đất mất. Đầu óc trống rỗng, suy nghĩ hỗn loạn, nhưng cũng tỉnh ngộ nhiều điều. Hứa An Ly ngẩng mặt lên, vẻ mặt nhợt

nhật và yếu ớt, cô thấy anh đang nhìn mình một cách lạnh lùng, toàn thân cô cũng bắt đầu lạnh toát.

Con người của Tần Ca bỗng dừng co lại, các ngón tay nắm chặt, chăm chăm nhìn vào mặt Hứa An Ly.

“Em...” Tần Ca nhếch mép, đảo mắt, như không tin là sự thật vậy.

“Nói lại lần nữa cho anh nghe”

Hứa An Ly biết mình lại gây chuyện, nên đã dùng ánh mắt áy náy và bối rối nhìn anh.

“Cái gì ạ?” suy nghĩ rối loạn, đầu óc quay cuồng, Hứa An Ly cũng không biết mình vừa nói cái gì. Câu nào đã làm Tần Ca nổi giận? Xin lỗi, cô cũng không cố ý, ánh mắt đáng thương như khẩn cầu sự tha thứ.

“Anh muốn em nói lại một lần nữa!” Tiếng của Tần Ca bỗng âm vang hơn bình thường, kèm theo một chút giọng điệu như mệnh lệnh..

Hứa An Ly cảm thấy sợ hãi, lẽ nào cô đã thực sự phạm sai lầm đến mức không thể tha thứ được hay sao?

Nếu không thể...

Xin lỗi anh, ngoài ba từ này ra, cô không biết làm gì. Ánh mắt tràn đầy hy vọng lấp lánh, đã dần dần trùng xuống. Bất kể cô khẩn cầu thế nào, anh cũng không đồng ý, mà bắt cô phải nói lại một lần nữa

“Xin lỗi, Tần Ca, em...”

Tần Ca dùng ánh mắt mạnh mẽ mà bất cắt nhìn về phía Hứa An Ly đầy nghi hoặc. một cô gái xinh đẹp như thế, khiến anh không rời mắt khỏi cô. Mái tóc xoã ngang vai, một vẻ đẹp thuần khiết và hiền từ nhưng

không phô trương. Nhưng hiện thực đã khiến cô chịu ảm ức, trong lòng anh bỗng nhói lên nỗi thương xót và đau lòng. Nhưng cô không phải là của anh.

Một cô gái xinh xắn và trong sáng như vậy đứng trước mặt anh, giống như một giấc mơ không chạm tới. Hễ chạm vào là vỡ.

“Nói, mau nói đi!” anh bỗng nắm lấy cánh tay cô mà lắc, Hứa An Ly lặng người nhìn Tần Ca.

“Xin lỗi anh, em thật sự xin lỗi!”

“Không phải!” Tần Ca vội vàng phủ định một cách thất vọng

“Không phải...” đầu óc Hứa An Ly lúc này cứ mông lung, cô lẩm bẩm như nói mơ. Cô không hiểu rốt cuộc Tần Ca muốn cô nói cái gì và cô đã nói sai cái gì.

“Rốt cuộc anh muốn em nói cái gì ạ?”

“Hãy nói, anh là bạn trai em! Đồ ngốc ạ. Nói mau đi, nói đi!”

Ô! Hứa An Ly cuối cùng cũng nhớ ra.

Mắt cô chớp chớp, nói một cách bất đắc dĩ: “Tần Ca, em quên chưa nói với anh, em chỉ là nhờ anh giúp chuyện đó thôi, giờ nhiệm vụ hoàn thành rồi, thì cũng không phải là bạn trai nữa”. Nhìn Tần Ca đứng ngây ra không nói lời nào, Hứa An Ly cười híp mắt lại nịnh anh: “Hôm nào, em mời anh ăn KFC nhé?”

“Không được, không thể em muốn nói thế nào cũng được, lần trước là em quyết định, còn lần này phải để anh quyết định, thế mới công bằng!”

“Haizz! Anh hẹp hòi quá, là bạn bè, nhờ anh giúp chút việc... thế mà anh cũng tưởng thật!”

“Anh cũng nhờ em giúp anh một việc được không?”

“Được, ngoài việc làm bạn gái của anh ra, thì giúp việc gì cũng được!”

“Này, sao em lại vô lý thế chứ? Chỉ có một việc, bắt buộc phải là am, hãy ngoan ngoãn làm bạn gái anh nha!”

“Còn nói em vô lý, anh đúng là được đăng chân lên đăng đầu. Không được!”

Hứa An Ly mím chặt môi, nhìn Tần Ca với vẻ mặt tức giận và vẫn kiên quyết. Không phải là diễn kịch gì với anh, mà đó là chuyện không thể, nhưng lúc đó cô lại không biết làm thế nào để thuyết phục anh. Vậy nên, cô nói ra những điều như vậy cũng là dễ hiểu.

Thấy mắt Tần Ca cứ mở tròn ra như quả trứng gà, cô đã không thể không mềm lòng, liền khuyên anh: “Em tình nguyện coi anh như người anh em tốt nhất của em, thế đã được chưa?”

“Anh em ư? Anh em mà lại hôn nhau à?” Tần Ca dùng ánh mắt hằn học, có vẻ như anh đang phẫn nộ và giận dữ về điều gì đó vậy

Nhưng chuyện đó cũng không thể trách cô ấy, vì cô ấy đâu muốn lao vào vòng tay anh, đâu muốn hôn anh. Việc anh tự làm theo ý mình cô ấy đã không nói làm gì, đằng này lại còn dở thói lưu manh, cưỡng hôn người ta. Bây giờ, lại vẫn bộ mặt vừa ăn cướp vừa la làng, khiến cô cảm thấy khó xử.

Anh dựa vào cái gì mà luôn biến được cái sự vô lý thành có lý được chứ? Nhưng cô không nói lại được với anh ta, chỉ có thể trừng mắt lên nhìn anh ta với vẻ mặt tức giận, thực sự rất tức giận mà thôi!

“Lần trước là anh có lỗi, còn lần này là em có lỗi với anh, vậy là hoà, thế được chưa?”

Tần Ca cười một cách lạnh lùng. Tình yêu không phải là thương hại để có thể dùng cách này mà thanh toán, anh ấy không đồng ý!

“Em..” Tần Ca hoàn toàn găng gượng

“Em thực sự ghét anh đến thế sao?”

Hứa An Ly ngây ngô nhìn Tần Ca. Mím chặt môi, bối rối như một con ngốc vậy.

“Phải!” Im lặng một hồi lâu, cô mới lý nhí trả lời.

Tần Ca không dám chớp mắt, trên khoé mắt cô có một giọt nước mắt trực trào ra đã bị anh kịp hãm lại

Cô ấy không hề để ý đến mình, chỉ là đang lợi dụng mình. Có phải vậy không? Có phải cô đang lợi dụng anh không?

Bàn tay cứng rắn của anh bỗng dừng đưa lên tóm chặt lấy cổ cô, khoảng cách giữa hai người rất gần. Cô muốn tháo chạy nhưng không thoát ra được vì bị anh tóm rất chặt.

“Em nói lại một lần nữa đi!”

Hứa An Ly giống như một cô bé ngốc nghếch nhìn chằm chằm vào gương mặt phản nộ của anh, cô thấy hơi sợ.

“Nói rằng em rất ghét anh! Nói to lên, để anh nghe thấy rõ, có như thế anh mới thôi không thích em nữa” Tần Ca lay lay cánh tay Hứa An Ly, còn người cô thì lắc lư như chiếc lá sắp bị gió thổi bay đi vậy.

“Em...Em...Em...”

“Em cái gì? Em nói đi!”

“Em... Em...g...h...é..t...anh”

“To lên một chút!”

“Em...”

Thực sự Hứa An Ly đã bị bộ dạng của Tần Ca dọa cho sợ đến ngất đi, chẳng biết mình đang nói gì, đầu óc hoàn toàn trong trạng thái cứng đờ, không theo suy nghĩ mình sắp đặt.

Một hồi lâu, tay Tần Ca buông khỏi người Hứa An Ly.

Nhìn thấy trên khuôn mặt Tần Ca một nỗi bi thương đến khó tưởng tượng, giống như một đứa trẻ vừa gây chuyện, chỉ muốn tìm đường bỏ chạy. Trong cái khoảng khắc chân cô bước đi, cô nghe thấy sau lưng cô có tiếng nói: “Chờ một chút!”

Chân Hứa An Ly như có dòng điện hút lại vậy, cô từ từ quay đầu lại.

Tiếng Tần Ca hơi khàn: “Em nói cho anh, làm thế nào mới có thể moi được anh ta ra khỏi trái tim em, để anh gieo hạt giống của mình vào trong đó? Anh không muốn mãi mãi trở thành người thay thế của anh ta, có được không?”

Cô lúng túng nhìn anh. Cái ánh mắt lo sợ ấy cũng không hẳn là lạnh lùng và xa cách. Bóng của hai người in xuống mặt đường thật gần.

“Sự thay thế đã kết thúc rồi”

“Kết thúc?” anh ử rử nhắc lại. Rất lâu sau, anh lại nói: “Cứ coi như là trò chơi, cũng không thể để em quyết định một mình, ít nhiều cũng phải nghe ý kiến của anh chứ?”

Cô đảo đảo con mắt.

“Thế này đi..” anh thở dài một tiếng “Nếu em đã ghét anh đến vậy thì để cho công bằng, hãy cho anh thời gian một học kỳ, để anh được ghét em và để em cũng nếm thử mùi vị bị anh ghét”

“Được!” cô gật đầu đồng ý mà chẳng cần suy nghĩ.

Cô quay người bước đi như chú thỏ đang chạy trốn.

Anh nhìn theo bóng cô đang khuất xa dần, bật cười khanh khách.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đa Tình Luôn Bị Phũ Phàng

Giống như ôm Tiểu Khê, giống như ôm... Giống như ôm bất kỳ một người bạn cũ nào, ôm những khoảng thời gian đã mất. Khi ngoảnh lại nhìn, nó đã thành quá khứ.

Nếu không có sự “cố gắng” của Hứa An Ly, cũng sẽ không có cái kết quả gương vỡ lại lành giữa Đường Lý Dục và Thẩm Anh Xuân. Cho dù cô cảm thấy làm như thế không những khiến mình bị xúc phạm vô cùng, mà còn không công bằng với Tần Ca. Nhưng lúc đó, thì không còn cách nào khác và cũng chỉ có Tần Ca mới giúp được cô chuyện đó, chỉ có anh mới có thể cho cô làm một người “thanh cao thuần khiết” trước mắt Thẩm Anh Xuân. Rửa sạch nỗi nhục!

Như vậy, có phải là Hứa An Ly luôn có ý nghĩ gột rửa tội danh kẻ thứ ba không?

Đúng vậy, bởi cô muốn sống yên ổn.

Cô tin rằng, cái gì không phải là của cô thì có chiến đấu để giành lại cũng không được. cái gì đã là của mình thì có tránh cũng không tránh khỏi.

Hứa An Ly luôn nhớ những lời của thầy Chu viết cho cô trong email. Tình yêu không phải là vĩnh cửu, nếu có điều ấy liệu con người có tiến bộ được nữa không? Tình yêu chỉ có thể là một giai đoạn nào đó trong một đời người. Bởi vì tháng ngày còn dài, dài đến mức những thứ như tình yêu, tình cảm mà ta từng cho rằng nó có thể bền lâu đến biển cạn đá mòn, và cả những nỗi hận thì không muốn nhắc tới, cũng đều bị cát bụi của thời gian vùi lấp, không còn một dấu tích. Dài đến mức ta có thể lại yêu một người

như trước. Sau đó tất cả mọi vui buồn đều dần dần phai nhạt đi, cho nên từ bỏ, cũng là yêu.

Thẩm Anh Xuân vẫn giữ thái độ khinh khỉnh như trước, một cô gái thông minh mà lạnh lùng như thế, có làm việc gì cũng không quên nói những lời bóng gió. Cô ta nhất định muốn mời Hứa An Ly và Tần Ca ăn cơm.

“Không đi! Không đi! Không đi!”

Hứa An Ly không muốn nhìn thấy người con gái đó, bất cứ việc gì liên quan đến cô ta đều xui xẻo, huống hồ giữa cô ta và Đường Lý Dục không còn quan hệ gì với nhau nữa. Đã tuyên bố trước mặt Thẩm Anh Xuân rằng Tần Ca là bạn trai cô, điều đó đủ để chứng minh cho sự quyết tâm cắt đứt của cô với Đường Lý Dục.

“Em không đi, chứng tỏ em có tật giật mình!”

Hớ, cái anh này! Thế thì khác gì vừa ăn cướp vừa la làng chứ?

“Vậy sao? Thế thì em sẽ cho anh thấy rốt cuộc ai mới có tật giật mình!”

“Có thể chứ, nếu đã quang minh lỗi lạc như vậy thì sao lại không đi? Phải để cho những người có tật bị giật mình!”. Quân tử làm việc luôn luôn ngay thẳng.

Cô bé ngốc, Hứa An Ly, rốt cuộc là em bị trúng kế của chính mình hay bị trúng kế của người khác đây? Thẩm Anh Xuân tất nhiên là sẽ cố gắng hết sức để bày tỏ chân thành rồi, vì dù sao, người thẳng đậm nhất trong cuộc chơi này là cô ta mà. Cô ta có lý do gì để không chân thành cơ chứ?

Hứa An Ly đồng ý một cách nhạt nhẽo.

Vui hay không vui cũng chẳng quan trọng, sự việc đã vậy, cô cũng chẳng thể quyết định hết được. Số phận là một tấm lưới mà mình không nhìn thấy, mà chính bản thân mình lại là người trong tấm lưới. Đối với việc của Thẩm Anh Xuân và Đường Lý Dục, cô cũng đã làm hết những điều nên làm, nói cách khác là đã cố gắng hết sức rồi. Hành động của Hứa An Ly có thể được dùng từ cao thượng để hình dung. Tóm lại, cô không cảm thấy nợ ai điều gì, còn việc người khác đối với cô như thế nào cũng không còn quan trọng nữa. Trải qua bao nhiêu sóng gió như vậy, cô không muốn mình sống trong cảnh sóng to gió lớn mãi như vậy nữa.

Trong bữa ăn, ngoài việc cầm cúi ăn ra, Hứa An Ly thực sự cũng chẳng có gì để nói nên cô đã gọi điện cho mẹ, mẹ cô ở đầu dây bên kia khóc thút thít. Sau khi ngừng khóc, ngoài câu “xin lỗi” ra, bà chẳng biết nói câu gì khác. Hứa An Ly tuy không nói lời xin lỗi, nhưng như vậy cũng chẳng phải là một cách xin lỗi hay nhất sao.

Mẹ con hiểu nhau mà.

Con người ta khi còn trẻ luôn phải trải qua rồi mới hiểu được, luôn phải mất đi thì mới có được. Mặc dù sau sự mất mát ấy, Hứa An Ly không có được thứ mà cô khao khát nhất, nhưng cũng chẳng phải là sau sự mất mát đó, cô đã tỉnh ngộ ra nhiều điều hay sao? Cái phải mất chắc chắn sẽ mất.

Còn Thẩm Anh Xuân, cô ta luôn cố gắng hết sức để tỏ ra hiếu khách, Hứa An Ly rời bàn ăn đi vào nhà vệ sinh. Mở vòi nước ra, cô đứng thờ người ra trước gương, nhìn vào khuôn mặt chưa đầy mười chín tuổi mà đã qua bao nhiêu bể dâu của mình. Nếu như không phải có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, thì cô cũng không biết nước vẫn đang chảy xối xả, lãng phí như thế.

Hứa An Ly vội vàng lấy tay vốc nước, cô hất nước lên mặt mình, cố gắng tỉnh táo hơn, một giọng nói nhỏ trầm vang lên sau lưng cô: “Cảm ơn

cô”

Bàn tay để trên mặt có khoảnh khắc như cứng đờ ra, nhưng rất nhanh, lại vốc thêm vốc nước thứ hai hất mạnh lên mặt.

“Tôi không cao thượng như cô nghĩ đâu”. Rửa xong mặt, cô nói tiếp: “Tôi cũng biết ghen, biết đố kị chỉ là khi tôi đặt hai người họ cạnh nhau để so sánh, tôi mới phát hiện, mình vẫn thích người kia nhiều hơn là thích anh ta, chỉ đơn giản vậy thôi”

“Vậy sao?” người đứng sau lưng cô như đang mỉm cười: “Tất nhiên Tần Ca là một người rất tài giỏi, có nhiều cô gái yêu thầm anh ta, coi như cô có mắt nhìn người. Nếu cô và anh ta mà đến với nhau, đó thật sự là hạnh phúc của cô đấy...”

“Cô đang nói hộ anh ta đây à?”

Hứa An Ly cuối cùng cũng ngẩng mặt lên và quay người về phía người đối diện. Những giọt nước cứ liên tục lăn trên mặt cô, không biết là nước mắt hay là nước máy.

Thẩm Anh Xuân cười một cách ngượng ngùng: “An Ly, cô nghĩ sai rồi, tôi thật sự cảm thấy một người đẹp trai và tài hoa như vậy có thể thích cô, cô nên trân trọng và cảm thấy thoải mái mới đúng. Tình yêu đẹp, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, đừng để mất bò rồi mới lo làm chuồng”

“Cảm ơn cô, chỉ có điều tôi muốn nói cho cô biết rằng, tôi thích ai là việc của tôi, tôi không thích ai cũng là việc của tôi. Yên tâm, tôi sẽ không làm kẻ thứ ba để người khác cảm hận đâu, tôi không giỏi được như cô, cho nên tôi tự nguyện rút lui. Cô cứ yên tâm mà yêu anh ấy, giữa tôi và Đường Lý Dục đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa. Bắt đầu từ bây giờ, bất cứ chuyện gì của các người đều không liên quan đến tôi. Tôi nói vậy cô đã hài lòng chưa?”

“...Ô!” Thẩm Anh Xuân không ngờ Hứa An Ly lại dứt khoát như vậy. Cô ta nói: “An Ly, cô là bạn của Lý Dục, đương nhiên cũng là bạn của tôi, là nào cô lại không muốn?” Thẩm Anh Xuân đưa tay lên nắm lấy vai cô, làm ra vẻ thân mật. Toàn thân Hứa An Ly trong khoảnh khắc bỗng cứng đờ ra.

“Phải! Tôi không muốn, vì tôi sợ, tôi sợ tình yêu của các người gặp trục trặc, sợ lúc các người không hạnh phúc, tôi lại chẳng có cách gì để giải thích cho cô. Cho nên tôi muốn chúng ta hãy cứ sống ở hai thế giới riêng biệt, không làm phiền gì đến nhau thế là tốt lắm rồi”

“Tôi cũng không gượng ép, chỉ cần cô sống vui vẻ là được”

Sau khi bước ra từ nhà vệ sinh, chẳng ai nói câu gì, Hứa An Ly cũng chẳng muốn nói nhiều. Nhưng Đường Lý Dục thấy Thẩm Anh Xuân cầm tay thân mật với Hứa An Ly đi cùng nhau thì cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Anh luôn có một tâm nguyện, hy vọng Thẩm Anh Xuân và Hứa An Ly trở thành bạn tốt của nhau. Xem ra hai người nói chuyện cũng rất hợp nhau mà.

Vốn dĩ, Đường Lý Dục muốn nói chuyện với Thẩm Anh Xuân về Hứa An Ly, nhưng lại sợ cô ấy hiểu lầm, không biết bắt đầu từ đâu, giừo thì tốt rồi, không ngờ hai người đã thực sự trở thành bạn bè. Hình như trong tiềm thức của người đàn ông đều có nguyện vọng bạn gái và hồng nhan tri kỷ làm bạn tốt của nhau thì phải.

Trong mắt anh, Hứa An Ly mãi mãi là một cô gái thuần khiết và trầm lặng, mãi mãi giống như thiên thần vậy. Cô luôn là người lương thiện và tốt bụng, và là người làm anh cảm thấy ấm áp và bình yên. Còn Thẩm Anh Xuân luôn khiến anh cảm thấy bất an, khiến anh đau đầu, khiến anh hạnh phúc rồi cũng khiến anh đau khổ, khiến trái tim anh tan nát rồi lại khiến anh yêu mến. Tại sao cùng là con gái mà họ lại khác nhau nhiều đến vậy?

Thẩm Anh Xuân tất nhiên đã không quên kể với Đường Lý Dục về chuyện vui của Hứa An Ly và Tần Ca. Hứa An Ly đối với lời chúc phúc của họ cũng chỉ gật đầu hời hợt, sau khi ăn uống xong xuôi, liền cáo từ ra về. Đường Lý Dục đề nghị đi hát karaoke, nhưng Hứa An Ly lấy lý do có việc để từ chối rồi rời khỏi nhà hàng. Thẩm Anh Xuân mỉm cười chào tạm biệt cô, cũng không quên nói với Tần Ca: “Tối nay, An Ly sẽ giao lại cho anh, nếu như cô ấy có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ tìm anh hỏi tội đấy, Tần Ca!”

“Yên tâm đi, nếu như tôi dám làm gì cô ấy, thì Lý Dục sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho tôi!”

“Biết thế là được rồi!” Đường Lý Dục nói.

Hứa An Ly và Tần Ca cùng nhau về.

Trong phòng ăn chỉ còn lại Đường Lý Dục và Thẩm Anh Xuân. Bốn mắt nhìn nhau không nói một lời.

Trải qua sự việc tan vỡ lần này, tuy có niềm vui của sự tan rã rồi hợp, nhưng cũng có sự gò bó không tự nhiên. Trong lòng hai người bỗng dưng như ngọn lửa đang ngùn ngụt cháy, Thẩm Anh Xuân cũng sẽ không chủ động tiến thêm nửa bước, đây là một cách bảo vệ mình theo bản năng của con gái. Tổng phòng ăn, ánh đèn lung linh mờ ảo khiến cho những thứ không rõ ràng lại càng thêm phần bí ẩn tạo không khí hưng phấn đến lạ.

Tâm trạng của Đường Lý Dục đang rất vui.

Từ sau khi Hứa An Ly và Tần Ca ra về, ánh mắt anh không hề rời khỏi Thẩm Anh Xuân. Chỉ khi yêu sâu sắc một người, người ta mới dùng ánh mắt đó để nhìn người ấy, ánh mắt khiến cho ai cũng phải nghĩ rằng cho dù đã chết thì tình yêu này vẫn luôn còn mãi.

Bị anh nhìn như vậy, Thẩm Anh Xuân bỗng như một cô gái nhỏ vừa mới chào đời, lần đầu tiên đối mặt với người mình yêu, khuôn mặt tự nhiên

có chút thẹn thùng. Ánh mắt anh khiến cô nhớ lại ngày đầu tiên khai giảng...

Im lặng một hồi lâu, trong phòng dường như có thể nghe thấy nhịp tim đập của hai người

“Thấm Anh Xuân!” giọng nói của anh trầm nhẹ. Chẳng đợi cô đáp trả, anh đã đứng lên, đưa tay ra và đặt lên vai cô. Lúc này, thời gian và không gian như dừng lại. Cả người cô đã nằm gọn trong lòng anh. Anh ôm chặt cô vào lòng, áp mặt cô vào mặt mình, cứ cọ đi cọ lại như thế, bộ râu lún phún của anh cọ vào da cô, không phải là đau, mà là cảm giác rất đặc biệt, đó là cảm giác của một người đàn ông.

“Thấm Anh Xuân, em muốn anh phải làm sao thì em mới không buông tay?”

“Đường Lý Dục, anh muốn em phải như thế nào thì anh mới hiểu được tình yêu của em?”

Đường Lý Dục nghe xong không nói gì, liền kề môi lên tai Thấm Anh Xuân, hơi thở ấm áp thổi vào mặt cô khiến nó trở nên ửng đỏ. Cô liền lấy tay đẩy anh ra: “Anh thật là ghê gớm. đừng có đụng vào em!”

Anh mặc kệ, nhân tiện anh đặt ngay tay cô lên ngực mình, tay kia tóm lấy eo cô, rồi đặt môi lên môi cô. anh hôn cô một cách say đắm khiến cô không thể nào thở được. Cố gắng để tránh ra, cô mới phát hiện một tay kia của anh đã không biết từ lúc nào đã luồn vào trong áo lót của cô, nắm chặt lấy “nó”.

Cơ thể anh đã nhịn quá lâu rồi, rất nhiều rất nhiều ham muốn, chẳng còn nhớ là hai người đang ở trong phòng ăn. Đường lúc say đắm mê mên thì cửa phòng bật mở, cô phục vụ bước vào tròn mắt, “á” lên một tiếng rồi lấy tay che mặt.

Tiếng “á” ấy đã làm thức tỉnh những người đang trong mộng, hai người đột ngột đẩy nhau ra, nhưng do quá mạnh nên ngã cả ra ghế.

“Tôi không nhìn thấy gì hết đâu”

Cô phục vụ là một cô gái trông có vẻ mặt non nớt, cũng chỉ tầm chưa đầy mười bảy tuổi, nói giọng Tứ Xuyên. Cô nhìn họ với vẻ mặt ngây ngô.

Đường Lý Dục và Thẩm Anh Xuân cũng chẳng trách gì cô bé, những chuyện như thế này, họ cũng gặp nhiều rồi, chẳng có gì là lạ. Các đôi hôn nhau như thế ở trong trường không thiếu, thậm chí “chim chuột” nhau ở bên ngoài vào lúc nửa đêm cũng chẳng hiếm gặp. Vì thế, cơm cũng chẳng ăn nữa, họ thanh toán rồi mỉm cười ra về.

Trên đường trở về trường, Thẩm Anh Xuân ngập ngừng dừng lại, dùng ánh mắt như chưa từng xảy ra chuyện vừa xong để nhìn anh. Cô ngẩng mặt lên, muốn anh hôn cô trước mặt tất cả mọi người.

“Anh dám không?” cô đưa ra một câu hỏi đầy khiêu khích.

Người đi đường không vì đêm hôm khuya khoắt mà giảm bớt đi, anh do dự liếc nhìn mọi người, xung quanh đang vội vã đến xem.

“Anh dám không?”

Anh không hôn cô, mà ôm cô vào lòng, ôm rất chặt, khiến cô khó thở. Nhắm mắt lại, cảm anh tỳ lên đầu cô, trong mắt cô giọt nước mắt trào ra ươn ướt. Anh muốn cả cơ thể cô sát người mình gần hơn, chặt hơn nữa. Nếu chặt như vậy thì hai tâm hồn có thể hoà vào làm một thì anh thà ôm cô chặt đến vỡ vụn trong lòng, ôm đến chết thì thôi.

Hứa An Ly lúc này vẫn chưa trở về trường mà một mình lang thang đi về phía dsau trường, Tần Ca lững thững đi sau cô. Muộn thế này rồi, cô ấy muốn đi đâu chứ? Tần Ca vô cùng lo lắng hỏi cô rất nhiều lần mà cô vẫn

không trả lời. Anh biết tâm trạng cô không vui, nhưng cũng không đến mức phải đến cái nói tối tăm như vậy mà tự tử đấy chứ.

“Này, em nói gì đi chứ”

Cuối cùng thì Tần Ca cũng châm ngòi cho ngọn lửa đang kìm nén trong lòng Hứa An Ly.

“Anh đừng đến làm phiền em nữa!” Hứa An Ly quay người, nhìn chằm chằm vào Tần Ca.

“Anh có biết anh như vậy, đáng ghét đến thế nào không?”

“Sau này anh đừng ép em làm những chuyện mà em không thích nữa!”

“Em ghét anh quan tâm em như thế này, anh nghe thấy chưa? Em ghét anh...”

“Em ghét anh...”

“Em...”

Hứa An Ly hét lên trước hành động lảo đảo của Tần Ca giống như trên đường gặp gỡ kẻ bất lương. Những người đi đường chẳng hiểu rõ trắng đen thế nào, đã đánh cho Tần Ca một trận. Nếu như không phải sau đó Hứa An Ly khóc lóc giải thích, thì suýt nữa Tần Ca đã bị đưa đến đồn công an, làm trò cười cho mọi người.

Tần Ca bị đánh đến đau ê ẩm toàn thân.

Mắt trân trân nhìn theo bóng dáng mảnh mai của Hứa An Ly chìm dần vào bóng đêm, anh đứng ngây ra đó, trí não và thân thể anh như bị phân ra thành hai người vậy.

Xung quanh trở lại với sự tĩnh lặng của nó. Đối với Tần Ca thì nó giống như khoảnh khắc chân không vậy. Tinh thần hoảng loạn, chân tay lạnh ngắt, giống như vừa gặp một cơn ác mộng. Anh nhắm mắt đầy chua xót.

Cô ấy đi rồi, đã âm thầm ra đi...

Có một ngọn núi nhỏ phía sau trường, Hứa An Ly muốn đến đó ngồi để hóng gió biển, không biết trên núi có cây bạch dương không? Phía sau trường cấp ba cũng có một ngọn núi như thế và trên đó có cả một rừng cây bạch dương. Cô ấy thích nhất bạch dương, thân cây vừa cao vừa thẳng, vỏ cây trắng bóc, lá xanh, đúng là cây ngọc đón gió. Vỏ cây bóc ra, có thể viết chữ vẽ tranh, còn có thể làm thiệp chúc mừng, rất ý nghĩa.

Tối nay, cô bỗng dưng muốn ôm cây bạch dương, giống như ôm Tiểu Khê, giống như ôm... Giống như ôm bất kỳ một người bạn cũ nào, ôm những khoảng thời gian đã mất. Khi ngoảnh lại nhìn, nó đã thành quá khứ...

Càng lên gần tới đỉnh núi, trời càng tối, ngoài ánh sao trên trời không còn có thêm một chút ánh sáng nào khác. Gió đêm thổi khiến những cành cây kêu lạo xạo. Lạ thật, Hứa An Ly là một con người vốn không bao giờ dám đi một mình trong đêm tối sao cô ấy lại một mình đến ngọn núi này chứ. Ở đây không có cây bạch dương, và cũng không thể có, vì đó là loài cây sống ở vùng cao hạn. Ở đây chỉ có những cây như: cây lá to, cây long não, cây bồ kết tây, hoa anh đào. Những cành cây lay động theo gió, phát ra những âm thanh rừng rợn.

Con người nhiều lúc không hiểu nổi chính mình, càng không thể chiến thắng được chính mình, đây chính là yếu điểm trong tính cách của con người, vì thế trong từ điển mới có hai từ “sa đoạ”.

Hứa An Ly của trước đây là một người trầm lặng và kín đáo, một Hứa An Ly luôn không quá gần gũi, cũng không quá xa lạ với đàn ông. Gặp mặt

nhau, chào nhau, nói nhiều nhất cũng chỉ là: “Chào!” hoặc mỉm cười và hỏi: “Làm gì đấy?” nếu như để so sánh, cô ấy giống như là bông hoa sen đang nở trên mặt hồ e ấp đến dịu dàng.

Còn bây giờ, Hứa An Ly có thể dễ dàng kết thân với những người đàn ông xa lạ trong một khoảng thời gian rất ngắn, có thể cười thật tươi khi đi qua những đám con trai. Cộng thêm vẻ ngoài xinh đẹp, cô đã nhanh chóng trở thành một cô gái nổi tiếng trong trường đại học B.

Trong tay Hứa An Ly luôn có những lon coca mát lạnh mà cô uống không hết của các anh chàng tặng cho cô, có rất nhiều những gói đồ ăn vặt mà các cô gái luôn thích ăn. Thậm chí còn có nhiều chàng trai mời cô ra ngoài đi hát karaoke và nhảy nhót. Nghe nói, ở khu phố karaoke quanh trường B đều mở dịch vụ cho thuê phòng phục vụ các đôi yêu nhau. Bên trong có tivi, đầu đĩa, giường đôi, đồ ăn vặt, trong phòng bố trí rất ấm cúng như ở nhà vậy. Đặc biệt vào các buổi tối cuối tuần, các đôi nam nữ đến đây để tiêu tiền, vừa nói chuyện, ăn đồ ăn vặt, xem ti vi, vừa nói chuyện cuộc đời, lý tưởng, tình yêu. Vô cùng lãng mạn.

Nếu Hứa An Ly thích đến khu phố karaok, bất kể lúc nào cũng sẽ có những anh chàng tự nguyện thanh toán cho cô.

Cuộc vui bắt đầu với karaok, nhảy nhót, cô hẹn hò với bất kỳ người đàn ông nào có ý thích mình, tùy ý nhận quà của họ, dù có thích hay không. Khi đi qua tầng dưới ký túc xá nam, cô sẽ vừa huýt sáo vừa hát: “Anh là niềm vui đơn giản nhất của em...”

Nếu như ngoài giờ học, Hứa An Ly không có trong ký túc, thì cô chắc chắn đang ở cùng một người con trai nào đó mà cô vừa quen.

Giọng hát của Hứa An Ly rất hay, hay đến mức mà ngay cả bà chủ quán bia cũng cảm động. Bà rất hoan nghênh những cô gái như vậy đến quá, để cho cô hát miễn phí, ngoài ra còn có thể dẫn theo bạn trai đến cổ vũ

cô, còn rẻ hơn cả mua một tặng một. Sau khi cô đến đó mấy lần, cô quen được với cả bà chủ quán và thường được miễn phí đồ uống.

Khi hát chưa đã, cô sẽ dẫn theo một đám con trai đi đập đá suốt đêm.

Dần dần, có rất nhiều tin đồn về cô.

Quan hệ giữa Hứa An Ly và bạn trai XX khoa XX rất thân mật. Hứa An Ly và bạn trai XX khoa XX đêm hôm nào đó đã không về ký túc xá. Hứa An Ly và bạn trai XX khoa XX đã ôm hôn nhau dưới gốc cây. Hứa An Ly và bạn trai XX khoa XX chẳng qua là “tình một đêm” hay “gió thoảng qua”.

Dù là đang cười, thì nước mắt cô cũng tuôn ra như suối.

Lúc đang chơi vui nhất, những người đàn ông bên cạnh cô cũng có thể bị cô vô cớ mắng đuổi đi.

Rõ ràng là cô gọi người ta đến với cô, đợi đến lúc người ta thờ hèn chạy đến, cô lại không cần người ta nữa.

Sao thế nhỉ? Chính cô cũng không biết sao lại thế.

Một Hứa An Ly ngay cả chính mình cũng không hiểu và không quen. Một Hứa An Ly ngay cả chính mình cũng không kiểm soát được. Phần hồn và phần xác của cô đã sớm bị chia thành hai người rồi.

Cô đánh mất chính mình, mỗi ngày, cô đều tìm kiếm lại chính mình của cái thời trong sáng ấy. Mỗi ngày, cô đều hỏi chính mình: Đây là ai? Có phải là người mà ai gặp cũng yêu quý không?

Thời gian trôi qua rất nhanh. Thấm thoát đã rất lâu rồi Tần Ca không liên lạc gì với Hứa An Ly. Dù muốn nhắn một tin nhắn, những cứ nghĩ đến

ánh mắt mà cô ghét anh ngày đó, bao nhiêu dũng khí của anh đều tan biến hết.

Đúng như Hứa An Ly nó, họ chỉ là anh em, chỉ thế mà thôi.

Có lẽ, bây giờ ngay cả anh em cũng không phải nữa rồi. Cô ấy có quá nhiều “anh em tốt”, cho nên cũng chẳng thèm quan tâm đến người anh em Tần Ca nữa rồi. Ca hát là cách trút bầu tâm sự duy nhất của anh.

Rất nhiều buổi tối gió lồng lộng, dù là khi gió bắc rét căm căm hay là giữa mùa thu, mỗi lần hát xong, Tần Ca đều thích ngồi trên sân thượng, ngẩng đầu lên ngắm nhìn vũ trụ, các vì tinh tú, những hiện tượng kỳ bí xảy ra trên bầu trời, ngắm những ngôi sao băng vụt qua trong chớp mắt. Anh không phải là một người dễ dàng đau khổ, vậy mà cũng có lúc anh cứ trầm lặng hoặc ngây người.

Cô ấy có khoẻ không? Thịnh thoảng có phải cũng nhớ đến anh như anh nhớ đến cô vậy không?

Đàn ông không có tình yêu, trái tim học càng có thể đặt vào sự nghiệp họ thích càng dễ thành công. Câu nói này chẳng sai chút nào.

Hầu như tất cả thời gian dư thừa ngoài giờ học, Tần Ca đều chạy show đi hát tại các quán bar, đến nỗi tiếng hát của anh đã dần trở nên quen thuộc. Còn ở các quán bar ruột, bất kể là chủ quán hay khách hàng đều dành cho anh sự tôn trọng và tán dương.

Rất nhiều khách đã sớm quen với tiếng hát của Tần Ca. Vì vậy, chỉ cần vào cuối tuần, chỉ cần có mặt anh, sẽ có khách yêu cầu anh hát, từ đại học năm thứ nhất đến giờ, thậm chí đã ba năm trôi qua. Cuộc sống sinh viên của Tần Ca trôi qua trong quán bar và giảng đường. Hằng ngày, khi học bài xong, anh lại đi chạy show. Tuy mệt, nhưng mỗi ngày đi đều rất vui vẻ và hứng thú. Trừ học kỳ một của năm đầu đại học, anh chưa bao giờ phải xin tiền mẹ, ngày nào cũng bận rộn tíu tít. Năm này sang năm khác, mất mát và

hi vọng không ngừng được thay đổi và luân phiên. Chớp mắt, năm thứ tư đại học đã sắp kết thúc, thời kỳ rục rờ của năm tháng, ngoảnh đi ngoảnh lại đã trở thành bãi bể nương dâu.

Sau năm thứ tư, bài tập không còn nhiều, luận văn cũng chuẩn bị tương đối ổn. Được sự đồng ý của thầy giáo hướng dẫn, nên anh có thời gian nhiều hơn để có mặt trong các quán bar, thu nhập cũng nhiều lên. Khi còn là sinh viên năm thứ nhất, tiền sinh hoạt hằng tháng là mối lo ngại nhất của anh. Nhưng khi đó bản thân anh luôn tràn đầy tự tin, cũng không sợ tương lai mịt mù, anh luôn tin rằng mình nhất định có thể chiến thắng được khó khăn. Bây giờ anh đã không còn phải lo đến cuộc sống thiếu tiền, nhưng cũng đột nhiên anh phát hiện ra, trong lòng như là một tấm lưới rỗng, dường như có một lỗ hổng lớn mà không biết dùng cái gì có thể lấp đầy.

Trong cái ánh đèn hô loạn của không gian âm nhạc, anh bất chợt thấy một gương mặt quen quen, giọng nói cũng quen quen. Ngoảnh đầu lại, có cái gì như đang thu hút anh, rồi tự dừng thấy hơi sững sờ!

Anh không nhìn nhầm đấy chứ?

Gương mặt thanh tú như nước đó, trong ánh đèn chợt sáng chợt tối, dần dần hiện ra.

Là cô ấy! Cô ấy đang áp má, vai kề vai nhảy với một chàng trai! Sao có thể thế được? cùng với loại đàn ông đó? Mùi rượu nhẹ nhẹ, rõ ràng, tuôn trào trong cái ánh đèn mờ mờ. Máu lập tức dồn lên não, anh đứng phắt dậy, bước nhanh tới, đột ngột nắm lấy tay cô. Cô vẫn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Cho đến khi tay bị nắm quá đau cô mới biết mình đang bị một người kéo ra khỏi hiện trường.

Nhờ ánh trăng, cuối cùng vô cùng nhìn rõ vừa rồi mình là ai.

Nhìn bằng ánh mắt phần nộ.

“Đáng ghét!” sau đó cô giận sự bỏ đi. Cơ thể anh như một khúc cây, sừng sững chắn trước mặt cô .

“Làm gì vậy? Anh muốn làm gì?” cô hét lên, giống như trên đường gặp kẻ bất lương vậy.

Một bàn tay dùng sức bóp chặt lấy tay cô, mặc cho cô vùng vẫy cũng không thoát ra được

“Làm gì vậy? Em nói xem là làm gì!”

“Buông em ra!”

“Em có biết em đang làm gì không?”

“Buông em ra!” cô ra sức vùng vẫy, la hét ầm ĩ.

Sự giằng co của hai người đã khiến cho bảo vệ ở cửa chạy tới. May mà quen Tần Ca, nếu không, chưa biết chừng anh lại bị ăn một trận đòn oan.

“Lớn bắt nạt bé!”

“Anh cứ lớn bắt nạt bé đây! Nếu không thể, em sẽ tự huỷ hoại bản thân mình!”

“Là do em tình nguyện thế!”

“Em làm thế này cũng chưa chắc đã là cuộc sống mới. Anh muốn em phải sống hạnh phúc!”

“Anh tưởng rằng mình là thượng đế à? Muốn em như thế nào là được thế sao? Anh đánh giá quá cao bản thân mình rồi đây!”

“Anh biết, em ghét anh, nhưng nếu em coi anh là anh em của em thì xin em hãy rời xa gã vừa này. Hắn ta có biệt danh là “Vua nhảy dưới ánh trăng”, đó không phải là một người đàn ông đứng đắn, hắn ta chỉ thích trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi nhưng lại không bao giờ chịu trách nhiệm! Hắn sẽ huỷ hoại em mất!

“Cút ra!”

Hứa An Ly vùng vẫy, la hét và dùng hết sức để tát vào mặt Tần Ca một cái nảy lửa, cảm giác như nắm ngón tay hắn rõ trên má anh.

Bốp!

Tần Ca không kịp phản ứng, sau cú tát trời giáng ấy anh lấy tay bưng mặt, đứng yên như trời trồng, Hứa An Ly không quan tâm, cô quay đầu trở lại quán bar. Cô cứ muốn vui vẻ như vậy đấy, cô cứ muốn gây mê chính mình như vậy đấy. Nếu không vậy, cô cũng không biết mình có phải vẫn đang sống, đang tồn tại hay không...

Sau mười hai giờ đêm, gã đàn ông với biệt danh “Vua nhảy dưới ánh trăng” ấy đã ôm eo Hứa An Ly, bước từ trong quán bar ra, trên người nồng nạch mùi rượu. Một tiếng cười ngạo nghễ giòn tan phá tan sự yên tĩnh của màn đêm, làm kinh động đến Tần Ca vẫn đang ngồi chờ đợi trên bậc thềm.

Tần Ca đứng dậy xông lên, Hứa An Ly và cái tên “Vua nhảy dưới ánh trăng” coi như không nhìn thấy anh, tiếp tục tiến bước về phía trước, Tần Ca đành phải bước lên phá trước một bước để chặn trước mặt họ.

“Đừng để ý đến anh ta, anh ta là kẻ tâm thần đấy!” Hứa An Ly quăng cho Tần Ca một ánh mắt khinh bỉ, rồi quay đầu nói chuyện với gã đàn ông kia.

“Phải! Tao chính là kẻ tâm thần đây, nên mày hãy tránh xa cô ấy ra! Nếu không, tao sẽ không khách sáo với mày đâu”. Tần Ca khua tay gạt đầu

tên “Vua nhảy dưới ánh trăng”.

“Em yêu, em không thích anh ta phải không?”, “Vua nhảy dưới ánh trăng” dường như muốn yêu cầu chứng thực điều gì từ thái độ của Hứa An Ly.

Không đợi câu trả lời, gã thấy Tần Ca có vẻ rất quyết liệt và gã thì không muốn gây sự đánh nhau cho nên đã bỏ Hứa An Ly tháo chạy một cách tế nhị, một mình biến mất trong bóng đêm.

Trong đêm tối, trên con đường rộng lớn, vãn đèn hoa lồng lẩy, tiếng nhạc buồn thương réo rắt phát ra như lời hẹn ngầm, chỉ còn lại hai người lặng im đối mặt nhau. Tần Ca nhìn về phía Hứa An Ly, trong mắt cô dường như có chút gì ướt ướt.

Một chiếc xe vụt qua, xé tan đêm tối yên lặng

Tần Ca không biết đã nhìn Hứa An Ly bao lâu, ánh mắt anh có một sự ngoan cố, có ánh sáng rực rỡ và hạnh phúc của sự bất chấp tất cả.

“...Xin lỗi”

Một tiếng xin lỗi lý nhí, mang theo biết bao nhiêu sự chua xót, mang theo ánh mắt rưng rưng của sự ấm áp, nhẹ nhàng tràn qua trái tim anh, tràn qua tất cả các tế bào. Cô nhè nhẹ chuyển người, trong khoảnh khắc ấy, những giọt nước mắt đã bị chôn sâu bỗng trào ra không gì ngăn lại được.

Đó là giọt nước mắt ấm áp, giống như mưa phùn của mùa thu, từng giọt, từng giọt lăn nhẹ trên gò má.

“Nếu trong lòng em thấy khó chịu, hãy cứ khóc đi, rồi em sẽ cảm thấy thoải mái hơn đấy”. Tần Ca nhẹ nhàng vỗ vai Hứa An Ly.

Rất lâu sau, Hứa An Ly mới ngăn được nước mắt: “Em xin anh, đừng đối tốt với em như vậy được không?”

“Anh cũng xin em, đừng hành hạ mình như thế được không?”

“Chỉ cần anh đừng đối tốt với em thế nữa, em sẽ không hành hạ bản thân mình nữa”

“Thật không?”

“Thật”

“Được. Hãy nhớ lúc nào không vui thì em hãy nhớ đến anh, anh là người anh em tốt nhất của em mà”. Khoé miệng Tần Ca như gượng cười, ánh mắt hướng về phía khoảng trời xa xăm.

Sự bất an trong lòng Hứa An Ly cuối cùng cũng được giảm bớt đi. Haizz, thế là anh ấy đã tự nguyện là anh em tốt nhất của mình rồi!

Cô nhìn Tần Ca với ánh mắt nghi hoặc, nụ cười nơi khoé mắt sáng như ánh trăng hôm rằm. Cô không phải là người có trái tim sắt đá, mà ngược lại, khi anh dẫn lòng để nói lên những lời đó, để có thể chấp nhận anh em đó, trong lòng Hứa An Ly bỗng có một cảm giác chua xót không nói thành lời. Có câu nói đó của anh là đủ rồi.

“Anh thật sự đồng ý làm anh em tốt của em chứ?”

“An Ly, anh sẽ không ép em làm những chuyện mà em không muốn làm nữa, như vậy em sẽ không vui”

“Anh...” Hứa An Ly từ từ ngẩng mặt lên như đang muốn yêu cầu chứng thực điều gì đó: “Không hận em một chút nào sao?”

“Anh cũng muốn hận em lắm chứ, khi anh đã thề rằng anh sẽ rất hận, rất hận em, anh lại phát hiện ra mình không hận em được, hận em chỉ khiến

trái tim anh càng buồn thêm mà thôi. Cho nên anh hy vọng em được vui vẻ, sống cuộc sống tốt hơn anh, hiểu không?”

“Em xin lỗi, là em không tốt, em không nên đối xử với anh như vậy”

Hứa An Ly khóc gục đầu vào Tần Ca.

Gục trong lòng anh, cô đã coi anh là người anh cả, người anh em, người anh cả tốt nhất, người anh em tốt nhất. Cô muốn anh ôm mình, bảo vệ mình giống như anh trai vậy. Cô rất cô đơn, cô muốn khóc to lên một trận cho thật thoải mái. Nhưng cô không tìm được người để khóc lóc kể lể, Tiểu Khê đi rồi, cô bỗng trở nên cô độc lẻ loi.

Vòng tay ấm cúng của Tần Ca là nơi duy nhất đem lại cho cô sự ấm áp nhất trên đời này, ấm áp đến mức khiến cô cứ thế mà nước nở.

Dưới sự vỗ về an ủi của Tần Ca, tâm trạng cô cũng dần dần ổn định lại.

Họ chậm rãi đi dưới ánh đèn đường, vừa đi vừa trò chuyện.

“Anh chưa từng có cô gái nào trong lòng sao?”

Anh ngậy ra nhìn cô, xót xa và thương hại. Hứa An Ly, em đã khiến tất cả những ký ức vùi sâu trong lòng anh sống dậy, khiến vết thương của anh lại vỡ ra. Hứa An Ly, em giống như một linh hồn bé bỏng, lén vào trong lòng anh rồi ẩn nấp trong đó.

Tần Ca vẫn còn nhớ, kỳ nghỉ đông của mùa đông năm đó, anh bỏ cả thời gian làm việc ở quán bar, một mình lên Bắc Kinh để tìm cô ấy, nếu như cô ấy ở Bắc Kinh, anh sẽ tìm thấy cô. Khi ấy, cả hai người đều không có điện thoại, chỉ có thể dùng điện thoại công cộng để liên lạc, lúc đi Bắc Kinh, anh đã quyết tâm mua một chiếc di động, mở máy suốt hai mươi tư giờ vì cô. Những khi tới nơi rồi anh mới biết, Bắc Kinh lớn hơn anh tưởng

tượng rất nhiều, có rất nhiều đường và toàn nhà cao chọc trời, ra đường là phải đối hướng, hoà vào dòng người đông như nêm cối.

Mùa đông ấy, gió mùa đông bắc về, Bắc Kinh lạnh đến âm mười độ, thường có tuyết rơi. Tần Ca vốn sống ở miền nam từ nhỏ, rất ít khi nhìn thấy tuyết, nên chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh, đi trong gió rét của Bắc Kinh

Tàu điện ngầm, quán bar, các hộp đêm

Hầu như những nơi cô từng đến, đều có bóng dáng của anh đi qua. Tìm cả một kỳ nghỉ cũng không thấy tin tức gì, anh cũng không biết là nên tiếp tục ở lại Bắc Kinh để tìm cô hay là về quê ăn tết. Vì chuyện này, trên tàu điện ngầm anh đã làm quen với rất nhiều ca sĩ lang thang. Họ cũng giống như cô, đều có tình yêu cháy bỏng với nghệ thuật ca hát. Có một cậu đến từ Tây Bắc nói từng đã gặp qua cô. Có người nói, cô ấy làm lễ tân trong một hộp đêm. Bất kể là hộp đêm hay ở nơi nào khác, lúc anh tìm đến thì cô ấy đã không còn ở đó nữa rồi.

Kì nghỉ đông năm thứ hai, anh đột nhiên nhận được tin nhắn của cô ấy:

“Em kết hôn rồi, Tần Ca. chúng mình thích nhau lâu như vậy, mà ngay cả chuyện hôn nhau cũng chưa từng xảy ra. Nếu như có kiếp sau, em nhất định sẽ hết lòng yêu anh. Tuyên Nhi.”

Sao bỗng dừng lại nhớ đến cô ấy chứ? Chẳng phải đã chôn sâu những chuyện đó rồi sao? Mãi mãi vùi tất cả ký ức xưa rồi mà? Sao giờ anh lại nhớ? Chẳng lẽ là vì học trông quá giống nhau? Hay là cuộc đời thực sự dài đến mức đủ để anh lại thích một người, giống như thích cô ấy hay sao?

Hứa An Ly, giống như một bức ảnh cũ xuất hiện trước mắt anh, xoá đi lớp cát bụi thời gian. Nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, nếu không phải vì ở đó có nhiều người thì suýt chút nữa anh đã gọi cô là Tuyên Nhi rồi.

Hoá ra quá khứ mà anh đã cất chôn vùi bao nhiêu năm qua vẫn chưa hẳn là quên đi tất cả, giống như axit gặp bazơ mạnh sẽ xảy ra phản ứng hoá học. Rồi sau đó, cái thứ tình yêu mà được chôn vùi ở nơi sâu thẳm trong đáy lòng lại bỗng dựng trỗi dậy, lại như còn mới đây.

“Cô ấy tên là Tuyên Nhi, đã kết hôn với người khác rồi” Tần Ca nói một cách bình thường, giống như là đang nói chuyện quá khứ của người khác vậy, trong giọng nói đã không còn hỉ nộ ái ố, không còn chút cảm xúc gì nữa rồi.

Hứa An Ly vừa ngạc nhiên và có chút bối rối nhìn anh, xin lỗi, cô không muốn dò hỏi quá kỹ chuyện quá khứ của người khác

“Anh không hề hận cô ấy chút nào sao?”

“Nếu cô ấy hạnh phúc, anh cũng sẽ chúc phúc cho cô ấy”

“Ồ, ra thế, xin lỗi anh, em không nên...”

“Đây vốn là sự thật, chẳng có ai là không thể thay thế được, lẽ nào không phải vậy sao?”

Hứa An Ly im lặng, hoá ra mỗi người đều có những vết thương mà người khác không biết, những đau khổ đó, dù là lúc đang vui hoặc đang mỉm cười, cũng khiến người ta tự nhiên mà nhớ đến, chỉ có chính bản thân mình mới biết, nỗi đau đó là còn hay đã chết”

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nếu Như Trái Tim Bạn Cũng Đã Từng Đau Khổ

Đời người con gái, thời gian để cống hiến cho tình yêu quá ít, tất cả con gái đều là những cành vải, chẳng tươi được mấy độ. Họ mang tuổi trẻ của mình đánh đổi lấy tình yêu của một người đàn ông mà mình chưa biết, thật quá bất lợi. Những người đàn ông thì khác, cuộc đời họ chỉ cần hoàn cảnh cho phép là họ sẽ yêu và đi tìm tình yêu cho chính mình.

Buổi chiều, Chu Lệ Diệp cầm quyển sách đi từ ngoài về, khi đi ngang qua Hứa An Ly cô liền đứng lại, nói nhỏ với cô ấy rằng dưới tầng có người đang chờ. Mặc dù đã cố gắng hết sức, Hứa An Ly vẫn như không nghe thấy gì. Chu Lệ Diệp đành dùng một ngón tay gõ nhẹ xuống bàn. Mãi cho đến khi động tác đó được lặp lại lần thứ hai, Hứa An Ly mới mơ màng rời bỏ những trang sách, ngẩng đầu lên. Hic, suýt chút nữa thì ngủ quên, tối qua ngủ muộn nên buổi chiều vào giảng đường, cô buồn ngủ đến díp chặt mắt lại.

Mơ mơ màng màng đi xuống. Một luồng gió lạnh thổi qua lập tức khiến Hứa An Ly tỉnh cả người.

Gió cũng lặng dần, dự báo thời tiết nói mùa đông năm nay sẽ ấm áp hơn. Đứng ở cửa ngó nghiêng một lúc, chẳng có ai cả. Cho dù là mùa đông ấm áp thì Hứa An Ly vẫn cảm thấy lạnh lạnh, cô đứng co ro, trong lòng chửi thầm: Chu Lệ Diệp chết tiệt, hôm nay đâu phải ngày Cá tháng Tư. Tuy không phải là cái lạnh âm mười độ như miền bắc, nhưng mặc phong phanh thế này cũng đủ lạnh đấy. Cô rụt cổ lại quay lưng về lớp thì một âm thanh vắng vắng bên tai: “Hứa An Ly!”

Chân cô bỗng chùng lại, cơ thể hơi run lên, nhưng cũng nhanh như bong bóng xà phòng, hành động ấy trong giây lát bỗng biến mất, cô từ từ quay đầu lại.

Là anh ta.

Đường Lý Dục bước ra từ những khóm hoa dạ hợp đã bị mùa đông tàn phá tan hoang. Từ đó đến giờ, họ rất ít khi gặp nhau, không cùng một giảng đường, ký túc xá cũng rất xa, mỗi người một cuộc sống, một khung trời. Cũng chẳng phải là cố tình tránh mặt, mà thật sự là không gặp. Thịnh thoảng, cô cũng có nghe Tần Ca kể về chuyện anh và Thẩm Anh Xuân cãi nhau, nhưng họ cũng nhanh chóng giải hoà với nhau.

Chẳng mấy chốc, học kỳ này đã sắp kết thúc rồi, đã thi được mấy môn, cũng không hài lòng lắm, nhưng không bị cấm thi đã là sự chúc mừng lớn nhất của Hứa An Ly rồi. Bất luận nói gì thì nói, nước đến chân mới nhảy, nếu không nhanh thì cũng coi như vô ích. Từ trong ánh mắt của mọi người, cô cũng cảm nhận được những lời dị nghị đối với mình.

Cô dùng hình ảnh tự cam chịu tụt dốc để hình dung về chính mình. Cũng không hoàn toàn chính xác, cô chẳng qua chỉ muốn hát, muốn nhảy, muốn được vui vẻ.

Điên cuồng là một cách sống khác của thực tế.

Có ai có thể đau khổ thực sự khi yêu mà không cần đòi hỏi một chút gì, rồi lại mất hết tất cả chưa? Đó chính là Hứa An Ly.

Trong điện thoại và tin nhắn, Tiểu Khê đã mắng cô không biết bao nhiêu lần là ngu ngốc, những Hứa An Ly cho rằng, có một số thứ không thể so đo tính toán như đi chợ mua mớ rau con cá được.

Chẳng có ai ép cô, là tự cô muốn yêu như vậy. Vì vậy, cô luôn yêu một cách chân thành và cố chấp. Lúc bỏ cuộc, cô chẳng phải vẫn rất vui đó sao?

Đời người con gái, thời gian để cống hiến cho tình yêu quá ít, tất cả con gái đều là những cành vải, chẳng tươi được mấy độ. Họ mang tuổi trẻ của mình đánh đổi lấy tình yêu của một người đàn ông mà mình chưa biết, thật quá bất lợi. Những người đàn ông thì khác, cuộc đời họ chỉ cần hoàn cảnh cho phép là họ sẽ yêu và đi tìm tình yêu cho chính mình.

Hứa An Ly không hối hận nếu cả đời chỉ yêu một lần. Nhưng ngay cả cái cơ hội đó, anh cũng không dành cho cô, đó mới chính là điều khiến cô thực sự đau khổ. Cô cũng không cho rằng, anh chưa từng yêu cô, chỉ có điều, cô chỉ làm một phần nhỏ của anh mà thôi. Còn anh, anh là tất cả của cô.

Nếu người ta đã có cuộc sống của riêng mình rồi, vậy thì cô sẽ quyết định dứt khoát một lần, sẽ không tùy tiện làm những việc để phải hối hận nữa. Vì vậy, cô không gặp mặt, không tham gia các buổi liên hoan của họ nữa đâu cùng vì lẽ thường. Chẳng phải nói thời gian là thầy thuốc chữa bệnh vĩ đại nhất hay sao? Hứa An Ly đang đợi, đang tích cực kết hợp với vị thầy thuốc này để chữa lành vết thương.

Công lao này, không thể thiếu phần của Tần Ca.

Vì thế, khi Hứa An Ly quay người đối diện với Đường Lý Dục, cũng đã không còn ngạc nhiên và không tự nhiên nữa, cô đã có thể đối xử với anh một cách bình thường giống như đối xử với bất kỳ một người bạn nào khác. Nụ cười trên môi cô cũng chẳng có chút gì là gượng gạo, nó rất thoải mái

Tần Ca luôn cố gắng làm cô cảm thấy ấm áp. Chỉ là anh không biết rằng, mỗi lần như vậy, anh đều vô tình chạm vào nỗi đau của cô, khiến nó trở nên day dứt và nhói đau. Anh càng ấm áp bao nhiêu, cô càng đau bấy nhiêu. Vì thế, có nhiều lúc cô rất muốn từ chối sự ấm áp của Tần Ca, không phải là từ chối, mà là sợ đau. Nỗi đau như thế, chỉ có cô mới hiểu. Nó không phải là đau, mà là sự tan nát của cuộc đời.

Tình yêu luôn là thứ dễ gây thương tích cho con người, nhưng tình yêu lại chả bao giờ có lỗi cả, đó là cái lý do bao đời nay vẫn vậy.

Trong sân trường, tiếng người thật ít ỏi, tất cả mọi người đều ngồi trong những nơi có điều hoà ấm áp như giảng đường, ký túc hay thư viện, yên tĩnh đọc sách. Thịnh thoàng cũng có những bạn nam không thích sự yên tĩnh, thò nửa đầu ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn bầu trời lúc hoàng hôn và hững hờ cây trơ trụi lá. Sự rực rỡ qua một mùa xuân rồi mùa hạ, cuối cùng cũng chỉ là sự lụi tàn và tang thương của mùa đông. Những gốc cây giờ chỉ còn trơ ra những cành cây dạ hợp, thảm cỏ mà cách đây một tháng vẫn còn xanh tươi mơn mớn giờ cũng chỉ là một đám úa tàn. Sự náo nhiệt trước đây, vì thiếu vắng các bạn nam hiếu động, giờ đã hiu quạnh đi nhiều.

Lặng lẽ bước đi, chỉ có tiếng đế giày cọ xát với mặt đất.

Hứa An Ly không chịu được đã kéo chặt áo, rụt cổ lại. Sắc mặt hơi nhợt nhạt, thật sự rất lạnh vì dù sao cũng là mùa đông mà. Trên đường, ngoài sự yên lặng vẫn là lặng yên, hai người dường như đều đang thi gan với đối phương vậy.

“Anh gọi em ra, là để xem em bị rét cóng à?”. Cuối cùng cô cũng không thể nhịn được nữa, Hứa An Ly đành phải phá vỡ sự im lặng.

Đường Lý Dục không nói gì, cứ chăm chăm nhìn vào mặt Hứa An Ly.

Tay anh chỉ vào mặt cô! Cô chưa bao giờ thấy anh như thế này! Thật khủng khiếp, thật đáng sợ!

“Hứa An Ly! Cô dám...”

Âm thanh phát ra từ giọng nói của anh rất to. Không phải nói! Không phải hét! Mà là gầm gào! Gào thét! Hiểu không? Khi biển gào thét, sóng dữ cuộn trào, thì nào là nhà, nào là xe hơi đều bị nuốt chửng. Khi con người

gào thét, thì sẽ như thế nào đây? Khi một người đàn ông gào thét thì điều gì sẽ xảy ra?

Lông mày dựng ngược, mắt trợn trừng lên, thở hồng hộc!

Hứa An Ly bị dọa sợ đến đờ người! Rất lâu sau vẫn chưa định thần lại được!

Thẩm Anh Xuân, rốt cuộc là cô muốn Hứa An Ly tôi như thế nào đây?

Cô thích người mà tôi thích, tôi nhường cho cô, cô muốn tôi không được còn một chút vấn vương gì, tôi đã đồng ý với cô, cô muốn tôi tác thành hạnh phúc cho các người, tôi đã tác thành. Đã thế rồi mà cô vẫn không chịu buông tha cho tôi sao? Cô dám bảo Đường Lý Dục đến quát tháo trước mặt tôi thế này. Thẩm Anh Xuân, cô làm vậy thật không công bằng với tôi! Cô hãy chờ đấy...

Hứa An Ly trợn tròn mắt như sắp vỡ ra vậy.

Đường Lý Dục không biết từ lúc nào đã nắm lấy vai Hứa An Ly rồi ra sức lay cô. Còn cô đứng đó, giống như một cây táo bị trẻ con rung, ra sức rung, để muốn lấy quả táo còn chưa chín trên cây, cô bị lay đến nỗi không thể chịu thêm được nữa!

Tần Ca vừa rời khỏi giảng đường thì chuông điện thoại kêu, trên màn hình hiển thị một từ: Ly

“Mau đến cứu em, em bị người...”

“A lô...”

Dầu dây bên kia đã tắt, chỉ còn lại vài tiếng tút tút.

Tần Ca xuống tầng dưới, lao đi như tên bắn. Nếu như có thể mọc thêm đôi cánh, thì lúc này, không biết anh phải mọc thêm bao nhiêu đôi cánh

nữa. Anh không biết cô bị làm sao, gặp phải chuyện gì bất trắc, hay gặp phải người nào xấu xa? Anh vô cùng lo lắng. Nếu như Hứa An Ly bị người ta... anh sẽ không thể tha thứ cho chính mình. Không! Có anh ở đây, cô sẽ không...

Bởi vì quá nhanh, quá vội vàng vì lo lắng, nên anh suýt bị ngã mấy lần.

Tần Ca không biết cô ở đâu. Khuôn viên trường quá rộng lớn. mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, Tần Ca vẫn chạy thục mạng, lo lắng tìm kiếm...

Hứa An Ly hiện giờ em ở đâu? Làm sao để anh tìm được em đây? Nếu không nhanh tìm thấy em có lẽ anh sẽ chết mất!

Bỗng dưng có tiếng hét phản nộ phát ra từ bên phía sân vận động. Anh vội chạy về phía tiếng hét đó để tìm kiếm.

Chỉ thấy người cô đang bị lay lay liên tục trong tay anh ta, giống như chiếc lá cây phất phơ nơi đầu cành vậy, cô sợ hãi nhìn anh ta. Còn anh ta vẫn chưa thể trút hết sự phản nộ của mình, vẫn ra sức lay cô khiến cô hoàn toàn mất đi sự thăng bằng, đứng còn không vững nữa.

“Thật không ngờ, cô cũng có bản lĩnh như vậy, cô đã học nhằm trường rồi”

“Cô muốn tiền tài chứ gì? Vậy cô ra ngoài xã hội mà câu những người có tiền kia kìa! Bọn họ có rất nhiều tiền, sẽ làm cho cô mê hồn với cảnh xa xỉ phồn hoa, đàn đấm!”

Màng nhĩ của Hứa An Ly bị rung lên.

Cô kinh ngạc nhìn Đường Lý Dục, không nói nên lời, mặc cho anh ta cứ mắng chửi, chỉ trích, oán trách...

Trái tim cô đau quặn thắt, nó dường như đã chết rồi... chết hẳn rồi.

Tần Ca thở hổn hển đứng sau lưng cô. Vì lo lắng mà lông mày cau lại, vì sự tức giận của đối phương mà phẫn nộ!

Tần Ca không thể nào tưởng tượng nổi Đường Lý Dục lại có thể chẳng rõ trắng đen mà chất vấn Hứa An Ly như thế, lại còn dùng những lời lẽ nhục mạ cô như vậy, anh ta không biết là Hứa An Ly đã vì anh ta mà chịu đựng rất nhiều, đau khổ rất nhiều và cũng mất mát rất nhiều sao. Đường Lý Dục anh ta không thể đối xử với cô như thế. Không thể chấp nhận được, như thế là quá không công bằng.

Tần Ca nhìn vào đôi mắt đang tức giận hừng hực của hai người. Từ đằng sau, anh chợt xông lên tóm lấy Đường Lý Dục, túm chặt cổ áo anh ta và nện một cú đấm trời giáng. Đường Lý Dục bị đánh thì sức tỉnh lại và nhìn Tần Ca một cách ngỡ ngàng.

Tần Ca vẫn túm chặt cổ áo Đường Lý Dục khiến anh ta không thể nào thở được. Nếu không phải nể tình anh em, anh không biết sẽ cho Đường Lý Dục bao nhiêu cú đấm nữa. Bao nhiêu thì cũng chẳng thể giúp Hứa An Ly tìm lại niềm vui trước kia.

Hai kẻ đang trong cơn thịnh nộ như mất hết lý trí, lao vào đánh đấm túi bụi! không phân trên dưới, không phân anh tôi, không phân chính phụ. Người đàn ông nho nhã như thế, người anh em tốt là thế, vậy mà khi đánh nhau cũng ra sức đến cùng, không khiêng nể gì.

Hứa An Ly bị dọa cho sợ đến đờ người: “Đừng đánh nữa, xảy ra án mạng đấy. Đừng đánh nữa, em xin các anh...” Hứa An Ly vừa khóc vừa kêu lên. Lúc đó những người qua đường vội chạy tới, kéo hai người ra.

Hứa An Ly đưa mắt nhìn Đường Lý Dục một cái, toàn thân đều là đất, góc trán có một vết tím xanh. Cô trừng mắt nhìn anh, anh cũng trừng mắt

nhìn cô, nhưng ánh mắt sắc nhọn đã mất đi sự phần nộ và lạnh lùng trước đó rồi.

Hứa An Ly quay người đi về phía Tần Ca, mũi anh đang chảy máu. Trời đất, anh ấy bị thương rồi, cũng chỉ vì cô mà ra cơ sự này.

Từng giọt máu tươi chảy ra từ trong mũi Tần Ca. Nhìn anh bị thương như vậy, trái tim cô đau như thắt lại. Cô cho tay vào túi áo rút khăn tay ra, đưa tay lên, từ từ lau vết thương trên mép anh một cách nhẹ nhàng.

“Anh có đau không?” giọng nói nhẹ tựa lông hồng, lớn vồn như sương như khỏi bên tai Tần Ca.

“Không có gì”

“Xin lỗi, em không nên làm liên lụy đến anh!”

“Em không có lỗi gì với anh, An Ly, anh chỉ muốn em được hạnh phúc vui vẻ mà thôi”

“Chúng ta đi thôi”

Hứa An Ly kéo tay Tần Ca đứng dậy rời khỏi sân vận động. Sân vận động lớn là vậy, giờ chỉ còn một mình Đường Lý Dục.

“Chờ một chút!” giọng nói đó vang lên sau lưng Hứa An Ly.

Chờ đợi, tình yêu không đợi em, anh cũng không đợi em, rất nhiều những kỉ niệm đẹp đã bị thất lạc trên con đường trường thành. Đường Lý Dục, những ngày mùa hạ của tuổi mười bảy trước kia khi ở bên anh chẳng phải đã sớm bị chôn vùi trong quên lãng của thời gian rồi hay sao? Niềm vui sau này của anh không phải là em. Còn anh, lại là niềm vui duy nhất, là tất cả đối với em.

Bước chân như bay từ từ dừng lại, quên mất rằng bên cạnh còn có Tần Ca, Hứa An Ly từ từ quay đầu lại, đầu cô như có tiếng kêu vang.

Đường Lý Dục lặng lẽ nhìn Hứa An Ly bằng ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc không rõ là lạnh nhạt hay xa cách, rất lâu sau, anh ta mới mấp máy môi nói nhỏ: “Em thay đổi rồi, An Ly”

Hứa An Ly có một chút kinh ngạc nhìn Đường Lý Dục, anh ta sao có thể nói cô như vậy được chứ? Sống mũi cô cay cay, gió mùa đông mang đến cái lạnh thấu xương. Ánh mắt cô nhìn xuyên thấu vào tận đáy trái tim anh: “Em vẫn là em của trước kia, còn anh đã không còn là anh của trước kia nữa rồi!”

Nếu không chạy thật nhanh để rời khỏi chỗ này thì nước mắt Hứa An Ly đã nhanh chóng rơi xuống mất rồi.

Trong sự phấn nộ, đầu óc cô trở nên hỗn loạn, nước mắt không ngừng chảy. Chỉ muốn chạy thật nhanh đến một nơi vắng người, một nơi yên tĩnh, thoải mái khóc một trận.

Có những tình yêu, có những con người mất đi rồi, thì sẽ mãi mãi không còn nữa.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thanh Thản

Tình yêu sẽ không vì bạn thích một người khác, mà người đó cũng thích bạn vô điều kiện.

Lúc gặp Hà Tiểu Khê đã là kỳ nghỉ đông rồi, Tiểu Khê cao hơn một chút, nhưng gầy đi rất nhiều. Buổi tối, hai người dứt khoát ở cùng nhau, họ chia ra thứ hai, tư, sáu ở nhà Hứa An Ly, còn thứ ba, năm, bảy thì ở nhà Hà Tiểu Khê. Xa nhau cả một học kỳ, hai người có quá nhiều tâm sự để nói, tình bạn đậm sâu cũng vì xa cách mà càng thêm nồng hậu. Hà Tiểu Khê kể về cuộc sống ở trường BW của mình, kể về người bạn trai mà cô đang yêu, nhưng không hề nhắc đến anh ta... Đường Lý Dục.

Hà Tiểu Khê biết đó là vết sẹo trong lòng của Hứa An Ly, một nỗi đau không thể chạm vào, sâu tận trong xương cốt.

Cũng chỉ duy nhất nỗi đau này mới có thể làm cho tình yêu thêm khắc cốt ghi tâm.

Hà Tiểu Khê nói cho Hứa An Ly biết, cô đã thích một anh chàng người Na Uy, cô và anh ta quen nhau trong một nhóm sinh viên quốc tế. Khi ấy, Hà Tiểu Khê lần đầu tiên tham gia hoạt động xã hội, chẳng có chút kinh nghiệm, nên chẳng giúp được gì, và anh ta là người luôn bên cạnh giúp đỡ cô. Nhiều lúc, vì bị người khác hiểu lầm và làm việc không hiệu quả mà cô cảm thấy rất ấm ức. Mỗi lần như vậy, anh ta luôn lặng lẽ ôm cô vào lòng. Sau này, anh ta cho cô biết, anh ta đã có bạn gái, là một người Hàn Quốc và cô ấy đang đầu tư làm ăn ở Trung Quốc.

Hà Tiểu Khê không biết tình cảm giữa anh ta và cô gái đó rốt cuộc là như thế nào, nhưng hiện tại, cô có thể nói với chính mình một cách rõ ràng rằng, cô đã yêu anh chàng người Na Uy đẹp trai này mất rồi.

“Cậu đã từng nghĩ đến cảm giác của bạn gái anh ta chưa?”. Im lặng một hồi lâu, Hứa An Ly mới hỏi lại.

“Nghĩ rồi, nhưng mình nhớ anh ấy không chịu được. Nhớ một cách da diết ý”

“Thực ra, câu như vậy... rất không phải”. Để nói ra câu này đối với Hứa An Ly quả là rất khó khăn.

“Mình biết, làm vậy là không tốt. An Ly, nhưng mình thật sự không phải cố ý. Tình yêu có lúc cũng bất đắc dĩ...”

“Vậy sao?”

Hứa An Ly ngây người ra. Rốt cuộc là tình yêu không có lý hay vì là mỗi tình đầu nên không hiểu thế nào là tình yêu?

Trong bóng tối, Hứa An Ly ngược nhìn lên trần nhà và không nói thêm lời nào. Đây là cách giải thích không thể hiểu được, chỉ có sự thật mới có đáp án, còn những suy nghĩ và phỏng đoán suy cho cùng cũng chỉ là viễn vông mà thôi. Giống như tình yêu của chính mình vậy. Được và mất, đều là sự sắp đặt đầy ý nghĩa của số phận. Nhìn Hà Tiểu Khê, người mà năm đó đã từng mắng mình là ngu ngốc trong tình yêu, giờ đây lại vì một cuộc tình không rõ ràng mà tâm thần bất định, cô dường như chợt nhìn thấy chính mình của năm đó. Hứa An Ly bỗng thấy trong lòng được thanh thản hơn.

Hết có thời gian rảnh, Hà Tiểu Khê lại nhắn tin cho anh chàng người Na Uy, thời gian này, anh ta đang ở Bắc Kinh. Thực ra Hà Tiểu Khê đến gần tết rồi mới về nhà, muộn hơn Hứa An Ly hơn nửa tháng. Cô nói với gia

đình rằng có việc ở trường, chỉ có Hứa An Ly biết sự thật là Hà Tiểu Khê muốn ở bên cạnh anh chàng kia thêm chút nữa. Tiểu Khê đang say đắm trong tình yêu ấm áp và nụ hôn mềm mại của anh ta...

Cũng vì anh chàng người Na Uy mà Hà Tiểu Khê bỗng hiểu được tâm trạng của Hứa An Ly khi đó. Đúng là cái tuổi của tình yêu, uống nước cũng thấy no, chỉ sợ là muốn uống mà không có nước để uống, đó mới là sự bi đát.

Chẳng có ai mãi mãi ở cái tuổi mười bảy, nhưng luôn có những người mười bảy tuổi thì sẽ có sự hoang mang lo lắng của tuổi này.

Hứa An Ly không nói với mẹ về việc mình đang chuẩn bị thi lại, cũng không kể về những chuyện đã xảy ra trong trường. Hằng ngày, cô chẳng nói chẳng rằng, chỉ giúp mẹ làm việc nhà, giặt ga giường, giặt vỏ chăn, quét dọn, giống như một người chủ đảm đang của gia đình vậy. So với trước đây, cô hoàn toàn biến thành một con người khác. Điều đó khiến mẹ cô mỗi lần nhìn con gái là một lần ngạc nhiên, rồi chỉ khẽ lắc đầu. Khẽ thở dài một tiếng! Không biết từ khi nào, con gái bà đã học được sự khoan dung và tình yêu?

La Ngọc Mai vẫn kèm lớp ôn thi tốt nghiệp, vẫn bận rộn ngày đêm. Thường xuyên có những em lớp dưới trẻ tuổi đến nhà hỏi bà về bí quyết thi đỗ vào các trường mà họ mơ ước. Những lúc như vậy, bà sẽ giới thiệu họ cho Hứa An Ly.

Khi nhìn thấy vẻ mặt ngưỡng mộ của các em, mặt cô bỗng nóng ran lên, cô nhớ lại những cảnh tượng trước đây khi cô đối đầu với mẹ, nhớ đến sự ương ngạnh của mình, cảm thấy mình thật không xứng làm đàn chị của người ta.

Ngoài cửa sổ, mùa đông của thành phố nhỏ vùng biên thủy đang rơi một trận tuyết dày. Mọi người đã sớm quen với cái giá lạnh này. Đường

phố, quảng trường, dường như không thấy người đi lại. Bầu trời trắng xám, ngay cả đàn chim cũng bay về tổ tìm chỗ ẩn nấp. Tuyết, khắp mọi nơi đều là tuyết, một khoảng mênh mông trắng xoá.

Cách vài ngày người đàn ông đó lại gọi điện đến, giọng nói rất hút hồn. Ân cần hỏi han mẹ, sau đó còn hỏi thăm Hứa An Ly vài câu.

Thực ra Hứa An Ly đã gặp người đàn ông đó rồi. Trước kia khi vẫn chưa thi vào đại học, thỉnh thoảng trong nhà bị hết gas, chú ấy vẫn thường đến giúp. Mất điện, chú ấy lại làm nhiệm vụ của một thợ điện. Tóm lại, trong nhà có việc gì nặng mà đàn bà không làm được sẽ có bóng dáng của chú ấy xuất hiện. Mẹ gọi chú là chú Lục.

Khi ấy, bất kể chú Lục là người có công danh và thế lực, nhưng Hứa An Ly vẫn không chấp nhận bất cứ người đàn ông nào ngoài bố cô ra, cho dù người đàn ông đó có quan tâm đến mẹ con cô thế nào, có chu đáo đến đâu, có bảo vệ mẹ con cô đến đâu. Mỗi lần nhìn thấy người đàn ông khác, cô đều nhớ đến bố cô, người mà đã từng thề non hẹn biển sẽ sống với mẹ cô đến già, nhưng đến khi mẹ cô không còn trẻ nữa, ông lại từ bỏ mẹ con cô mà đi. Theo cam kết trong bản ly hôn, hằng tháng bố sẽ gặp cô một lần, nhưng cứ đến cái ngày đặc biệt đó là Hứa An Ly lại tìm mọi cách trốn học. Cô thường trốn lên dốc núi phía sau trường học

Dốc núi đó cách trường không xa, núi cũng không cao, có những khóm cây bạch dương đang um tùm. Xa xa nhìn lên, nó giống như chiếc váy trắng của thiếu nữ, tung bay phấp phới. Những cành lá đan xen vào nhau thành từng tán lớn che lấp cả ánh mặt trời, phản chiếu xuống thành từng vùng chỗ sáng chỗ tối như tâm trạng lúc nhỏ của cô vậy. Thực ra, cô rất muốn gặp bố, nhưng trong lòng lại có một thứ bản năng, từ chối gặp bố, yêu bố, để rồi có cảm giác ghét bố.

Nhưng cùng với sự chuyển dịch của thời gian, cô càng ngày càng thích ngày đó. Ngày đó, dường như là một dịp lễ tết lớn trong lòng cô, tràn

đầy sự mong đợi và một chút ngọt ngào. Không phải sự háo hức chờ đợi để được gặp bố mà là để gặp chú. Chú và cô cũng ngồi trên dốc núi cao cao, xung quanh có những rừng cây bạch dương. Ngắm nhìn thành phố nhỏ trong ánh hoàng hôn, cho dù chẳng nói lời nào. Chú với bộ dạng vẫn như hồi sáu năm về trước trong lần gặp đầu tiên, vẫn nét mặt rất thuần khiết và điềm đạm, lúc tươi cười rạng rỡ, lúc lại ủ rũ kém vui.

Những ngày ngồi lặng lẽ trên dốc núi, chú chỉ hỏi qua một câu: “Cháu thật sự rất hận bố cháu à?”

Hứa An Ly rất lâu sau mới định thân lại, tặc lưỡi một câu: “Nếu là chú, chú có hận không?”

Dường như bỗng hiểu ra nỗi đau trong lòng cô, chú không nói thêm lời nào, ngoài việc ngồi cùng cô im lặng. Khi trời tối, hai người lại thản nhiên như không trở về nhà. Lần nào trở về mẹ cũng hỏi han đủ điều về buổi gặp gỡ bố và cô trong ngày hôm đó.

“Chơi với bố có vui không?”

“Vui ạ, bố mời con đi ăn sườn kho, còn cho con một trăm tệ tiền tiêu vặt. Bố nói, nếu không đủ thì bảo bố”

Hứa An Ly không hiểu sao mình con ít tuổi vậy mà đã biết nói dối, thậm chí là một cách bài bản và không gượng gạo, cứ như những lời cô nói với mẹ đều thực sự diễn ra vậy. Thậm chí khi nói về tờ tiền một trăm tệ, cô cũng rút từ trong túi ra tờ một trăm tệ như thật, giơ ra cho mẹ xem. Thực ra đó là tiền mẹ cho cô ăn trưa, sau khi tiết kiệm lại, cô đã đổi thành tiền lẻ.

Vậy mà mẹ cứ tưởng là thật: “Con là con gái ông ấy, ông ấy tất nhiên sẽ yêu con”

Cô quay lưng đi, giả vờ nhìn ngoài cửa sổ, nhưng lại nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô thật sự hy vọng bố mình đối xử với mình như thế. Nhưng người

đàn ông đó đã sớm chết ở tận sâu trong đáy lòng cô rồi.

Buổi gặp mặt tại nhà, chú Lục ngồi trên ghế sofa, xem ra có vẻ hơi hồi hộp.

Chú không dám chắc Hứa An Ly lại gọi điện thoại hẹn chú đến là muốn nói chuyện gì, nghe giọng điệu của cô có vẻ rất nghiêm túc. Vì thế, chú đoán chắc là chuyện quan hệ giữa chú và mẹ cô. Trên đường đi, chú Lục đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Có lẽ, mẹ cô luôn từ chối là bởi vì sự phản đối của con gái. Vì vậy, có lẽ giờ chính là lúc để đặt dấu chấm hết cho một tình cảm mà chú đã theo đuổi suốt mười lăm năm trời. Nghĩ đến đây, chú bỗng có chút buồn.

Không khí yên lặng tới mức có thể nghe thấy được tiếng thở của từng người. Sự im lặng như vậy khiến lòng người bất an, hồi hộp đến mức tim sắp bắn cả ra ngoài

“An Ly”. Chú Lục ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô, lông mày hơi cau lại, thỉnh thoảng nhoẻn miệng cười, nhưng lại biến mất ngay sai đó: “Chú biết, cháu luôn phản đối chú và mẹ cháu qua lại với nhau, chú không trách cháu, vì dù sao, bao nhiêu năm qua, bố cháu đã thay lòng đổi dạ...”

“Xin chú đừng nhắc đến ông ấy!”

Hứa An Ly ghét nhất nghe từ “bố”! bao nhiêu năm trước đã vậy, giờ cũng vẫn thế, và sau này cũng vẫn vậy. Cô ngắt ngang lời chú Lục một cách thô bạo. Cuộc nói chuyện lại rơi vào yên lặng.

Chú Lục ra ngoài hút thuốc, cũng vẫn chỉ hút thuốc, Hứa An Ly bắt đầu ho. Chú Lục vội vàng tắt thuốc đi rồi mở cửa sổ ra, một luồng không khí mới thổi vào.

“Xin lỗi”. Sau khi im lặng một hồi lâu, chú Lục nói.

“Chú Lục, cháu có thể hỏi chú mấy câu hỏi được không?”

“Được”

Sự hồi hộp một lần nữa quay trở lại trong lòng người đàn ông trung niên này. Ông không biết cô bé trước mắt mình muốn hỏi những câu hỏi gì. Vì sao lại ly hôn? Vì sao thích mẹ? Hay là ông không xứng với tình yêu của mẹ cô? Thật sự là còn hồi hộp hơn cả đi thi. Trên trán ông đã lấm tấm những giọt mồ hôi. Tim đập nhanh hơn mấy nhịp.

Chú Lục thấy mình rất buồn cười, một người đàn ông trung niên đã là người từng trải, vậy mà lại bị cô bé ngồi trước mặt đây át vía. Có lẽ chỉ là đã quá quan tâm đến mẹ của cô nên mới hiển hiện như vậy

Bề ngoài thì có vẻ bình tĩnh, nhưng cái sự bất an bên trong lòng đó mà có ai biết chắc sẽ thấy buồn cười lắm.

Hỏi: “Nếu chú và mẹ đang ôm chặt nhau, mà bị Thượng đế nhìn thấy và đổ ky, bắt hai người lập tức biến mất, thì chú có nguyện ôm mẹ cháu như thế nữa không?”

Đáp: “Chú sẵn lòng”.

Hỏi: “Vậy sự nghiệp mà chú từng phấn đấu và tất cả những gì đang có, chú có tình nguyện từ bỏ không?”

Đáp: “Chú tình nguyện”.

Hỏi: “Nếu...”

...

Hứa An Ly liền một mạch đặt ra bao nhiêu giả thiết thay mẹ, còn đáp án của chú Lục cũng khiến mẹ nước mắt lưng tròng.

“An Ly, chú hiểu sự dày công của cháu. Bất kể xảy ra chuyện gì, chú cũng thật sự rất yêu mẹ cháu. Cháu có thể không tin tưởng đàn ông, nhưng cháu không được nghi ngờ tình yêu chân thành”.

Tình yêu chân thành, cô luôn tin tưởng giữa người và người có tình yêu chân thành, nhưng tình yêu sẽ không phải vì bạn thích một người khác, mà người ấy cũng phải thích bạn vô điều kiện.

Để tạo thời gian riêng tư cho chú và mẹ ở bên cạnh nhau, đại đa số thời gian của Hứa An Ly đều ở cùng Hà Tiểu Khê. Hà Tiểu Khê cười Hứa An Ly rằng cô có thể làm bà mối cho mẹ mình quả là được đấy!

“Nếu không phải là vì cậu đã trải quan nhiều như vậy, thì cậu sẽ không hiểu và chấp nhận tình cảm đó của mẹ cậu và chú Lục”.

“Đúng vậy, đã trải qua tình yêu ta mới biết như thế nào là yêu”.

Quá khứ đã là quá khứ rồi, hy vọng tất cả đều tốt đẹp như ban đầu.

Trong kỳ nghỉ này, mối quan hệ giữa Hứa An Ly và mẹ cô được cải thiện khá nhiều. Dù sao con gái cũng đã lớn rồi, La Ngọc Mai cũng bắt đầu dùng ánh mắt, thái độ và cách cư xử của một người lớn để đối xử với đứa con gái đã trưởng thành. Vì vậy, có rất nhiều chuyện khiến cả hai thoải mái hơn. Bà hy vọng con gái sẽ coi mình là một người bạn, cởi mở chân tình. Bà ngẫm ra rằng, dùng trạng thái tâm lý và cách thức như vậy để chuyện trò với con gái, thì tất cả mọi vấn đề đều có thể giải quyết một cách nhẹ nhàng.

Vì vậy, bà sẽ không bao giờ tránh né nói những câu chuyện về tình yêu, nói về chú Lục và chuyện của bố cô nữa. Trở về đúng sự thực, cho con gái cần một thế giới chân thực. Cũng không ngờ con gái bà lại trở thành bà mối cho mình. Bao nhiêu năm nay, bà luôn từ chối chú Lục, chính là vì sợ con gái không thể chấp nhận chuyện này. Bà thà tự mình chịu thiệt thòi,

chứ không để con gái chịu ảm ức, đây có lẽ là tâm nguyện chung của tất cả các bà mẹ trên đời này.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tôi Sẽ Không Chúc Các Người Hạnh Phúc

Sao tôi lại phải chúc các người hạnh phúc, tại sao lại phải tự tay dâng hạnh phúc của mình cho cô? Cô lấy đi hạnh phúc của tôi, đã không cảm ơn tôi thì thôi, lại còn coi tôi như con ngốc vậy. Thẩm Anh Xuân! Cô được đấy! Cô bất nhân thì cũng đừng trách tôi bất nghĩa! Là cô dạy tôi làm như vậy! Là cô cho tôi cái quyền được làm mọi thứ đối với cô.

Suốt kỳ nghỉ Hứa An Ly không gặp bạn bè, nên khi đến trường gặp lại thấy ai cũng có sự thay đổi lớn. Chu Lệ Diệp đẹp hơn trước nhiều. Từ khi nghỉ đông về nhà, cô luôn giúp mẹ kinh doanh siêu thị và kiêm nhân viên đưa hàng, ngày nào cũng bịch lớn bịch nhỏ vác lên tầng, giảm béo không cần tiêu tiền, như thế không gầy mới là lạ. Tần Ca vẫn đến hát tại quán bar, tiền bo của một tháng cũng đủ tiền học phí của kỳ sau rồi. Đường Lý Dục hình như béo lên một chút và môi thì lúc nào cũng nở nụ cười đầy mê hoặc như trước. Nghe nói, phần trăm quảng cáo trong một kỳ nghỉ của anh ta cũng đủ cho sinh hoạt cả năm.

Còn về Thẩm Anh Xuân, cũng vẫn cái bộ dạng đại tiểu thư cao quý ấy, bất kể là đứng ở đâu, vị trí nào cô ta vẫn cứ toả sáng. Mỗi lần từ Mỹ về, cô ta đều mang thoe một ít đồ ăn vặt mà trong nước không có để chia cho mọi người. Thẩm Anh Xuân thường nói kháy các anh em của Đường Lý Dục là vật cảnh mà cô ấy nuôi, chỉ khi đói mới nhớ đến cô.

Chu Lệ Diệp thấy ngửa mặt với cái kiểu kênh kiệu của cô ta, đứng một bên lườm nguýt: “Chỉ có nhà cô ta là có tiền chắc? Mẹ tôi mỗi năm cũng kiếm ít nhất một trăm nghìn tệ, đã làm mười mấy năm rồi, tích góp trong mười mấy năm thì cũng được một món kha khá chứ chẳng vừa? Tôi còn

chẳng khoe khoang thì thôi, cô ta khoe mẽ cái gì? Bố cô ta cũng chỉ là đại biểu tham tán thương vụ gì đó ở Mỹ, nhưng đó là quyền lực mà hơn một tỷ người dân dành cho ông ấy”

Thẩm Anh Xuân cười nhạt một cái: “Có giỏi thì bảo chú ba, cô hai của cô bầu chọn bố cô để cũng đi bất kỳ một nước nào đó làm đại sứ đi”

“Cô không tin à, nước có thể chở thuyền thì cũng có thể lật thuyền đấy”

Các bạn nữ đồng loạt vỗ tay cổ vũ Chu Lệ Diệp, để cô lật Thẩm Anh Xuân. Cái suy nghĩ này đã bắt đầu xuất hiện trong đầu cô kể từ buổi tối hôm Thẩm Anh Xuân chạy đến phòng 302 tắt Hứa An Ly, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội để nói. Lần này cơ hội đến rồi, bọn Chu Lệ Diệp làm sao có thể bỏ qua cơ hội để xử Thẩm Anh Xuân cơ chứ? Họ muốn rửa hận thay cho Hứa An Ly.

Đã chiếm đoạt của người khác, cô ta lại còn già mồm!

Lời của Chu Lệ Diệp khiến cô tức điên lên, mặt mũi đỏ phừng phừng. Đây là điều cô không thể ngờ tới, đáng lẽ cái buổi liên hoan này cô không muốn đi, nhưng Đường Lý Dục nói đều là người trong ký túc của Hứa An Ly. Đã thế anh còn nói thêm, một đại mỹ nhân như em, mà gì có chuyện đi đến đâu mà không được hoan nghênh cơ chứ? Nhưng không may, Đường Lý Dục vừa đến đã có việc bị thầy giáo gọi đi mất. Những bạn nam khác thì ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tần Ca kiếm cớ có việc để kéo Thẩm Anh Xuân về.

Các bạn gái thì vỗ tay cho sự chiến thắng của Chu Lệ Diệp. Cuối cùng thì cũng trút được giận. Chẳng phải là vì bố cô ta có nhiều tiền hay sao? Chẳng phải là vì cô ta có xe hơi riêng hay sao?

“Tốt nhất là trả Đường Lý Dục về với vị trí đúng của anh ta. Giống như sự trở về của Hồng Kông vậy. Để cô ta thấy con gái phòng 302 chúng

ta không phải là dễ bắt nạt!”. Tiểu Bạch thêm mắm thêm muối.

“Nếu không chúng ta đến cửa phòng ký túc của cô ta dán một tờ giấy to ở đây”. Ý kiến này của Vi Vi có phần hơi quá.

“Hâm à, chúng ta để cho cô ta có tội thì từ từ mà chịu. Đã từng nếm trải bao nhiêu ngọt ngào, thì giờ phải bắt cô ta nôn ra từng ít một, mọi người cứ nghe theo sự chỉ huy của tớ”. Chu Lệ Diệp chỉ tay nói như kiểu đại tướng chỉ huy chiến trận vậy.

Chuyện tình cảm rất khó nói ai đúng ai sai. Đối với hành động của các bạn cùng phòng, Hứa An Ly ngồi một bên không những không tán thành mà còn tỏ ra tức giận

Chu Lệ Diệp lập tức cau mày trợn mắt lên: “Lẽ nào cậu còn muốn trở thành tri kỷ của Thẩm Anh Xuân như với Hà Tiểu Khê sao?”

Cứ coi như không phải tri kỷ, vì sao cứ nhất định phải trở thành kẻ thù.

“Thật quá đáng!”

Nếu như Hứa An Ly không quát to phản đối, thì chắc mấy người họ đã ép cho Thẩm Anh Xuân vào đường cùng. Đã đủ phiền lắm rồi, đừng làm loạn thêm nữa.

Nhưng mọi người có vẻ như không muốn bỏ qua.

“Hứa An Ly, cô ta cướp người yêu cậu, cậu lại còn muốn cảm ơn cái ân đức ấy sao, cậu vĩ đại thật đấy!”. Chu Lệ Diệp lên tiếng phản đối

“Đừng nói khó nghe như thế được không? Cái gì gọi là cướp chứ? Cơ bản là mình không thích anh ta.” Cái từ “thích” ấy nhanh chóng lướt qua với thái độ không mấy tự nhiên của cô.

“Ha ha, cậu không thích? Hứa An Ly, cậu nói to lên một chút, cậu dám nói cậu không thích? Là cậu không thích được thì có” cũng chỉ có Chu Lệ Diệp mới nói ra được những câu sắc bén như thế.

“Đã là thời đại nào rồi? Vẫn còn theo phong cách chủ nghĩa cộng sản? Thần kinh!”

Hứa An Ly chuẩn bị đuổi theo Thẩm Anh Xuân vừa bị Chu Lệ Diệp chọc tức bỏ đi thì Chu Lệ Diệp kéo cô lại. Cánh cửa cũng bị cô ta đập cho đóng lại, phát ra một tiếng “coong” rất to.

Bốn mắt nhìn nhau, giống như hai máy bay chiến đấu sắp nổ.

“Chu Lệ Diệp! Cậu...Cậu...”

“Hứa An Ly, cậu phải học cách yêu ghét rõ ràng, đối xử tốt với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình. Mình đang dạy cậu cách phân biệt rõ giữa địch và ta đấy”

“Cậu muốn mình hận cô ta sao?”

“Đúng! Không sai, là mình muốn cậu hận cô ta, không những hận, mà còn vĩnh viễn không bao giờ được đếm xỉa đến con người tiểu nhân đó nữa”

“Mình không phải là cậu”

“Hứa An Ly, cậu đúng là thiên hạ đệ nhất ngốc!”

Hứa An Ly và Chu Lệ Diệp cứ thế tranh luận với nhau bất phân thắng bại, ai cũng gân cổ lên mà nói đến mức mặt đỏ tía tai.

“Chu Lệ Diệp! Nếu như Đường Lý Dục đến đây làm ầm lên, mình sẽ không tha cho cậu đâu!”

Chu Lệ Diệp đứng ngây người ra nhìn Hứa An Ly, cô thấy kinh ngạc bởi Hứa An Ly không hiểu được điều gì là tốt là xấu, kinh ngạc bởi vì người ta cướp đi người yêu trong tim cô mà cô vẫn nói đỡ cho người ta, thật chẳng hiểu cô ta nghĩ cái gì trong đầu nữa?

“Hứa An Ly, coi như đắc tội Thẩm Anh Xuân thì đã sao? Vốn dĩ mình cũng không thích cô ta. Bố cô ta là một tên giặc Mỹ. Cứ coi như sau này mình sẽ ra nước ngoài, thì ngoại ngữ cũng phải qua mới được. Cô ta kiêu gì mà kiêu? Là cô ta xen vào nên Đường Lý Dục mới đá cậu. Mình giúp cậu đòi lại công ý, vậy mà cậu còn nói mình làm bừa. Hứa An Ly! Cậu bị đá là đáng đời lắm, tất cả những nỗi buồn của cậu đều do cậu tự chuốc lấy. Sau này, Chu Lệ Diệp này nếu còn quan tâm đến chuyện của cậu nữa thì mình sẽ không còn là Chu Lệ Diệp nữa!”

Nói xong, Chu Lệ Diệp đẩy cửa bước ra ngoài.

Hứa An Ly nhìn về phía cánh cửa vừa bị đẩy ra rồi bật trở lại, đứng đó thần thờ.

Thời gian trôi đi như nước chảy, mãi mãi không bao giờ dừng lại theo bước chân di chuyển vội vã. Ngoài cửa sổ, những cành cây trơ trụi lá bắt đầu mọc ra những chồi non xanh biếc, những bông hoa đón xuân đã nở rộ trong gió lạnh.

Ánh mặt trời bị sương trắng bao phủ cả mùa đông cuối cùng cũng đã lộ ra rực rỡ.

Hứa An Ly không biết Thẩm Anh Xuân có nói chuyện này với Đường Lý Dục không... Thật sự, cô không muốn làm rối rắm thêm mối quan hệ giữa họ. Lần trước, Đường Lý Dục lôi cô đến tận sân vận động, mắng cô thế vẫn chưa đủ hay sao?

Vừa nghĩ đến đây, lòng dạ Hứa An Ly lại rối bời.

Những ngày này, cô luôn sống nơm nớp lo sợ, sợ trên đường bỗng gặp Thẩm Anh Xuân, sợ cô ta sẽ cho mình bẽ mặt giữa đám đông. Có gì là không thể chứ? Cô ta chẳng phải đã từng làm cô bẽ mặt rồi hay sao?

Lúc đang ngồi suy nghĩ lung tung thì quả nhiên, cô nhận được điện thoại của Thẩm Anh Xuân. Một trận phong ba bão táp và khói súng đang đợi nổ ra. Hoá ra, giữa người với người, giữa trái tim với trái tim, không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai, không phải là bạn coi người khác là bạn, thì tình cảm sẽ bền vững mãi đến tận thiên trường địa cửu.

Đó là một buổi trưa mùa xuân, ánh nắng chói chang. Bầu trời bao la với màu mây xanh thuần khiết, thỉnh thoảng có một đám mây nhẹ nhàng bay. Bỗng có chú chim bay qua, cất tiếng hót trong veo xé tan không gian yên tĩnh không hề để lại chút dấu vết nào. Biển khi thủy triều lên xuống vô cùng lãng mạn. Du khách nằm dài trên bãi cát, ung dung phơi nắng, tất cả đều yên tĩnh và đẹp như tranh vẽ.

Hứa An Ly đứng trên bãi cát, trái tim cô không ngừng đập mạnh.

Thẩm Anh Xuân đến sớm hơn Hứa An Ly nửa tiếng, đang ngồi trên bãi đá san hô nhìn về phía biển lớn. Hứa An Ly đứng sau lưng cô ta, im lặng một hồi lâu. Cô muốn chủ động mở miệng nhưng không biết nói gì. Vì vậy, dù có cố gắng mấy lần, cuối cùng cô vẫn không mở miệng được.

Thẩm Anh Xuân dường như chưa ngắm đủ cảnh biển, cho đến khi Hứa An Ly đứng mỗi chân rồi, cô ta mới từ từ quay đầu lại, nói: “Cô đến rồi à?”

Hứa An Ly cảm thấy ngay sự coi thường của cô ta từ trong lời nói phát ra

“Ừ”. Sau một tiếng ừ, cô lại cảm thấy không lễ phép lắm nên bổ sung thêm một câu: “Xin lỗi đã làm chị đợi lâu”

Thẩm Anh Xuân cười khanh khách, cười đến nỗi Hứa An Ly không biết thế nào mới là tốt

“Ngồi đi” Thẩm Anh Xuân chỉ tay vào tảng đá san hô trơn nhẵn được lộ ra bởi thủy triều xuống mà nói với Hứa An Ly.

Hứa An Ly không muốn ngồi, nhưng Thẩm Anh Xuân đã mời rồi, không tiện từ chối liền chọn một hòn đá bằng để ngồi xuống. Tim vẫn đập thành thịch, còn hồi hộp hơn cả vừa nãy, lòng bàn tay đã toát cả mồ hôi, sự lạnh nhạt trong mắt không cánh mà bay.

“Đường Lý Dục không đi cùng chị à?”

Hồi hộp rất lâu sau, cô mới tìm ra một câu để hỏi. Nói ra xong, lại cảm thấy vô cùng hối hận. Đây là câu gì vậy? Thật đúng là có sự nghi hoặc lạy ông tôi ở bụi này rồi. Hứa An Ly thấy mình ngốc đến độ muốn tự tay tát cho mình một cái.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với cô”

“Ồ!”

Làm gì mà cứ ồ ồ mãi thế! Hứa An Ly, mà có thể có dũng khí một chút được không? Ngẩng cao đầu, lý lẽ hùng hồn vào và hãy nhìn thẳng vào mặt Thẩm Anh Xuân mà nói. Mà chẳng làm gì sai cả, việc gì cứ phải khúm mún trước mặt cô ta như vậy? Trong lòng tự mắng mình như thế không biết bao nhiêu lần, nhưng cô vẫn không có đủ dũng khí để chèn ép được Thẩm Anh Xuân. Tim vẫn đập thành thịch.

“Tôi muốn trở thành bạn tốt của cô, nhưng lòng người không phải đơn giản như tôi nghĩ, bề ngoài cô và tôi có vẻ như là bạn bè, nhưng thực tế trong lòng cô luôn hận tôi”. Không phải câu hỏi nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Hứa An Ly ngẩng đầu lên đầy ngạc nhiên, hoang hoang nhìn Thẩm Anh Xuân. Cô muốn nói: Không phải thế! Không hề có! Tôi có thể thề với trời!

Nhưng cuối cùng, Hứa An Ly vẫn chỉ biết đứng nhìn Thẩm Anh Xuân, không thốt lên được lời nào.

“Sao cô lại nhìn tôi như vậy? Lẽ nào tôi nói sai hay sao?”

“Khi chị nói câu này ra, chưa bao giờ chị từng hỏi tôi trong lòng có suy nghĩ gì”. Hứa An Ly cuối cùng cũng đã ngăn được nhịp tim đang đập loạn xạ và nói rõ ràng từng câu một.

“Cô nghĩ sao? Cô nghĩ gì chẳng phải đều đã thể hiện hết trên mặt cô hay sao? Tôi cứ tưởng rằng, cô là một thiên thần, cô rất cao thượng, cô sẽ không làm phiền đến hạnh phúc của người khác. Thực ra không phải vậy, thiên thần cũng có ham muốn cá nhân, cũng biết thích bạn trai của người khác. Lẽ nào tôi nói sai hay sao?” Thẩm Anh Xuân như đang mỉm cười, nhưng ánh mắt thì lạnh lùng dao sắc.

“Tôi...Tôi...” trái tim Hứa An Ly quả thật sắp đau đến quặn lại rồi. Thẩm Anh Xuân vẫn có thể nói cô như vậy. Chính cô ta mới là kẻ chiếm đoạt tài sản của người khác. Nhưng ngoài từ “tôi” ấp úng trong miệng ra, cô chẳng nói được câu nào cho ra hồn. Cô cắn chặt môi lại, sắc mặt nhợt nhạt.

Ánh mặt trời sau buổi trưa lặn lẽ chiều xuống. Gió biển mang theo mùi tanh nồng của nước biển. Trên mặt biển, hàng ngàn con hải âu không ngừng bay lên hạ xuống, mổ những con cá nhỏ.

“Vậy thì, cô nói cho tôi biết, cô thích Tần Ca chẳng qua chỉ là lời nói dối để diễn kịch trước mặt tôi mà thôi, có phải vậy không?”

Hứa An Ly ngẩng đầu lên đầy kinh ngạc. Cô kinh ngạc bởi sự lạnh lùng và sắc bén trong ánh mắt của Thẩm Anh Xuân, nó khiến cô thấy bất an và lo sợ như kẻ làm điều gì sai trái bị phát hiện ra vậy.

Tại sao chị ta luôn hiểu rõ nội tâm của mình vậy? Hứa An Ly cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Cô còn chưa hiểu hết về tôi, tôi thực ra là một kẻ rất lộn xộn đấy”. Hứa An Ly vẫn phải chọn cách nói dối đến cùng.

“Nghĩa là sao?”

“Rất đơn giản, thích một người chẳng qua chỉ là vồ vập trong vài ba phút, rồi sau đó chẳng còn liên quan gì nữa”

Thẩm Anh Xuân đột nhiên cười phá lên. Điều cười lạnh lùng khiến toàn thân cô lạnh toát, giống như gió lạnh của mùa đông thổi da cắt thịt.

Nụ cười lạnh lùng và đầy ẩn ý của Thẩm Anh Xuân khiến Hứa An Ly bối rối không biết phải làm sao.

“Có nghĩa là, căn bản cô vẫn chưa quên được anh ấy mà cô dùng một người đàn ông khác để lấp chỗ trống, cô rất thông minh đấy. Nhưng tôi có thể nói rõ ràng cho cô biết, Hứa An Ly! Cô thích anh ấy cũng chẳng sao cả” Thẩm Anh Xuân đứng dậy nói tiếp: “Chúng ta cạnh tranh công bằng mà”

Cạnh tranh công bằng ư? Cạnh tranh là một thuật ngữ trong làm ăn kinh doanh, nếu như tình yêu cũng dùng cái thủ đoạn tôi sống anh phải chết để giành giật thì còn gọi gì là tình yêu nữa? Tình yêu liệu còn có chân thành và đem hết hạnh phúc cho con người nữa không?

“Cô gọi tôi ra đây là để nói những chuyện này sao? Cô không cảm thấy rất vô vị hay sao?”

“Hơ!” Thẩm Anh Xuân cười nhạt một tiếng.

Hứa An Ly không thể tưởng tượng nổi tại sao một cô gái như Thẩm Anh Xuân lại có thể cùng lúc thể hiện ra nhiều trạng thái cảm xúc như thế, ánh mắt thì như khinh bỉ, nụ cười thì nhạt nhẽo nhưng vẫn đầy cao ngạo. Chẳng lẽ những cô gái sinh ra trong gia đình giàu có đều có suy nghĩ mình hơn người ngay từ khi còn bé, và tự cho mình là đúng trong mọi chuyện, dù có thất bại vẫn ngẩng cao đầu tự mãn???

“Vô vị ư?” bởi vì tôi nói trúng nỗi đau của cô. Muốn cạnh tranh với tôi, nhưng lại không dám, lại muốn “độ sức” ngầm, làm người như vậy không hay chút nào!

Không có đạo đức! Chẳng nhẽ cô đã làm những chuyện mất hết đạo đức sao? Người nói câu này, mới là người không có đạo đức! Hứa An Ly lẽ ra có thể phản nộ mà nói lại cô, nhưng cô lại không làm thế. Dẫu rằng trái tim cô đang đau quặn thắt, nhưng cô không làm gì, chỉ biết mím chặt môi mà nhẫn nại chịu đựng.

Hứa An Ly dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Thẩm Anh Xuân.

Cô đã quen với sự cao ngạo của đối phương, chính vì vậy mà Hứa An Ly tỏ ra chẳng quan tâm gì, cô lạnh nhạt: “Nếu đã như vậy, thì tôi chúc chị hạnh phúc”

Quay người chạy đi, Hứa An Ly không muốn nói là nào cạnh tranh, nào là tình yêu đối với một người ranh mãnh như chị ta. Vật vự theo loài, người chia theo đoàn, e rằng dù có sắt nhập thế nào, thì họ cũng không thể là cùng một loại người được. Chỉ có thể là phương trình bậc hai không có lời giải, hoặc là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau ở một điểm, chỉ thế mà thôi.

Thẩm Anh Xuân dùng một tay kéo Hứa An Ly lại. Do sức kéo quá mạnh nên cơ thể Hứa An Ly mất thăng bằng, suýt chút nữa ngã xuống. Đã

đến nước này, cô sẽ phải nói hết ra những điều muốn nói.

Hứa An Ly điềm nhiên quay người lại, đối mặt với Thẩm Anh Xuân, với bộ dạng như rửa tai lắng nghe.

“Đừng có giả bộ như cô rất ầm ức nhưng lại tỏ ra rất vĩ đại như vậy”

“Vậy chị muốn tôi phải như thế nào? Rốt cuộc tôi phải làm thế nào thì chị mới buông tha cho tôi? Rốt cuộc tôi phải làm thế nào thì chị mới tin là tôi vô tội? Rốt cuộc phải như thế nào chị mới thừa nhận tôi đã vì chị mà từ bỏ hạnh phúc của chính mình?”

“Được! Cô nói hay lắm, là tôi không buông tha cho cô. Loại người như cô rõ ràng không có lý còn vẫn cố biện hộ! Tôi hỏi cô, cô có dám nói bây giờ cô không còn một chút thích anh ấy nữa không? Cô có dám nói cô sẽ mãi mãi không thích anh ấy nữa không? Cô có dám nói trong lòng cô chưa từng nguyên rủa chúng tôi chia tay nhau hay không? Cô có dám nói cô không phải lấy Tần Ca ra để diễn kịch trước mặt tôi hay không? Tại sao phải diễn kịch, trong lòng cô rất rõ, lẽ nào tôi nói sai hay sao?”

Hứa An Ly giận dữ nhìn Thẩm Anh Xuân.

“Đúng vậy, tôi nói cho chị biết, Thẩm Anh Xuân! Hứa An Ly tôi, bất kể là quá khứ hay hiện tại đều luôn thích Đường Lý Dục! Tôi đích thị là không thích chị thích anh ấy, tôi đích thị là đổ kị hạnh phúc của các người, tôi đích thực nhìn không quen mắt chị và anh ta ở bên nhau. Chị nghe rõ chưa?”

Thẩm Anh Xuân ngơ ngác nhìn Hứa An Ly.

Cảm ơn, vì đó là câu mà cô ta muốn nghe thấy nhất, cũng là câu mà cô ta sợ nghe thấy nhất!

“Thấm Anh Xuân, tôi cho chị biết, Hứa An Ly tôi chưa từng làm điều gì có lỗi với chị, tôi có làm gì tốt đẹp với chị cũng đều sai cả. Đã vậy, tôi sẽ thu lại lời chúc phúc của tôi dành cho chị, tôi sẽ không bao giờ muốn chúc phúc cho các người đâu, càng không muốn các người vuông tròn đôi lứa. Tôi hy vọng các người không hạnh phúc, sẽ không có kết thúc viên mãn, lần này chị đã thoả mãn rồi chứ, chị đã hài lòng rồi chứ?”

“Tại sao tôi phải chúc phúc cho các người, tại sao tôi lại phải tự tay hiến dâng hạnh phúc của mình cho chị? Thấm Anh Xuân, chị đã lấy mất hạnh phúc của tôi, đã không cảm ơn tôi thì thôi, lại còn coi tôi như con ngốc. Chị được đấy! Chị bất nhân, cũng đừng trách tôi bất nghĩa. Là chị dạy tôi làm như vậy! Là chị cho tôi cái quyền tối cao này”. Hứa An Ly cũng không biết mình đang nói gì nữa, cô đã nổi điên lên rồi.

Thấm Anh Xuân cười giễu cợt.

“Tôi hận cô, Thấm Anh Xuân! Hận cô luôn tự cho mình hơn người khác, hận cô lúc nào cũng cao ngạo, hận cô không hiểu cách tôn trọng người khác, luôn dẫm đạp lên lòng tự trọng của người khác, hận cô lúc nào cũng thể hiện là kẻ lăm tiền nhiều của. Cô tưởng rằng, cô có tiền, thì cô có thể mua được tình yêu, cô có thể mua được con người anh ta sao? Cô sẽ không bao giờ mua được trái tim anh ấy! Đây chính là kết cục của cô!”

Thấm Anh Xuân phá lên cười, nhưng tận trong sâu thẳm trái tim cô lại là một nỗi đau quặn thắt!

“Vì vậy, cô sẽ không có được tình yêu chân chính, cô sẽ không có được niềm vui chân chính, sẽ không có được tình cảm chân chính. Ngoài tiền ra, cô chẳng có gì hết!”

“Vậy cô có cái gì?” Thấm Anh Xuân nhú mắt, lạnh lùng hỏi lại.

Hứa An Ly ngây người ra, nhưng rất nhanh, cô lấy lại nụ cười trên môi và trả lời lại rất nhanh.

“Tôi có cái gì ư? Để tôi nói cho cô biết, tôi có sự mến mộ chân thành của đàn ông, tôi có tình cảm của họ, tôi có nỗi đau và sự nhớ nhung vô điều kiện của họ. Ngoài sự mến mộ của họ, tôi còn có tình cảm thân thiết như anh em với họ!”

Sự việc đã vậy, Thẩm Anh Xuân mới phát hiện, cô dường như đã thua, những câu được chuẩn bị trước, sự đối phó có kế hoạch đã trở nên vô dụng hết chỗ nói ở hoàn cảnh lúc này. Cô đã bị Hứa An Ly đánh bại. Hoá ra cô ấy đã chuẩn bị sẵn cách đối phó với mình. Thẩm Anh Xuân làm sao có thể can tâm tình nguyện để thua dưới tay Hứa An Ly chứ? Cô ta nghĩ mình cần phải lấy lại ngay phong độ.

“Được, cảm ơn cô đã nói những lời thật lòng đó. Hứa An Ly, cô muốn thế nào?” giọng Thẩm Anh Xuân bỗng mềm mại hơn rất nhiều.

“Tôi không biết!”

“Đến cùng thì thôi!”

Đối với chuyện của tương lai, chuyện của ngày mai, ai mà có thể nói rõ được chứ? Nhiều lúc, những việc tự mình đã lên kế hoạch trước, đến cuối cùng chẳng phải có kết quả khác hẳn hay sao? Giống như cô và Thẩm Anh Xuân vậy, cô luôn ở vào thế lùi, luôn ngầm chịu đựng, nhưng đối lại được cái gì chứ? Vì thế Hứa An Ly thực sự không biết sau này cô nên làm thế nào, làm thế nào mới có thể khiến Thẩm Anh Xuân gạt bỏ một cách triệt để thái độ thù địch và sự hoài nghi đối với cô.

“Tức là cô muốn cạnh tranh công bằng với tôi, phải vậy không?”

“Nếu như cô muốn tôi phải làm vậy, thì tôi cũng chẳng có ý kiến gì!”. Hứa An Ly lạnh nhạt nói, như là đang nói đến một chuyện mà chẳng có chút liên quan đến mình vậy.

“Hồ ly có cái trang đến đâu thì vẫn lộ đuôi ra ngoài. Hứa An Ly! Chúng ta hãy chờ xem!”

Nói xong, Thẩm Anh Xuân lướt qua người Hứa An Ly, quay người bước đi, mang theo gió lạnh, mang theo thái độ hằn học cứng rắn, mang theo cả sự thần thờ không thể tiêu tan.

Ánh nắng sau buổi trưa, như thuỷ tinh soi chiếu lên bóng dáng sau lưng đang xa dần của cô ta. Vẫn luôn rực rỡ như vậy, giống như nụ cười trong mắt cô.

Hứa An Ly đứng dưới ánh nắng vàng rực rỡ, ánh nắng kéo hình dáng cô đến mức cô độc lạ thường.

Vẫn đứng yên bên bãi biển sau buổi trưa, vẫn nhìn theo hình bóng của Thẩm Anh Xuân, nước mắt tràn trề. Cô rất muốn chạy theo, nói với cô ta: Thẩm Anh Xuân! Tôi coi cô như bạn bè, tôi không muốn bán rẻ một tình yêu đẹp, tôi tình nguyện nhìn thấy hai người yêu nhau trong hạnh phúc. Cho dù một mình tôi ngồi ở một góc nào đó lạnh lẽo gặm nhấm vết thương, tôi cũng sẽ thật lòng chúc phúc cho cô, chúc phúc cho hai người.

Cô có tin không? Liệu cô có tin không?...

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nỗi Đau Anh Dành Cho Em, Em Biết Đi Đâu Để Trả Cho Anh Đây?

Mặc dù là lần đầu tiên làm nhân tình của người ta, nhưng cô cũng đã nhìn thấy kết cục của rất nhiều cô gái trẻ đẹp làm nhân tình của người ta rồi. Vì vậy, cho dù thế nào, cô cũng phải tự mình đi tìm việc.

Thời tiết nóng dần lên, trong trường, đã tràn đầy màu xanh bích của mùa hạ, hoa dạ hợp mỗi năm lại một lần nở rộ khắp các góc ngách trong trường, những chú chim khách đang tíu tít một cách thanh thoi với nhau trên cành cây, kiếm mồi xây tổ, bầu trời luôn là một màu xanh ngắt mênh mông bát ngát. Khi mới nhập học, cô còn tưởng rằng thời gian bốn năm dài đằng đẵng không biết sẽ qua đi như thế nào. Còn bây giờ, khi nghĩ lại, cô thấy thời gian qua đi nhanh như một cái chớp mắt vậy.

Tuổi xuân là cái chớp mắt của đời người, đời người là cái chớp mắt trong chớp mắt của tháng năm, năm tháng là minh chứng không thể chối cãi của lịch sử.

Trong chớp mắt, Hứa An Ly cũng sắp bắt đầu cuộc sống của sinh viên năm thứ hai. Còn những sinh viên năm thứ tư sắp tốt nghiệp đều đang bận rộn đến nhếch nhác khốn khổ vì công việc, vì suy nghĩ lựa chọn nên đi thành phố nào lập nghiệp. Nộp hàng trăm bộ hồ sơ xin việc mà vẫn biệt tăm biệt tích, những sinh viên tốt nghiệp tìm công việc giống như đàn dê thả trên thảm cỏ của cao nguyên, đông đúc đến ngột ngạt. Theo thống kê của bộ giáo dục, mỗi năm có đến mấy triệu sinh viên ra trường. Mà trong số đó, gần như có đến một nửa là không tìm được việc, cũng có nghĩa rằng nhiều người trong số đó phải thất nghiệp.

Các nữ sinh trong ký túc của Thẩm Anh Xuân, ngoài cô không phải lo đi đâu tìm việc ra, thì những người khác đều đang lên kế hoạch cho mình. Lâm Nhã Nam định đi Bắc Kinh tìm anh trai trên mạng của cô ấy.

Dương Như Tuyết đã nộp rất nhiều hồ sơ tìm việc, cũng có vài công ty lớn mà cô thích có hồi âm lại, nhưng người đàn ông họa sĩ của cô ấy không muốn cho cô đi làm. Lý do là tiền ông ta bán tranh cũng đủ chu cấp cho cô không phải lo về chi phí sinh hoạt. Nhưng Dương Như Tuyết không thích làm bà nội trợ, hưởng hồ ông ta cũng chưa cho Dương Như Tuyết một danh phận để cô được danh chính ngôn thuận. Điều này khiến Dương Như Tuyết tự nhiên có cảm giác rằng cô chỉ giữ được buổi nay, chưa chắc giữ được buổi mai. Dù sao, tuổi xuân của người con gái đều giống như những cành vải, chẳng tươi tắn được mấy ngày. Tuy là lần đầu tiên làm tình nhân của người ta, nhưng cô cũng đã nhìn thấy kết cục của rất nhiều cô gái trẻ đẹp làm nhân tình của người ta rồi. Vì vậy, cho dù thế nào cô cũng phải tự mình đi tìm việc. Vì chuyện này mà tay họa sĩ và cô đã cãi nhau một trận rất to. Lý do là với danh tiếng và tầm ảnh hưởng của ông ta trong giới hội họa mà lại để cho người con gái của mình đi làm thì đúng là một sự châm biếm lớn. Không đi làm cũng được, vậy thì cầm dấu của cục Hành chính dân sự đến đây. Đó chính là yêu cầu của Dương Như Tuyết. Đã ở bên nhau thì đương nhiên là phải cần danh phận rồi.

Trước đây, Dương Như Tuyết vẫn chưa tốt nghiệp, đối với việc kết hôn và tương lai của họ thì cô vẫn chưa có dự định gì. Vì vậy, khi ông ta nhắc đến chuyện ly hôn, cô cũng chỉ ù ờ. Nhưng bây giờ thì khác, dù sao cũng đã tốt nghiệp rồi, cứ sống bên nhau mà chẳng có danh có phận gì như thế không phải là chuyện lâu dài. Để cho ổn thỏa, giấy đăng ký kết hôn chắc chắn là phải cần rồi, nhưng ông ta đã không còn quyết tâm ly hôn như ban đầu nữa, cứ nhắc đến ly hôn là ông ta lại nói cần phải có thời gian, hoặc lấy lý do là vợ ông ta không đồng ý ly hôn.

Dương Như Tuyết cũng dần dần thấy rõ được ý đồ của đàn ông, ly hôn là giả, vừa muốn có vợ vừa muốn có bồ mới là thật.

Những ngày này, cứ về đến ký túc mọi người lại ngồi với nhau bàn xem nên làm thế nào. Cuối cùng, họ quyết định gửi căn nhà mua dưới tên của cô cho trung tâm môi giới để bán đi.

Đây đúng là một ý kiến hay, coi như là một chút phí bồi thường cho tuổi xuân.

Tất nhiên chuyện này, cô luôn giấu gia đình, mọi người cũng lo tay họa sĩ sẽ vì vậy mà gây ra chuyện gì quá khích. Nhưng Dương Như Tuyết không sợ, cô nghĩ mình cũng chả còn gì để mất.

Cổ nhân có câu: Thời gian là vàng bạc, có bao nhiêu vàng cũng khó mà mua được thời gian. Hai năm tuổi xuân là bao nhiêu thời gian?

Vì vậy, ông ta chỉ là bớt đi một căn nhà mà thôi, ông ta thiệt cái gì? Nhưng Dương Như Tuyết cũng tính đến phương án xấu nhất là sẽ không ở lại Thanh Đảo nữa, cô sẽ cùng với Lâm Nhã Nam đến Bắc Kinh, quyết định này cũng khá hợp lý.

Dương Như Tuyết hỏi dò Lâm Nhã Nam, tình yêu lãng mạn của cô bắt đầu trên mạng. Rất nhiều người nói tình yêu qua mạng không đáng tin, nhưng Lâm Nhã Nam đã dùng thực tế để đánh bại cách nhìn phiến diện của mọi người. Buổi tối trước khi đi, mọi người đều muốn Lâm Nhã Nam thay đổi ngoại hình, làm một người mạnh mẽ, khiến đàn ông phải mê muội, Lâm Nhã Nam tự tay vỗ ngực, người đàn ông của cô, cô sẽ làm chủ!

Từ Di tiếp tục theo học nghiên cứu sinh ở trường là chuyện gần như chắc chắn. Vậy thì, học tiến sĩ chắc chắn sẽ đi Bắc Kinh, cho nên nhân cơ hội này, cô cũng phải củng cố tình cảm với Lâm Nhã Nam.

Buổi tối, mọi người tập hợp để đi đến quán ăn nhỏ trước cổng trường liên hoan một bữa. Trước đây, họ cũng hay đến quán ăn này, gần như mỗi tuần một lần. Cũng chính quán ăn này đã tu luyện tử lượng của bốn cô gái bọn họ, mỗi người đều có thể uống hai chai. Lâm Nhã Nam phải đi Bắc Kinh, trong ký túc cô xếp hạng nhỏ nhất. Bây giờ, cô ấy đi xa nhất, mọi người cũng không tránh khỏi nhớ cô, nhưng chủ yếu là dặn dò và chúc phúc cho cô.

Thẩm Anh Xuân cảnh cáo Lâm Nhã Nam rằng, dù chơi có vui đến đâu cũng không được để xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Ban đầu, mọi người còn chưa hiểu, sau đó mới chợt hiểu ra và cười một tiếng.

Mặt Lâm Nhã Nam đỏ lên, rồi cũng hiểu ra và bắt đầu trả đũa lại Thẩm Anh Xuân. Kẻ thường xuyên đi ven sông, làm sao mà tránh được có lúc ướt giày. Cô nói bóng gió rằng, Lâm Nhã Nam cô đã từng ướt giày một lần, sẽ không ướt thêm lần nữa. Về điểm này, Thẩm Anh Xuân cũng không có kinh nghiệm, mọi lần đều là “biến nguy thành an” nhưng có điều hằng tháng vào những ngày đó, nếu như không thấy “dấu hiệu” thì cũng thấy nơm nớp lo sợ. Nhưng khi sự việc qua đi, họ sẽ lại quên ngay.

Lâm Nhã Nam rất vui vì được Thẩm Anh Xuân, Từ Di, Dương Như Tuyết đưa ra xe để đi Bắc Kinh, hy vọng cả sự nghiệp và tình yêu của cô đều thành công.

Từ Di vừa đi nộp hồ sơ xin việc, vừa chuẩn bị cho việc thi nghiên cứu sinh. Cô không phải thực sự muốn đi xin việc, mà là muốn xem xem sự cạnh tranh của các nhân tài quyết liệt như thế nào. Mẹ cô đặt mục tiêu cho cô là học đến sau tiến sĩ. Tuy bố mẹ cô không phải là giàu có gì, nhưng bao nhiêu năm nay, họ cũng sống một cách có tính toán kỹ lưỡng, cũng tiết kiệm được không ít tiền, đủ để cho Từ Di đi học nghiên cứu sinh và tiến sĩ. Vì thế cô cũng yên tâm ôn tập để thi. Còn về tình yêu, cô đã dự định không nghiêm chỉnh tuân thủ theo lời hứa với bố mẹ cô nữa, gần đây cũng đang liếc mắt đưa tình với một anh chàng khác lớp cũng đang chuẩn bị thi

ngiên cứu sinh như cô. Những việc như thế này, lúc xảy ra thì giống như động đất vậy, chẳng báo trước mà đến một cách đột ngột, đúng kiểu tình yêu sét đánh.

Lâm Nhã Nam tối hôm đó lên xe đi Bắc Kinh, cô chưa vội gọi điện trước cho Lâm Vĩnh Khang, muốn cho anh một sự bất ngờ, tạo ra một buổi gặp lãng mạn, lần gặp mặt này cách lần trước đã gần một năm rồi. Những người đang yêu, một ngày xa nhau như cách ba thu, một năm không biết nên có bao nhiêu cái xuân thu? Nỗi khổ của sự nhớ nhung này cũng chỉ có một mình Lâm Nhã Nam mới có thể hiểu hết được. Trên đường đi, Lâm Nhã Nam luôn tưởng tượng ra khi cô bỗng xuất hiện trước mặt Lâm Vĩnh Khang, anh ấy sẽ bất ngờ đến thế nào.

Giống như khi hai người gặp nhau lần đầu tiên, tuy lần đó đã khiến cô mang bầu, nhưng Lâm Vĩnh Khang nói đã có rồi thì dù có cuồng nhiệt đến thế nào cũng không thể cùng lúc mang thai lần thứ hai được. Vì vậy, hãy thật sự thả lỏng mà vui thả cửa, tranh thủ thời gian ở bên nhau.

Lâm Vĩnh Khang nói như vậy, Lâm Nhã Nam cũng thấy có lý, chẳng cần phải nơm nớp lo sợ nữa. Lần đầu tiên với Lâm Nhã Nam cô cảm thấy hơi đau, dần dần, cũng cảm nhận được sự khoái lạc và ngọt ngào được lấp đầy từ sự thô lỗ của anh. Có lẽ từ sau lần đó, anh đã ở trong cô, trong thế giới cô đơn này, cô sẽ không còn là người cô đơn nữa. Cô cứ cố chấp mà nhận định như vậy.

Thế xác gắn liền đến mức không hề có một kẽ hở để có thể tách rời nhau có phải cũng đồng nghĩa với việc linh hồn của hai người cũng gắn liền với nhau không tách rời như thế? Và có phải cũng đồng nghĩa với việc linh hồn của hai người từ đó mà trở thành một người?

Lâm Nhã Nam luôn cho là như vậy, cho nên cô vui mừng hơn hờ đi tìm người cô yêu thương nhất, cô muốn tận hưởng cái cảm xúc mạnh mẽ và sự ngọt ngào mà anh mang lại cho cô, tận hưởng tình yêu của anh, để bù lại

cho nổi khổ nhớ nhưng chỉ hiện lên trong tưởng tượng mà cô đã từng chịu đựng.

Đến cơ quan anh, vừa hay vào thời gian làm việc của buổi chiều, cô nhận được thông báo Lâm Vĩnh Khang đã xin nghỉ việc.

Xin nghỉ việc? Lâm Nhã Nam cứ tưởng rằng người đàn bà trung niên đó đang nói đùa với cô nên cũng không cho là thật, cô nói cô là bạn gái của anh ta. Người đàn bà trung niên đẩy đẩy cặp mắt kính trên mũi, ngắm nhìn cô như đang quan sát một người ngoài hành tinh, sau đó hỏi một câu: “Anh ấy ở nước Anh vẫn chưa gặp cô sao?”

Lâm Nhã Nam lúc ấy cũng chẳng hiểu bà ta đang nói gì. Một tuần trước, hai người chat với nhau trên QQ vẫn còn rất quấn quýt, tương tư, yêu nhau sâu đậm. Nếu như anh ấy xin nghỉ việc, thì người đầu tiên anh thông báo phải là cô, họ yêu nhau thắm thiết đến vậy mà. Tưởng rằng người đàn bà trung niên ấy nghe nhầm, Lâm Nhã Nam hỏi lại: “Cháu là bạn gái của anh Lâm Vĩnh Khang, cháu đến tìm anh ấy, cô có thể cho cháu biết anh ấy bây giờ đang ở đâu không ạ?”

“Chẳng phải tôi đã nói cho cô là anh ấy đi Anh rồi hay sao?”

Lần này, Lâm Nhã Nam khẳng định người đàn bà đó không phải đang nói đùa với mình.

“Đi Anh?”

“Anh ấy xin nghỉ việc cả nửa năm nay rồi?”

“Xin nghỉ việc?” Không phải là nghi hoặc, mà là hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Cô lẩm bẩm: “Sao có thể thế được? Không lẽ anh ấy cũng muốn cho mình một sự bất ngờ thú vị nên đã chuẩn bị hết tất cả mọi thứ, chỉ đợi một cuộc điện thoại là sẽ đưa mình sang Anh, đó cũng không phải là chuyện không thể xảy ra!”

“Cô là bạn gái của anh ấy khi còn du học bên Anh sao? Sao thế, anh ấy chưa tìm cô à?”

“Anh ấy có bạn gái ở nước Anh?”

“VẬY cô không phải là bạn gái bên Anh của anh ấy, thế cô là bạn gái ở đâu của anh ấy?”

Người đàn bà trung niên ấy biết là mình đã nói lỡ lời nên mặc kệ Lâm Nhã Nam, chỉ chú tâm vào đọc báo, làm ra vẻ lạnh lùng không muốn quan tâm nhiều đến chuyện riêng của người khác vậy.

Lần này, Lâm Nhã Nam không phải là hét mà là khóc rống lên. Trong văn phòng còn có nhiều người khác, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô. Không thể nào! Sao anh ta lại có thể có bạn gái được? Tiếng khóc bỗng dừng tắt lịm, cô đưa tay lên lay lay cánh tay người đàn bà trung niên: “Cháu mới là bạn gái của anh ấy.”

Người đàn bà lúc trưa tỏ vẻ chẳng lấy gì làm lạ, nhưng cũng nửa tin nửa ngờ nhìn cô, lắc lắc đầu rồi tự nói một câu: “Thật chẳng hiểu nổi tuổi trẻ chúng mày bây giờ suy nghĩ và hành động thế nào!”

Mọi người kinh ngạc há hốc mồm.

“Anh ấy sao lại đi Anh chứ? Tại sao lại đi Anh? Là để tránh mặt cháu sao?”

Lâm Nhã Nam không biết lấy đâu ra nhiều câu hỏi đến thế, cô phải hỏi đến ngọn đến ngành, không hỏi đến đầu đến đuôi thì biết làm thế nào? Người đàn bà trung niên nhìn cô có vẻ không phải là loại con gái phong trần ngoài xã hội nên tiết lộ cho cô một số điều, Lâm Vĩnh Khang ở cơ quan là giám đốc tài vụ, tham ô một khoản công quỹ, bị phát hiện. Anh ta đã trả lại hết tiền cho cơ quan không thiếu một xu, cơ quan cũng không truy

cứu trách nhiệm hình sự nữa, chỉ khai trừ anh ta thôi. Bạn gái anh ta ở bên Anh, nên anh ta đã ra nước ngoài rồi.

Lâm Nhã Nam còn có thể nói gì được nữa chứ?

Cô đã bị Lâm Vĩnh Khang lừa gạt. Lúc đi, những người trong ký túc xá đều chúc phúc cho cô, còn hy vọng bạn trai cô ở Bắc Kinh sẽ tìm cho một chỗ để vào được công ty lớn. Bây giờ thì tốt rồi, chính mình bị rơi vào cảnh cơm không no áo không ấm thì không nói, còn bị lừa gạt tình cảm. Trái tim cô như muốn chết lặng. Cô không biết mình đã xuống tầng dưới như thế nào, đầu óc trống rỗng.

Lúc đi Bắc Kinh, cô chỉ mang theo một ít tiền đi đường. Mẹ muốn gửi tiền cho cô, nhưng cô đã từ chối, nói là chỉ cần đủ tiền đi Bắc Kinh là được, cô còn bảo mẹ để tiền lại. Dù sao, bốn năm nay cô đều tiêu tiền của mẹ, trong lòng cũng thấy ngại. Bây giờ tìm được một người bạn trai vừa đẹp trai vừa có khả năng kiếm tiền, bất luận là đối với mẹ hay đối với bản thân mình, đều là một chuyện rất vẻ vang. Thấy cô nói vậy, mẹ cũng không gửi tiền cho cô nữa. Lần này thì tốt rồi, ngay cả tiền về nhà cũng không đủ.

Vẫn còn tiền lên mạng, cô kiên quyết phải tìm bằng được Lâm Vĩnh Khang. Bị anh ta đá như thế, cô không thể cam tâm tình nguyện được. Nhưng cái hình ảnh hiển thị luôn sáng đèn trên QQ của anh ta đã biến mất, cô chờ cả một ngày, cũng không thấy xuất hiện.

Tính toán như thần!

Lâm Nhã Nam ngoài việc khóc lóc ra còn có thể làm gì được nữa? Vào ở một nhà nghỉ nhỏ, bà chủ ngày đầu tiên đã phát hiện ra sự bất thường của Lâm Nhã Nam. Thêm vào đó, hai ngày chưa bước ra khỏi phòng, nhân viên phục vụ đi qua hai lần cũng không thấy ai mở cửa phòng ra, bà chủ sợ đến nỗi phải gọi 110 để cứu trợ. Cảnh sát phá cửa xông vào, không thể nào gọi Lâm Nhã Nam tỉnh dậy được. Bà chủ nhà nghỉ bị dọa

đến mức khóc rống lên, nếu như xảy ra án mạng, thì bà ta chắc chỉ có nước khuynh gia bại sản mà thôi!

Xe cấp cứu vội đến, hóa ra cô ấy đã uống một trăm viên thuốc ngủ, đến bệnh viện rửa dạ dày, truyền mấy chai dịch là ổn. Người thì ổn rồi, nhưng tiền nợ bệnh viện lên đến hơn nghìn tệ, phải làm thế nào đây? Cũng may là trời không phụ lòng người, sau khi nghe xong câu chuyện của cô, cảnh sát đã thanh toán hết tiền viện phí cho cô, lại mua vé cho cô trở về Thanh Đảo, một chuyến du lịch tình yêu lãng mạn đến đây là kết thúc.

Lâm Nhã Nam người thì đã trở về rồi, nhưng tinh thần và linh hồn của cô vẫn chưa về. Ngoài việc ngủ ra thì vẫn là ngủ, mọi người bảo vệ cô như bảo vệ quốc bảo gấu trúc vậy.

Haizz! Tình yêu, luôn là kẻ vừa sát thương con người, vừa lý lẽ hùng hồn! Chẳng ai làm gì được nó cả.

Chỉ có tình yêu của Thẩm Anh Xuân vẫn được coi là hoàn chỉnh. Tuy giữa cô ta với Đường Lý Dục cũng có trục trặc, nhưng cũng được coi như là vượt qua được phong ba bão táp. Thẩm Anh Xuân tạm thời chưa có ý định trở về Mỹ, có một công ty châu Á xuyên quốc gia đặt trụ sở chính tại Thanh Đảo, Tổng giám đốc công ty đó sau khi xem xong hồ sơ lý lịch của Thẩm Anh Xuân, luôn cố gắng mời cô gia nhập vào công ty, không cần thời gian thử việc, mức lương trung bình một trăm nghìn tệ một năm, không tính các khoản ưu đãi khác. Chuyện này đối với Thẩm Anh Xuân là một chuyện mang tính lịch sự. Cô cảm thấy cuối cùng cũng không cần dựa vào bố mẹ mà vẫn kiếm được rất nhiều tiền. Cô gọi điện cho bố mẹ đầu tiên, bố mẹ cô ngoài việc chúc mừng cô ra còn khen con gái mình là tài giỏi, đã lớn khôn rồi.

Đường Lý Dục cũng vui thay cho Thẩm Anh Xuân, tình yêu của họ cũng coi như bước sang một bước ngoặt mới. Đường Lý Dục đã từ bỏ

chuyên ngành tài chính tiền tệ để đến một tòa soạn báo vừa được thành lập ở Tế Nam đặt tại Thanh Đảo và bắt đầu giai đoạn thử việc.

Thà nói là mẫn cảm còn hơn nói là giác quan thứ sáu. Thẩm Anh Xuân luôn đắm chìm trong niềm vui của lần đầu được thành công, tất nhiên là sẽ không chú ý đến sự thay đổi nho nhỏ trong sâu thẳm trái tim Đường Lý Dục.

Thẩm Anh Xuân rất nhanh đã hòa nhập vào với công việc. Hễ có thời gian rảnh rỗi, ngoài việc viết luận văn kinh tế ra, thỉnh thoảng cô cũng cùng Lâm Nhã Nam đi dạo, còn giúp cô liên hệ với một công ty có vốn đầu tư nước ngoài, làm công việc của một cô thư ký hành chính. Lâm Nhã Nam không thích công việc này, không phải là công việc không tốt, là do tính cách con người cô không thích hợp với cái kiểu phải giao tiếp với những người có máu dê. Nhưng trước mắt lại chưa tìm được việc, tiền ăn còn khó khăn, nên cô chỉ còn cách nghe theo sự sắp xếp của Thẩm Anh Xuân, đi làm ở công ty đó.

Thẩm Anh Xuân thì như cá gặp nước.

Thương trường này dường như là để chuyên thiết kế cho những người có tính cách như cô. Bộ phận mà cô làm là thương mại quốc tế, cũng chính là bộ phận giao dịch Trung – Mỹ. Vốn xuất thân từ ngành tài chính tiền tệ, nói trắng ra, thì đây là một chuyên ngành dạy người ta cách kiếm tiền, cũng chính là ngành mà cô thích. Thói quen, sở thích, lại cộng thêm chức vụ, được trời ưu đãi như vậy rất dễ khiến người ta làm nên thành tích trong một khoảng thời gian ngắn nhất. Vì thế, Thẩm Anh Xuân vừa vào đến công ty tháng thứ hai, đã giúp công ty ký thành công một hợp đồng trị giá hai triệu đô la Mỹ. Trong bữa tiệc chúc mừng, ngài Power – Giám đốc khu vực Trung Hoa đại lục – đã dùng tiếng Trung không mấy lưu loát của mình tuyên bố thăng cấp cho cô.

Còn Thẩm Anh Xuân không hề tỏ vẻ dương dương tự đắc. Cố tỏ ra vẻ khiêm tốn, đây là đặc tính tốt mà cô kế thừa của mẹ từ nhỏ.

Còn về đời sống tình yêu, không phải như sự nghiệp, không phải là bạn muốn như thế nào thì sẽ được như thế ấy, còn phải để ý đến cảm giác của người kia nữa. Sau khi tốt nghiệp, Thẩm Anh Xuân và Đường Lý Dục ra ngoài thuê nhà ở, sống chung với nhau một cách đàng hoàng trong thế giới riêng của hai người.

Thẩm Anh Xuân chuẩn bị mượn tiền bố mẹ. Cô muốn mua một căn nhà mà không cần trả góp, nhưng Đường Lý Dục lại không cảm thấy vì sắp có một ngôi nhà riêng của mình mà vui vẻ. Bởi vì anh muốn dùng tiền của chính mình kiếm được để mua nhà, chứ không phải là tiền của bố mẹ cô ấy. Dùng tiền của họ khiến anh có cảm giác tự ti và bị lệ thuộc.

Vì chuyện này, mà hai người hẳn cứ nhắc đến chuyện nhà cửa là lại cãi nhau đến không dứt ra được.

Thẩm Anh Xuân có lý do của cô, nhà thuê thì quá cũ, cô sống không quen còn nhà đẹp hơn thì tiền thuê quá đắt. Quan trọng nhất là cô không thể sắp xếp, bố trí phòng theo tưởng tượng của mình, chủ nhà không đồng ý. Cuộc sống chất lượng tốt thì phải là có một ngôi nhà to mà mình thích mặt tiền thì hướng ra biển, còn sau lưng thì dựa vào núi.

Đường Lý Dục muốn chứng minh về điểm này. Anh là đàn ông, anh muốn nuôi gia đình, muốn cho cô và gia đình cô một mình chứng có sức thuyết phục. Anh muốn dựa vào năng lực của chính mình để có thể mang lại cuộc sống hạnh phúc cho cô con gái quen sống trong nhung lụa của họ. Cái suy nghĩ này, từ lúc họ bắt đầu quen nhau đến giờ, anh không có cơ hội để phát huy tài năng. Bây giờ, cơ hội ấy đến rồi, anh sẽ không bỏ qua suy nghĩ này.

“Lòng tự trọng của anh quan trọng hay chất lượng cuộc sống quan trọng?”

“Cho anh thêm thời gian năm năm nữa, Anh Xuân! Anh nhất định có thể thỏa mãn được ý nguyện của em.”

“Năm năm ư? Em không còn trẻ nữa, tuổi trẻ có hạn, tại sao em luôn phải nghĩ đến cảm giác của anh, còn anh lại chưa bao giờ đứng ở góc độ của em mà nghĩ vậy? Đường Lý Dục, chúng ta cãi nhau như vậy có tác dụng gì đâu? Huống hồ với cái mức lương tháng mấy nghìn tệ của anh, đợi đến lúc đủ tiền đã là mùa quýt rồi? Em mệt mỏi lắm rồi, em không muốn nói chuyện này với anh nữa.”

Một tiếng “tạch”, Thẩm Anh Xuân dùng sức ấn tắt công tắc đèn ngủ, mọi thứ bỗng rơi vào cảnh đen tối.

Họ quay người đi, lưng đối lưng, ai ngủ phật người ấy. Chiếc giường rộng rãi vốn là nơi để da thịt quấn vào nhau, nhưng ở giữa bỗng có thêm một kẽ hở rất lớn.

Màn đêm tĩnh lặng. Căn phòng tĩnh lặng. Còn trái tim họ cũng tĩnh lặng như thời khắc đêm tối này sao?

Công sức của bốn năm đại học trong nháy mắt đã kết thúc rồi. Giống như buổi khiêu vũ tan hội vậy, bắt đầu với sự hoa mỹ và kết thúc bởi sự nhốn nháo lộn xộn. Đây sao lại không phải là sự miêu tả chân thực của tuổi trẻ và cuộc đời chứ?

Mất đi rồi mới biết lưu luyến.

Còn với cuộc sống hiện thực, những thứ khiến người ta luôn tưởng là một chiếc áo dài hoa mỹ lại đầy những con rắn, không phải là gặp những chuyện không như ý thì cũng là luôn có sự tiếc nuối thế này thế kia. Thẩm Anh Xuân và Đường Lý Dục là một đôi thần tiên khiến người ta

ngưỡng mộ như vậy cũng thường xuyên cãi vã nhau vì sự bế tắc của cuộc sống.

Giống như Lâm Nhã Nam, trong lòng cô làm sao có thể quên đi mối tình đó, một nỗi đau khắc cốt ghi tâm? Cô thề rằng sẽ ở vậy mà không lập gia đình, nhưng cũng phải tìm bằng được Lâm Vĩnh Khang, vì anh ta còn nợ cô một lời giải thích.

Không yêu, tại sao anh ta lại tìm đến cô? Yêu, tại sao lại gây tổn thương cho cô?

Cô phải moi tim của anh ta ra, phải xem kỹ xem, anh ta đã từng yêu cô hay là từ trước đến nay chưa từng yêu? Anh ấy đã từng yêu rồi sau đó hối hận, hay là sự từ bỏ bất đắc dĩ? Rồi sau đó cô sẽ tìm đủ mọi cách để khiến anh ta yêu cô, khi anh ta đã yêu cô rồi, thì cô sẽ lại đá anh ta một cách tàn nhẫn, như đá một con chó ghẻ vậy.

Để anh ta nếm thử mùi vị đau khổ khi bị bỏ rơi, sự bơ vơ khi bị tổn thương, nỗi đau của con tim tan nát, sự mờ mịt của một trái tim trống rỗng.

Chỉ có điều là, nỗi đau mà anh dành cho cô, sự tổn thương đến khắc cốt ghi tâm mà anh dành cho cô, biết đi đâu để hoàn trả lại cho anh đây?

Cả đời này, còn có cơ hội để trả lại cho anh không?

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ở Na Uy Liệu Có Rừng Rậm Dành Riêng Cho Cô Không?

Sao cô có thể quên được anh ấy chứ? Tần Ca của cô, trong ánh nắng màu hồng ấy, nó vừa vội vàng mà lại hoang mang sợ hãi, lại có chút bận rộn, trên trán đầy những giọt mồ hôi trong veo như thủy tinh. Còn cuộc đời của anh, có phải cũng đều nhớ đến cô của cái thời khắc này.

Cuộc sống sinh viên của Hứa An Ly vẫn cứ thế trôi đi.

Hà Tiểu Khê vẫn là người bạn tri kỷ tốt nhất của cô. Sau khi tốt nghiệp, Hà Tiểu Khê đã đến Na Uy, tuy không có kết quả viên mãn với anh chàng đó, nhưng anh và cô vẫn luôn là bạn tốt của nhau. Cô bạn gái người Hàn Quốc của anh ta cũng không còn ghen tị khi anh có một hồng nhan tri kỷ như Hà Tiểu Khê.

Anh chàng người Na Uy đã giúp cô liên hệ với trường đại học, là trường đại học tốt nhất ở Na Uy, chuyên ngành chính là những kiến thức liên quan đến phương diện ngoại giao. Cô muốn sau khi tốt nghiệp sẽ trở thành một nhà ngoại giao, xuất hiện một cách trang nhã ở những nơi mang tính chất cấp cao.

“Cậu cũng đến Na Uy đi.” Trong điện thoại hoặc các tin nhắn, Hà Tiểu Khê luôn dụ dỗ Hứa An Ly như thế.

Từ đó, trong đầu Hứa An Ly lúc nào cũng hiện lên hai từ: Na Uy. Hứa An Ly không hiểu gì về Na Uy cả. Hồi còn học cấp hai, cô học môn địa lý không phải là giỏi lắm, thế là lấy bản đồ thế giới ra, tìm đến nước Na Uy. Trong sách địa lý nói đó là một đất nước xinh đẹp của vùng Bắc Âu, tiếp

giáp với Đại Tây Dương, chịu ảnh hưởng của dòng nước ấm Đại Tây Dương, nên thời tiết quanh năm ôn hòa, nguồn tài nguyên ngư nghiệp phong phú. Được gọi là quốc gia bán đảo, là một trong những nước có ngành hàng hải phát triển nổi tiếng thế giới.

“Chúng ta cùng đi xem rừng Na Uy nhé.”

Hà Tiểu Khê còn dùng điện thoại tải về cho Hứa An Ly một bài hát có tên Rừng Na Uy. Mới đầu Hứa An Ly không thích bài hát này lắm, nhưng cuối cùng, từ chỗ ghét ban đầu đến bây giờ, cô lại thấy thích bài hát này. Khi tiếng nhạc vang lên, cô cảm giác dường như mình đang thực sự được ở trong môi trường thiên nhiên của Na Uy vậy.

Để em đỡ trái tim anh xuống

Thử cho nó tan chảy ra

Xem trong trái tim anh, em có còn đẹp vẹn nguyên

Và nhớ em tha thiết

Vẫn yêu em mà không thể nói nên lời...

Trong lòng anh có địa hạt nào em vẫn chưa từng qua

Mặt hồ nước ở đó thật yên bình

Không khí tràn đầy tĩnh lặng

Tuyết trắng phủ đầy khắp các nẻo đường

Chôn vùi những ký ức mà em không muốn khơi dậy

Em thật lòng muốn bắt đầu lại từ đầu

Tình yêu chân thành có thể bền lâu

Tại sao ánh mắt em vẫn chất chứa sự hoang tàn khi cô đơn

Anh có phải chỉ là một sự gửi gắm của em

Lấy đầy khoảng trống trong em

Khi rừng trong lòng em đến lúc nào mới có thể giữ chân anh lại...

Còn về việc đi hay không đi Na Uy, Hứa An Ly từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến. Đó là một đất nước sao mà xa lạ với cô, xa lạ đến mức cô không biết phải làm sao để hiểu về nó.

Cô nói với Hà Tiểu Khê, Na Uy có rừng của cậu, chứ không có rừng của mình. Điều đó cũng có nghĩa là Hứa An Ly không biết rừng của mình ở đâu. Cô đã từng tưởng rằng nó sẽ là đại học B, nhưng thực tế đó chỉ là sự hoang tưởng mà thôi, cô chưa từng có rừng của chính mình. Nếu miễn cưỡng để có một cái, có lẽ nó sẽ là cái dốc núi phía sau trường học khi còn học cấp hai, rừng cây bạch dương đó chính là khu rừng trong lòng cô. Dẫu rằng là mùa đông tuyết trắng không dấu vết, dẫu rằng nó đã rụng hết tất cả lá, những cây bạch dương vẫn không mất đi uy phong vốn có của nó.

Đó chính là rừng cây duy nhất mà cô từng thấy và từng thích khi còn là thiếu nữ. Thân cây cao và thẳng, vỏ ngoài màu trắng sữa, lá cây nhỏ mà sắc nhọn.

Mỗi khi sắp đến tết, Hứa An Ly đều dùng vỏ cây làm thành những tấm thiệp chúc mừng với những hình thù khác nhau để gửi cho giáo viên và các bạn cùng học. Thật đúng là một sự lãng mạn không thể lãng mạn hơn. Bây giờ, mỗi khi cần dùng đến thiệp chúc mừng, lại chẳng có những cây bạch dương nữa. Lúc ấy Hứa An Ly mới biết rằng, cô đã sắp phải chia tay với thời thiếu nữ của mình để đón tuổi hai mươi sắp đến, cũng coi như đó là một món quà lúc trưởng thành.

Sau khi tốt nghiệp, Hứa An Ly cũng không có dự định ở lại Thanh Đảo. Đi đâu cô cũng chưa biết, tương lai đối với cô lúc ấy thật mờ mịt.

Qua một ngày là ít đi một ngày. Ít đi một ngày, cái sự mờ mịt ấy càng trầm trọng hơn.

“Vậy, cậu còn yêu anh ấy không?” Tuy không nói là ai, nhưng trong lòng Hứa An Ly và Hà Tiểu Khê đều biết rất rõ.

“Không còn yêu nữa.”

“Vậy cậu thực sự có thể quên anh ấy mà không có một chút vẩn vương nào sao? Bắt đầu một cuộc tình mới?”

“Không biết nữa.”

“Tần Ca là một người rất được, phải nắm giữ lấy hạnh phúc trước mắt.”

Còn nhớ khi nghỉ đông, Hà Tiểu Khê cũng đã hỏi cô về vấn đề này rồi.

Yêu thì sao, mà không yêu thì sao, cánh rừng đó đã không còn là của cô nữa rồi. Thời gian đã trôi qua, vật đổi sao dời, nói chuyện tình yêu làm gì nữa. Dù đã đặt cược cả tuổi mười bảy của mình vào trong đó, nhưng Hứa An Ly vẫn không hề hối hận. Đến giờ, cô đã sớm chấp nhận sự thật một cách điềm nhiên. Sau khi biết anh và Thẩm Anh Xuân thuê nhà sống chung, họ chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại hỏi thăm một chút, nhưng cũng khó tránh khỏi những lúc vô tình gặp nhau. Vì cùng ở dưới một khoảng trời trong cùng một thành phố, cơ quan anh cách trường học cũng không xa.

Tần Ca đã đi Bắc Kinh, sống cuộc sống của một chàng trai phiêu lưu.

Tháng nào cũng có một ngày Tần Ca ngồi tàu mười một tiếng từ Bắc Kinh về Thanh Đảo. Chuyến tàu từ Bắc Kinh đến Thanh Đảo giờ đã trở

thành chuyển tàu quen thuộc của Tần Ca và Hứa An Ly. Tháng nọ nối tiếp tháng kia, từ một cây con nhỏ cũng sắp lớn thành rừng rậm rồi.

Thấm thoắt, Hứa An Ly cũng sắp tốt nghiệp đại học. Sự thay đổi của thời gian thật khiến người ta cảm thấy sự vô tình của năm tháng.

Chuyện đã đến nước này, ngay cả Tần Ca cũng không biết mình còn có thể kiên trì thêm được bao lâu nữa, hoặc là nói kiên trì như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Có một số chuyện mãi mãi cũng khiến mình không thể hiểu nổi, có lẽ lần này là lúc anh nên nói lời từ biệt rồi.

“Bất kể anh làm thế nào, em cũng chỉ thấy cảm động mà không hề thấy rung động hay sao?”

Câu hỏi này của Tần Ca đã hỏi Hứa An Ly đến cả n lần rồi. Trên thực tế, Hứa An Ly làm sao có thể chỉ cảm động mà không hề rung động chứ?

Cô không phải là một người tàn nhẫn lạnh lùng. Cô cũng không phải là một người giống như đã từng nói với Thẩm Anh Xuân, người đàn bà giỏi giao tiếp đến lọc lõi. E rằng cô có muốn trở thành người giỏi giao tiếp thì mọi người cũng không tin. Cô vừa không phải là người con gái có bản tính lạnh lùng, cũng không giỏi giao tiếp, cô không phải là lợi dụng sự chân thành và khăng khải của anh, cô không phải là lòng dạ khôn lường, mà là cô sợ chính mình cũng không có cách nào mang đến cho anh sự cuồng nhiệt và trái tim yêu trọn vẹn như anh được. Cô sợ anh thất vọng. Vì vậy, ngay cả chính cô cũng do dự.

Các chị em trong ký túc lại không hề do dự, dường như nhân vật chính là họ vậy. Nghe nói sáu giờ tối Tần Ca sẽ đến nơi, bọn họ đều cảm động đến rơi nước mắt thay cho Hứa An Ly. Chu Lệ Diệp sẽ đại diện những người trong ký túc mời Tần Ca ăn cơm. Người đàn ông tốt như Tần Ca đúng là đàn ông tuyệt thế, có thắp cả đèn lồng lên mà đi tìm thì cũng không

thấy. Nếu không lấy anh ấy thì An Ly khó có thể xoa dịu sự phẫn nộ của mọi người.

“Nếu là mình, thì mình đã sớm nhận lời yêu anh ấy rồi.” Tiểu Bạch nói một cách khuyếch trương.

“Tốt hơn trăm lần cái anh chàng đa tình họ Đường đấy! Mất một được mười, Hứa An Ly, cậu hiểu chưa?”

“Đàn ông bây giờ đại đa số chỉ nhiệt tình ba phần thôi, Hứa An Ly! Nếu cậu không gật đầu đồng ý, người đàn ông tốt sẽ trở thành chồng của người khác, đến lúc ấy, cậu có hối hận cũng đã muộn rồi.” Chu Lệ Diệp luôn nói thẳng vào vấn đề.

Khua môi múa mép.

Hứa An Ly biết mọi người đều là muốn tốt cho cô nên cũng không giận họ: “Các cậu vội vàng rồi, tối nay ai đồng ý lấy anh ấy, mình không có ý kiến gì, còn tình nguyện làm phù dâu luôn.”

“Haizz, sao không nói sớm, giờ gạo sắp nấu thành cơm rồi mới chịu buông tay, cậu coi bọn mình là bọn ế không lấy được chồng hả?”

“Mọi người đều là ngôi sao trong tương lai, bây giờ không lấy chồng, đến lúc ấy hối hận cũng không kịp nữa.” Hứa An Ly cũng học cách mượn gió bẻ măng.

“Được! Vậy thì chúng mình cùng lấy anh ấy!”

“Ha ha ha.”

“Cùng nhau lấy anh ấy! Thế chẳng phải là thê thiếp thành một đàn hay sao?”

“Đàn ông đều thích như thế, cũng có người không thích như thế, Tần Ca chính là kiểu người thứ hai.”

Một mối tình kết thúc, cũng có nghĩa là bắt đầu một cuộc sống mới. Cả quãng đời sinh viên cũng đều sắp đi qua hết rồi, tất cả đã trở lại yên tĩnh trong lòng cô. Chẳng phải nói thời gian là liều thuốc chữa lành vết thương tốt nhất hay sao? Thời gian trôi đi như nước chảy, lấp đầy vết thương lòng rất nhanh, không hề để lại một chút dấu tích nào.

Vậy là, lần gặp mặt này, Hứa An Ly kéo theo tất cả các bạn cùng phòng. Trước đây đã từng gặp Tần Ca, nhưng chưa bao giờ họ lại có khoảng cách gần gũi như thế, nói chuyện lại càng ít hơn.

Ăn cơm ở một quán nhỏ bên cạnh trường. Trong bữa ăn, mọi người nhìn anh như nhìn một động vật quý hiếm trong vườn thú mà không cần mất tiền mua vé. Hóa ra, anh đích thực là một người đàn ông như cây ngọc đón gió vậy, còn có sức hấp dẫn hơn cả khi còn ở trong trường.

Người đàn ông đẹp trai vừa bình thường lại vừa có phong thái quý tộc như vậy là đối tượng của biết bao nhiêu cô gái đổ xô vào giành giật? Ở bên cạnh một anh chàng đẹp trai, các mỹ nữ vui vẻ hẳn lên, mọi người vừa cười nói vừa uống rượu. Họ cứ chén qua chén lại như thế suốt hơn một tiếng đồng hồ.

“Ấy! Đại minh tinh à, Hứa An Ly nhà chúng em giao cho anh đấy, tương lai của cậu ấy là phúc hay là họa đều do anh đấy nhé.” Chu Lệ Diệp vừa nói, vừa dùng ánh mắt ra hiệu, mọi người lập tức hiểu ý liền chủ động rút lui.

Hứa An Ly mỉm cười, uống chén rượu, mặt cô đỏ bừng lên, đại khái là do tâm trạng vui vẻ. Cô kéo Chu Lệ Diệp lại.

“Ba người chúng ta là ba kilô oát (kw), đủ để chiếu sáng cả thành phố.” Tiểu Bạch phát biểu ý kiến.

“Ngồi xuống đi, mọi người cùng nói chuyện vui vẻ có hay hơn không.” Hứa An Ly kiên quyết nói.

Chu Lệ Diệp cười một cách thần bí.

Vì Vi kéo tay Chu Lệ Diệp, cô lên tiếng: “Này! Không được! Đừng làm hỏng chuyện xem mặt của mình.”

“Được được, mình tán thành cho các cậu, cảm ơn các cậu đã đến đây cùng mình. Cho mình gửi lời hỏi thăm anh rể tương lai nhé.” Hứa An Ly cười nói.

Ba người nhún vai cười khoan khoái bước đi. Họ vừa đi ra khỏi, trong phòng đang nhộn nhịp bỗng trở nên im lặng lạ thường. Hứa An Ly nhìn Tần Ca, nhất thời không tìm được lời nào thích hợp để nói, nhưng không thể phủ nhận rằng, tối nay cô đã rất vui.

Thực tế, lúc này, Hứa An Ly có rất nhiều điều muốn nói với anh, tìm dịp thành thịch, cô không biết phải nói như thế nào. Im lặng không có nghĩa là không có lời gì để nói, đây là cách biểu đạt rất ăn khớp của hai người. Kể từ khi hai người quen nhau đến giờ, thời gian mỗi lần ở bên nhau đều qua đi trong sự tĩnh lặng. Hứa An Ly đề xuất ra ngoài đi dạo.

Trong phòng toát ra nồng nặc mùi rượu, bát đĩa ngổn ngang. Tần Ca đã mua vé khứ hồi, là mười rưỡi tối nay, vẫn còn hơn một tiếng nữa để có thể đi dạo.

Ánh trăng bên ngoài rất đẹp, trong sáng như nước vậy. Hứa An Ly rất ít khi đi dạo trong cảnh đêm tối thế này, rất nhiều người đang hối hả rời khỏi trường, còn mình cũng sắp phải tốt nghiệp rồi, ít có lúc nào tâm trạng vui vẻ. Những ngày này của cô luôn ưu phiền đến chết, visa của Hà Tiểu Khê cũng sắp xong rồi, cô giục Hứa An Ly rốt cuộc là có đi Na Uy hay không?

Đến tận hôm qua, Hứa An Ly mới nhận tin cho Hà Tiểu Khê.

“Na Uy sẽ có rừng của cậu, còn không có của mình. Cho dù ở đó rất tĩnh lặng, cũng có tuyết trắng và ánh trăng soi chiếu mọi nẻo đường. Mình có thể sẽ đi Bắc Kinh. Bắc Kinh sẽ không có rừng đâu. Điều đó không quan trọng, quan trọng là mình đã quyết định như thế rồi.”

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, mang theo hơi ấm của nước biển. Bỗng có tiếng hát ở đâu vọng ra, hình như là bài hát Niệm khúc 1990 của La Đại Nhược. Thời gian giống như sợi tơ bay bổng, nhẹ nhàng rồi vụt bay đi mất.

Tối nay Tần Ca rất ít nói.

Hứa An Ly không lấy gì làm lạ, có lúc anh sẽ nói rất nhiều, nhưng cũng có lúc rất im lặng.

“Em tưởng rằng...”

Hứa An Ly hướng cái ánh mắt mơ hồ về phía Tần Ca, nhưng cô cũng không nói được thành lời. Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên uống rượu, cũng có chút tử lượng rồi. Trong lúc im lặng, cô đã dẹp hết được những suy nghĩ hỗn loạn.

“Không phải.” Câu nói của cô vừa buộc ra khỏi miệng liền bị Tần Ca cắt ngang.

Hứa An Ly giành lại. Phải! Hôm nay cô phải nói ra hết, nếu không cả đời này cô sẽ hối hận. Cô đã hối hận một lần rồi, lần này cô không muốn cho mình có thêm cơ hội để hối hận nữa. Tuổi trẻ là một buổi khiêu vũ sắp tàn, cô không muốn tuổi xuân của mình vội vàng tan đi như thế.

Một người có tính hướng nội cũng có lúc do dự, một người trầm lặng ít nói cũng có lúc tình cảm dạt dào.

Cô tưởng rằng mình sẽ không yêu nữa, cũng không có khả năng nhận biết tình yêu nữa. Nhưng thực tế đã cho thấy, cái tình yêu đang ngủ sâu ấy cuối cùng cũng đã được đánh thức dậy.

“Em tưởng rằng, một người thích một người là mãi mãi không thể thay đổi được. Em tưởng rằng cả đời người chỉ có thể yêu một lần. Em tưởng rằng, tất cả đàn ông đều bạc tình. Em tưởng rằng, yêu một người chỉ cần thấy anh ấy hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc.”

Tần Ca mấy lần định cắt ngang lời nhưng đều bị cô ngăn lại, cô nói tiếp: “Hoàn toàn không phải vậy, con người không vĩ đại như thế, tình yêu luôn ích kỷ. Vì vậy, Tần Ca, xin lỗi, em xin lỗi anh.”

Nghe thấy Hứa An Ly nói vậy, Tần Ca bỗng có một cảm giác thanh thản. Vốn dĩ, anh cũng không biết nên mở miệng nói như thế nào, nhưng may quá, đã như vậy thì cứ nói hết ra, chẳng có gì phải xấu hổ cả.

Cái thứ tình yêu này, vốn dĩ hơn nửa đều là sai sót ngẫu nhiên. Kiên trì ba năm rồi, cũng chẳng có gì để hối tiếc nữa.

Vì vậy, Tần Ca nói: “Hứa An Ly, điều này chẳng có gì là lạ, còn nhớ em đã từng nói, tình yêu không phải là sự cho đi của một phía, mà cần hai linh hồn cọ xát nhau để phát ra tia lửa. Nếu đã cọ không ra tia lửa, nếu chúng ta cũng đã từng cố gắng rồi, thì cũng chẳng có gì hối tiếc cả, đây là sự sắp đặt đầy dụng ý của số phận. An Ly, anh chúc em những ngày tháng sau này được hạnh phúc.”

Hứa An Ly ngoái đầu lại, ngậy ra nhìn Tần Ca. Sau đó, cô thông thả nói: “Em không cần lời chúc phúc của anh, em cũng không cho rằng đây là sự sắp đặt đầy dụng ý của số phận! Còn có anh bên cạnh, khiến trái tim em có thêm một chỗ dựa và sự ấm áp. Tại sao em luôn cho rằng giữa chúng ta sẽ không có tình yêu? Em biết em đã làm anh đau lòng, em chưa từng nghĩ đến cảm giác của anh, em vô tư tận hưởng sự quan tâm, sự bảo vệ của anh

và em chỉ nghĩ đến cảm giác của mình. Tại sao từ trước tới giờ anh chưa bao giờ oán trách em?”

“Vì vậy, em cảm thấy có lỗi với anh? Vì thế mà thương hại anh?”

Hứa An Ly khẽ gật đầu, nhưng lại lập tức bổ sung thêm một câu: “Cũng không hẳn là vậy.”

“Anh không cần lòng thương hại, như thế rất mệt. Em mệt, anh cũng mệt.” Tần Ca lạnh nhạt nói: “Anh hy vọng em sẽ sống tốt hơn anh! An Ly! Anh thật lòng đấy.”

Hứa An Ly nhẹ nhàng hít thở, một trận đau dữ dội chợt lặn qua khe cửa trái tim, nước mắt cô bỗng dừng trào ra.

Cô đã làm tổn thương anh! Trong lúc này, Hứa An Ly mới biết, cô thật sự mất đi cái gì. Cô không phải là thiên thần, mà là một ác quỷ.

“Em xin lỗi.” Hứa An Ly khóc nghẹn ngào nói.

Cô biết sự ương ngạnh và sự ích kỷ của mình đã làm anh bị tổn thương, chỉ có mất đi rồi, mới thấy quý sự tồn tại của nó.

“Em không biết phải làm thế nào mới có thể không mất anh.”

“Đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. Chúng ta lấy cách này để từ biệt nhau. Chính tại đây đêm nay và cả sau này nữa, chúng ta vẫn là anh em tốt của nhau.”

Tần Ca đưa tay ra, chuẩn bị bắt tay từ biệt. Nhưng tay của Hứa An Ly đưa ra nắm lại lấy tay Tần Ca, nắm rất chặt!

Cô nhìn anh đầy nghi hoặc, nước mắt giàn giụa.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, gió mùa hạ, có một chút mùi hoa thơm nhè nhẹ, ánh sao lấp lánh chiếu sáng.

“Không!” Hứa An Ly nói một cách dứt khoát.

“Không phải là em mềm lòng, mà là bởi vì trong lòng em, trong những ngày anh em mình quen nhau, thực ra em đã sớm yêu anh rồi...”

Tần Ca thẳng thốt nhìn Hứa An Ly.

“Anh không tin sao?” Hứa An Ly quay người lại, mặt đầy nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trái tim Tần Ca quặn thắt lại. Tại sao không phải là trước kia mà là bây giờ?

Sau đó, anh từ từ quay người, đây là cách từ biệt tốt nhất. Anh tình nguyện dùng cách này để ra đi. Gió đêm vẫn nhẹ nhàng thổi, hương hoa vẫn phảng phất bay.

Trái tim hai người đập chậm đến mức họ có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau. Hứa An Ly chạy lại, chặn trước mặt anh, cô tiếp tục nói: “Trước đây do em quá tham lam và ích kỷ, em cũng ghét chính bản thân em như vậy, cũng muốn thay đổi chính mình. Đã từng, đối diện với sự chân thành của anh, em không dám chấp nhận là bởi vì em không mang lại cho anh hạnh phúc mà anh mong muốn. Bây giờ em thấy em có thể mang lại cho anh niềm hạnh phúc mà anh cần. Còn nhớ anh đã từng hỏi em, nếu như anh ta đã kết hôn với người con gái khác, thì em sẽ vẫn thích anh ta chứ?”

Tần Ca không nói gì, đứng ngây người ra nhìn Hứa An Ly.

“Em nói, em vẫn thích.”

Tiếng lá cây kêu xào xạc, tất cả đều yên lặng.

Môi Tần Ca động dậy. Giây phút ấy, ngoài im lặng ra vẫn chỉ là im lặng.

“Nhưng bây giờ em cho anh biết, em sẽ không thích nữa.”

Khoảng cách rất gần, Tần Ca vẫn nhìn thẳng vào mặt Hứa An Ly, không biết phải nói gì.

Lặng lẽ... Anh nhìn cô. Cô cũng nhìn anh.

Đêm vắng, chỉ có anh và cô, dường như trong cái thế giới này cũng chỉ còn lại cô và anh, cứ đứng đối diện nhau như vậy, không nói lời nào, cũng không chớp mắt. Một chú chim đang bay tới, bay lui, tìm đường về tổ ấm của nó.

Sau một hồi lâu nhìn nhau, nhưng với Tần Ca lại như tiếng sét ngang tai. Anh nhắm mắt lại, cơ thể có một chút run run. Lồng ngực anh từng trận, từng trận đau xuất hiện. Màn đêm tĩnh lặng, một hồi lâu, anh run run mở mắt ra.

“An Ly, anh không muốn em miễn cưỡng chấp nhận đâu, anh đã...” Tần Ca vẫn chưa nói xong, Hứa An Ly đã cắt ngang lời anh: “Không có!” Hứa An Ly lại nắm chặt tay anh một lần nữa.

Thời gian có thể làm thay đổi tất cả, lẽ nào anh ấy lại không tin sao?

Tần Ca quan sát Hứa An Ly. Dường như anh đang quan sát xem lời của cô nói là thật hay giả. Nhưng dù thế nào thì cũng quá muộn mất rồi, tất cả giờ đã trở thành quá khứ. Lần này, Tần Ca quay về là để từ biệt, quyết định bắt đầu cuộc sống mới ở Bắc Kinh. Anh cũng muốn nói cho Hứa An Ly biết, cái công ty phát hành băng đĩa đó đã sắp xếp bạn gái cho anh thật hoàn hảo. Anh đã suy nghĩ đến chuyện này và cũng thật lòng qua lại với cô gái kia một thời gian rồi. Còn nhớ anh đã từng nói với Hứa An Ly rằng sau này bất kể trái tim người nào “có chủ” cũng đều phải nói cho người kia

biết. Anh sẽ không thất hứa. Còn Hứa An Ly, cô đã sớm quen với các cuộc hẹn như thế của Tần Ca, quen với sự phong trần vội vàng đến của anh, ăn một bữa cơm, rồi lại phải đi.

Khi Hứa An Ly nắm chặt tay Tần Ca, trái tim anh như trở nên loạn nhịp. Chỉ có hai từ, có và không. Nếu như là trước đây, anh sẽ không hề có một chút do dự nào. Nhưng bây giờ, cái có và không của anh đều là sự phản bội, là gây tổn thương cho một người khác. Mà cả hai anh em đều muốn bảo vệ. Làm thế nào? Làm thế nào? Phải làm thế nào đây!

Tận sâu trong đáy lòng anh có nhói lên một nỗi đau hỗn loạn. Anh do dự nhìn Hứa An Ly. Cuối cùng, anh cũng mở miệng nói: “Xin lỗi, An Ly!”

“Anh không tin lời em nói là thật à?”

“Anh đã không còn muốn... yêu em nữa.” Anh rất khó khăn để nói ra điều đó.

“Anh sợ em không thể mang lại hạnh phúc cho anh?”

“Điều đó không quan trọng.” Anh lạnh lùng nói.

“Em biết anh chờ đợi quá lâu, giống như trẻ con mong chờ được ăn một chiếc kẹo nhưng mãi vẫn chưa được ăn, đợi đến lúc ăn được thì đã không còn cảm giác vui mừng thích thú như ban đầu nữa, phải vậy không?”

“Anh...”

Hứa An Ly ôm phía sau anh, hai tay từ trên vai anh trượt xuống eo, áp gương mặt đang đầy nước mắt của cô vào lưng anh. Ôm rất chặt, không để cho Tần Ca thở nữa.

Tần Ca cứ đứng ngây người ra, im lặng, không một tiếng động. Trong lòng anh thầm nghĩ: Hứa An Ly, em là nhân chứng cho tuổi trẻ thất bại của

anh.

Nếu như cứ thế mà chia tay, anh sẽ không có gì để hối hận, nhưng em lại đột nhiên nói với anh trong trường hợp vướng víu thế này, không thể phân biệt được ai đúng ai sai. Sở dĩ Tần Ca đi Bắc Kinh mà từ bỏ công việc ở đài truyền hình đã được sắp xếp xong, một phần rất lớn là vì anh muốn chứng minh có phải có thể thực sự từ bỏ được tình yêu anh dành cho cô bao năm qua hay không. Nếu như từ bỏ, có phải thực sự là rất đau khổ hay không.

Tần Ca lặng lẽ nhìn Hứa An Ly, giống như ánh mắt đã từng nhìn cô.

Rất lâu sau, Hứa An Ly bỗng nói: “Em luôn luôn thử thích anh, chỉ là anh không biết mà thôi.”

“Nhưng em sẽ thích anh được bao lâu?” Câu nói đang định thốt ra từ trong lòng Tần Ca lại bị anh vĩnh viễn ngăn lại nơi lồng ngực.

Tần Ca chỉ đứng như người máy mà ôm cô. Cơ thể cô vừa mềm mại vừa ngọt ngào, gương mặt trắng như trứng bóc của cô, mái tóc, cơ thể, nước da, tất cả đều toát ra một mùi hương thơm dễ chịu, được anh ôm vào lòng.

Im lặng một hồi lâu, môi cô dần dần đưa tới, cắn chặt lấy môi anh.

Tần Ca cứ tưởng rằng anh sẽ không bao giờ hôn cô nữa, anh tưởng rằng hai người sẽ cứ thế mà rời xa. Nhưng trong cái khoảnh khắc môi cô chạm vào môi anh, anh đã cúi người xuống và cắn chặt lấy môi cô.

Cô ngậm chặt môi anh, nhìn anh. Anh cũng ngậm chặt môi cô, rồi nhìn cô.

Giống như lần đầu tiên vậy, anh hôn cô một cách say đắm mà không cần để ý đến cái gì khác.

Bỗng nhiên, cô lại đẩy mạnh anh ra.

Anh mở to mắt kinh ngạc nhìn cô. Bây giờ, người nắm giữ thế cục là cô chứ không phải anh.

“Đợi em thêm một năm nữa, chúng ta sẽ kết hôn.”

Từ khi Tần Ca đi Bắc Kinh, hai người chưa từng có một lần ở bên cạnh nhau hẳn hoi. Mọi lần đều là anh vội vàng đến, rồi lại vội vàng đi. Tình yêu cần sự giao lưu, cần ở bên nhau nói chuyện, cần sự gần gũi của da thịt, cũng cần phải cãi nhau.

Nhà nghỉ nằm ngay bên cạnh trường, không to lắm, nhưng rất sạch sẽ, bên trong có phòng cho các đôi yêu nhau. Thực ra, đa số khách ở đây đều là sinh viên năm thứ tư của trường, chủ nhà nghỉ cũng biết rất rõ nên chỉ cần viết tên vào sổ đăng ký là có thể dễ dàng lấy được một phòng. Chỉ có điều, cái giây phút lấy được chìa khóa ấy, Hứa An Ly vẫn cảm thấy ngại ngùng đến đỏ mặt, cô nhanh chóng bước lên tầng, mở cửa phòng 206. Một chiếc giường đôi rộng rãi chiếm cả diện tích của căn phòng, còn có một chiếc ti vi, một chiếc ghế sofa, thiết kế rất đơn giản.

Ga giường vừa thay xong, còn tỏa ra mùi hương thơm nhẹ của mùi nước xả vải.

Tuy là sự chủ động của Hứa An Ly, nhưng trên mặt cô vẫn có một chút nhếch nhác khốn khổ. Đưa tay lên nhẹ nhàng đóng cửa, cô tiến về phía Tần Ca.

Chính là đêm nay, có ánh trăng làm chứng, cô sẽ cho anh một đáp án.

Tần Ca ngẩng nhìn nét mặt thuần khiết như sương mai của Hứa An Ly, lần đầu tiên không biết phải làm sao. Hàng mi đen dài của cô hơi run lên

dưới cái nhìn của anh.

“Em muốn anh hãy nhớ đến ánh trăng của đêm nay, nó là ánh trăng sáng nhất trong cuộc đời em.” Sau khi im lặng một hồi lâu, cô nói.

Là cô ấy chủ động. Vì vậy, cô chủ động hôn anh một cách say đắm trước.

Đèn đầu giường vẫn sáng. Ánh đèn màu hồng, điều hòa ấm áp, tâm trạng màu vàng, Hứa An Ly nhìn thấy gương mặt sáng sủa của Tần Ca, anh đang dùng ánh mắt lạ lùng nhìn cô. Khi cái đau truyền đến cho cô, cũng là lúc mà hai người đã quấn chặt vào nhau đến mức không thể tách rời.

Hứa An Ly đã khóc. Cuối cùng cô đã trao tất cả cho Tần Ca. Cho dù lúc đó, ngoài cảm giác đau ra, không còn gì nữa. Nhưng cô đã từ một cô gái mà trở thành một người đàn bà. Sau này, cô sẽ nếm thử cảm giác đau đớn và khoái lạc khác nhau mà cơ thể của đàn ông mang lại cho cô một cách thường xuyên giống như cơm bữa vậy. Nhưng một người đàn bà sẽ không bao giờ quên được người đàn ông đầu tiên của mình, cho dù là yêu hay không yêu. Cô nghĩ, cơ thể đã quấn chặt vào nhau không thể phân rời, thì tâm hồn cũng sẽ ở bên nhau.

Cô làm sao có thể quên được anh? Tần Ca của cô, trong ánh đèn màu hồng, hồi hộp mà lo sợ. Lại có một chút bối rối, trên trán toàn là mồ hôi. Còn cuộc đời anh, có phải cũng ghi nhớ cô trong cái khoảnh khắc đáng nhớ ấy?

Khi trời sáng, khi Tần Ca còn đang mơ màng, cô đã thì thầm vào tai anh: “Em đã là của anh rồi, anh không cần phải lo nữa nhé.”

Một nhào một đêm, cô ngủ ngon lành trong vòng tay của anh.

Cuộc sống không phải lúc nào cũng chỉ có tình yêu, luôn tồn tại song song với nó là những bi kịch và hài kịch.

Trải qua hơn bốn năm yêu nhau mặn nồng, Đường Lý Dục và Thẩm Anh Xuân bắt đầu bước vào cuộc sống thực tế, đã bước ra khỏi sự ngưỡng ngùng và u ám, mà thay vào đó là sự cọ xát của những chuyện nhỏ nhặt mà cuộc sống chung đem lại.

Đặc biệt là vấn đề nhà cửa luôn luôn khiến cho cuộc sống tình yêu của họ trong trạng thái chiến tranh. Thẩm Anh Xuân đã đề xuất đến chuyện kết hôn với Đường Lý Dục, nhưng cô bây giờ mang hộ chiếu Mỹ, kết hôn tất nhiên sẽ kinh động đến mẹ cô. Hơn nữa, quan trọng nhất là Đường Lý Dục không muốn dùng tiền của Thẩm Anh Xuân, anh muốn dùng chính năng lực của mình để mua cho cô một ngôi nhà to. Theo cách nhìn của anh, dù cô và bố mẹ cô có nhiều tiền đến đâu cũng chẳng liên quan gì đến anh. Vì vậy chuyện hôn nhân anh cũng tạm gác lại, anh chuẩn bị sang năm vay tiền ngân hàng để mua nhà.

Thẩm Anh Xuân cho rằng Đường Lý Dục không cần thiết phải vì một chút lòng tự trọng mà khiến cho cuộc sống trở nên chật vật hơn, tự trọng có tác dụng gì chứ? Là tiền tiêu? Hay là nhà để ở?

Nếu như vì lòng tự trọng, ban đầu anh đã không nên ở bên cạnh cô, bây giờ lại nói đến lòng tự trọng thì có tác dụng gì chứ? Thực tế là tàn khốc, không có một chút giả tạo nào, bước ra cửa mà không có xe thì tốt nhất đừng bước ra ngoài nữa. Về nhà mà không có nhà thì không có cảm giác an toàn, cũng không giống nhà. Vào siêu thị mà không quét được thẻ thì cũng đồng nghĩa với việc chi tiêu thất bại. Trước đây, Thẩm Anh Xuân chưa từng phát hiện ra Đường Lý Dục là một người cố chấp như thế. Vì chút chuyện nhỏ như vậy mà cả ngày họ cứ cãi qua cãi lại. Một Đường Lý Dục nho nhã, lãng mạn và ôn hòa mà trước đây cô đã từng quen bỗng trở nên ngang ngạnh.

“Đường Lý Dục! Sao anh lại trở nên tính khí trẻ con như thế? Nếu như anh quan tâm đến em, thì đừng có mang cái lòng tự trọng để nói chuyện với em!” Sau khi ăn cơm xong, hai người không nói với nhau câu nào, Thẩm

Anh Xuân vút đũa xuống, nếu không thể hiện cái sự tức giận ra mặt, thì cô sẽ phát điên lên mất! Vì thế mà cô đã quăng cho anh một câu như vậy khi đang giận tím tái mặt mày.

Đường Lý Dục vùng đứng dậy: “Nếu em yêu anh, thì xin em hãy tôn trọng anh! Thấm Anh Xuân, trước đây đều là anh nghĩ đến cảm giác của em. Bây giờ, anh hy vọng, em cũng nên đặt vào địa vị của anh mà suy nghĩ đến cảm giác của anh, được không? Coi như anh xin em đấy! Chúng ta đừng vì chuyện này mà cãi nhau nữa. Anh không muốn mẹ em coi thường anh, cũng không hy vọng cô con gái yêu quý của bà phải chịu ấm ức vì anh, cho nên anh chỉ có thể làm như vậy thôi!”

“Được, vậy thì anh hãy sống với cái lòng tự trọng của anh đi, hãy coi lòng tự trọng của anh như biệt thự, như xe hơi, như vinh hoa phú quý, như vợ, như sự thành công, được rồi chứ?”

“Thấm Anh Xuân, em... em quả là không có lý lẽ gì cả!”

“Em không có lý lẽ gì, được! Hồ ly cuối cùng cũng lộ đuôi ra ngoài, Đường Lý Dục, đừng dùng cách hoãn kết hôn, hoãn mua nhà, vừa muốn có giang sơn, lại vừa muốn có người đẹp, e rằng anh còn có mục đích khác”

“Cô!”

“Tôi cái gì? Tôi đã nói đúng tim đen của anh phải không?”

Đường Lý Dục tức giận đẩy cửa bước ra ngoài.

Thấm Anh Xuân tất nhiên là muốn Đường Lý Dục cùng nhau đi sang Mỹ, đó là bến đỗ tốt nhất của họ và là kết cục hay nhất.

Nhưng Đường Lý Dục không muốn. Không! Anh đã từng muốn, muốn đi để thi thố tài năng một chút với bọn Mỹ kiêu ngạo, thể hiện cái sự hiên ngang của bậc trượng phu, sự tài giỏi của đàn ông Trung Quốc. Nhưng

khoảng thời gian sau khi tốt nghiệp này, suy nghĩ của anh dường như thay đổi rất lớn, tại sao lại phải đi Mỹ? Không đi Mỹ thì sẽ không mở mày mở mặt được hay sao? Còn nữa, nếu như anh thật sự đi Mỹ, để lại một mình mẹ ở trong nước, anh sẽ không yên tâm. Sức khỏe của mẹ không tốt, những năm trước, bà có cơ hội để đi bước nữa, nhưng lại sợ bố dượng đối xử với con trai không tốt, người cũng già đi nhiều, lại không muốn tìm thêm bạn đời, bà chỉ muốn con trai kết hôn, rồi dọn đến sống chung.

Rất nhiều vấn đề thực tế khiến cho tư duy của Đường Lý Dục thay đổi. Đợt này lại luôn cãi nhau với Thẩm Anh Xuân, chính anh cũng không hiểu vì sao lại cãi nhau, cứ mở miệng ra, là đã thấy hỏa khí rất lớn giữa hai người. Sau mỗi lần cãi vã anh lại vô cùng hối hận. Anh không muốn biến cuộc sống của hai người trở nên khói lửa ngút trời như thế. Vì vậy, thời gian này, anh rất ít khi vừa tan sở là về nhà ngay, anh thà làm thêm giờ còn hơn là về nhà sớm. Rất phiền. Hôm trước, có một người bạn làm cùng ngành ở Bắc Kinh đến công tác, Đường Lý Dục luôn đi cùng bạn, đó cũng được coi như là một sự giải thoát nhất thời. Tối mai, người bạn làm cùng ngành sẽ trở về Bắc Kinh, Đường Lý Dục đã mua vé cho anh ta, phải đến bến xe đưa tiễn.

Còn nhớ lúc mới vào công ty thực tập, một buổi trưa có một nữ đồng nghiệp nói với Đường Lý Dục rằng thực tế cuộc sống là viên thuốc dập tắt tình yêu. Đường Lý Dục đã từng dùng hàng đồng lý lẽ để phản pháo lại chị ta. Nhưng bây giờ anh đã thấu hiểu lời nói chân thực của chị ấy.

Khi còn trẻ, anh đã ngờ nghệch cho rằng tình yêu chỉ là chuyện của hai người, không liên quan gì đến chuyện tiền bạc, môi trường, bối cảnh gia đình, cho rằng tình yêu là sự đồng điệu và thơm ngát của tâm hồn. Sau khi lớn lên mới biết, hoàn toàn không phải như vậy.

Tần Ca tối thứ hai mới rời khỏi trường trở về Bắc Kinh, Hứa An Ly đành lặng lẽ tiễn anh ra ga tàu.

Còi tàu kêu dài, tàu sắp khởi hành.

“Tần Ca.” Cảm giác thân quen lại một lần nữa trong sâu thẳm trái tim Hứa An Ly ngóc đầu dậy, vẫn chưa rời xa mà nỗi nhớ đã bắt đầu khởi hành.

“Hứa An Ly.” Tiếng nói vọng lại từ xa, anh tưởng rằng anh không bao giờ được nhìn thấy cô nữa. Tần Ca ra sức đẩy cửa sổ ra, Hứa An Ly chạy theo về phía anh.

“Em.” Hứa An Ly đứng ở trước cửa sổ, chỉ nói được một từ, tay cô nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt.

“Em sẽ đi Bắc Kinh cùng anh.”

“Ừm.”

“Tần Ca, em nhớ anh. Anh có nhớ em không?”

“Có chứ.”

“Đừng quên nhớ đến em, Tần Ca.”

“Bảo bối, anh nhớ em, anh luôn nhớ em, nhớ tình yêu của chúng mình.”

Tàu rời xa dần, Hứa An Ly vẫn cố chạy theo, ra sức chạy. Chạy ngắn là sở trường của cô, nhưng cô vẫn không theo kịp tốc độ của tàu. Tàu đã tăng tốc, càng ngày càng xa, cuối cùng là biến thành một cái bóng mờ mịt, bỏ cô lại phía sau. Cô cũng thôi không chạy theo tàu nữa. Cô cứ đứng đó bất động, nhìn về xa xăm, nhìn về phía chuyến tàu đã biến mất trong tầm mắt, nước mắt nhạt nhòa.

Chuyến tàu đã mang người mà cuối cùng cô có thể hạ quyết tâm để thương nhớ ra đi.

Cô đã là người của anh rồi. Ngoài anh ra, cô còn có thể nhớ ai được nữa chứ? Cuộc đời có quá nhiều sự gặp gỡ tình cờ như thế tại sao không phải là bảy năm về trước?

Khoảng bảy năm trôi qua rồi.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Em Nợ HạNh PhúC CủA Anh, DùNg Cái Gì Để Có Thể Bù Đắp Đây?

Nếu như một lần gặp mặt dài đằng đẳng, đổi lại là một cái hôn như thế này, sau đó là sự xa cách vô thời hạn thì cũng coi như không có gì để hối tiếc nữa. Nếu như anh hôn cô một chút, thì có thể hoàn trả được cái nợ trái tim của bao nhiêu năm, nếu có thể khiến trái tim anh thanh thản và yên tĩnh, thì cho cô mười nụ hôn cũng có sao?

Một mình Hứa An Ly đi ra khỏi khu nhà chờ.

Trong nhà ga, luôn đông người và hỗn loạn, dòng người xuôi ngược. Những gương mặt xa lạ, những chuyến tàu không ngừng vào bến, xuất bến, mang đến hy vọng cho những người thân, cũng mang đi nỗi nhớ xa cách chân trời góc biển.

Sự biệt ly của đời người cũng vội vàng như những chuyến tàu xuôi ngược, luôn vội vàng đi trên con đường của tháng năm, đến khi già.

Nhưng nỗi nhớ sẽ không già. Chuyến tàu có đi đoạn đường bao xa, thì sẽ có nỗi nhớ xa bấy nhiêu đi theo.

Giọng nói quen quen, hình như đang có người gọi tên mình. Theo phản xạ bản năng, Hứa An Ly quay đầu nhìn lại. Nhưng trong dòng người kia, đều là những gương mặt xa lạ. Cái thành phố này có rất ít người quen mình, chắc là trùng họ trùng tên rồi. Hứa An Ly tiếp tục đi ra.

“An Ly, chờ một chút.”

Giọng nói quen thuộc và nhẹ như không vậy. Sau một giây ngạc nhiên và ngỡ người ra, Hứa An Ly quay đầu lại.

Là anh ta?

Lúc Hứa An Ly khẳng định người trước mắt là Đường Lý Dục, thì trái tim đang treo lơ lửng của cô mới trở về đúng vị trí của nó. Anh đến để tiễn người bạn cùng ngành.

Thời gian trôi đi thật nhanh, thấm thoắt đã tốt nghiệp được ba năm rồi. Hứa An Ly cũng bắt đầu đi thực tập, Đường Lý Dục đã sớm trở thành thư ký, phụ trách tất cả phóng viên trong tòa soạn. Không dám nói là thành đạt, nhưng cũng gọi là đàn hoàng. Cuộc sống và lương tháng cũng giống nhau, trông lên thì chẳng bằng ai, trông xuống cũng chẳng ai bằng mình.

Bởi vì ngày nào cũng có việc bận không hết, nên Đường Lý Dục rất ít có thời gian gặp mặt Hứa An Ly.

Hứa An Ly còn nhớ lần liên lạc gần đây nhất là cách đây nửa năm trước, khi Tần Ca trở về, họ đã hẹn cùng nhau đi ăn cơm. Rồi sau đó vì có nhiệm vụ phỏng vấn rất quan trọng nên họ không gặp được mặt nhau.

Với đàn ông, sự nghiệp luôn là số một.

Tháng năm đã đẩy lùi sự thuần khiết của vẻ bề ngoài một người con trai.

Đường Lý Dục trước mặt cô bây giờ đã là một người đàn ông trẻ tuổi cao to đẹp trai, bờ vai rộng, thân hình rắn chắc, khiến người ta có cảm giác an toàn và đáng tin cậy.

Hứa An Ly nhìn anh, nở nụ cười nhạt nhẽo mà vẫn ngọt ngào, khóe mắt vẫn còn sưng đỏ. Lúc này, lại không biết nói gì. Có lẽ trái tim cô đang đắm chìm trong sự đau khổ của biệt ly.

“Sao trùng hợp vậy?” Đường Lý Dục chạy lại cười và nói.

“Ban đầu anh còn tưởng là nhìn nhầm người nữa chứ, cô nói thêm: “À! Em đến để tiễn Tần Ca.”

“Thật sao? Không lừa anh đấy chứ?”

“Em lừa anh làm gì?”

“Thằng cha này được đấy, có vợ là quên hết anh em. Về cũng chẳng báo một câu.” Đường Lý Dục trách móc nói.

“Gì cơ?” Sau mấy giây im lặng, Hứa An Ly nói: “Tháng sau em đi Bắc Kinh.”

“Có về nữa không?”

À! Dự định là như vậy, Tần Ca đã đi đi về về ba năm nay rồi, em muốn cho anh ấy một cái gật đầu đồng ý.

Một lúc lâu, Đường Lý Dục không nói gì, lặng lẽ đi về phía trước. Bất giác, họ đã đi vòng qua quảng trường phía trước, bước lên bãi gỗ được dựng lên men theo ven biển. Tuy đã là đêm tối, nhưng ven biển vẫn có rất nhiều người, có những du khách ở nơi khác đến, cũng có những cư dân bản địa. Biển trong ánh đèn nhiều màu sắc trông giống như sự lung linh kì ảo của bong bóng dưới ánh nắng mặt trời.

Không thể ngờ lại được gặp anh ở đây.

Những năm tháng tuổi trẻ trước đây, Hứa An Ly đã từng trên một lần tưởng tượng ra cảnh gặp nhau ngẫu nhiên không hề có ý định trước giữa cô và Đường Lý Dục, cảnh tượng lãng mạn như thế, sự bất ngờ thú vị không hên mà gặp như thế! Còn bây giờ, khi cô gặp anh ở đây, cô đã là bạn gái của người khác rồi. Cuộc đời chính là sự thay đổi một cách sơ suất như thế,

tình yêu luôn xảy ra trong cái bi và cái hỷ. Cuộc đời của cô và anh sẽ không còn có sự gặp nhau ngẫu nhiên nữa. Họ là hai đường thẳng song song, tự chạy theo quỹ đạo của mình, không ngừng vươn ra phía trước, cho dù có gặp phải trở ngại, khó khăn thì cũng không thể có điểm giao nhau. Hứa An Ly đã không còn đau lòng nữa, mà chỉ có một chút nuối tiếc, cũng có rất nhiều điều đợi để hỏi anh được chôn vùi sâu trong tận đáy lòng. Bởi vì anh đã sắp trở thành chồng của người khác rồi.

Cô sẽ mỉm cười chúc phúc cho anh.

Tối nay bầu trời cũng đang làm duyên, những ngôi sao trên bầu trời xanh kia đang lấp lánh tỏa sáng như những con mắt sáng, ánh trăng cũng trong veo như nước vậy. Gió đêm mang theo hơi nước biển, khiến cho màn đêm của đầu hạ không quá nóng, cảm giác hơi ẩm ẩm.

Phần lớn thời gian đều là im lặng.

“Bọn anh sắp kết hôn rồi chứ?” Rất lâu sau, Hứa An Ly phá tan sự im lặng, nhẹ nhàng hỏi anh.

“À! Kết hôn chắc là chuyện sau khi bọn anh mua được nhà và công việc ổn định.”

“Đến lúc ấy đừng quên cho em ăn kẹo mừng của anh chị đấy nhé.”

“Tất nhiên là không quên rồi, anh hy vọng em và Tần Ca sẽ làm phù dâu phù rể cho bọn anh.”

“Thật không?”

“Anh còn sợ em và Tần Ca không đồng ý ấy chứ.”

“Được, thế thì cứ quyết định thế đi, Đường Lý Dục, anh không được hối hận đâu đấy nhé.”

“An Ly! Thấy em hạnh phúc, thấy anh ấy thật lòng yêu em, trái tim anh cũng được an ủi một chút.”

Hứa An Ly thu lại ánh nhìn đang hướng về phía mặt biển, quay đầu sang nhìn Đường Lý Dục.

Trong mắt cô, mặt anh tuy chỉ có những đường nét phác qua của một bên, nhưng vẫn đẹp, nét đẹp tuấn tú như vậy có thể làm rung động trái tim của bất kì cô gái nào. Cô nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc.

Không có đau thương làm sao biết ngọt ngào?

“Anh không cần phải áy náy vì em. Có thể gặp được anh, em rất vui. Cho dù, chúng ta đều đã có người mà mình yêu, cũng có rất nhiều kỷ ức có thể nhớ đến, làm phong phú thêm cho tuổi xuân mỏng manh của chúng ta.”

“Cảm ơn em, An Ly.”

Ai nói tình yêu là ưu đãi lẫn nhau? Hy sinh cũng là một chuyện rất vui vẻ đấy chứ.

Cứ thế nói chuyện, bất giác đã đi đến trường rồi. Sân trường vẫn là cái sân trường đó, ánh trăng vẫn là ánh trăng của trước đây, nhưng họ đã không còn là những thanh niên ngờ nghệch nữa. Hoa nở rồi lại tàn, cỏ xanh rồi lại vàng úa. Ngay cả hình dáng bên ngoài của họ cũng khác trước nhiều.

Còn thành phố vẫn đèn hoa rực rỡ, gió đêm nhẹ nhàng thổi, lá cây bay xào xạc, ánh trăng vẫn chiếu sáng lung linh. Bỗng có tiếng hát của bài hát tình ca đầy thương cảm truyền đến.

Một người ban đầu không quan tâm

Và một người không hiểu chuyện của thời niên thiếu

Tình duyên trong bụi trần

Chỉ bởi số phận đó đã gắn kết với nhau

Nghĩ là sự sai lầm của con người trên thế gian

Hoặc là nhân quả được truyền từ kiếp trước

Tất cả của đời người

Cũng không luyến tiếc được sự giao thoa của âm dương trong khoảnh khắc ấy

Đến thì dễ

Đi thì khó

...

Là ca khúc Bụi bay của Tam Mao Đài Loan. Hứa An Ly thích nhất ca khúc này, thích giai điệu da diết của nó, đó là toàn bộ hương vị mà con người đã từng trải qua, cũng là toàn bộ quá trình xen lẫn giữa buồn và vui. Ca khúc đó như viết cho chính mình vậy.

Từ sau khi tốt nghiệp, Đường Lý Dục rất ít trở lại trường, đây hình như là lần đầu tiên.

Đi cũng mệt rồi, nên hai người lặng lẽ ngồi lên thảm cỏ, lặng lẽ ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời.

Những ngôi sao tinh nghịch đang nở nụ cười, cười nhìn nhân gian. Ha ha, không gian đêm thật đẹp, không khí ấm áp mang theo hương thơm làm say lòng người.

“Khi nào anh sẽ sang Mỹ cùng chị ấy?”

“Chưa rõ, chỉ có điều, anh đã không còn có suy nghĩ như trước đây nữa, không còn mong muốn đi Mỹ nữa.”

“Vì sao?”

“Anh cảm thấy ở trong nước cũng rất tốt, không nhất thiết phải đi Mỹ mới có cuộc sống tốt đẹp.”

“Mẹ cô ấy chỉ có duy nhất một mình cô ấy, nên sớm muộn gì cũng phải quay về đó.”

Đây mới là mấu chốt của vấn đề, cũng là hố sâu vô hình nằm ngang giữa Đường Lý Dục và Thẩm Anh Xuân. Tình yêu của họ là cây cầu ở giữa, cây cầu này nó quá mỏng manh, e rằng không thể chịu được quá nhiều hy vọng.

Đường Lý Dục chẳng để ý gì mà thở dài một tiếng, không nói lời nào, ánh mắt mơ màng nhìn lên bầu trời. Một người tự tin, một người mạnh mẽ, cũng có lúc mơ hồ. Mơ hồ đó là một cảm giác như thế nào? Chính là đầu óc trống rỗng, chính là con đường dưới chân có mấy lối đi, nhưng chẳng có ai nói cho bạn biết, lối đi nào là thông tới địa ngục, lối đi nào là thẳng tới thiên đường. Mà thiên đường và địa ngục luôn ở bên cạnh ta.

Đường Lý Dục thực sự thấy lòng dạ rối bời. Chẳng ai có thể hiểu được sự rối bời trong lòng anh ấy, bao gồm cả Thẩm Anh Xuân.

Đường Lý Dục cảm thấy Thẩm Anh Xuân càng ngày càng không hiểu anh, còn cô cũng khiến Đường Lý Dục thấy xa lạ hơn rất nhiều. Trong đêm vắng lặng này, ngẩng đầu lên ngắm sao, thật đúng là một sự hưởng thụ thú vị. Đã lâu lắm rồi anh không cùng Thẩm Anh Xuân ngắm sao như thế này. Hằng ngày đều bận rộn với cái gọi là sự nghiệp, bận rộn với cuộc sống.

Không ngờ, người ngồi đây ngẩng đầu lên ngắm sao cùng anh lại là Hứa An Ly.

Có một câu hỏi mà Hứa An Ly luôn muốn hỏi anh. Trước đây, không thể. Bây giờ, cô đã là bạn gái của người khác rồi, còn anh cũng đã chuẩn bị kết hôn với người mà anh yêu thương. Cô nghĩ, cô có thể mạnh dạn hỏi anh. Muốn tìm câu trả lời cho câu đố trong lòng cô, chỉ thế mà thôi.

“Được, em hỏi đi, anh em mình là bạn tốt, có gì mà không thể trả lời chứ?”

“Đường Lý Dục, trước đây, em nói là trước đây.” Đại khái là sợ anh hiểu nhầm nên Hứa An Ly đặc biệt nhắc lại một lần nữa: “... Anh... có từng thích em không?”

“Có thích.” Rất lâu sau, Đường Lý Dục mới nhìn Hứa An Ly rồi chậm rãi nói từng từ một.

Khóe miệng Hứa An Ly nở một nụ cười mềm mại và trong sáng. Trong cái khoảnh khắc ấy, trong tim cô bỗng có một nỗi buồn rất nhẹ từ từ tràn ra, nhưng cô không thấy trống rỗng, cũng không trách Đường Lý Dục. Bởi đây mới là cái đáp án mà cô muốn có được, đây mới là những lời mà cô muốn nghe, cho dù những lời anh nói đều là nói dối.

Cô đã chờ câu này bảy năm rồi, từ lớp chín cho đến đại học năm thứ tư. Nếu như con người lấy tiêu chuẩn tám mươi tuổi để tính, thì đó đã chiếm gần một phần mười, mà một phần mười này lại là quãng tuổi xuân đẹp nhất trong cuộc đời.

Tình yêu chính là quá trình khiến mình không ngừng trau dồi, không ngừng trưởng thành, không ngừng mất đi và không ngừng có được. Sau đó, nó sẽ dần dần lớn lên, dần dần chín chắn, cũng dần dần vui vẻ và thất vọng. Vui và buồn không ngừng xen kẽ vào nhau. Nhận được và mất đi, cũng đan xen vào nhau, lặp đi lặp lại xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Thực ra, trong cuộc tình vẫn chưa bắt đầu mà đã kết thúc này, đối với Hứa An Ly, những thứ mà cô có được còn nhiều hơn những thứ mất đi. Cô

chỉ là mất đi một người, mất đi một cuộc tình, cái tính ngang ngạnh và ngốc nghếch của cô đã phải trả giá bằng sự đau khổ.

Cô cũng đã từng đặt dấu hỏi, nhưng nhiều hơn đó là cô đã học được cách chữa lành vết thương, học được cách tự chế thuốc cho mình. Cô nhanh chóng tìm ra vết thương, nhưng cũng không coi nhẹ chỗ bị thương. Cô học được cách trân trọng, biết tất cả không phải là của mình, ghi hận cũng chẳng có tác dụng gì. Tất cả những người đi cùng chúng ta một đoạn đường tất sẽ có giá trị nhất định trong ký ức của chúng ta, không cần xóa bỏ, cũng không cần ghi nhớ để mà hận thù!

“Vậy thì, sau này...”

Im lặng một hồi lâu, Đường Lý Dục hỏi Hứa An Ly: “Em có hận anh không?”

“Đã là chuyện của quá khứ rồi.” Tiếng nói lướt qua, kèm theo sự xa cách lạnh lùng. Đường Lý Dục ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hứa An Ly, tư duy trong đầu bỗng nhiên trống rỗng.

“Đường Lý Dục, em hy vọng bọn anh hạnh phúc. Tuy là em và anh đã chia tay nhau, nhưng chúng ta vẫn là bạn bè. Vì vậy, em chẳng có lý do gì để không chúc phúc cho anh cả.”

Đường Lý Dục khẽ mỉm cười, trong mắt có giọt nước ươn ướt.

Hứa An Ly có thể nói chuyện của hai người một cách điềm tĩnh như thế, đó là tâm nguyện lớn nhất của anh. Nhưng khi tâm nguyện của anh đã được biến thành hiện thực, thì trong lòng bỗng có một sự day dứt mạnh mẽ như sóng biển trào dâng.

Trong cuộc tình này, rốt cuộc là ai đã làm tổn thương ai? Ai là người chiến thắng? Vẻ bề ngoài là Thẩm Anh Xuân, nhưng anh chưa bao giờ cho là như vậy. Bởi vì sự áy náy đó sẽ vây quanh lấy trái tim anh, khiến anh

đứng ngồi không yên, giống như lúc này, cô càng thân nhiên đối mặt với anh, thì anh càng cảm thấy mình bối rối.

Gió nhẹ thổi bay những chiếc lá cây. Màn đêm của đầu hạ yên tĩnh không một tiếng động.

Anh đưa tay ra, vỗ vỗ vào vai cô.

Lặng lẽ, gió đêm thổi tới làm Hứa An Ly run lên một cái. Sau đó, giọt nước mắt ấm áp, từ trong khóe mắt cô tuôn ra mạnh mẽ. Giống như một đứa trẻ làm chuyện sai trái, anh đứng nhìn Hứa An Ly nước mắt tràn trề mà không biết làm gì. Cuối cùng, Đường Lý Dục đưa tay lên, ngón tay lạnh ngắt hơi run run, muốn lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên mặt cô, nước mắt nóng hổi đã làm nóng các ngón tay lạnh giá của anh.

“Anh cũng không biết nên làm thế nào...” Một hồi lâu sau, anh nói.

Thấy Hứa An Ly vẫn đang khóc, anh nói tiếp: “Nếu như em cảm thấy khóc ra được sẽ dễ chịu hơn, thì em hãy khóc thoải mái trước mặt anh đi. Anh biết, anh đã làm em tổn thương...”

Cô càng khóc, anh càng cố gắng giải thích: “Nếu như có thể bù đắp, anh nguyện sẽ cố gắng hết sức để bù đắp cho những đau khổ mà em đã từng chịu đựng...”

Bù đắp ư? Tình yêu là chuyện bù đắp thì có thể hết đau ư? Nếu như bù đắp, phải dùng cái gì bù đắp mới có thể làm cho vết thương trong trái tim mình bình phục trở lại, mãi mãi không bao giờ đau nữa? E rằng vẫn chưa có loại thuốc nào như thế, trừ phi...

“Xin lỗi...”

Hứa An Ly vừa nói, vừa để cho nước mắt của mình tự do rơi vào lòng bàn tay của Đường Lý Dục. Cô không muốn làm phiền đến cuộc sống hạnh

phúc đã bình thường của anh. Ngoài ra còn có một ý nghĩa nữa, đó là giờ cô đã là bạn gái của Tần Ca rồi, mấy tiếng trước cô đã trao gửi tấm thân trong trắng của mình cho Tần Ca.

Đường Lý Dục đã từng có được tình yêu của Hứa An Ly, nhưng anh lại xem nhẹ tình yêu của cô.

Lúc này, điều anh có thể làm, chỉ có thể là nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng để cô tựa vào lòng, để cô yên tĩnh lại. Cơ thể cô cúi vào vai anh, rất nhẹ nhàng. Cô ở trong vòng tay anh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Gió rất yên lặng, ánh trăng rất yên lặng, màn đêm rất yên lặng, tất cả đều yên lặng như thế. Sân trường của đêm khuya, chỉ có anh và cô. Giờ khắc này trên thế giới, cũng chỉ còn lại anh và cô. Cả thế giới đều yên lặng, đến mức không có một tiếng động.

Không biết cứ như thế trong bao lâu, anh nhìn vào mặt cô, đáy mắt lóe lên thứ tình cảm phức tạp mà yếu đuối.

“Anh nợ em quá nhiều...” Đường Lý Dục nói chuyện vẫn với cái bộ dạng tinh nghịch như thế.

“Anh không nợ em gì hết, nếu như anh cảm thấy còn nợ em, thì thực ra anh chỉ nợ em...” Hứa An Ly dùng tay nhẹ nhàng chặn lấy môi Đường Lý Dục.

“Cái gì?”

Nếu như một lần gặp mặt dài đằng đẳng, đổi lại là một cái hôn như thế này, sau đó là sự xa cách vô thời hạn thì cũng coi như không có gì để hối tiếc nữa. Nếu như anh hôn cô một chút thì có thể hoàn trả được món nợ trái tim của bao nhiêu năm, nếu có thể khiến trái tim anh thanh thản và yên tĩnh, thì cho cô mười nụ hôn cũng có sao?

Cô không nói ra.

Cô không thể để anh hôn cô được, bởi vì chính vào buổi tối hôm qua, cô đã thuộc về người khác rồi.

Anh xoa nhẹ bàn tay trên vai cô, hơi hơi run rẩy.

Gió nhè nhẹ thổi.

“Anh chưa bao giờ ghét em.” Nghe câu nói này, Hứa An Ly khẽ ngậy người ra.

“Anh chưa từng ghét em...” Nước mắt nhạt nhòa. Cô lẩm bẩm nhắc lại câu nói đó.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Yêu Nhau Lâu Như Vậy, Vẫn Chỉ Là Kẻ Qua Đường

Vì tình yêu mà lưu lạc khắp nơi, không phải để đuổi theo người đàn ông cô yêu, mà là để né tránh sự vướng vắn của người đàn ông đã có vợ.

Đêm nay, Thẩm Anh Xuân vẫn chưa ngủ, cô thức chờ Đường Lý Dục.

Nhắn mấy tin nhắn cũng không thấy Đường Lý Dục trả lời, ngọn lửa đã được nén xuống lại bùng lên đầy phần nộ khiến tâm trạng vốn đã rối bời của cô không thể chịu thêm được nữa.

Cô chỉ cảm thấy có một vật gì rất nặng đang không ngừng đánh vào người cô, khiến cho ý chí và sự lựa chọn kiên định của cô xuất hiện nguy cơ không thể kìm nén được nữa.

Chiếc điện thoại vẫn cứ im lặng, giờ này anh ấy... đang ở đâu? Ở cùng ai? Tại sao không trả lời tin nhắn của cô? Trước đây, sẽ không có chuyện như thế này xảy ra, còn gần đây những chuyện thế này càng ngày càng nhiều...

Trong lòng Thẩm Anh Xuân dần dần hiện lên một tâm trạng buồn phiền. Có lẽ, Từ Di nói đúng: Tình yêu cùng với sự thay đổi của thời gian và hoàn cảnh mà cũng thay đổi theo.

Vậy thì, có phải có nghĩa là cuộc tình này như thế là kết thúc không? Yêu lâu như vậy, vẫn trở thành kẻ qua đường của nhau...

Lúc trở về đến nhà, trong phòng đã tắt đèn, điều này chứng tỏ, Thẩm Anh Xuân đã ngủ rồi.

Đường Lý Dục sợ làm phiền đến cô, đành phải nằm ngủ trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách. Vừa nằm xuống, do mệt quá nên anh đã ngủ rất nhanh. Thấm Anh Xuân mở mắt trong bóng đêm, cô vẫn chưa ngủ, vẫn đợi Đường Lý Dục trở về. Tuy nhiên, bước chân của anh ta chỉ dừng lại ở phòng khách, không vào đến phòng ngủ.

Thấm Anh Xuân ngẩn người. Rất lâu sau, cô mặc bộ đồ ngủ rón rén bước ra phòng khách, Đường Lý Dục trên ghế sofa đã phát ra những tiếng ngáy nhè nhẹ.

Anh đã ba hôm không về nhà, về đến nhà lại không vào phòng ngủ chung của hai người...

Thấm Anh Xuân ngồi ở một góc ghế bên cạnh Đường Lý Dục, nhìn vào khuôn mặt đang say nồng trong giấc ngủ của anh, khẽ động vào môi anh. Tay Thấm Anh Xuân nhẹ nhàng sờ lên mặt Đường Lý Dục, tận sâu trong đáy lòng nhói lên nỗi đau tê dại và chua xót. Tình yêu đã qua giống như một đám sương trắng nồng đậm, tan ra...

Khóe mắt bỗng lóe lên một ánh đỏ, cuối cùng nước mắt bị kìm nén đã rơi xuống từng giọt, từng giọt to, rơi lên trên khuôn mặt đang ngủ say của Đường Lý Dục...

“Đường Lý Dục...” Trong đáy lòng Thấm Anh Xuân khẽ gọi tên anh.

Nếu như lời thề cũng có thể gọi được về như thế, nếu như tình yêu cũng có thể gọi được về như thế, thì Thấm Anh Xuân nguyện mãi mãi cứ gọi như thế. Nhưng... cô không thể.

Cô vẫn chưa kịp cảm nhận được anh, vẫn chưa kịp biểu đạt được tình yêu và chỗ dựa sâu sắc nhất của cô. Còn trái tim anh, nó đã dần dần rời xa cô. Đường như là một giấc mơ, một giấc mơ dài.

Thấm Anh Xuân, cô cuối cùng cũng là người thua cuộc.

Cho đến khi trời sáng, Thẩm Anh Xuân vẫn chưa hề chớp mắt. Cô trở về phòng ngủ, nằm xuống, nghĩ ngợi rất nhiều. Dường như lòng tin và quan niệm mà cô đã kiên trì mấy năm nay đã bị lung lay, tình yêu không phải là đạt được mà là học được. Vậy thì, bản thân mình rốt cuộc là đạt được hay là học được?

Hôm sau, khi Thẩm Anh Xuân đang làm việc thì nhận được hai cuộc điện thoại, một là của Dương Như Tuyết gọi từ Thâm Quyến tới. Hóa ra, ở Thượng Hải chạy nhảy một tháng nhưng chưa tìm được công việc yêu thích, nên cô đã lên mạng nộp một bộ hồ sơ, ai ngờ lại gặp may mà đạt được kết quả mỹ mãn. Chỉ có điều trụ sở chính của công ty lại ở Thâm Quyến, nên cô đành phải từ Thượng Hải đi đến Thâm Quyến, căn nhà đã sớm giao lại cho trung tâm môi giới nhà đất bán hộ rồi.

Vì tình yêu mà lưu lạc khắp thế giới, không phải để đuổi theo người đàn ông cô yêu, mà là để né tránh sự vướng vắn với người đàn ông đã có vợ.

Thế giới là nhà.

Cũng tốt, tình yêu đã không phải là đạt được thì là học được. Thực ra đối với Dương Như Tuyết, cô đã vừa đạt được cái hữu hình, vừa học được cái vô hình. Dường như trong tình yêu của tất cả mọi người, cô là kẻ đạt được nhiều nhất, cũng vì thế mà cô có một công việc tốt. Người ta vẫn nói: “Tái ông thất mã” thật chẳng sai. Cái mà Dương Như Tuyết mất là ngựa, cái mà được là phúc.

Sau khi nói chuyện một chút về tình hình gần đây của mình, Dương Như Tuyết muốn Thẩm Anh Xuân phải giữ bí mật về tung tích của cô, không thể nói lung tung cho người ngoài biết. Trước mắt, chỉ có mấy người bạn học thân thiết biết cô đang ở Thâm Quyến, anh chàng họa sĩ cũng không biết cô đang ở đâu. Cô không muốn có bất cứ vướng víu gì đến anh chàng này nữa.

Thẩm Anh Xuân cũng không có bất cứ một lời nhận xét nào đối với chuyện tình yêu này của Dương Như Tuyết.

Cô nói, cái gì đến sẽ đến, cái gì đi sẽ phải đi. Đúng vậy, đời người luôn luôn là như vậy. Đừng coi thường ba năm sau tốt nghiệp này, hai năm trải nghiệm ngoài trường đời đã cho cô nhiều hơn những bài học giá trị về cuộc đời.

Có lúc, tình yêu chẳng qua chỉ là một trò chơi trong sự cô đơn của hai người. Khi cô đơn được giải tỏa rồi, thì tình yêu cũng theo đó mà biến mất.

Dương Như Tuyết đã tìm được một công việc rất tốt, lương tháng của cô cũng không tồi. Trong ba mươi sáu kế, thì kế chuồn là thượng sách. Nếu như không gặp phải những va vấp trong tình yêu, thì làm sao cô có thể lưu lạc được đến Thâm Quyển, làm sao có thể trở thành trợ lý tổng giám đốc cho một công ty địa ốc lớn như thế được? Đây là công việc mà dù cô có nằm mơ cũng không thấy. Chỉ có điều, cho dù là thích hay không, lo cuộc sống cơm áo gạo tiền mới là quan trọng, sinh tồn là số một, trước tiên phải tiếp tục sống. Dương Như Tuyết có thể tìm được một công ty có hiệu quả kinh tế như thế ở Thâm Quyển, quả đúng là một chuyện đáng chúc mừng.

Cuộc điện thoại thứ hai của Thẩm Anh Xuân là Từ Di gọi đến.

Không biết Từ Di đã nói gì với cô trong điện thoại, tóm lại hai người tâm sự với nhau một hồi lâu. Nhưng từ khi nghe xong cuộc điện thoại của Từ Di, có thể khẳng định rằng, tâm trạng của Thẩm Anh Xuân lập tức xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ...

Nếu như không có người gõ cửa, Thẩm Anh Xuân cũng không biết là mình đang trong trạng thái thất thần.

Cũng may, người gõ cửa là trợ lý của cô, có một bản báo cáo khách hàng của tháng trước cần cô xem qua và ký tên, sau đó giao cho giám đốc các bộ phận để xét duyệt và tham khảo.

“Chuyện visa làm đến đâu rồi?”

“Hai ngày sau sẽ mang đến cùng với vé máy bay.”

Cuối tháng này, Thẩm Anh Xuân có chuyển công tác tại Mỹ. Cô đang chuẩn bị xin visa cho hai người, để Đường Lý Dục nhân cơ hội này mà cảm nhận một chút xã hội tiến bộ của nước Mỹ. Bây giờ cô đang do dự chính mình có phải là đã tự vẽ chuyện ra.

Buổi tối trở về nhà, Đường Lý Dục đã về, anh đã nấu xong cơm đang chờ Thẩm Anh Xuân. Thời gian hai người ngồi cùng nhau ăn cơm như vậy không nhiều, bình thường ai bận việc của người ấy, cũng rất ít khi được nhàn rỗi như thế này. Thẩm Anh Xuân gần như không ăn cơm ở nhà trừ bữa sáng, và bình thường đều là Đường Lý Dục dậy sớm nấu bữa sáng, Thẩm Anh Xuân thì thứ nhất là không biết nấu ăn, thứ hai là cô sợ mùi dầu mỡ trong bếp. May thay, về mặt này, Đường Lý Dục luôn chủ động, chưa bao giờ so đo tính toán với cô.

Thẩm Anh Xuân ngồi xuống trước bàn ăn, Đường Lý Dục múc một bát canh khoai nấu với táo đỏ đặt trước mặt cô, đây là món cô thích ăn nhất. Nhưng Thẩm Anh Xuân lại chẳng hề có chút hứng thú nào với ăn uống, cô đang có rất nhiều điều muốn nói với anh.

“Tối qua anh ở đâu?” Không nói còn đỡ, hễ nói là lại bực mình.

“Anh chẳng phải đã nói với em là có một người bạn đi làm ăn xa, nên anh ra bến xe tiễn?”

“Tiễn tận ba ngày?”

“Lại thế rồi, anh chẳng phải đã giải thích rồi hay sao?” Đường Lý Dục không hiểu tại sao đột này Thẩm Anh Xuân luôn kiếm cớ gây sự với anh? Hễ cứ nói ra câu nào, là câu giận câu đấy.

Lẽ nào tình yêu của anh và cô đã quá thời hạn bảo hành chất lượng rồi sao? Lẽ nào hôn nhân thực sự là nấm mồ của tình yêu sao? Đã biết vậy rồi, sao vẫn lao vào?

“Tiền bạn tiền đến nửa đêm?”

“Xe bị chậm giờ. Vì vậy, anh về hơi muộn một chút. Nhìn thấy em ngủ rồi, sợ làm phiền đến em...”

Tuy trả lời như vậy, nhưng Đường Lý Dục vẫn nhìn Thẩm Anh Xuân một cái bằng vẻ mặt không vui, cảm thấy cô đang điều tra sau lưng anh, không tin lời anh. Cô nghi ngờ anh như vậy, khiến anh rất bức mình, nhưng vẫn cố để kiềm chế hỏa khí của mình. Anh không muốn cứ về đến nhà là cãi nhau!

“Vậy sao? Lãng mạn không?”

“Thẩm Anh Xuân? Em có ý gì?”

“Hãy hỏi chính anh ấy!” Thẩm Anh Xuân luôn cố kìm nén sự bức tức trong lòng, nhưng lúc này cô không muốn kìm nén và chịu đựng thêm nữa. Nếu cứ tiếp tục thế này thì trong lòng cô sẽ bị nhện đến nổ tung mất.

“Đường Lý Dục, anh đã gây chuyện còn có lý do để chất vấn em!”

“Em chưa bao giờ tin tưởng anh, nếu em đã nghi ngờ anh như thế, vậy thì anh cho em biết, anh ở cùng Hứa An Ly, lần này em đã hài lòng chưa? Em đã vui mừng chưa? Chẳng phải em hy vọng nhất anh nói như vậy hay sao?”

Thẩm Anh Xuân không ngờ rằng Đường Lý Dục lại có thái độ như thế...

Đường Lý Dục ngay cả phản kháng cũng không có, mà thừa nhận một cách ngoan ngoãn như thế, điều này đã phá tan chiến lược đã được nghĩ trước của cô – Anh sẽ tìm đủ mọi cách để chối cãi, cô sẽ bắt anh phải thừa nhận hàng nghìn lần.

Thấm Anh Xuân nhất thời cũng ngây ra! Rất lâu sau, cô phá vỡ sự im lặng, nói to: “Nếu đã như vậy, em chúc phúc cho hai người.”

Nói xong, Thấm Anh Xuân đứng lên, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Nơi đây đã không còn cần cô nữa. Bắt đầu từ bây giờ, tất cả đều đã kết thúc. Thấm Anh Xuân thậm chí còn chẳng đau lòng, cô chỉ cảm thấy trái tim bị kìm nén cuối cùng cũng tìm được lối thoát. Dường như bầu trời trước khi mưa rào đều yên ả đến lạ, mưa rào đã quét đi tất cả hơi mù.

Mưa âm âm trút xuống. Không phải trên trời, mà là trong mắt cô.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Loạn Lạc

Hứa An Ly không thể tưởng tượng hàng nghìn năm trước, ở trong cung điện Bồ Đạt La[1], công chúa xinh đẹp của nước Đường đã cùng với người đàn ông mà cô ấy chưa từng gặp mặt có tên Tùng Tán Càn Bố[2] đã sống một cuộc sống lãng mạn hơn cuộc sống bình thường hay là cũng sống cuộc sống cơm gạo như tất cả những người con gái dân thường khác?

[1] Cung điện Potala nằm ở Lhasa, khu Tự trị Tây Tạng, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, là nơi ở của Đạt Lai Lạt Ma.

[2] Songtsän Gampo – Người có công thống nhất Thổ Phồn (một vương quốc từng thống trị Tây Tạng thời xưa)

Thực tập bắt đầu vào kì nghỉ đông, Hứa An Ly một mình lên xe đến Bắc Kinh.

Cô muốn nhân cơ hội này đi du lịch một chuyến, cô vẫn chưa đến Bắc Kinh bao giờ, mà cố đô cũng là nơi mà cô muốn đến nhất. Cô thích lịch sử, di tích lịch sử đã trở thành nơi mà Hứa An Ly muốn hướng tới nhất. Cái nơi mà từ triều Nguyên đã bắt đầu định đô này luôn thu hút cô. Lúc xem ti vi, cô thích xem các đoạn phim tài liệu về “Tìm hiểu bí mật của các triều đại”. Những điều này sẽ khiến Hứa An Ly suy nghĩ miên man.

Lúc xem phim, suy nghĩ của cô sẽ vượt qua lịch sử, trở về với thực tế của thời đại đó.

Cố Cung đằng sau cánh cửa đỏ to và dày, bên trong đó, có biết bao nhiêu lịch sử cùng với bụi trần của năm tháng đã tan thành mây khói. Điều

cũng khiến Hứa An Ly thích thú là chuyện về những phi tử ở hậu cung. Họ đã thực sự được Hoàng thượng yêu ư?

Mưa cả một đêm, vì vậy sáng sớm tinh dậy, lá trên cây đường như xanh hơn, bầu trời dường như cũng xanh trong hơn.

Buổi sáng, khi rời khỏi trường đại học B, Hứa An Ly không cho bọn Chu Lệ Diệp đến tiễn, cô sợ mình không chịu được cái cảnh tượng đó. Một mình kéo valy chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ của trường đại học B, hôm qua vẫn còn cảm thấy ly biệt là một chuyện rất xa vời, còn hôm nay, nó đã đến ngay trước mắt. Thời gian đã mang đi biết bao nhiêu đóa hoa dạ hợp nở rồi lại tàn, mang đi nỗi nhớ ly tán tít tận chân trời.

Mùa này hằng năm, trong trường đều phải diễn ra cái cảnh tương tự như thế này.

Trong bữa ăn chia tay tốt nghiệp cấp ba, Hà Tiểu Khê đã trốn trong lòng cô không chịu ra. Còn bây giờ, cái vé xe mười hai giờ năm mươi phút đã đánh thức chính mình. Còn một tiếng rưỡi nữa, cô sẽ ngồi trên xe đi đến Bắc Kinh. Lần đi này, cũng có nghĩa là mãi mãi rời khỏi đại học B, mãi mãi bước ra khỏi quãng đời học sinh của cô. Hứa An Ly không muốn ở lại Thanh Đảo thực tập, sở dĩ lúc này cô đi Bắc Kinh, là bởi vì có Tần Ca ở đó. Những chuyện cô đã từng hứa với anh, cô đang cố gắng thực hiện.

Cô đã quen với việc vào buổi tối cuối tuần cùng Tần Ca đi uống rượu và hát karaoke; quen với việc cùng nhau lặng lẽ đi bộ dưới đường trong đêm tối của thành phố, cùng nhau ngắm nhìn sao băng lướt qua bầu trời; quen với việc mỗi buổi tối trước khi đi ngủ nhận được tin nhắn của anh; quen với việc khi có chuyện không vui, sẽ coi anh như cái bao cát; quen với sự bao dung rộng lượng của anh, với nụ cười ấm áp và cái nhìn sâu sắc; quen với lúc nổi cáu, anh im lặng không nói một lời.

Bây giờ, anh đang ở Bắc Kinh, cô lại thấy không quen, mắt bỗng dưng thấy cay cay, nước mắt đầm đìa. Con người đúng là động vật lạ.

Đường Lý Dục chưa biết chừng một hôm nào đó lại bay đi Mỹ, cũng không phải là chuyện nằm mơ. Thẩm Anh Xuân dù sao cũng là con gái duy nhất của bố mẹ cô, họ đời nào để cho cô con gái bảo bối của họ một mình ở trong nước? Căn Bạc Hai đang ở Thượng Hải, dường như tiền ở Thượng Hải nhiều đến mức đang đợi anh đến để nhặt vậy. Còn nhớ lần đầu tiên đi uống rượu cùng với bọn Đường Lý Dục, trên đường trở về, Căn Bạc Hai đã hỏi qua về Hứa An Ly. Lúc đó, cô còn cảm thấy anh chàng này lải nhải như là bà tám vậy. Bây giờ bỗng chốc đã xa tít tắp rồi...

Sẽ không còn vui vẻ như gà bay chó nhảy nữa, sẽ không còn những trận uống say mềm rồi mà vẫn nói là chưa say, sẽ không còn...

Hễ nghĩ đến những chuyện này, Hứa An Ly lại thấy đặc biệt thương cảm. Sự chua xót trong lòng giống như thủy triều vậy, bỗng nhiên có một cảm xúc làm cô muốn khóc.

Bây giờ, nếu như nhớ tới Hà Tiểu Khê, ngoài viết thư ra, cô còn có thể đứng ở một góc của hoàng hôn, nhìn những đàn chim bay thấp, lặng lẽ hướng về phía tây bắc. Còn nhớ lúc đó, cô vừa bước vào đại học năm thứ hai, Tần Ca nói sau khi tốt nghiệp sẽ đi Bắc Kinh, Hứa An Ly nghĩ một cách hồn nhiên, nếu như Tần Ca đi Bắc Kinh, thì Tiểu Khê sẽ không còn cô đơn nữa.

“Anh đến Bắc Kinh, có thể đến đại học BW tìm Tiểu Khê.”

“Em không sợ giới thiệu người bạn thân nhất cho anh, cô ấy sẽ thích anh chàng đẹp trai như anh sao?”

“Anh đừng có mà tưởng bở. Anh tưởng anh là Tề Tần chắc.”

“An Ly.”

“Ừm, có chuyện gì không?”

“Không có gì.”

“Vậy thì em tắt máy nhé.”

“Đừng tắt...”

“Có chuyện gì không?”

“Nhớ em, có được coi là có chuyện không?” Lần này đến lượt Tần Ca hỏi lại Hứa An Ly.

“Được, nhớ anh.”

“Ừm.”

Mẹ gọi điện đến nói, nếu như ở trường không có chuyện gì đặc biệt, thì chú Lục muốn đưa mẹ và Hứa An Ly cùng đi du lịch ở Lhasa.

Lhasa? Ha, có thật là Lhasa không? Suýt chút nữa thì nhảy căng lên. Rất muốn đi, chung quy lại, đó là một nơi rất tuyệt, nhưng cô đã đến Bắc Kinh rồi, lại thêm Hà Tiểu Khê trêu: “Cậu là bóng điện một kilô oát (kw) sao? Người ta đi hưởng tuần trăng mật, cậu đi theo làm cái gì?”

Ôi, cô cũng vô ý chẳng nghĩ đến điều này, thế là liền gọi điện lại cho mẹ và chú Lục.

“Số dụng bóng đèn của con quá lớn, công suất quá cao. Nếu như con đi, thì chắc là tất cả đèn đường của thành phố Lhasa sẽ không cần phải bật mất. Chủ tịch thành phố phải thưởng cho con mười nghìn tệ, không thưởng cho công thần con, con sẽ không đi!”

Mẹ và chú Lục ở đầu dây bên kia cũng phải bật cười.

Thành phố đó cách thiên đường gần nhất, ở ngay bên cạnh mặt trời. Nghe nói, đứng ở trên thảo nguyên rộng lớn sẽ không phân biệt được đàn dê là mây trắng trên bầu trời hay là mây trắng là đàn dê trên thảo nguyên.

Cái thu hút Hứa An Ly nhất, đó là cung điện tình yêu thần bí, cung điện Bồ Đạt La.

Hứa An Ly không thể tưởng tượng hàng nghìn năm trước, ở trong cung Bồ Đạt La, là công chúa xinh đẹp của nước Đường cùng với người đàn ông mà cô chưa từng gặp mặt có tên Tùng Tán Càn Bồ đã sống một cuộc sống lãng mạn hơn cuộc sống bình thường hay là cũng sống cuộc sống cơm gạo như tất cả những người con gái dân thường khác?

Họ có vì một chút chuyện nhỏ nhặt mà cãi nhau không? Họ có coi tình yêu như cơm ăn không? Có đau khổ vì tình yêu, có tổn thương vì tình yêu, có vui cười vì tình yêu, có xa cách vì tình yêu không?

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Ai Đã Làm Tan Nát Tình Yêu

Niềm tin trước đây đã biến thành sự nghi ngờ lẫn nhau và sự chế nhạo.

Tình yêu là thứ rất yếu mềm, yếu mềm đến mức không cẩn thận sẽ vỡ tan, mà khi nó bị vỡ, chính mình cũng không biết được nó đã vỡ như thế nào.

Nếu như không phải có sự xuất hiện của Hứa An Ly, Thẩm Anh Xuân đã quên nước Mỹ, quên hình dáng của John. Hầu như tối nào mẹ cũng điện từ nước ngoài về. Thẩm Anh Xuân biết, trong khoảng thời gian cô trở về Mỹ, mẹ cô liên tục tổ chức các buổi party lớn tại nhà, thực ra là để giới thiệu bạn trai cho cô, để chia rẽ cô và Đường Lý Dục. Mẹ cô không thích những người đàn ông viết những thứ phong hoa tuyết nguyệt, những thứ hảo huyền. Nước Mỹ là một nước rất thực tế.

Thẩm Anh Xuân cố gắng để dung nạp Hứa An Ly, nhưng tình yêu thì loại trừ cô. Mỗi lần Đường Lý Dục nhắc đến Hứa An Ly trước mặt cô, dù là chẳng có ý gì nhưng trong lòng cô cũng xuất hiện cái cảm giác không thoải mái. Những người từng mắc bệnh dạ dày đều nếm trải qua cái cảm giác ợ chua là như thế nào. Muốn nôn mà không nôn ra được, toàn thân bất lực, không có một chút khẩu vị nào. Dù có mỹ vị gì bày ở trước mặt, đều cũng không muốn ăn. Đổi lại là tình yêu, cái cảm giác này gọi là ghen ghét, đố kỵ.

Buổi tối ngày thứ hai sau khi Thẩm Anh Xuân rời khỏi nhà, cô trở lại một lần lấy những đồ cô còn bỏ quên. Vé máy bay là buổi tối cùng ngày. Đường Lý Dục đứng ở cửa chặn Thẩm Anh Xuân lại, dùng ánh mắt khẩn

cầu để nhìn cô. Anh không muốn cô dùng cách này để giải quyết mâu thuẫn tình yêu giữa hai người.

Những ngày này, có rất nhiều chuyện đã xảy ra với hai người, nhưng đối với Đường Lý Dục, thì nó chưa đủ để uy hiếp đến tình yêu của họ. Tại sao lại không thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng với nhau chứ? Tại sao mỗi lần có chuyện cô ấy đều không thêm đếm xỉa đến cảm giác của anh?

Thấm Anh Xuân xách hành lí đơn giản của mình với bộ dạng kiên quyết không chút do dự, mặc cho Đường Lý Dục khuyên thế nào cô cũng không chút động lòng. Đường Lý Dục không thể chịu đựng hơn được nữa.

Tại sao mỗi lần cãi nhau, đều là anh cầu xin cô? Tại sao từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nghĩ đến cảm giác của anh?

“Anh không có nhiều tiền như John, không tài giỏi như anh ta, em trở về với nước Mỹ của em đi!”

Thấm Anh Xuân quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Đường Lý Dục. Sao anh lại có thể nói mình như vậy?

Giây phút đó, nụ cười trong mắt của Thấm Anh Xuân bỗng chuyển biến thành sự lạnh nhạt, phóng ra cái nhìn lạnh lùng. Cái nhìn lạnh lùng này, đủ để làm đông lạnh ánh mặt trời trước mắt cô xuống dưới âm một độ. Đôi môi đang được mím chặt của cô phát ra mấy từ không một chút nhiệt độ, giống như tảng băng rơi từ trên không trung xuống vậy: “Đường Lý Dục, chúng ta chia tay đi!” Thực ra, điều mà Thấm Anh Xuân muốn biểu đạt không phải là chia tay, mà là tạm xa nhau một thời gian.

Bởi vì tức giận, bởi vì phẫn nộ và kinh ngạc, nên cô đã nói tạm xa nhau một thời gian thành chia tay. Nhưng muốn giải thích là điều không thể, bởi vì Đường Lý Dục đã nhanh chóng cắt ngang lời của Thấm Anh Xuân muốn giải thích.

“Em luôn muốn nói câu này ra với anh, bây giờ cuối cùng em đã tìm được lí do và cái cớ tuyệt vời nhất rồi! Em hối hận vì đã ở cùng anh, em hối hận với sự lựa chọn của mình, lẽ nào không phải sao? Anh đã xuyên tạc ý của em sao?”

Niềm tin trước đây đã biến thành sự nghi ngờ lẫn nhau và sự chế nhạo.

Tình yêu là thứ rất yếu mềm, yếu mềm đến mức không cần thận sẽ vỡ tan, mà khi nó bị vỡ, chính mình cũng không biết được nó đã vỡ như thế nào.

Thực ra, trong cái khoảnh khắc Đường Lý Dục tìm đến cô, trong lòng cô đã sớm quên cái chuyện cãi vã kia rồi. Sở dĩ cô vẫn còn tức giận với anh, sở dĩ cô không nghe điện thoại của anh, là để anh không tìm được cô. Trong sự tức giận ấy, ẩn chứa sự ương ngạnh, làm nũng và chờ đợi của người con gái đang yêu. Hy vọng anh ấy có thể chủ động nói với mình một câu “sorry”, tất cả sẽ trở về bình thường như cũ.

Con trai nên hiểu cái tâm lý huyền diệu này của con gái.

Giống như có lúc con gái nói không với con trai, nhưng đó lại là sự biểu đạt ngược lại. Ví dụ, người con gái trong vòng tay người con trai, vừa làm nũng vừa nói: “Không thích đâu.”

Lần đẩy cửa bước ra này không phải là Thẩm Anh Xuân, mà là Đường Lý Dục.

Trong lúc Đường Lý Dục đang tức giận, Thẩm Anh Xuân suy nghĩ một cách chán nản: Đường Lý Dục, anh có tư cách gì mà chỉ trích em chứ? Em luôn tin tưởng, anh và cô ta chỉ là quan hệ anh em đơn thuần, cho đến khi anh giấu em...Em luôn đợi anh giải thích. Nhưng...Dục, anh đã không hề giải thích.

Đường Lý Dục sau khi đẩy cửa đi ra được khoảng mấy phút lại quay trở lại, mở cửa ra và đứng trước mặt Thẩm Anh Xuân, anh không muốn là một kẻ tháo chạy, anh muốn hỏi rõ ràng.

Tại sao lại phải như vậy? Có phải là bởi vì sự công kích mãnh liệt của John? Nếu không, tại sao cô ấy lại đột ngột đòi trở về Mỹ?

“Mong em hãy giải thích cho anh biết, anh cần lời giải thích!”

“Đường Lý Dục, anh giấu em đi hẹn hò với người con gái khác cũng chẳng cho em một lời giải thích, thì Thẩm Anh Xuân em ở cùng ai, tại sao lại phải giải thích cho anh?”

Thẩm Anh Xuân lạnh lùng đảo mắt nhìn Đường Lý Dục một cái. Những điều cần nói đều đã nói hết rồi, giờ có nói gì cũng chẳng có ý nghĩa gì, cô cúi đầu tiếp tục thu dọn đồ đạc còn đang bừa bãi ở một bên.

“Anh Xuân, em thực sự muốn đi sao?” Thấy Anh Xuân không đếm xỉa gì đến anh, tiếp tục dọn dẹp đồ đạc, giọng điệu của Đường Lý Dục mềm xuống rất nhiều.

Bộ mặt không một chút biểu cảm của Thẩm Anh Xuân lạnh lùng đến mức khiến Đường Lý Dục không biết phải làm thế nào. Cô cúi đầu thu dọn đồ đạc của mình, giả bộ như không hề nghe thấy Đường Lý Dục đang nói chuyện với cô vậy. Cô càng như vậy, tâm trạng Đường Lý Dục càng thấy khó chịu, đến nỗi không biết thế nào mới là tốt. Anh muốn xin lỗi cô, muốn cầu xin cô lượng tình tha thứ...

“Anh Xuân, giữa chúng ta rốt cuộc là...”

Tay Thẩm Anh Xuân đột nhiên khua lên, cắt ngang lời nói của anh, cô không muốn tiếp tục nghe anh nói nữa.

Đường Lý Dục đứng bên cạnh nhìn cái thái độ kiên quyết của cô, không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cô thay đổi chủ ý.

“Cái anh chàng John đó thật sự là đối xử với em tốt hơn anh sao?”

“Em đi như vậy, thì tình yêu của chúng ta cũng...kết thúc theo sao?”

Thẩm Anh Xuân đứng chờ người ra. Tay Đường Lý Dục từ từ đưa lên. Xin lỗi, anh không muốn cãi nhau với cô nữa. Cô vẫn chưa thật sự rời bỏ mà anh đã thấy hối hận, muốn ôm cô vào lòng.

$$37^{\circ}\text{C} + 37^{\circ}\text{C} = 74^{\circ}\text{C}$$

Nóng ran. Nếu là trước đây, với nhiệt độ như thế này, nó sẽ đủ để đốt cháy tất cả.

Còn bây giờ thì không.

Thẩm Anh Xuân nhắm mắt lại, không nói gì, mùi hương cơ thể quen thuộc đã nhấn chìm cảm giác hồi hám. Mùi hương cơ thể đó đã từng khiến cô đỏ mặt, khiến cô mê say và vỡ vụn. Đó là mùi vị của mối tình đầu, khiến toàn thân có mùi vị của cảm xúc.

Nhưng cái ôm ấm áp mà quen thuộc này, cũng đã từng gửi gắm mơ ước hạnh phúc của một người con gái khác. Họ cũng ôm nhau, cũng...

Tâm trạng rối bời. Quá nhiều lời thể thốt thành khăn, quá nhiều lời tỏ tình phong hoa tuyết nguyệt, khiến Thẩm Anh Xuân cảm thấy ở trước mắt đều là hư ảo. Từng yêu một lần, quay đầu lại, vẫn đường ai nấy đi. Từ điểm cuối lại quay lại điểm xuất phát ban đầu.

Mối tình đầu chẳng qua chỉ là một trạm dừng nho nhỏ của thời thanh xuân, những người đã từng yêu qua đều là khách qua đường.

“Thẩm Anh Xuân, anh...không cho em đi...” Có chút hương vị nũng nịu của trẻ con. Tay của Đường Lý Dục ôm chặt lấy cả người Thẩm Anh Xuân, cầm tì vào đỉnh đầu cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

Thẩm Anh Xuân tỏ ra rất khó chịu: “Anh đừng đến làm phiền em nữa!” Thái độ ghét bỏ, giọng điệu khác thường.

Tâm trạng ức chế nhiều giờ cuối cùng cũng tìm được lối thoát để bùng nổ ra, dấy lên một trận gió bão. Cô dùng sức vùng ra khiến cơ thể anh bị gạt ra một bên.

Đường Lý Dục không hề có sự chuẩn bị nào, có thể mất đi thăng bằng, cố gắng gượng, may mà có bức tường ở đằng sau anh mới không bị ngã xuống đất.

Đường Lý Dục nhìn chăm chăm Thẩm Anh Xuân mà ngây người ra.

Giọng điệu của cô, thái độ của cô, thần sắc của cô, tiếng nói của cô đều đủ để chứng minh cô không nói dối, là cô đang ghét anh thật sự.

Cô...ghét anh...đến thế sao?

Vòng tay đang ôm giữa eo Thẩm Anh Xuân, bỗng từ từ mất đi sức lực, buông thõng xuống.

Đường Lý Dục dùng ánh mắt không tin để nhìn Thẩm Anh Xuân. Nhìn thái độ ghét bỏ của cô, nhìn ánh mắt phẫn nộ của cô.

Hành động và ngữ khí khác thường như thế, giống như một con dao sắc nhọn, từng chút một đâm vào da thịt anh. Anh mở miệng, dây thanh như bị đứt vậy, muốn nói nhưng lại không phát ra thành tiếng. Còn tất cả không gian chỉ vang lên một thứ âm thanh lạnh lùng và rời rạc: “Anh đừng đến làm phiền em nữa.” Âm thanh ấy lan tỏa vô biên, như muốn chọc thủng màng nhĩ của Đường Lý Dục.

Thẩm Anh Xuân vẫn ra đi.

Đường Lý Dục chạy theo, ngậy ra đứng nhìn theo bộ dạng dứt khoát của cô khi bước lên xe taxi đi về hướng sân bay. Chiếc xe chuyển bánh rồi mất hút trước mắt anh.

Tất cả đã kết thúc như thế, kết thúc trong yên lặng.

Đường Lý Dục ngồi trong căn phòng vô cùng lộn xộn, ngậy người nhìn ra ngoài cửa sổ. Bàn ghế vẫn thế, những đồ đã dùng qua cũng vẫn vậy.

Một cuộc chiến tranh vừa kết thúc cho nên ngôi nhà vô cùng lộn xộn. Hơi thở của Thẩm Anh Xuân vẫn còn vương vấn ở những góc ngách của căn phòng. Quyển nhật ký bìa da tím vẫn đặt nghiêm chỉnh ở một góc giường, đó là quyển sổ mà anh tặng cô trong ngày sinh nhật. Cô nói, màu tím là biểu thị của sự đau thương.

Đưa tay cầm cuốn nhật ký lên, anh nhẹ nhàng sờ vào tấm bìa da màu tím, giống như đang sờ vào mặt của Thẩm Anh Xuân, sờ vào tình yêu đã không còn tồn tại. Nước mắt chảy xuống, rơi vào khóe miệng. Phút chốc, tất cả những kí ức của sáu năm về trước lại ùa về trước mắt anh, diện mạo lúc say rượu trong ngày sinh nhật như đang phóng to ngay trước mắt. Trong căn phòng ấm áp đó, cô đã mở mắt ra, ngượng ngùng nói với anh: Đường Lý Dục, em thích anh, từ cái nhìn đầu tiên em đã thích anh.

Em thích anh, rất thích anh...

Lật giở từng trang một.

Dục, em muốn được gọi anh như thế, chỉ là, em không biết em còn có thể gọi tên anh ngọt ngào như thế bao lâu nữa? Nhưng cho dù là bao lâu, chỉ cần vẫn có thể gọi tên anh ngọt ngào như thế, em nguyện cứ như thế mãi, cho dù chỉ còn lại một giây.

Ngay cả chính mình cũng không biết, tại sao lại luôn cãi vã với anh, anh nhất định sẽ trách em tại sao bỗng dưng lại trở nên vô lý như thế, vui buồn thất thường, lạnh lùng như băng.

Em không thể.

Dục, chẳng qua chỉ là tâm trạng em đang rất rối bời. Mỗi người đều có một mặt không thể nào hiểu được. Mà mặt này, nếu không gặp chuyện bất ngờ xảy ra, thì nó sẽ không hiển thị ra. Có chút giống như vi rút máy tính, nếu như bạn không mở tài liệu ra, nó sẽ không phát tác.

Con “vi rút” này luôn ẩn nấp ở một góc nào đó.

Dục, em không nói, chắc anh cũng biết đó là ai. Người đó là ai cũng không quan trọng, quan trọng là anh, anh đã vô tình mang con vi rút ấy vào trong trái tim em, từ đó, nó đã mọc rễ và nảy mầm.

Đàn ông khôi ngô tuấn tú không bao giờ thiếu sự ngưỡng mộ của các cô gái xinh đẹp. Mỗi lần nhớ lại cái ánh mắt ngưỡng mộ của Hứa An Ly, nhưng lại giả vờ như không có gì trước mặt anh, em bỗng thấy bất an, bỗng trở nên ưu phiền, trở nên trăn trở.

Tâm trạng đó cũng trôi dần đi theo năm tháng, nhưng cũng sẽ quay trở lại cùng thời gian.

Hứa An Ly, cô ấy thích anh, luôn luôn thích anh.

Em không trách anh, cũng không trách Hứa An Ly, em chỉ là cảm thấy rất phiền muộn. Khi một mình trong đêm tối không ngủ được, bỗng chợt thấy rất hận rất hận cô ta, hận cô ta tại sao lại luôn xuất hiện trước mặt anh. Nghĩ lại, cũng thấy thật chẳng có chút lý nào. Dù sao, hai người đã quen nhau trước khi em xuất hiện mà. Hình ảnh của những năm tháng cấp hai, cấp ba cũng tương đương với thời gian, những tháng ngày mà đôi bên dùng tâm hồn ấm áp và an ủi, những lưu luyến không một chút tạp chất, những

cái thở dài nhẹ nhẹ, mãi mãi có thể lấp đầy những ngày tháng đại học của chúng ta.

Chỉ có điều, vì mối tình này, em đã từ bỏ nước Mỹ, gây ra mối quan hệ căng thẳng với mẹ.

Bây giờ những điều này thì có tác dụng gì?

Cuối cùng em đã hiểu tại sao Chu Lệ Diệp lại thường dùng ánh mắt ấy nhìn em. Hóa ra, trong mắt người khác, em là kẻ thứ ba đáng hận. Có lúc, em muốn tìm Hứa An Ly nói chuyện một cách ôn hòa, em tưởng rằng em có thể coi cô ấy là bạn, nhưng vẫn không được, cho nên...

Đường Lý Dục vất quyển nhật ký xuống, lao ra ngoài cửa. Chạy ra đường.

Vì chạy quá nhanh, bởi tâm trạng quá vội vã, anh đã đụng vào những người đi đường, cũng chẳng kịp nói lời xin lỗi. Những người bị đụng ngã đứng dậy, tưởng rằng mình vừa gặp phải thằng điên, hăn học nhìn anh, còn anh cứ cắm đầu chạy trong đám đông.

Khoảnh khắc đó, tình yêu trong lòng trỗi dậy.

Con người, tại sao chỉ khi mất đi rồi, mới biết quý trọng những cái mình đang có?

Vẫy tay bắt taxi, đi thẳng đến sân bay.

“Anh tài, có thể đi nhanh hơn một chút không?”

Tài xế ngoái đầu lại nhìn anh một cái, mặt anh nhợt nhạt, đầm đìa mồ hôi, thở hồng hộc.

Ngoài cửa xe, cây cối, đoàn người, xe cộ đã nhanh chóng bị đẩy lùi lại phía sau. Cả thành phố dần trở nên mờ ảo, xe đi trên đường cao tốc, như

chiếc lá cây đang bị gió thổi bay.

Trước mặt là đèn đỏ!

Tiếng phanh xe rít lên làm chói tai, mặt đường hằn lên những vết phanh xe. Con đường trước mặt chính là sân bay, chẳng để ý gì nữa, Đường Lý Dục mở cửa xe, nhảy xuống, chạy thục mạng về phía đường đối diện. Cơ thể anh như có lắp động cơ khởi động, mã lực càng ngày càng lớn, tốc độ càng ngày càng nhanh.

Trong giây phút đó, trong đầu của Đường Lý Dục đều là hình ảnh cô đơn và ánh mắt thất vọng của Thẩm Anh Xuân lúc ra đi.

Anh xông qua với tốc độ như bay.

Loáng thoáng như có tiếng người gọi phía sau, hay là tiếng sáo thổi, một lá cờ hình tam giác màu vàng bay bay trước mặt. Nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa, bỗng dưng có tiếng xe phanh gấp, tiếp đó là một tiếng ầm lớn phát ra. Sau tiếng kêu ấy, tất cả lại trở lại yên tĩnh, một đám người chạy vội về phía có tiếng kêu lớn. Họ nhìn thấy một chiếc xe đua đang nằm ngang giữa đường, tấm kính chắn ở đầu xe đã vỡ vụn, văng đầy trên mặt đường giống như hoa tuyết bay tã lả trong màu đông vậy, cửa sổ xe trong veo bỗng biến thành một cái lỗ trống rỗng. Hai cái cần gạt nước không biết bay đi đâu, gương phản quang nằm lơ lửng một bên, bị gập đến biến dạng.

Mấy phút sau, xe cứu thương đã đến.

Trong giây phút ấy, toàn bộ không khí là một mùi tanh nồng, hơi thở của sự chết chóc, hơi thở của sự kinh hãi, thế giới như đã đứng im.

Máu vương đầy đất, cùng với sự phản sáng của những mảnh kính vỡ đã biến thành những bông hoa cúc trắng lúc đó, nhìn đến nhức mắt. Chiếc

áo sơ mi trắng cũng bị máu nhuộm cho biến thành màu đỏ, giống như một bông hoa nhuộm loang, càng nở càng to.

Anh nằm ở đó, im lặng nằm ở đó, mặt mày nhợt nhạt, đôi môi nhợt nhạt lặng lẽ co lại thành nụ cười. Máu tươi từ ngực anh chảy tràn ra khiến người ta không dám nhìn tiếp.

Đôi môi anh vẫn mấp máy, như muốn nói điều gì đó, mặc dù tiếng nói rất yếu ớt, nhưng anh vẫn cố gắng nói...

Sân bay.

Máy bay từ khắp các nơi trên thế giới không ngừng cất cánh rồi lại hạ cánh, tiếng kêu rất lớn, mang đi sự thương cảm của ly biệt và sự ấm áp của những cái ôm, mang đi những cái hôn mà vừa xong vẫn còn khó dứt, mang đi những tháng ngày đẹp đẽ trong niềm hạnh phúc vô biên và những lời bộc bạch mỹ miều...

Chỉ còn lại một khoảng trống hiu quạnh, vẫn mênh mông mịt mờ như thế.

Lúc ấy, Thẩm Anh Xuân đứng ở cửa kiểm tra an ninh, từ từ quay đầu lại, ánh mắt trống rỗng không ngừng nhìn về phía đường vào.

Có phải cô đang tìm người đàn ông mà có đến chết vẫn kiên quyết không chịu từ bỏ lựa chọn của mình?

Người đàn ông đó, tuy xuất thân từ nông thôn, nhưng anh chưa bao giờ tự ti, luôn có cái nhìn lạc quan, hát có lúc đã sai nhịp, nhưng vẫn cứ thích hát đi hát lại. Ánh mắt mê hoặc, đôi môi gợi cảm, bản tính lương thiện, tính tình vui vẻ hòa đồng, làm mê hồn biết bao nhiêu trái tim của các cô gái xinh đẹp.

Nếu như, anh ở đây giờ này, đầm đìa mồ hôi chạy tới, dù rằng chẳng nói gì cả, chỉ vẫy vẫy tay về phía cô, thì cô chắc chắn, chắc chắn sẽ thay đổi chủ ý, nhất định sẽ không chùn bước mà lao vào lòng anh, để nói với anh rằng: Thực ra, em không phải thực sự muốn rời xa anh, em chỉ là nhất thời suy nghĩ không thông, hơi ảm ức một chút...

Thời gian chậm chạp trước đây, giờ đã nhanh như bay trước mắt, loa thông báo liên tục thúc giục hành khách làm thủ tục lên máy bay.

Đã đến lượt cô vào kiểm tra an ninh. Không cần đến một phút, cô sẽ bước qua cánh cửa, sẽ ngồi trên con chim sắt to lớn màu bạc kia, bay đến nước Mỹ, bay đến New York.

“Đứng đây làm gì? Đi nhờ chút.” Luôn có những người kéo hành lý đang xếp hàng chờ đến lượt kiểm tra an ninh đi qua cô.

Thẩm Anh Xuân đứng về một bên, xê dịch hành lý. Trên mặt là thái độ không chịu đựng được nữa, dường như là muốn chế tốc độ kiểm tra an ninh quá nhanh, nhanh như chớp mắt, cô sắp biến mất khỏi đây rồi.

Sau khi kiểm tra an ninh xong, Thẩm Anh Xuân cứ đứng ngây người ra nhìn về phía cửa ra. Người phụ nữ trung niên mặc đồng phục hỏi Thẩm Anh Xuân: “Cô ơi, bắt đầu lên máy bay rồi đấy. Xin hỏi cô có cần giúp đỡ gì không ạ?” vẫn giọng nói ôn hòa. Nụ cười ấm áp nhưng không có một chút tình cảm nào, tất cả các tiếp viên của các hãng hàng không đều có nụ cười như cô, tiêu chuẩn, máy móc, khiến Thẩm Anh Xuân cảm thấy có chút giả tạo.

Đúng vậy, cái thế giới này cũng đầy giả tạo.

Đứng ngây ra một lúc mới chợt nhớ ra, cô...phải đi New York.

Bước ra khỏi cửa kiểm tra an ninh, cửa chính từ từ đóng lại.

Mùa hạ của tuổi hai mươi tư, sau khi cánh cửa đó khép lại, tất cả đều đặt dấu chấm hết.

Máy bay cất cánh mang theo một tiếng kêu lớn. Xuyên qua tầng mây, thành phố bỗng trở nên nhỏ bé trước mắt, con người trông giống như đàn kiến đang di chuyển chậm chạp và nặng nề, nhỏ bé mà không chân thực

Thực sự đã rời xa rồi.

Lúc Thẩm Anh Xuân quay người chào từ biệt, trái tim cô giống như đang ở sa mạc không một bóng người, cô mang theo một bộ mặt bi thương và tất cả những ký ức của sáu năm qua.

Cách lần đầu tiên gặp mặt anh đã tròn sáu năm.

Bên tai là tiếng kêu của động cơ, giọng của các cô tiếp viên dịu dàng, ấm áp. Nước mắt bỗng dừng lăn dài, chảy vào khóe môi có chút vị đắng.

Tạm biệt nhé, tình yêu. Tạm biệt nhé, tuổi xuân.

Sau những giây phút ngây người, trước mắt cô là nét mặt cười trong sáng của anh, là những lời thì thầm bên tai ấm áp khi anh luồn hai tay qua eo cô, là sự tinh nghịch như cậu bé khi anh ẩn trong bóng tối để hù dọa cô đến giật thót người, là chiếc nhẫn được anh làm từ giấy, rồi khi đeo vào tay cô, một sự chân thành và thanh thản, là khi anh nằm trên mỏm đá san hô hóng gió ven biển, kèm theo ánh mắt ngượng ngùng, ấm áp mà trầm lắng, rồi nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô: “Nếu như trên thế giới này chỉ còn lại một mình anh cô đơn, thì anh sẽ đi đâu để tìm em?”

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Nếu Như Anh Chết, Cả Đời Đây Em Sẽ Không Hạnh Phúc

Nếu như người đó, cái người mà đã không còn một chút quan hệ nào với cô chết đi, thì cô sống còn có ý nghĩa gì nữa? Giây phút ấy, cô bất chợt hiểu rằng, nếu như anh vẫn còn sống, đang hạnh phúc đi yêu người khác, thì tất cả sẽ không liên quan gì đến cô. Nhưng nếu như anh chết đi, cô sẽ không bao giờ hạnh phúc mà sống tiếp trên thế gian này nữa.

Hứa An Ly vừa đến Bắc Kinh, sự ngọt ngào đang dâng trào trong lòng cô. Tần Ca cho cô một sự bất ngờ thú vị, anh lái chiếc xe mới mua đến bến xe đón cô. Ca khúc đơn của anh phát hành rất thuận lợi, công ty đang chuẩn bị xuất bản cho anh đĩa riêng. Hứa An Ly vui mừng đến mức lấy hai tay vòng qua cổ Tần Ca nói: “Em bây giờ phải yêu anh nhiều hơn mới được, nếu như anh thật sự trở thành ca sĩ nổi tiếng, đến lúc đó mới yêu thì đã muộn rồi.”

“Biết thế thì tốt, cẩn thận không những fan hâm mộ sẽ yêu anh đấy.” Tần Ca gạt vào mũi cô một cách âu yếm: “Nói đi, em muốn đi đâu, anh sẽ tình nguyện làm tài xế cho em, cho em chơi thoải mái ở Bắc Kinh.”

“Cố Cung, Trường Thành, Thiên Đàn, Bắc Hải, ...đâu cũng muốn đi.”

“Được thôi.”

Buổi tối hôm trước, Tần Ca và các anh em trong công ty tổ chức buổi tiếp đón tầy trần cho cô. Trên bàn tiệc, mọi người đều gọi cô là chị dâu, mặt Hứa An Ly ngại đến mức đỏ như quả táo đỏ. Mấy người họ làm sao có

thể tha cho cô? Họ lần lượt đến chúc rượu cô, còn yêu cầu cô và Tần Ca uống rượu giao bôi.

Ngồi đối diện với Tần Ca là một cô gái vừa thanh nhã vừa nhiệt tình, tóc dài, mắt nâu, tên cô là Thanh Tuyết.

Cả buổi tối, cô không nói không cười, dường như có tâm sự gì vậy. cứ uống hết cốc này đến cốc khác.

“Hứa An Ly.” Thanh Tuyết là người duy nhất không gọi Hứa An Ly là chị dâu, nhưng lại thích uống rượu với cô: “Cô hiểu Tần Ca đến đâu?”

Hứa An Ly nhìn Tần Ca một cái, lại nhìn Thanh Tuyết, cười một cách nhạt nhẽo: “Thanh Tuyết, chị uống nhiều rồi.”

“Hơ!” Thanh Tuyết cười nhạt một tiếng.

“Không, tôi hiểu rõ mình nhất mà.”

“Vậy được, tiền chủ hậu khách, chị muốn uống thế nào thì uống.”

Thanh Tuyết nhìn về phía Tần Ca, rồi lại uống một cốc, Tần Ca đỡ thay cho cô.

“Thanh Tuyết, con gái uống nhiều không tốt đâu.”

“Anh thật lòng quan tâm em sao?” Câu hỏi và ánh mắt của Thanh Tuyết đều hiện lên vẻ muốn ép buộc người khác.

“Thanh Tuyết, em uống nhiều rồi, chúng ta là bạn tốt của nhau mà, tất nhiên là anh thật lòng quan tâm em rồi.”

“Anh không sợ cô ấy ghen với anh sao?” Ánh mắt Thanh Tuyết hướng về phía Hứa An Ly.

Tần Ca xoa xoa vai của Hứa An Ly, nói một cách nghiêm túc với Thanh Tuyết: “An Ly sẽ không như vậy đâu, cố ấy là người bạn gái yêu và hiểu anh nhất.”

Mọi người thấy cảnh tượng như vậy, thì cũng ủa theo tầng bốc lên. Bắt họ uống rượu giao tay vợ chồng, Tần Ca dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Hứa An Ly trưng cầu ý kiến của cô. Hứa An Ly lại một lần nữa đỏ mặt xấu hổ. Tay Tần Ca luôn luôn ấm áp ôm lấy bờ vai cô, Hứa An Ly co gọn trong lòng anh. Sau cái nhìn thật lâu, cuối cùng cô cũng nâng ly lên và luồn tay vào cánh tay Tần Ca...

Khi họ trở về nhà ở của Tần Ca đã là mười giờ đêm. Hứa An Ly muốn đi ngủ sớm, vì ngày mai cô muốn Tần Ca đưa cô đi chơi Cố Cung. Tần Ca chuẩn bị các đồ dùng để tắm, anh bảo Hứa An Ly vào tắm trước. Hứa An Ly đã rất mệt rồi, tắm nước nóng là cách giải trừ mệt mỏi tốt nhất đối với cô. Tần Ca là người cuối cùng tắm xong, lúc từ trong phòng tắm bước ra, Hứa An Ly đang dùng máy sấy tóc để sấy tóc.

Tần Ca đứng dựa vào khung cửa, lặng lẽ nhìn Hứa An Ly, nhìn cái vẻ đẹp vô cùng e thẹn lúc cô quấn khăn tắm, ánh mắt trong sáng như sao, con mắt đen láy hút hồn người. Cảnh đêm tối và tâm trạng như vậy, khiến máu huyết trong anh không thể chảy một cách yên bình được...

Nhịp tim đập nhanh dần, chỉ cảm thấy có một dòng nóng bỏng từ trong mạch máu không ngừng tuôn vào lồng ngực, tuôn vào mỗi tế bào trong cơ thể anh. Bỗng chốc, da thịt anh trở nên nóng ran, dường như đã đợi cô ở đây lâu lắm rồi vậy.

“Ly..” Tiếng gọi nhỏ nhẹ cất lên.

Anh bước lại gần, ôm cô từ sau lưng, dùng tay nắm chặt lấy mái tóc còn chưa khô của cô, nhẹ nhàng kề vào cằm anh. Dường như chỉ có như

vậy mới có thể cảm nhận được hơi thở, nhịp tim, và mùi da thịt mềm mại của cô, giống như hơi thở đầu tiên của Hứa An Ly vậy.

Cô đã là của anh. Trong cơ thể anh mãi mãi có dấu vết và mùi hương mà cô lưu lại. Những hành động gần gũi của anh đã đủ cho anh nghe thấy được hơi thở và nhịp đập trái tim của cô...

Ánh mắt Hứa An Ly khẽ rung lên, rồi chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc và ngọt ngào bất tận. Cô tình nguyện để anh vuốt ve như thế, cô tình nguyện chấp nhận tất cả sự hiến dâng của anh. Trong khoảnh khắc ấy, anh muốn bất cứ điều gì, cô cũng đều cho mà không chút oán hận gì.

Anh là của cô.

Cô tình nguyện dùng cơ thể mình và cơ thể anh để giao thoa với nhau. Hình như chỉ có vậy, cô mới không cảm thấy sự trống trải và cô đơn trong lòng, cô mới có thể sống lại với cảm giác mới...

Cô tình nguyện là của anh.

Hứa An Ly quay mặt lại. Như thế, Tần Ca mới có thể dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của cô. Nhẹ nhàng vuốt ve....Cô cảm nhận được tình yêu mãnh liệt trong cái khoảnh khắc này, cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của anh đã xuất hiện sự gấp gáp và loạn nhịp.

Môi anh hôn lên trán cô. Nồng ấm mà nóng ran.

Cơ thể Hứa An Ly có chút ngờ ngàng. Chỉ cảm thấy có một cảm giác tê tê từ trong mạch máu chảy vào trong từng tế bào của cơ thể, bắt chợt môi anh từ trên trán trườn xuống áp vào môi cô, bắt đầu từ nhẹ nhàng và chậm chạp rồi đến gấp gáp vội vàng. Anh ôm cô thật chặt, thật chặt, mặc dù cô đã ở sâu trong cơ thể anh, sâu trong da thịt anh, nhưng vẫn cảm thấy yêu chưa đủ mãnh liệt và nồng đậm. Cô cũng hôn lại anh, cô cúi người xuống, hai

người như đang vùng vẫy trong vòng cuốn, hoàn toàn không khống chế được bản thân, hòa vào trong cơ thể của nhau.

Miệng Hứa An Ly phát ra những tiếng rên rỉ nhẹ nhẹ. Cô ngây ngất hạnh phúc mà nhắm mắt lại. Cơ thể rạo rức, nóng ran.

“Ly...” Anh vừa hôn cô say đắm, vừa khẽ gọi tên cô.

“Ơ?” Nụ hôn mãnh liệt khiến cô khó có thể phát ra tiếng nói rõ ràng được.

“Chúng mình sống chung nhé.”

“Ừm.” Cô dường như chẳng cần suy nghĩ, mà đồng ý luôn.

Đôi môi có khe trống, họ lại lao vào hôn nhau say đắm.

Kể từ lần đầu tiên ấy đến nay, giờ đã hơn một tháng rồi, họ chưa được ở bên nhau. Lúc tỉnh lúc mơ, cơ thể nửa khô nửa ướt của cô nép trong lòng anh. Không kiềm chế được, cô khẽ rên lên những tiếng rên của hạnh phúc và khoái lạc...

“Anh sẽ lấy em chứ?”

“Em chẳng phải muốn là người yêu anh nhất thế gian này hay sao?”

Lại một lần nữa, anh không kiềm chế nổi để đắm sâu vào trong cơ thể cô, đó là chốn dừng chân mãi mãi của một người đàn ông, là ngôi nhà của tình yêu.

Anh nguyện sẽ ở trong đó mãi mãi, làm chủ nhân của cô.

“Ngoài em ra, anh sẽ không bao giờ yêu người khác nữa.”

“Chúng mình cùng nhau sống đến già em nhé.” Anh hôn đôi môi đỏ mọng của cô.

“Còn sinh thêm cho anh một baby giống hệt anh nữa.”

Hứa An Ly tưởng rằng cuối cùng cô cũng có thể yêu hết mình, cuối cùng có thể bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới một cách vui vẻ và hạnh phúc.

Ngày hôm sau, họ dậy thật sớm, Tần Ca xin nghỉ làm để dẫn cô đi Cổ Cung chơi. Cũng may, trời cũng làm duyên, nắng lên rực rỡ, thời tiết như vậy rất hợp để đi chơi.

Họ nắm tay nhau bước ra cửa, ánh nắng chiếu rọi lên cơ thể của hai người trẻ tuổi. Họ vừa đi vừa hát, vui vẻ giống như những chú chim vậy...

Ở Cổ Cung, du khách đông như nêm cối. Tử Cấm Thành cổ kính tỏa ra mùi mực nát của các đô phủ của các bậc đế vương từ hàng nghìn năm trước, xen lẫn những hơi thở của cuộc sống mới. Nhiều Hoàng đế như vậy, cả tình yêu và thù hận không ngừng diễn ra xung quanh cuộc đời những người đàn bà của họ đã thu hút được những ánh mắt của rất nhiều du khách.

Ha ha, thật đúng là được mở rộng tầm mắt, Hứa An Ly luôn có một sự tôn sùng đối với cuộc sống của các Đế vương Cổ đại. Cô thích lịch sử, thích tìm hiểu chân tướng sự việc. Gần trưa, khi bọn họ đi từ trong Cổ cung ra với bộ dạng vừa mệt vừa đói thì điện thoại của Tần Ca vang lên...

Sau khi tắt máy, Tần Ca chỉ cảm thấy, cả người như bị moi móc đến trống rỗng vậy. Trước mắt là ánh sáng ban ngày trắng xóa. Quay cuồng đến mức anh không thể mở được mắt ra, hai chân mềm nhũn không còn sức lực, suýt chút nữa thì quy xuống đất.

Giọng nói của Tần Ca nhỏ đến mức không thể nào nhỏ hơn được nữa, Hứa An Ly vẫn còn cảm thấy như có tiếng sét đánh ngang tai. Cô ngẩn người ra nhìn Tần Ca ra sức lay cánh tay anh.

“Anh không lừa em đấy chứ?”

“Anh nói cho em biết, đây không phải là sự thật.”

“Không phải!”

“Anh nói cho em biết đi.”

Đã từng hận chính bản thân mình.

Tại sao lại nhẹ dạ tin vào những lời bộc bạch thề thốt thành khẩn chứ. Mình đã trưởng thành đến mức không còn tính khí trẻ con nữa. Lời thề sẽ theo gió bay đi, ngay cả tháng năm cũng bị thời gian mang đi mất, không hề để lại một chút dấu vết nào. Tình yêu đã qua cũng đã sớm tan thành mây khói.

Thất vọng và đau khổ, vui cười và ngọt ngào, nhất định sẽ không vì tình yêu mà hăng hái quên mình, nhưng...

Mấy tiếng sau, máy bay hạ cánh ở Thanh Đảo.

Đường Lý Dục đã hôn mê trong bệnh viện hai ngày rồi, nếu như không làm phẫu thuật, có thể sẽ bỏ mất cơ hội chữa trị tốt nhất.

Đường Lý Dục bị tai nạn, tạm thời chưa thông báo cho mẹ anh biết, đây là quyết định của mấy anh em trong kí túc xá sau khi bàn bạc thương lượng với nhau. Sức khỏe mẹ anh không tốt, lại không có công việc, cuộc sống rất khó khăn. Bệnh viện yêu cầu nộp năm mươi nghìn tệ làm tiền đặt cọc viện phí, họ đã lấy số điện thoại từ trong máy điện thoại của anh rồi gọi đi và người nghe điện chính là Tần Ca.

Tần Ca đau xót nhìn Hứa An Ly đang vì quá lo lắng, hoảng sợ và đau khổ mà bối rối không biết phải làm sao. Anh không có cách nào để an ủi cô, đau thương từ trong lồng ngực dâng lên mạnh mẽ, không biết nói từ đâu. Sự việc quá bất ngờ và tàn nhẫn! Hứa An Ly đẩy Tần Ca ra, đi xuyên giữa đám đông, chạy thẳng ra đường, chạy...như điên vậy.

Nếu như người đó, cái người mà đã không còn một chút quan hệ nào với cô chết đi, thì cô sống còn có ý nghĩa gì nữa? Giây phút ấy, cô bất chợt hiểu rằng, nếu như anh vẫn còn sống, đang hạnh phúc đi yêu người khác, thì tất cả sẽ không liên quan gì đến cô. Nhưng nếu như anh chết đi, cô sẽ không bao giờ hạnh phúc mà sống tiếp trên thế gian này nữa.

Làm sao mà để ý đến trật tự nữa? Lúc đó, trong đầu cô liệu có thể chứa được hai từ đó nữa không? Không thể!

Đó là một ngã tư. Đèn đỏ liên tục sáng lên, nhưng trong mắt cô màu gì cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là người ấy. Nếu như bây giờ anh ấy chết đi, cô hy vọng có thể nhìn mặt anh lần cuối, tiễn biệt anh một đoạn đường...

Anh ấy liệu có chết không? Cô liệu có ngay cả trước khi anh chết cũng không thể nhìn thấy anh không?

Nếu như anh ấy chết...

Từ đằng sau cánh tay của Hứa Ly An bị ai đó kéo lại. Nghe tiếng phanh kên, cô cố gắng dùng sức để vùng vẫy ra, dưới tác động của quán tính, cơ thể cô nghiêng đi một chút. Tiếp đó, một cánh tay khác tát vào mặt cô một cái.

Bốp! Bốp! Tiếng kên giòn giã!

“Em điên à?”

Đúng vậy, cô điên thật rồi, nếu như anh ấy chết, thì cũng để cô chết đi cho xong, chứ điên đã là cái gì?

Quả nhiên vẫn không thể ngăn được! Cô tiếp tục lao đi về phía trước giống như vận động viên chạy ma ra tông đang xông lên để hướng về cái giải quán quân thế giới vậy. Đường rộng như thế, xe nhiều như thế, tất cả đều là đối thủ của cô, cô phải tăng tốc, liên tục tăng tốc, vượt qua xe, lại tiếp tục vượt qua xe...chỉ như vậy cô mới có thể nhìn thấy hy vọng.

Tiếng phanh xe kêu xé lên ở bên tai, cô đều chẳng buồn để ý. Chạy tiếp, xe dừng lại ngay sát cạnh người, anh tài xế hoảng hồn, há miệng ra, thở hổn hển, sau khi định thần lại, muốn mở miệng ra để chửi, nhưng người đã biến mất rồi.

Tần Ca dừng lại, không ngừng xin lỗi.

Khi Tần Ca giữ được tay cô lại, cô ngã vào trong lòng anh, vẫn không quên vùng vẫy: “Anh nói cho em biết Đường Lý Dục có phải là...rất nghiêm trọng không? Anh nói cho em biết, Lý Dục anh ấy có phải sẽ...chết không?”

Lo lắng như vậy, đau khổ như vậy, buồn phiền như vậy, tự trách như vậy...

“Thế còn Thẩm Anh Xuân?”

“Đã trở về Mỹ rồi.”

Cổ họng không phát được ra tiếng, nhắm mắt lại đều có thể tưởng tượng ra, cái cảnh tượng lúc bị xe đâm là một cảnh tượng bi thương đến thế nào. Tần Ca kể, chảy rất nhiều máu trên đường, nhuộm đỏ cả một vùng, giống như là “hoa sen” máu vậy. Sau đó, Hứa An Ly bị tai nạn, không muốn tiếp tục nghe nữa!

Luôn tưởng rằng, Đường Lý Dục là người không còn một chút quan hệ nào với mình nữa. Luôn tưởng rằng, hỉ nộ ái luyến của Đường Lý Dục đều không có chút liên quan nào đến mình nữa. Luôn tưởng rằng, Đường Lý Dục bị thương, thì người đầu tiên ở bên cạnh anh phải là Thẩm Anh Xuân...

Taxi chạy như bay trên đường. Cây cối hai bên đường không ngừng lùi lại đằng sau, các tòa nhà lùi lại đằng sau, xe đang lưu thông trên đường cũng lùi lại phía sau, con người cũng lùi lại phía sau, lùi lại...Cảnh vật cũng trở nên mơ hồ. Trong mắt cô, đường phố bỗng biến thành một đường kẻ trắng. Trái tim Hứa An Ly cũng đang bay lên.

Tại đại sảnh của bệnh viện, Hứa An Ly xuyên qua đám đông, gấp gáp chạy, những người đang đi đằng trước đều lần lượt dẹt ra, đứng về một bên nhìn theo bóng cô mà thì thầm nói chuyện. Có người không kịp tránh đã suýt nữa bị đụng vào. Chẳng thể để ý được nhiều đến thế, trong đầu của Hứa An Ly chỉ có một suy nghĩ là phải nhanh chóng gặp được Đường Lý Dục, xem anh ấy thế nào rồi? Vẫn chứ hôn mê chưa tỉnh lại hay sao? Nếu như anh ấy tỉnh lại rồi, phát hiện bên cạnh mình chẳng có ai, thì chắc sẽ cô đơn lắm?

Cửa một căn phòng bị đẩy mạnh ra, Hứa An Ly nắm chặt lấy bàn tay của cô y tá mặc áo trắng, vội vàng hỏi điều gì đó. Cô y tá mặc áo trắng lắc đầu, cô buông tay cô y tá ra, xông lên cầu thang lên tầng. Tiếp tục đi lên, cô lơ mơ cảm thấy mình đụng vào một người nào đó nhưng cũng chẳng kịp xin lỗi. Những người trong hành lang đều nhìn theo cô.

Chạy đến mức chẳng kịp thở, vẻ mặt nhợt nhạt. Suýt nữa ngã ở góc cầu thang. Hứa An Ly cuối cùng cũng lao đảo ở trước căn phòng có dán số 502, cô dừng lại thở hổn hển.

Bỗng nhiên, cửa phòng bật mở, từ trong đi ra là một cô y tá trẻ tuổi.

“Bác sĩ.” Hứa An Ly vội vã xông tới.

“Có bệnh nhân nào tên là Đường Lý Dục nằm ở đây không?”

“Cô có quan hệ thế nào với bệnh nhân?”

“...” Hứa An Ly ngây người ra nhìn cô y tá, lăm bầm một tiếng, quan hệ gì? Đúng vậy, cô là gì của anh chứ? Cho dù là quan hệ gì với anh, cô đều muốn nhìn thấy anh, đều muốn biết tình hình của anh.

Thấy cô không nói gì, cô y tá bổ sung thêm một câu: “Là bạn gái anh ấy chứ gì? Anh ấy vẫn chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm, mong cô đừng làm phiền anh ấy.” Nói xong, cô y tá quay người bước đi.

Trong hành lang bệnh viện, ánh đèn điện chiếu lên trên bức tường hơi bẩn trông có vẻ hơi nhợt nhạt.

Hứa An Ly chỉ có thể đứng ngoài cửa, qua ô cửa kính nhìn Đường Lý Dục đang nằm trên giường bệnh, khắp người anh được cắm các loại ống, mắt nhắm, nằm im bất động, nét mặt trắng bệch, chup máy thở, yên lặng nằm ở đó, không biết là đang ngủ hay là hôn mê.

Hứa An Ly trầm lặng đứng ngoài cửa, không động đậy nhìn vào người đang nằm trên giường, nhìn vào gương mặt trắng bệch của anh, nhìn vào đôi môi khô nứt nẻ của anh, nhìn vào dung mạo quen thuộc của anh...

Tim cô đập mạnh đầy hoảng loạn, hơi thở gấp gáp, thế giới dường như cũng trở nên đen tối vô thanh vậy. Lúc đó, Đường Lý Dục nằm im bất động trên giường, giống như một đứa trẻ vừa mới sinh ra, anh không biết một cái gì, không biết cô đã đến, đang đứng ở thế giới bên ngoài cách anh chỉ mấy bước chân chờ đợi anh tỉnh lại, không biết sự chờ đợi và tuyệt vọng đã sắp khiến cô sụp đổ.

Nếu như, Đường Lý Dục cứ thế mà ngủ, ngủ mãi mãi, anh sẽ không biết Hứa An Ly đã vì anh mà đau, đã vì anh mà khóc, đã vì anh mà cầu nguyện. Cứ coi như anh ấy tỉnh lại, nếu như trở thành người thực vật, thì sẽ phải làm thế nào? Bác sĩ không phủ nhận cái khả năng trở thành người thực vật! Anh vẫn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, có nghĩa là bất chuyện gì đều có thể xảy ra!

Hứa An Ly cứ nhìn ngẩn ngơ như thế. Cuối cùng không kìm được đau xót và tuyệt vọng, cô thất thanh bật khóc.

Cô tưởng rằng, cô trao cái quý giá nhất của đời mình cho người đàn ông khác rồi, thì việc hạnh phúc hay không hạnh phúc của Đường Lý Dục đều không liên quan gì đến cô nữa. Nhưng...hình bóng của sự cô đơn in chiếu trên mặt đất. Khuôn mặt lo sợ và tiêu tụy khiến Hứa An Ly bỗng chốc trở nên già nua đi nhiều.

A Phong, Căn Bạc Hai, Tần Ca đã lặng lẽ đứng phía sau Hứa An Ly. Từ cái biểu cảm mệt mỏi của họ có thể thấy, họ đã bao đêm không ngủ, ngồi túc trực trên chiếc ghế dài trong hành lang bệnh viện. Đặc biệt là A Phong và Căn Bạc Hai, tuy công việc không được tốt lắm, lại đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, nhưng họ vẫn vứt bỏ tất cả công việc trong tay để đến với anh.

Tất cả mọi người đều cúi đầu buồn bã. Không biết nên an ủi Hứa An Ly như thế nào, Tần Ca chậm chậm bước tới, nắm lấy bờ vai đang không ngừng run lên vì quá đau buồn của cô. Có lẽ là quá bất lực, có lẽ là quá lo lắng, Hứa An Ly đã ngã vào lòng Tần Ca bật khóc.

Tần Ca ôm chặt lấy Hứa An Ly, cùng những ngón tay nhẹ nhàng lau sạch những giọt nước mắt trên mặt cô, không ngừng vuốt lưng cô như đang dỗ dành một đứa trẻ bị sợ hãi quá mức vậy. Rất lâu sau, Hứa An Ly mới cảm được nước mắt: “Anh ấy liệu có...” Hứa An Ly đánh một cách bất lực vào vai Tần Ca với vẻ mặt buồn bã mà hỏi anh.

Liệu có chết không? Liệu có trở thành người thực vật không? Liệu có...Nước mắt trên mặt Hứa An Ly cứ tuôn ra mà không hề có một âm thanh nào phát ra. Những ngày này, ngoài nước mắt ra, vẫn là nước mắt, cứ như muốn để cho nước mắt cả đời chảy hết sạch vậy, muốn ngăn nhưng không ngăn lại được.

Tia nắng chậm rãi đi qua trước cửa sổ, hoàng hôn dần đến gần. Ánh sáng trong phòng cũng tối dần, in bóng họ trải dài trên mặt đất. Thời gian và ngày đêm cứ lặng lẽ đan xen nhau như thế, tối rồi lại sáng, sáng rồi lại tối.

Trong hành lang, luôn có những bệnh nhân và người nhà bệnh nhân đi đi lại lại. Luôn có những khuôn mặt vội vàng gấp gáp trông nom, chờ đợi tín hiệu vui tinh lại và bình an trở về nhà của người thân.

Đường Lý Dục vẫn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, vẫn hôn mê bất tỉnh. Bác sĩ sợ bị nhiễm trùng nên không cho phép người nhà tùy tiện vào thăm, tất cả mọi vấn đề của anh ấy đều có y tá chuyên môn phụ trách. Trong màn hình của máy điện tim đồ hiện lên những đường gấp khúc, cùng với những tiếng kêu títtít theo tiết tấu.

Ánh mắt thất thần mà trống rỗng của Hứa An Ly không hề rời khỏi anh. Nhìn vẻ mặt lo lắng và tiêu tụy của Hứa An Ly trong lòng Tần Ca đau tới mức không biết nên làm thế nào mới được. Anh khuyên cô về nhà nghỉ ngơi một chút, cho dù là một đêm thôi, nhưng Hứa An Ly cũng không chịu.

“Em phải nhìn thấy anh ấy tỉnh lại.”

“Đã có anh ở đây rồi.”

“Nếu như anh ấy tỉnh lại mà không nhìn thấy em, anh ấy sẽ thất vọng lắm!”

Tần Ca không biết phải nói thế nào nữa, nhưng dường như lại có lời đang nghẹn trong lòng mà không nói ra được.

Thời gian từng giây, từng phút trôi qua.

Hứa An Ly không chịu rời khỏi chiếc ghế băng dài ở hành lang, buồn ngủ thì ngồi đó ngủ gật, đói thì ăn tạm gì đó để đối phó. Trước đây, cô là người sợ bóng đen, sợ vào bệnh viện, vì bóng đen khiến cho người ta sợ hãi, còn bệnh viện bao phủ đầy hơi thở của sự chết chóc. Nhưng bây giờ, cô chẳng còn sợ gì nữa.

Từ ban ngày đến đêm tối. Từ đêm tối lại đến bình minh. Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Hứa An Ly cũng không biết là đã trải qua bao nhiêu ngày rồi, cô đã không còn khái niệm sớm tối nữa. Có lúc đang là sáng sớm, nhưng cô đã ngủ say rồi. Có lúc đang là đêm khuya, nhưng cô vẫn đứng ở trước cửa kính nhìn vào bên trong, hy vọng Đường Lý Dục có thể nhanh chóng tỉnh lại. Anh ấy sao vẫn chưa tỉnh lại thế, lần ngủ này, đã quá dài rồi, có phải là do anh ấy quá mệt, muốn ngủ thêm một chút, giống như hồi còn học cấp ba vậy, trêu đùa mà.

Mãi cho đến tận mười ngày sau, cô bỗng kinh ngạc kêu lên, rồi chạy vội đến phòng y tá: “Bác sĩ, anh ấy động dậy rồi, mau đến xem đi!”

Y tá vội vàng chạy đến phòng của Đường Lý Dục.

Tay anh động dậy một chút. Sau đó, rất lâu sau đó. Lòng mày của anh cũng bắt đầu động dậy...

“Anh ấy tỉnh rồi, anh ấy thực sự tỉnh rồi.” Hứa An Ly lay lay tay Tần Ca muốn anh nhìn: “Anh ấy thực sự đã tỉnh lại rồi đấy!” Sự bất ngờ và kích động như vậy, ngay cả Hứa An Ly cũng không thể nào tưởng tượng và dự đoán trước được.

Anh ấy tỉnh rồi, anh ấy sẽ không chết, cũng sẽ không trở thành người thực vật. Anh ấy sẽ sống lại, sẽ lại giống như trước đây, sống một cuộc sống hạnh phúc...

Hứa An Ly rót nước nóng cho Đường Lý Dục, dùng khăn lau mặt, tay và người cho anh, anh giống như một đứa trẻ yên lặng, mặc cho cô lau.

Một chậu nước bẩn, lại chạy vào nhà vệ sinh, thay chậu nước khác. Khăn mặt sạch sẽ, thơm mùi thơm nhẹ của xà phòng.

Cô không sợ mệt, không sợ bẩn, cô chỉ cần anh sống hạnh phúc trên cõi đời này.

“Em nghỉ một chút đi, để anh chăm sóc anh ấy.” Tần Ca xót xa khuyên Hứa An Ly.

Hứa An Ly cũng chẳng ngẩng lên nhìn Tần Ca, cúi đầu chỉnh lại góc chăn cho Đường Lý Dục, cô sợ anh bị nhiễm lạnh, bị ốm.

“Không cần đâu, các anh cứ về cả đi, ở đây có một mình em là được rồi.”

A Phong và Căn Bậc Hai thực sự buồn ngủ đến không thể cưỡng lại được nữa, học vào trong hành lang, nằm trên dãy ghế dài ngủ say sưa.

Hứa An Ly ngồi bên giường, mắt nhìn Đường Lý Dục giống như nhìn một đứa trẻ luôn cần sự chăm sóc vậy.

Từ từ, mắt Đường Lý Dục từ từ mở ra, chăm chú nhìn tất cả mọi thứ ở trước mắt. Khóe môi khô nứt dường như đang nhoẻn cười.

Từ từ, môi của Đường Lý Dục dường như cũng động đậy.

Rất từ từ...

“Này, anh nhận ra em không? Em là Chuột gạo, cái anh Đường lão vịt này ngủ giỏi thật đấy, hể ngủ là ngủ tận mười mấy ngày liền.” Hứa An Ly nhẹ nhàng búng mũi anh.

“Chú heo lười biếng này, anh mau tỉnh dậy đi, lại ngủ nữa sẽ biến thành heo thật đấy.”

“Ông già, nhìn xem em là ai?”

Hứa An Ly kéo Tần Ca đang đứng cạnh lại gần, thích chí nói.

“Anh ấy nghe hiểu những điều em nói đấy.”

“Anh xem, anh ấy đang nhìn em mỉm cười đấy.”

“Môi cũng mấp máy rồi, có phải là có điều gì muốn nói với em không?”

“Anh ấy cứ nhìn em, dường như đang giận em vậy!”

Bệnh viện mời đến một chuyên gia từ Bắc Kinh tới làm một ca phẫu thuật hộp sọ cho Đường Lý Dục. Tất cả đều diễn ra rất thuận lợi, chỉ có điều, bác sĩ nói anh ấy tạm thời sẽ bị mất trí nhớ. Đường Lý Dục cuối cùng cũng thoát ra khỏi cánh tay tử thần, nửa tháng sau anh đã có thể tháo bỏ máy thở oxy và các loại dây ống trên người.

Đường Lý Dục của lúc đó đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại trở lại từ trong sự hoảng loạn của sợ hãi và lo lắng, anh không biết đã xảy ra chuyện gì, sao lại ở đây, cô gái xinh đẹp đang mỉm cười trước mắt mình là ai, tại sao lại ở đây với anh. Và anh cũng không biết những người đàn ông đối xử với anh rất tốt kia là ai, tại sao lại ở đây với anh. Tuy nhiên, cũng không phải hoàn toàn giống như anh tưởng tượng, anh luôn cảm thấy cô gái đang đứng trước mặt mình cùng với quá khứ và nguyên nhân nằm trong bệnh viện của anh chắc chắn có liên quan mật thiết với nhau.

Kể từ khi Đường Lý Dục tỉnh lại, anh nhìn thấy cô luôn đối với anh sao mà nhẹ nhàng, sao mà chu đáo...giống như khi còn bé được mẹ bảo vệ vậy.

Ánh nắng từ bên ngoài của kính chiếu rọi vào, khiến trong phòng sáng rực lên.

Đôi môi Đường Lý Dục hơi nhợt nhạt, con người màu hồ phách thất thần, nhưng anh dường như luôn dùng ánh mắt yêu cầu chứng thực để nhìn cô gái vừa dịu dàng vừa xinh đẹp trước mắt mình, dường như anh có điều gì muốn hỏi vậy.

“Tôi quen cô sao?”

Hứa An Ly đang cúi đầu lau tay cho anh bỗng ngẩng người ra. Cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn Đường Lý Dục.

“Sao tôi không tài nào nhớ ra cô là ai. Nói cho tôi biết, chúng ta có quen biết nhau không?”

“Không quen, em là y tá chuyên môn.” Hứa An Ly nói một cách nhanh chóng.

“Ồ! Cảm ơn.”

“Không có gì, là việc nên làm mà.”

“Nhưng tôi luôn cảm thấy cô có quen với tôi. Vì vậy có mới đối xử với tôi tốt như vậy, lẽ nào tôi nói, không phải là sự thật hay sao?”

“Không quen!”

“Cô gạt tôi, chúng ta quen nhau.”

“Vậy sao?”

“Anh mắt cô cho tôi biết chúng ta không những quen nhau mà chúng ta có lẽ còn đã từng yêu nhau.”

“Ôi trời! Anh xem, khăn mặt còn chưa giặt đây này.”

Hứa An Ly mượn cớ giặt khăn mặt, nhanh chóng bê chậu nước rửa mặt rồi chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh. Cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng thất thần của cô. Bước vội vào nhà vệ sinh, để chậu rửa mặt xuống, cô cố gắng dùng tay đỡ ngực để cho nhịp tim đập bình thường trở lại.

Nếu như không có người vào, thì cô cũng không biết cô sẽ đứng sững người trong đó bao lâu.

Quá khứ, cô còn có quá khứ sao? Không có, cô đã sớm quên nó rồi.

Tần Ca vì tiếp tục đóng viện phí cho Đường Lý Dục mà đành phải vay công ty năm mươi nghìn tệ, một trăm nghìn tệ của anh đã tiêu hết sạch rồi. Việc trong phòng bệnh chủ yếu dựa vào Hứa An Ly. Tần Ca hẳn có thời gian là lại tranh thủ chạy sô ở chỗ cũ để kiếm thêm ít tiền giúp Đường Lý Dục nhanh chóng bình phục sức khỏe. Cấp trên, đồng nghiệp của Đường Lý Dục cũng đến thăm anh và quyên góp cho anh được hai mươi nghìn tệ. Nhưng vấn đề tiền bạc vẫn hết sức khó khăn.

Sáng sớm hằng ngày, Tần Ca mang theo sự mệt mỏi toàn thân bước ra từ trong quán bar, bụng đói đến mức sôi ùng ục. Liên tục chạy sô đã khiến anh sức tàn lực kiệt, buồn ngủ và mệt mỏi. Do ăn ngủ không được tốt, nên anh đã gầy đi rất nhiều.

Lúc đó, Tần Ca đứng ở ngoài cửa phòng bệnh nhìn qua cửa kính. Anh thấy Hứa An Ly đang ngồi bên cạnh giường Đường Lý Dục, cô đã ngủ say rồi, người vẫn ngồi trên ghế, khuôn mặt nằm trên cánh tay lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Tần Ca nhắm nhìn gương mặt đang ngủ say của Hứa An Ly, thần thái tiều tụy, khóe mắt anh từ từ bắt đầu đỏ lên. Bao nhiêu ngày ở bệnh viện như thế, cô cũng gầy đi rất nhiều, nhìn như là thiếu dinh dưỡng vậy.

Thấm thoát kỳ nghỉ đã sắp kết thúc. Trong kỳ nghỉ hè này, Hứa An Ly chưa từng được nghỉ ngơi, luôn sống trong mùi vị khó chịu trong phòng bệnh ở bệnh viện.

Nếu như, nếu như người nằm trên giường bệnh kia đổi lại là mình, thì cô ấy cũng sẽ chăm sóc mình như vậy sao? Tần Ca lắc lắc đầu, tại sao bỗng dừng lại hiện lên cái suy nghĩ như vậy chứ? Anh cảm thấy đúng là đang tự tìm phiền phức cho mình. Cô đã là của anh rồi, trong cơ thể cô mãi mãi có dấu vết của anh. Anh cũng đã là của cô...

Rất lâu sau, Tần Ca mới khẽ đẩy cửa phòng bệnh ra, cởi áo đang mặc trên người ra đắp lên người Hứa An Ly. Hứa An Ly đang ngủ say nên không hề biết gì. Tần Ca lấy tay vuốt nhẹ lên mái tóc dài rối bời của cô.

Trời đã sáng...

Đã không còn nhớ rõ ở bệnh viện bao nhiêu ngày rồi, đầu tóc vì chưa gội mà bết cục lại với nhau, rối bù và kết cứng. Quần áo bẩn, toàn thân đều là mùi mồ hôi, gió thổi khô rồi, mồ hôi mới lại xuất hiện, toàn thân đều là mùi khó chịu.

Hứa An Ly bước ra từ trong nhà vệ sinh ở hành lang, bưng một chậu nước bước vào phòng bệnh, đặt lên trên ghế, cô muốn rửa mặt cho Đường Lý Dục. Cổ tay anh cũng bị thương, phải băng băng gạc. Rất nhẹ nhàng, không dám mạnh tay, cô sợ rằng chỉ cần hơi mạnh tay sẽ làm anh đau.

“Đau không?” Giọng nói nhẹ như hoa.

“Ừm.” Ánh mắt ngoan ngoãn như một đứa trẻ: “Có em ở đây, anh không còn đau nữa.”

“Phải nghe lời bác sĩ, uống thuốc đúng giờ, kết hợp điều trị thì bệnh mới nhanh khỏi được.”

“Ừm, cảm ơn em.” Đường Lý Dục cười một cách ngây thơ và hạnh phúc giống như một đứa trẻ con: “Nếu cứ như thế này cả đời thì tốt biết mấy.”

“Anh đừng có mà tưởng bở! Em không phải bảo mẫu cả đời của anh đâu nhé.”

“Anh khỏe lại rồi thì sẽ làm bảo mẫu cho em.”

Ánh mắt của Đường Lý Dục chưa lúc nào rời khỏi khuôn mặt của Hứa An Ly, giống như nhìn một người lạ mặt vậy.

Đau đầu đến mức giống như sắp sửa nổ tung vậy, trong cơ thể, cảm giác nóng ran và lạnh ngắt đang đan xen lẫn nhau, anh rùng mình một cái. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng, nhiều người vây quanh giường mà anh đều không thể nhớ ra họ là ai. Có cảm giác như đã từng quen nhau, nụ cười đã từng quen, sự ấm áp đã từng quen, vậy mà vẫn lạ lẫm.

Bác sĩ cho Đường Lý Dục biết, vì anh gặp tai nạn bị thương nên tạm thời bị mất trí nhớ.

Nhưng anh vẫn lơ mơ nghe thấy tiếng gọi tuyệt vọng trong đám đông, là cô ấy sao?

Đường Lý Dục nằm trên giường, lặng lẽ nhìn Hứa An Ly. Vẫn với gương mặt nhợt nhạt, đôi môi khô nứt, nhưng trong đáy mắt anh có một thứ ánh sáng kì lạ. Anh dường như trong đống tro tàn của sự chết chóc nhìn thấy một người con gái xinh đẹp và tĩnh lặng như thiên thần, dịu dàng bón cơm cho anh, chăm sóc cho cuộc sống của anh. Chân anh bị băng bó vẫn chưa thể cử động được. Ở trước mặt Hứa An Ly, Đường Lý Dục rất ngoan

ngoãn, luôn nhẹ nhàng chấp nhận sự chăm sóc của cô, giống như một đứa trẻ cần đến sự chăm sóc của bảo mẫu vậy. Khăn mặt được lau nhẹ nhàng từ trán, đến mặt, rồi chuyển đến cổ. Anh tỏ ra rất phối hợp với sự chăm sóc của An Ly.

Sau khi Hứa An Ly làm xong tất cả các công việc trên, cô cúi người xuống, ghé vào tai anh.

“Dục, anh muốn ăn cái gì? Nói cho em biết.” Giọng nói nhẹ như sương khói, khiến tai anh thấy nhột nhột.

Ha! Cảm giác thật tuyệt vời! Sao mà như nằm mơ vậy, nhẹ nhàng hít thở. Nhân lúc cô không chuẩn bị, anh nhẹ nhàng đưa cánh tay trái bị thương nhẹ ra, chọt một nắm chặt lấy cánh tay phải của cô, như là cố gắng dùng hết sức lực, không chịu buông lỏng cho dù sức lực cơ thể anh còn rất yếu ớt.

Cô khẽ chờ người ra, nhìn anh hồi hộp.

Anh mấp máy môi, chậm rãi hỏi cô: “Tại sao em đối với anh tốt như vậy?”

“Anh là người bệnh, ai mà chẳng đối tốt với anh như thế.”

“Em nói dối, em vốn dĩ không phải là y tá. Nói cho anh biết, em là ai? Hình như anh đã gặp em ở đâu rồi thì phải?”

Đường Lý Dục cố chấp hỏi đến cùng giống như một đứa trẻ vậy.

Hứa An Ly từ từ ngẩng đầu lên nhìn Đường Lý Dục một cách bối rối, không dám nhìn thẳng vào anh ta.

Còn con người của anh ta là một màu đen sì, khóe miệng nhột nhột vẫn nở một nụ cười hiền từ. Cánh tay bất lực nắm chặt lấy tay cô, nóng ran.

Cô bỗng nở nụ cười rồi nói với anh một cách điềm tĩnh: “Được! Em nói cho anh biết, em không phải là y tá, em là bạn học của anh, tất cả những người bạn thân của anh đều thường xuyên đến thăm anh giống như em, anh không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.”

“Không, em nói dối, em là bạn gái anh, chúng ta chắc chắn đã từng yêu nhau, phải không?”

Trong giấc ngủ mơ hằng ngày đều phảng phất có hình bóng của một người con gái, nhưng Đường Lý Dục không tài nào nhìn rõ được gương mặt cô ấy. Anh muốn biết cô là ai. Cô tại sao lại phủ nhận mình là bạn gái của anh? Có quan hệ như thế nào với cô? Tất cả những điều này giống như một câu đố khiến Đường Lý Dục vô cùng hiếu kỳ.

Bạn gái. Mấy từ này giống như một hòn than đang cháy được vứt vào trái tim cô vậy! Nóng đến nỗi cô không biết phải làm sao. Căn phòng tĩnh lặng đến mức chỉ nghe thấy nhịp tim đập. Thế giới chỉ còn lại hai người họ và cái nhìn họ dành cho nhau thật sâu đậm.

Môi Hứa An Ly khẽ run lên.

Cô đã từng muốn trở thành bạn gái của anh. Nhưng cô lại ở ngoài tầm mắt của anh. Trong thời gian anh vẫn chưa nhớ lại, cô đã trải qua bao nhiêu đau khổ và găng gượng, bao nhiêu thất vọng và tuyệt vọng. Hạnh phúc như thế đối với Hứa An Ly mà nói, nó không chân thực giống như bong bóng xà phòng, dễ chạm vào, nhưng sẽ vụn ngay. Giữa cô và một người con gái khác đã xảy ra nhiều tranh chấp nhiều như vậy, nhưng đến cuối cùng cô chọn cách rút lui, tán thành cho hạnh phúc của họ, rồi thử làm bạn gái tốt nhất của một người đàn ông khác. Bây giờ tất cả đã kết thúc rồi.

Hạnh phúc của cô, tương lai của cô là ở bên cạnh một người là Tần Ca...

Cô đã lấy trình tiết của mình ra để chứng minh cho tất cả những điều này cho Tần Ca thấy!

“Em không phải là bạn gái của anh!” Giọng Hứa An Ly rất nhẹ nhàng phát ra miệng. Điềm tĩnh, thản nhiên như thế, giống như là đang nói chuyện của người khác mà không hề có chút liên quan gì đến mình. Cô đã lãng quên anh trong sâu thẳm của năm tháng. Quên anh đi.

Chỉ cần Đường Lý Dục vẫn còn sống, thì sẽ không liên quan gì đến cô. Đợi anh khỏe lại, cô sẽ giống như một như một đám mây nhẹ nhàng bay đi, rời xa anh, rời xa thế giới của anh. Cho dù anh là người đàn ông duy nhất có tình cảm đẹp với cô trong những ngày tháng tuổi xanh, là người đàn ông duy nhất có thể cùng cô ngắm hoàng hôn, cùng cô đi lý giải những giọt nước mắt trong lòng cô, là người đàn ông duy nhất cho cô sự ấm áp... Anh đã ghi chép lại sự mờ mịt, khát khao, hi vọng và niềm vui trong suốt chặng đường của họ.

Nhưng bây giờ, bạn gái anh không phải là cô, mà là Thẩm Anh Xuân.

“Em không phải là bạn gái của anh!”

Đường Lý Dục nắm lấy cánh tay của Hứa An Ly, giọng kiên quyết ngang ngạnh: “Em chính là bạn gái của anh, nếu em không chịu thừa nhận, nhất định là sợ anh làm liên lụy đến em, phải không?”

“Không phải, Lý Dục, anh không phải là bạn trai của em.” Hứa An Ly vội vã phủ nhận. Cô hoang mang quay lưng về phía anh.

“Để cho em không phải hối hận về những gì đã hy sinh, anh sẽ sống thật tốt, hồi phục sức khỏe nhanh chóng để mang lại hạnh phúc cho em. Em đồng ý không?”

“Xin lỗi anh, em không đồng ý!” Hứa An Ly quay đầu lại, nói với thái độ rất kiên định.

Ánh nắng của buổi sớm mai từ ngoài cửa chiếu vào, trong phòng tràn đầy mùi vị của ánh nắng, cô không thể mở mắt ra nổi vì ánh nắng chói lòa. Tuy đang nhìn Đường Lý Dục nhưng trước mắt cô toàn những đốm màu vàng, chẳng nhìn rõ nữa.

Hứa An Ly nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Đường Lý Dục, đứng trước cửa sổ, quay lưng lại phía anh.

Thình thịch! Tiếng tim đập của anh phảng phất bên tai cô.

Cô dường như lại được trở lại với những ngày tháng trước đây. Nhưng cái suy nghĩ này vừa xuất hiện đã lập tức bị cô ngăn lại, thời gian đã qua đi bảy năm rồi. Trong bảy năm, tất cả đều đang thay đổi, cô đã mãi mãi bước ra khỏi mùa mưa của cuộc đời, bước ra khỏi tuổi mười bảy nhiều mơ mộng hão huyền của cô.

“Bạn gái anh tên là Thẩm Anh Xuân, là một cô gái xinh đẹp hơn em.”
Hứa An Ly quay lưng về phía anh, nói từng câu từng câu một.

Tuy không nhìn thấy thái độ của anh, nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt đen láy của Đường Lý Dục đang nhìn cô, mỉm cười, đôi mắt cong cong đẹp như hình trăng lưỡi liềm. Vẫn là nét đẹp hút hồn người như thế,

“Em nói dối!”

“Đó là sự thật.”

“Nếu như em không lừa anh, tại sao Thẩm Anh Xuân không đến thăm anh? Tại sao không chăm sóc anh giống như em đang chăm sóc anh? Vì thế, xin em đừng ở trước mặt anh mà bịa đặt ra một người hoàn toàn không có thật như thế. Nếu như em không phải là bạn gái của anh, tại sao lại đối xử với anh tốt như vậy? Lau vết thương cho anh một cách nhẹ nhàng như vậy? Nếu như em không phải là bạn gái anh, tại sao lại hi sinh cả một kỳ

nghi để ở đây chăm sóc cho anh từng ly từng tí một như thế? Nếu như em không phải là bạn gái của anh, tại sao lại xót xa anh như vậy?”

Hứa An Ly từ từ quay người, ngoảnh đầu lại, sững người ra nhìn Đường Lý Dục. Trước mắt cô là đôi mắt có chút u sầu.

Anh hỏi rất đúng, Hứa An Ly quả thực đã làm tất cả những việc mà bạn gái anh nên làm, những gì cô đã làm thực sự còn chu đáo, tỉ mỉ hơn cả bạn gái. Tất cả những việc làm của cô, chỉ có bạn gái mới có tư cách làm. Sự lo lắng của cô, sự đau xót của cô, sự mệt mỏi của cô, sự suy sụp tiêu tụy của cô, chỉ có một người con gái đang yêu tha thiết mới có thể hy sinh như thế.

Thế nhưng cô là bạn gái của Tần Ca!

“Em biết không, An Ly, mỗi ngày anh tỉnh dậy, người đầu tiên anh nhìn thấy là em, chỉ có thể là bạn gái mới có thể đối tốt với anh như thế.” Lúc nói những lời này, trong mắt anh có chút mơ màng và mờ mịt, “Bởi vì có em, anh mới có hy vọng và dũng khí để tiếp tục sống.”

Gió bên ngoài thổi tung rèm cửa, mang theo không khí tràn ngập mùi hương của mùa hạ.

Anh tóm lấy mũi làm ra một bộ mặt xấu đáng yêu, tiếp tục nói: “Chúng ta chắc chắn từng rất yêu nhau nên em mới đối xử với anh tốt như vậy. An Ly, sau này anh phải yêu em như thế nào mới có thể yêu em nhiều như em yêu anh?”

“Không...chúng ta không thể...”

“An Ly, anh không muốn em bỏ rơi anh, cho dù chúng ta là gì của nhau, anh đều yêu em.” Đường Lý Dục dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Hứa An Ly.

“Em xin lỗi, từ trước tới giờ em chưa từng yêu anh, cũng dễ không yêu anh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em đã là bạn gái của người khác rồi!”

“Nói dối, em yêu anh. Cứ coi như em là bạn gái của người khác, anh cũng sẽ khiến em phải yêu anh, em không được phép bỏ rơi anh. An Ly, em biết không? Anh chưa bao giờ thấy người con gái nào đối với anh lại dịu dàng như thế. Cứ coi như bây giờ em vẫn chưa chắc chắn yêu anh, anh cũng sẽ khiến em thích anh một chút ít. Đừng từ chối tình yêu của anh được không?”

Ngoài cửa phòng bệnh, ánh sáng màu vàng của ánh ban mai chiếu vào trong từng ô cửa sổ đang mở toang.

Trong hành lang dài của bệnh viện, bức tường trắng và yên tĩnh cũng được chiếu đầy bởi màu sáng của ánh nắng, một người đàn ông đang đứng lặng lẽ, nhìn không rõ thái độ, mặt anh hướng vào những người đang ở bên trong qua tấm cửa kính, không rời mắt khỏi họ.

“Nếu như em không phải là bạn gái anh, vậy thì bây giờ anh muốn em chính thức là bạn gái của anh, có được không?” Đường Lý Dục hồi hộp nhìn Hứa An Ly.

“Em không nói, chứng tỏ em đã đồng ý với anh rồi nhé. Được không em? An Ly, làm bạn gái anh nhé, coi như anh xin em đấy, nếu như em chưa từng yêu anh, vậy thì anh cầu xin em bắt đầu từ bây giờ hãy yêu anh, cả đời này anh sẽ đối xử tốt với em, thật đấy!”

Hứa An Ly hít thở sâu, không ngừng hít thở sâu. Trong phòng yên tĩnh đến không một tiếng động. Cô cảm thấy như sắp nghẹt thở, trước mắt là

một đám sương trắng mờ mịn. Những nỗi đau xé nát cơ thể cô lại xuất hiện, đầu óc vỡ tung ra.

Cả đời ư? Nếu như anh hoàn toàn hồi phục lại trí nhớ. Liệu anh có còn nói với cô như vậy nữa không?

Hứa An Ly không muốn thảo luận vấn đề này với Đường Lý Dục nữa, cô muốn quay người bước đi, anh ấy là bệnh nhân, cô không coi những lời nói của bệnh nhân là thật, cũng sẽ không so đo anh đã nói gì với mình. Quay người lại, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng bệnh.

Ngoài cửa, có một cái bàn, Hứa An Ly quay người lại định đi đổ chậu nước thì nhìn thấy trên bàn có cơm và sữa đậu nành còn bốc hơi nóng.

Trái tim cô sững sờ. Anh ấy đã đến đây...

Ngày tháng cứ thế trôi, bận rộn không ngừng. Trách nhiệm nặng nề là chăm sóc Đường Lý Dục được đề lên đôi vai của Hứa An Ly. Sự mệt mỏi lao lực bao ngày của cô được dồn tích lại, ăn uống nghỉ ngơi không tốt đã khiến cô ngất đi trong phòng bệnh. Được một phen hoảng hồn, bác sĩ y tá đã phải bấm vào huyệt nhân trung, tiếp nước cho cô. Sau một phen bận rộn, cô mới dần dần hồi phục lại. Bác sĩ nói nguyên nhân là do cô quá lao lực cần phải về nhà nghỉ ngơi và bổ sung chất dinh dưỡng. Tần Ca dìu Hứa An Ly về khách sạn, kết quả là người vừa nằm xuống đã ngủ say đến mức bất tỉnh nhân sự rồi.

Hứa An Ly thực sự đã rất mệt mỏi, rất mệt mỏi.

Cũng khoảng gần hai tháng rồi, thiếu ngủ triền miên cũng giống như đói vậy, sẽ dẫn đến sức khỏe sa sút. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, thì cô sẽ mệt đến suy sụp mất. Tần ca luôn túc trực bên giường Hứa An Ly, nhìn cô ngủ, gương mặt có chút nhợt nhạt, tiêu tụy u ám, khiến anh không dám hôn cô...

Từ từ, môi cô hình như cũng động đậy. Anh muốn ôm cô, anh muốn hôn cô, anh muốn...giống như lần đó, cơ thể anh và cơ thể cô hào quyện vào nhau không thể tách rời, nhìn cọ nằm gọn trong lòng mình, then thừng rên rỉ và xoay chuyển. Cả đời này anh luôn nhớ cái bộ dạng lần đầu tiên cô trao cho anh. Liệu cô ấy cũng có nhớ tới sự thô vụng của mình không?

Đã bao lâu rồi, anh và cô chưa hôn nhau? Chưa ôm nhau? Đã bao lâu rồi, anh và cô chưa mãnh liệt với nhau? Đã bao lâu rồi, anh và cô chưa nhìn nhau mỉm cười?

Đã đến lúc phải giải quyết rồi.

Ngồi bên giường nhìn Hứa An Ly tỉnh lại, quyết định nhân cơ hội này để nói chuyện hăn hoi với cô. Anh nghĩ ra một cách tốt nhất, nhân cơ hội Đường Lý Dục vẫn chưa hồi phục những ký ức trước kia thì gọi Thẩm Anh Xuân về. Đây là kế sách toàn vẹn nhất. Anh nghĩ, Hứa An Ly nhất định sẽ tán đồng ý với ý này của anh, vì dù gì thì Thẩm Anh Xuân mới là bạn gái của Đường Lý Dục. Công ty ở Bắc Kinh luôn thúc giục anh trở về, nếu như Thẩm Anh Xuân về rồi, thì anh có thể mang theo Hứa An Ly cùng quay về Bắc Kinh, công việc ra đĩa của anh không thể kéo dài thêm được nữa.

“Thẩm Anh Xuân sẽ trở về? Nếu như cô ấy có thể trở về, thì cô ấy đã không bỏ đi. Cho dù người đã trở về rồi, nhưng trái tim vẫn chưa về, thì liệu có ích gì?”

Tần Ca tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên nhìn Hứa An Ly. Anh không thể ngờ rằng cô lại có thái độ và giọng điệu như vậy. Trái tim ấm áp của anh bỗng dưng trải qua một trận không khí lạnh. Từng đợt từng đợt hơi rét thổi vào trái tim anh, từ từ ngấm cảm giác mát lạnh. Một góc rèm cửa sổ bị gió thổi bay.

Sao cô lại có thể nói chuyện với anh như thế chứ? Thời gian vừa qua, Hứa An Ly tỏ thái độ không kiên nhẫn với sự quan tâm của Tần Ca. Anh

quan tâm cô, cô lại coi như không thấy. Cô là bạn gái của anh lại chưa từng quan tâm đến cảm giác của anh. Sự lạnh nhạt của Hứa An Ly cuối cùng cũng đã làm Tần Ca nổi giận!

“Em nói vậy nghĩa là sao?”

“Điều này thì phải hỏi anh!”

“Thấm Anh Xuân dù sao cũng là bạn gái của Đường Lý Dục, Đường Lý Dục cần cô ấy, nếu như cô ấy có thể trở về, chưa biết chừng bệnh của Đường Lý Dục sẽ nhanh khỏi hơn!”

“Chị ta hại Đường Lý Dục vẫn chưa đủ thảm hay sao? Nếu không phải vì chị ta, Đường Lý Dục sẽ không bị xe đâm như vậy. Bây giờ em thấy ghét khi anh nhắc đến chị ta! Cứ coi như chị ta trở về từ Mỹ, nhìn thấy Đường Lý Dục như thế này, chị ta sẽ chăm sóc anh ấy sao?”

“Em như vậy, anh ấy sẽ...” Tần Ca dừng lại một lúc, như đang kiểm một từ thích hợp: “Hiểu lầm em.”

“Anh...” Hứa An Ly mở to đôi mắt đầy nghi hoặc.

“Anh đang ghen với anh ấy? Anh đang ghen với một người bệnh? Anh có còn coi anh ấy là bạn nữa không?”

“Đường Lý Dục cuối cùng rồi cũng sẽ khỏe trở lại, chúng ta phải đối diện với sự thực, An Ly.”

Tần Ca cố gắng để tiếng nói khàn của mình nghe mềm mại hơn một chút: “Anh không có ý gì cả. Anh chỉ là nhắc nhở em, Thấm Anh Xuân có trách nhiệm và nghĩa vụ này. Là bạn bè, chúng ta đã làm hết tất cả những gì có thể làm rồi, hơn nữa, bệnh tình của Lý Dục cũng không hề bị gián đoạn chút nào, đây là việc khiến chúng ta yên tâm nhất. Vì thế chúng ta không nên tự chuốc lấy phiền phức cho mình nữa.”

“Sao anh lại có thể ích kỷ như thế, anh muốn bỏ mặc anh ấy mà không quan tâm hay sao?”

Tần Ca không ngờ, Hứa An Ly lại nhìn nhận mình như vậy, anh đã bỏ ra tất cả. Vì Đường Lý Dục mà anh suýt nữa bị sắp sa thải.

Không! Không thể!

“Anh ích kỷ sao? Vì anh ấy, anh đã từ bỏ những buổi biểu diễn quan trọng; vì anh ấy, anh đã bỏ tất cả tiền của mình ra; vì anh ấy, anh đi diễn ngày đêm không ngừng nghỉ. Hứa An Ly, em không ích kỷ. Vậy thì em hãy trả lời cho anh biết, em không muốn Thẩm Anh Xuân trở về, em ngày ngày ở bên cạnh Đường Lý Dục, em không phải ích kỷ, thì là cái gì?”

“Anh...!” Hứa An Ly giận đến chảy máu mắt, nét mặt trắng bệch.

“Em nói đi!”

Hứa An Ly đau khổ nhắm mắt lại.

“Em vốn chưa hề quên anh ta!”

“Phải vậy!”

“Em căn bản vẫn yêu anh ta!”

“Đúng thế!”

“Em luôn coi anh là người thay thế!”

“Phải! anh còn muốn hỏi gì nữa, em đều thẳng thắn trả lời anh!”

Tần Ca cố gắng kìm nén sự phẫn nộ trong lòng mình, nhưng khi nói ra thành lời thì vẫn giận dữ đùng đùng như thế, anh không muốn cãi nhau với

Hứa An Ly. Cô đã là của anh, cô đã từng trao cho anh. Nhưng cũng chính bởi vì cô đã là của anh rồi, nên hỏa khí của anh mới lớn như vậy.

Hóa ra, đàn ông không vĩ đại như phái nữ tưởng tượng. Họ cũng có lúc chững chặc, cũng có lúc mềm yếu, cũng ghen tuông, cũng có đố kỵ. Hứa An Ly đã xem nhẹ khi Tần Ca là nam giới, hay là bạn trai của cô...

Hứa An Ly ngơ ngác nhìn Tần Ca. Sao anh ấy lại có thể nói mình như vậy? Sao anh ấy lại có thể nhìn nhận mình như vậy? Quả đúng là một sự giễu cợt với cô!

“Tùy anh nghĩ thế nào cũng được, anh cho rằng em thích anh ấy cũng được, tình cũ khó quên cũng được. Anh chẳng phải rất muốn nghe thấy câu này hay sao? Anh chẳng phải muốn nhìn thấy em và anh ấy ở bên nhau hay sao? Được, vậy để em nói cho anh biết, em vẫn chưa quên anh ấy, em vẫn còn yêu anh ấy! Em luôn tìm cơ hội để tiếp cận anh ấy, cho dù bằng cách nào, lần này anh đã hài lòng chưa?”

Tần Ca nhìn Hứa An Ly như nhìn một người xa lạ vậy. Tất cả những lời muốn nói đều bị nghẹn ứ lại ở cổ họng, trong lòng dấy lên một nỗi buồn vô tận, ánh sáng trong mắt nhìn cô một cách sâu sắc đã dần mờ tối xuống. Sự nhạt nhẽo của cô ấy, sự giễu cợt của cô ấy, sự tàn nhẫn của cô ấy, sự lạnh nhạt của cô ấy...Cho dù anh có cố gắng nỗ lực đến đâu, thì cô cũng không thể nào yêu anh giống như yêu Đường Lý Dục được. Trong khoảnh khắc ấy, tâm trạng buồn bã trong đáy lòng Tần Ca không ngừng được dâng lên...

Ánh nắng sau buổi trưa đã bị đám mây trôi đi, vô vàn những điều đen tối dần hiện ra, che lấp tất cả những thái độ biểu cảm. Những đắng cay chua xót không thốt lên được thành lời cứ từ từ dâng lên trong lòng. Anh không nói gì, quay người biến mất từ trong phòng của Hứa An Ly.

Bóng dáng cô đơn, từng bước, từng bước, rời khỏi phòng, rời khỏi cô.

Anh nghĩ, cứ cho rằng trong giờ khắc này anh biến mất ngay trên thế giới này, cô vẫn sẽ không yêu anh...

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hồi Phục Trí Nhớ

Một tháng sau, Đường Lý Dục được xuất viện và trở về nhà.

Thực tế vẫn là thực tế, không thể có một chút ưu ái nào. Dù gì, ba người đàn ông này cũng cần phải sinh tồn. Tần Ca một mình trở về Bắc Kinh. A Phong và Căn Bật Hai cũng bắt đầu trở về cuộc sống bình thường. Bác sĩ nói, sức khỏe của Đường Lý Dục hồi phục rất tốt, để tiết kiệm chi phí, có thể xuất viện, trở về nhà tiếp tục điều trị. Đường Lý Dục trở về căn nhà nơi mà anh và Thẩm Anh Xuân thuê để sống cùng nhau, trở về với môi trường cuộc sống quen thuộc sẽ có ích cho việc phục hồi trí nhớ của anh.

Nhiệm vụ chăm sóc Đường Lý Dục lại được đè nặng lên vai của Hứa An Ly.

Hứa An Ly từ bỏ thực tập, từ bỏ trở về Bắc Kinh, mỗi ngày đều không ngừng qua nhà Đường Lý Dục, mua cơm cho anh, giặt quần áo, để anh uống thuốc đúng giờ, giúp anh nói chuyện để hồi phục chức năng ngôn ngữ và trí nhớ. Có lúc, đột nhiên anh đau đầu dữ dội, khiến Hứa An Ly lo sợ đến mức không biết phải làm thế nào, chỉ còn cách vội vàng đưa anh đến bệnh viện. Bác sĩ nói, hiện tượng này sẽ luôn tồn tại, cho đến khi ký ức của anh ấy hoàn toàn hồi phục, khi ấy hiện tượng đau đầu mới dần dần biến mất. Điều này cần sự kết hợp điều trị của thuốc, tâm trạng và ngôn ngữ. Không được để anh ấy tức giận, không thể để anh ấy bị kích động.

Để tiện cho việc chăm sóc Đường Lý Dục, Hứa An Ly luôn ngủ trong cùng một phòng với anh. Anh đã quen với sự chăm sóc của Hứa An Ly. Từ sau khi bị thương, anh có thói quen dậy uống nước vào buổi tối. Còn nữa,

thị lực của anh cũng bị ảnh hưởng nhất định, buổi tối tỉnh dậy, anh không nhìn thấy rõ mọi vật.

Đường Lý Dục thường xuyên mất ngủ. Bác sĩ nói, đó là di chứng về sau, cần thời gian để chữa trị. Lúc anh đau đầu, cô sẽ dùng nước nóng để chườm, làm giảm từng chút từng chút một tinh thần căng thẳng hồi hộp của anh. Lúc ngủ không được, Hứa An Ly sẽ cùng ngồi nói chuyện với Đường Lý Dục, cùng anh nhớ lại một chút quá khứ. May mắn rằng, dưới sự chăm sóc chu đáo tỉ mỉ của cô, sức khỏe của anh hồi phục rất tốt, rất nhanh.

Người chủ xe gây tai nạn đã bị cơ quan công an bắt giữ, việc bồi thường đã được ủy thác hết cho luật sư, rất nhanh thôi sẽ có kết quả. Vị trí của anh trong tòa soạn vẫn được lưu giữ, tiền lương vẫn được phát, chỉ cần anh ấy hồi phục là có thể trở lại làm việc. Buổi tối, ngoài việc bắt buộc phải đi bộ, thỉnh thoảng anh cũng đọc sách, lên mạng, gửi email.

Có lúc, Đường Lý Dục cứ chây ỳ ra trên giường của Hứa An Ly, không chịu đi. Ngửi mùi hương mà không giống với những người con gái khác trên cơ thể cô, anh sẽ ngủ rất nhanh, giống như lúc còn nhỏ, chỉ cần mẹ vỗ một cái, thì lập tức chìm vào giấc mơ.

Thật kỳ lạ! Anh nói với cô cái cảm giác nằm bên cạnh cô sẽ ngủ rất nhanh, thì cô ha ha phá lên cười, nói: “Ồ! Hóa ra, anh đang muốn...” Đường Lý Dục bị Hứa An Ly đánh cho phải chạy trốn khắp nơi. Hứa An Ly xông lên, kết quả lại bị trúng kế, hai tay bị Đường Lý Dục siết lại, khiến cô không thể động đậy được, nhưng miệng thì vẫn không chịu thua: “Anh xấu thật đấy! Đàn ông tốt sẽ không đấu với con gái!”

Đường Lý Dục đột nhiên dừng lại, ngậy người ra nhìn bức tường thất thần, trước mắt giống như một ánh điện bất chợt lóe sáng, từ mờ đến dần sáng lên...rồi lại một lần nữa rơi vào khoảng không đen tối, giống như những người thợ săn bị lạc đường trong khu rừng nguyên thủy, bỗng chợt nhìn thấy sao Bắc cực vụt sáng lên trong bóng đêm vậy.

“Lý Dục, anh sao thế?”

“Lờ mờ nhớ lại rằng hình như là ở trên đường, anh không ngừng chạy, cứ chạy, hình như có rất nhiều người, rất nhiều xe...”

“Anh đang trên đường đi ra sân bay, đi để đuổi theo Thẩm Anh Xuân. Thẩm Anh Xuân, anh còn nhớ không? Chính là người con gái rất xinh đẹp đấy, anh yêu chị ấy, rất yêu, rất yêu...”

Trước mắt Đường Lý Dục phảng phất có một tia sáng trắng đang lấp lánh làm lóa mắt...

Một vệt đen, một vệt trắng. Bỗng trở nên mơ hồ...

Tai nạn? Tiếng phanh xe kêu chói tai, tiếng kêu ầm ầm...

Anh chạy trong sự hoảng loạn, nếu cô ấy không ở lại vì anh ta, dù chỉ là nhìn một cái, chính là vì một cái nhìn này...anh mới trở thành như bây giờ, phải vậy không?

Tai nạn...

Đường Lý Dục mặt mày trắng bệch, đôi môi động đậy, chậm rãi nhắc lại hai từ này.

“Anh thực sự là vì người con gái có tên là Thẩm Anh Xuân đó sao?”

“Ừm.”

“Vậy thì, chắc chắn là cô ấy không còn yêu anh nữa.” Đường Lý Dục thất vọng nhìn Hứa An Ly.

“Chị ấy rất yêu anh.”

“Nhưng bây giờ cô ấy nhất định là đã thích người khác rồi, đúng không?”

Ánh mắt Hứa An Ly nhìn về phía xa xăm, cô không biết nên trả lời anh như thế nào.

Khi thời tiết đẹp, Hứa An Ly thường dẫn anh đi dạo trong sân trường rợp đầy hoa bồ kết tây nở, vừa đi dạo, vừa kể cho anh nghe những chuyện trước kia họ ở bên nhau. Bác sĩ nói như thế sẽ có lợi cho việc phục hồi trí nhớ của anh ấy, cái này gọi là phương pháp kích thích trí nhớ. Anh ngoan ngoãn nghe cô kể, thỉnh thoảng lại thêm vào một câu: “Chắc lúc đấy anh hay bắt nạt em lắm phải không?” Đường Lý Dục hơi nhoẻn miệng cười.

“Có một chút. Anh nhìn đi, đây chính là kiệt tác của anh đấy.”

Hứa An Ly đưa tay trái ra, trên cô tay có một vết sẹo nhỏ.

“Hả? Không phải đấy chứ...” Đường Lý Dục nhìn vào vết sẹo, mặt đầy kinh ngạc, rồi lại nhìn Hứa An Ly: “Sao anh lại làm cho em thương tích đầy mình thế này? Có phải là đau lắm không?”

“Ừm, đau chứ, vết sẹo to như thế, anh có cách làm cho nó không đau không?”

Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy, nhẹ nhàng xoa xoa một chút. Chưa hết, anh còn thổi, giống như hồi nhỏ, không cần thận để bị bỏng, mẹ sẽ dùng miệng thổi, vừa nói, bảo bố đừng sợ.

Chỗ cổ tay lướt qua sự an ủi ấm áp, rồi lại ra sức kiểm chế sự run rẩy của cánh tay. Hứa An Ly cố gắng rút tay mình lại, nhưng Đường Lý Dục không chịu buông tay, cứ ra sức nắm chặt tay cô một cách dịu dàng như thế. Dường như nắm chặt như thế, thì vết sẹo khi đó sẽ không còn đau nữa.

Tuy đã là tháng chín rồi, nhưng ánh nắng vẫn tươi sáng. Lặng lẽ, anh và cô cùng nhau đi trên đường, dưới bóng râm nở đầy hoa.

Trong ánh mắt trong veo của Hứa An Ly, bỗng xuất hiện một mùi ươn ướt. Thản nhiên như không để nhãn nhin, giống như đang nói chuyện với người khác vậy, lạnh nhạt mà bình thường.

“Em và Hà Tiểu Khê đang đánh cầu lông trong ngõ, anh đi xe đạp, phi rất nhanh từ một con đường khác lao tới, em tránh không kịp, thế là cả người và xe đều đâm vào nhau, kết quả là trở thành như thế này.”

“Em có khóc không?”

“Anh tưởng rằng em yếu đuối thế sao? Chỉ có điều vận may, anh đã đưa em đến bệnh viện, chính vì vết sẹo này, em mới quen anh...”

“Sau đó, em đã thích anh, đúng không?” Đường Lý Dục cười ha ha nói.

“Nói bậy!”

“Không có, từ lúc đó anh chắc chắn là đã yêu em rồi! An Ly, em đừng lừa dối anh nữa được không?”

Nếu như có nước mắt, nhất định sẽ chỉ là nước mắt ở trong lòng, âm thầm lặng lẽ.

Hứa An Ly không trả lời Đường Lý Dục. Im lặng cũng là trả lời, nhưng là một cách trả lời khác.

Gió nhẹ thổi tới. Bắt đầu từ khi quen nhau đến giờ, tất cả giống như một giấc mơ, một giấc mơ dài. Đã nghĩ rất nhiều rồi, nhưng cô cũng không thể nào tưởng tượng ra tình huống như bây giờ. Hứa An Ly khẽ lặng người nhìn vào đôi mắt vẫn đang nhìn về phía cô, ánh nắng và phong cách

đã phác họa lên khuôn mặt anh ấy càng thêm tuần tú, làm mê lòng người. chỉ có điều cơ thể vẫn đang trong giai đoạn chưa được bình phục hẳn, vẫn còn hơi yếu nên nhìn nét mặt anh có vẻ hơi nhợt nhạt.

Mấy năm nay, cô và anh không thường xuyên ở bên nhau. Dù là ở trong cùng một trường, cùng một thành phố, nhưng mỗi lần cô ở bên anh, thì chắc chắn là lúc mà anh vừa trải qua đau khổ và chống chọi. Đó là mối liên hệ duy nhất giữa anh và cô. Lúc anh vui vẻ và hạnh phúc, cô sẽ rời xa anh. Cô có thể vĩ đại đến cái mức độ này. Cô là thiên thần của anh sao?

Không! Không phải! Cô không phải là thiên thần của anh.

Vì thế, Hứa An Ly và Tần Ca đã cãi nhau một trận to trời, Tần Ca tức giận bỏ đi, cho nên cô bỗng cảm nhận được một nỗi đau sâu kín, đến từ một nơi rất xa trong số phận. Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía đường phố xa xăm, những tòa nhà chọc trời, và cả những cây dạ hợp um tùm che lấp cả bầu trời. Trong không khí, đầy ắp mùi hương hoa ẩm ướt.

Lại một mùa hè nữa sắp trôi qua, Hứa An Ly không hề chú ý đến.

Thấm thoát đã ba tháng trôi qua. Cô đến trường đại học B đã được bốn năm rồi, tức là năm nay cô đã hai mươi hai tuổi. Từ một thiếu nữ hồn nhiên vô tư trở thành một cô gái dậy thì đầy đặn.

Nếu như không phải vì Đường Lý Dục xảy ra chuyện thì bây giờ cô đang ở Bắc Kinh rồi.

Hà Tiểu Khê đã đi Na Uy, thật là xa cách nghìn trùng.

Tối nay, trời vừa tối, đáng lẽ ra Đường Lý Dục muốn đi dạo trong trường, nhưng Hứa An Ly rất mệt, vừa nằm xuống giường, cô đã ngủ mất. Đường Lý Dục ngủ được một giấc thì tỉnh, anh thường xuyên mất ngủ như thế. Không ngủ được, hiếu kỳ quá nên anh muốn nhìn Hứa An Ly ngủ, cô

ngủ rất ngon. Chắc là do thời gian này bận chăm sóc anh nên cô rất ít nghỉ ngơi, quá mệt nên mới vậy.

Bất kể việc to nhỏ, cô đều cư xử với anh rất dịu dàng, ấm áp. Anh giống như con của cô. Cô mỉm cười nhìn anh như vậy. Lúc anh nổi nóng cô vẫn dịu hiền như vậy, chưa từng thay đổi bao giờ, dường như cô chưa từng có chuyện buồn phiền vậy. Cô ở trước mặt anh, mãi mãi thuần khiết, trong sáng như thiên thần.

Lúc đó, Đường Lý Dục nghiêng người, một tay chống đầu, nhìn Hứa An Ly. Ánh đèn êm dịu, rèm cửa màu vàng cam, yên lặng như ở thiên đường, mơ một thiên đường tốt đẹp.

Hơi thở của cô tỏa ra khắp người anh, mang theo một mùi thơm đặc trưng của cô thể con gái, bao phủ khắp căn phòng. Chắc là nóng rồi, cánh tay vẫn ở ngoài chăn, trắng nõn như tơ, khiến ánh mắt anh có chút mơ màng.

Nhẹ nhàng, anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, ấm áp và mềm mại.

Ánh trăng ngoài cửa sổ sáng vắng vặc, trong đời người, ánh trăng sáng nhất có phải là đêm nay? Dù đã bị ngăn cách bởi rèm cửa, nhưng cũng có thể nhìn thấy ánh trăng chiếu vào, khiến tâm trạng con người trở nên đặc biệt tốt.

Ánh ngắm nhìn cô, nắm chặt bàn tay bé nhỏ của cô, giống như đang nắm ánh sáng duy nhất trong đời anh vậy, ấm áp và sáng rực.

Bất giác, anh cúi đầu xuống. Đôi môi cô căng mọng như trái dâu tây vừa hái xuống, còn anh như một đứa trẻ đang thèm ăn, nhẩn nhịn rồi lại nhẩn nhịn, nhưng vẫn ít một ít một cúi xuống, cúi xuống...

Đúng lúc đó cửa từ từ mở ra...

Dục, em đã về rồi đây.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Gặp Lại Hạnh Phúc Đã Qua...

Em tưởng rằng, em sẽ không bao giờ nhớ tới anh nữa. Sẽ không còn nhớ tới tất cả những điều có liên quan đến anh. Em tưởng rằng em có thể dùng cách đi Mỹ để quên hẳn anh đi. Anh cũng biết rồi đấy, John là một người tài giỏi hơn rất nhiều những người cùng trang lứa. Em đã đồng ý với anh ấy, sẽ yêu thương anh ấy.

Giữa mùa hè, New York.

Thời gian men theo ven ngày và đêm chậm rãi giao thoa với nhau. Phía đông của địa cầu là ban ngày, phía tây chính là ban đêm. Ban đêm của New York thì đang là ban ngày của đại học B. Thấm Anh Xuân vẫn chưa quen với sự chênh lệch múi giờ, thích ngủ vào ban ngày, thức dậy vào ban đêm. Đã thành thói quen rồi.

Vẫn chưa đến công ty hoạt động tiền tệ để báo cáo, mẹ muốn cô nghỉ ngơi thư giãn một thời gian, nhân tiện làm quen luôn với môi trường mới ở New York, sau đó mới đi làm.

Thấm Anh Xuân cũng chẳng phản đối, trước đây cô chẳng nghe mẹ điều gì cả, coi mình như là đế vương vậy. Bây giờ, tất cả mọi việc cô đều nghe theo mẹ, khiến mẹ cô cũng phải kinh ngạc. Thái độ và ánh mắt của mẹ như muốn truyền đạt truyền đạt điều gì đó. Mặc dù, Thấm Anh Xuân giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng mẹ vẫn phát giác ra điều gì đó, đôi mắt của mẹ quả thật tinh tường.

Sao lại không nhân cơ hội này mà đi hết một vòng nước Mỹ chứ, đây chính là ước mơ khi còn nhỏ của Thấm Anh Xuân. Điều mà cô thích nhất

và cũng muốn hưởng tới nhất chính là đây. Khi còn học đại học trong nước, cứ hễ đến kỳ nghỉ, là cô lại tụ tập cùng bạn học đi du lịch khắp nơi, tất cả các địa danh nổi tiếng dường như đều lưu giữ lại dấu chân yêu thiên nhiên và tuổi trẻ phơi phới như quả vải tươi xanh của cô.

Cô đã chọn đi đến một địa danh nổi tiếng. Cô thích sự hùng vĩ và vẻ đẹp lạnh lùng của những thác nước. Khi cô ngồi trên tàu hỏa, cảnh đẹp lướt qua trước mắt, nhưng nói lại không còn khiến cô hưng phấn như cô tưởng tượng.

Xung quanh cô, tất cả đều xa lạ, ngôn ngữ xa lạ, diện mạo xa lạ, cảnh đẹp xa lạ, còn có cả tâm trạng xa lạ của mình nữa...

Đứng trước cảnh đẹp, sự hùng vĩ và mỹ lệ của thác nước đã sớm mất đi màu sắc rực rỡ vốn có, chẳng qua cũng chỉ là nước chảy từ trên vách núi cheo leo xuống thôi mà? Khi tâm trạng không thấy phấn khích thì nhìn cái gì cũng không thấy đẹp. Thẩm Anh Xuân rất thích chụp ảnh, nhưng lần này trong máy chụp ảnh chỉ chụp có mấy bức. Cô nhanh chóng trở về New York, trở về nhà. Lúc đó, Thẩm Anh Xuân mới phát hiện ra, thực ra cô chẳng muốn đi đâu cả, cho dù cô đang ở thiên đường mà tất cả mọi người trên thế giới đều đang hướng tới.

Ai mà chẳng ngưỡng mộ chứ? Ai mà chẳng cảm thấy đó là một khát vọng và hạnh phúc chứ? Nhưng đau khổ của Thẩm Anh Xuân còn nhiều hơn cả hạnh phúc.

Ngoài việc lên mạng ra, thì cô chỉ ngồi viết lung tung lên giấy, hoặc là ngủ đến tối mịt. Mẹ nói vì cô chưa thích nghi được với khí hậu và cuộc sống ở đây, sống thêm một thời gian nữa sẽ quen. Bà còn đặc cách dặn dò người giúp việc cố gắng điều chỉnh thức ăn cho hợp lý, làm những món mà Thẩm Anh Xuân thích ăn nhất.

Thẩm Anh Xuân vẫn ủ rũ.

Trong mơ hồ, thời gian đã trôi qua đã ba tháng rồi.

Vẫn thích ban ngày ngủ, ban đêm thức. Bộ phận nhân sự phía bên ngân hàng gọi điện tới, yêu cầu Thẩm Anh Xuân nửa tháng sau bắt đầu đi làm. John cũng vừa gọi điện tới nói, tối mai anh tổ chức một bữa tiệc tại nhà, đều là những người bạn thân thiết trong giới kinh doanh của bố anh, anh sẽ đích thân lái xe đến đón Thẩm Anh Xuân.

Thẩm Anh Xuân khoan khoái nhận lời John, nhưng đợi đến khi anh lái xe đến nhà, cô đột nhiên quyết định không đi nữa.

John đứng trước mặt Thẩm Anh Xuân, nhún vai, liên tục chớp chớp đôi mắt màu xanh, rồi nói: “Elva, anh thật sự khiến em ghét đến thế sao?”

“...”

“Elva, sao em không trả lời? Em không trả lời, chứng tỏ em rất ghét anh.”

“Thôi được, em sẽ đi với anh.”

“Elva, em đồng ý rồi nhé?”

John dùng cái cách hưng phấn của Mỹ để hét lên, sau đó anh ôm lấy Thẩm Anh Xuân, hôn lên mặt cô.

Mẹ đứng bên cạnh nói lấy lòng, John là một thanh niên có tiềm năng, mới hai mươi lăm tuổi mà công việc kinh doanh đã có tiếng tăm. Mẹ còn dùng câu của Tam Mao đã từng nói, nếu như không yêu anh ấy, thì ngay cả triệu phú cũng không lấy, nếu yêu anh ấy, thì tỷ phú cũng lấy. Thẩm Anh Xuân cũng nhận ra hàm ý trong những lời nói của mẹ, cái anh chàng Đường Lý Dục đùa bỡn phong hoa tuyết nguyệt trên giấy đó, nhiều nhất cũng chỉ là triệu phú, còn John mới thực sự là tỷ phú.

Tổng giám đốc công ty thương mại Hoàn Mỹ trong nước- ngài Charley- liên tục gọi điện cho Thẩm Anh Xuân, nói nếu như cô đồng ý, có thể không cần về nước mà trực tiếp nhận chức phụ trách tại trụ sở chính của công ty ở Mỹ. Mức lương lên tới hàng triệu nhân dân tệ một năm.

Thẩm Anh Xuân biết, sở dĩ công ty Hoàn Mỹ đưa ra cho cô đãi ngộ hậu hĩnh như vậy, chủ yếu là nhận thấy sức ảnh hưởng của bố cô ở Mỹ và các đối tác làm ăn của mẹ cô. Nếu như cô chọn công ty Hoàn Mỹ thì sẽ mang lại cho họ nhiều cơ hội làm ăn. Mẹ muốn cô vào làm cho công ty hoạt động tiền tệ để có thể phát triển bản thân, gia nhập vào xã hội thượng lưu ở nước Mỹ.

Sự thúc giục của Charley. Sự quả quyết của mẹ. Thông báo chính thức của ngân hàng. Sự im lặng của Đường Lý Dục. Sự theo đuổi mãnh liệt của John. Sự dang dở đợi chờ, tất cả đều khiến Thẩm Anh Xuân lòng dạ rối bời.

Máy tính luôn mở, hai tư giờ cứ để như thế.

Click vào file nhật ký. Kể từ khi trở lại New York đến giờ, mỗi khi tâm trạng không vui, Thẩm Anh Xuân đều viết lung tung trong file này. Viết xong, tâm trạng cô sẽ thấy tốt hơn. Hôm nay, bất giác Thẩm Anh Xuân lại click vào file này. Đã rất nhiều trang rồi, có đến mấy chục nghìn từ rồi, nếu như đưa lên mạng, chắc chắn sẽ lấy đi không ít nước mắt của các bạn đọc.

Khóe mắt hơi ươn ướt, ánh mắt mơ hồ, chữ trên màn hình bắt đầu như đàn kiến bò, bó đến mức khiến trái tim Thẩm Anh Xuân loạn lên như tê dại. Đó chính là những tâm trạng của cô đã ghi lại kể từ khi cô rời xa Trung Quốc trở về nước Mỹ. Cho dù khoa học kỹ thuật có phát triển đến đâu, con người đều cần những thứ ấm áp và điểm dừng chân của tâm hồn. Những chữ đó ấm áp mà chân thực, mang đến cho cô niềm vui của ký ức và thời gian. Đó là những lời được viết cho Đường Lý Dục.

Trang nào cũng vậy. Thăm Anh Xuân ngây người ra một lúc. Ba tháng nay, nó dường như đã trở thành một thói quen. Lúc viết, cô không phải là đang đối diện với cuốn nhật ký, mà là đối diện với người muốn nói chuyện. Viết về tâm trạng khi cô rời xa ngôi nhà nhỏ ở Thanh Đảo, viết về sự cô đơn một mình nơi đất Mỹ, viết về nỗi nhớ không có lý do của cô.

Thăm Anh Xuân vào đại một trang, rồi đọc.

- Lúc buồn, thường đi ra quảng trường thời đại của New York, nằm dài trên thảm cỏ mềm mại ngắm nhìn những đàn chim bồ câu bay lên rồi đậu xuống, dường như lại được trở về với trường đại học B. Những cây xanh không biết gọi tên là gì đã trở thành những cây dạ hợp um tùm trong trường, nhuộm xanh cả một vùng trời. Chỉ có điều, hai người đã từng nằm trên thảm cỏ để ngắm hoa dạ hợp, giờ đã biến thành một người, mãi mãi chỉ còn lại một mình mình thôi. Mình luôn coi bầu trời của New York là đại học B của thành phố Thanh Đảo. Mình đang nghĩ, mình thực sự chẳng kịp vẫy tay chào đã vội vã rời xa đại học B, rời xa một rừng cây dạ hợp u buồn và bãi biển mà chúng ta đã từng thường xuyên phơi nắng ở đó, rời xa nụ cười làm mê đắm hồn người và cái nhìn sâu sắc.

Đường Lý Dục, hoa dạ hợp của đại học B chắc là đã nở rộ rồi và yêu kiều như những chú phượng hoàng cồi Niết bàn. Gió thổi tới, những cánh hoa yếu mềm đã rụng xuống đầy đau thương trên mặt đất. Anh thích nhất hoa dạ hợp, anh nói nhìn cái bộ dạng nở rộ rồi của nó thật mềm mại, u buồn và tâm trạng...

Nhiều lúc, ngồi trên đỉnh cao nhất của tòa nhà ở New York, mắt nhìn về phía đông xa xôi, em sẽ không thể kiềm chế được để nhớ đến những chuyện cũ khi chúng ta chơi ở trong vườn hoa hồng, ăn cá nấu cùng những nụ hôn ngọt ngào; nhớ đến lúc anh đi mau những đồ con gái thường dùng như giấy ăn hay băng vệ sinh nhưng lại không nói cho em biết mà lại âm thầm nhét vào trong chăn; nhớ đến...

Em tưởng rằng, em sẽ không bao giờ nhớ tới anh nữa. Sẽ không còn nhớ tới tất cả những điều có liên quan đến anh. Em tưởng rằng em có thể dùng cách đi Mỹ để quên hẳn anh đi. Anh cũng biết rồi đấy, John là một người tài giỏi hơn rất nhiều những người cùng trang lứa. Em đã đồng ý với anh ấy, sẽ yêu thương anh ấy.

Em cũng sẽ cố gắng nghiêm túc và hết mình để yêu anh ấy.

John vui mừng đến mức gặp ai cũng kể em là bạn gái của anh ấy. Anh ấy dẫn em về nhà, vui chơi cùng bạn bè anh ấy. Anh ấy đã cố gắng hết sức để cho em được hạnh phúc, mang lại cho em tất cả những gì em muốn. Tất cả những điều đó, là mơ ước và sự ngưỡng mộ của biết bao nhiêu cô gái.

Ba tháng, trong dòng sông dài của năm tháng, nó ngắn ngủi như khoảnh khắc sớm nở tối tàn vậy, nhưng em lại cảm thấy nó dài như không có ranh giới giữa ngày và đêm, dài đến mức không biết thế nào cả.

Dục, hôm đó ở cửa kiểm tra an ninh của sân bay, trong cái ngoái đầu nhìn lại, em cứ tưởng rằng anh sẽ đến, anh sẽ mờ hôi đầm đìa àm chạy đến, giống như những cảnh trong phim vậy. Khi sắp bước qua cửa kiểm tra an ninh, nếu em nhìn thấy từ xa ánh mắt vội vàng của anh, em sẽ thay đổi thái độ, sẽ bỏ mặc tất cả, sẽ quay đầu lại và đi về phía anh...

Nhưng anh đã không đến.

Dục, anh đã không đến. Sự nỗ lực và kiên trì trong sáu năm, vì tình yêu mà từ bỏ tất cả đều biến thành mây khói. Tan tành theo mây khói. Đường như chúng ta chưa từng yêu thương nhau, không có niềm vui, thậm chí là bị gió cuốn đi một cách sâu đau, hoảng sợ, mang đến một nơi rất xa mà mình không thể biết. Nơi xa là cái gì, em không biết nữa. Em chỉ biết, thế giới trước mắt là một màu đen tối bất tận.

Toàn thân không còn sức lực, giống như bị liệt vậy. Quay người đi về phía đỗ xe, nước mắt bỗng dâng tràn lên, đó là lòng khóc đau lòng nhất, là

một lòng đau lòng nhất.

Trong khoảnh khắc ấy, tâm trạng buồn bã từ trong đáy lòng tư từ lan tỏa ra, nhấn chìm tất cả, ánh mắt cũng mất đi tia sáng. Em đã mang theo duy nhất một thứ là nước mắt. Những ngày chia ly với anh, em đã học được kiểm điểm chính mình, học được sự khoan dung và tha thứ, hiểu được cách trân trọng.

Bây giờ nói những điều này có tác dụng gì nữa đâu, càng thêm đau lòng, thôi không nói đến nữa.

New York, mọi người đều nói nó là thiên đường, ngày ngày vẫn phồn hoa như thế. Tại sao em lại không cảm nhận được niềm vui khi ở thiên đường, hóa ra thiên đường là thế này ư? Hằng ngày có rất nhiều xa, rất nhiều người chen chúc vào nhau, những người bất đồng ngôn ngữ, không cùng màu da đang kì thị nhau. Vui và buồn cùng đồng thời đan xen. Những lúc như vậy, em lại nhớ tới thành phố Thanh Đảo, nhớ tới đại học B, nhớ tới...Dục, là anh. Rồi em ngồi xuống bậc thềm, lặng lẽ ngồi xuống, cứ ngồi như vậy cho đến khi màn đêm buông xuống khắp các nẻo đường, nhấn chìm em.

Có lúc em nghĩ, Đường Lý Dục, chúng ta không nói với nhau lời nào mà đã chia tay rồi, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, anh thật sự hận em đến thế sao? Hận em nhiều như yêu em vậy sao? Bất luận thế nào, đều không còn quan trọng nữa, quan trọng là chúng ta đã từng có nhau, đã từng yêu nhau say đắm, chúng ta đã từng trao cho nhau niềm an ủi ấm áp nhất, thế là đủ rồi. Thật sự rất nhớ những hình ảnh sáu năm khôn rời của chúng ta.

Sáu năm, nói dài thì cũng dài, nói ngắn thì cũng rất ngắn.

Cho dù là ngắn hay dài, nghĩ kỹ ra, đời người liệu có bao nhiêu cái sáu năm rực rỡ như thế? Từ lần đầu tiên anh nói “Anh yêu em”, đã tròn sáu

năm qua đi. Sáu năm trước, anh vẫn còn là một nam sinh trẻ tuổi. Còn bây giờ anh đã là một người đàn ông hai mươi lăm tuổi, có thể dễ dàng nói chuyện trêu đùa với các cô gái một cách mờ ám.

Nếu chỉ nói về con số, thì sáu năm đúng là rất dài. Bây giờ nghĩ lại, sáu năm chẳng qua cũng chỉ là trong nháy mắt. Từ mười tám đến hai mươi tư tuổi, hình bóng của anh và em không rời xa nhau, đọc sách, lên mạng, tham gia tất cả các hoạt động của trường, đi mua sắm, ăn cơm, hát hò, giận dỗi, quên đi tất cả, ngọt ngào đến mơ màng...

Những ký ức này giống như là vòng tuổi không ngừng tăng lên trong cuộc đời, muốn xóa cũng không xóa được. Cái chớp mắt sau, anh đã là một người đàn ông chín chắn hai mươi bảy tuổi rồi, còn em cũng sẽ già đi nhiều, cả về tuổi tác lẫn tâm lý.

Tuổi trẻ cứ qua đi một cách tàn nhẫn thế sao?

Dục, em đang ở New York, đang ở một thành phố hào hoa phồn thịnh, không hề cô đơn, những bữa tiệc hào hoa lộng lẫy về lĩnh vực ngoại giao tiếp không xuể. Bố có ý định bồi dưỡng em trong lĩnh vực này, những hoạt động bên ngoài của mẹ cũng phải mang em theo, và thường giới thiệu em cho những vị khách quan trọng của họ, nhưng em vẫn cô đơn.

Những nỗi cô đơn kia vì anh mà có, giống như hình với bóng vậy, nó đi theo em đến tận nước Mỹ.

Bao nhiêu ngày nay, sao anh không gọi điện cho em? Có phải anh vẫn hận em vì sự lạnh lùng và tuyệt tình đó không? Dục, trong cuộc tình thất bại với anh, em đã hiểu được muốn chung sống hòa thuận với nhau, cần phải có sự khoan dung của hai bên. Xin lỗi anh, bởi vì em không biết trân trọng nên em đã đánh mất hạnh phúc mà em muốn có ban đầu.

...

Thẩm Anh Xuân lật giở từng trang từng trang một. Giờ cô mới hiểu rằng, dù đã rời xa một khoảng thời gian dài như thế, những sự quả quyết đã qua, những nỗi hận thù và oán giận luôn vây quanh trong tâm trí, trong khoảnh khắc này, đều đã hóa thành nỗi nhớ mờ nhạt. Những giọt nước mắt lăn dài bất tận, từng giọt, từng giọt chảy xuống, thấm ướt hết cả trái tim...

Thẩm Anh Xuân ngẩn người ra ngồi đó, buổi chiều của New York là ban đêm của đại học B. Những hình ảnh hát hò trong quán bar lại hiện ra trước mắt cô. Cả một buổi chiều ngồi nhìn về phía đông, tư thế ngồi không hề thay đổi. Mặt trời chiều dần dần biến mất, màn đêm cũng từ từ nhoi lên, không một tiếng động. Tất cả ánh sáng đều bắt đầu mờ hồ. Thẩm Anh Xuân ngồi ở trước cửa cũng bị nhấn chìm trong bóng đen, nước mắt đầm đìa.

Mẹ bước lại, nhìn Thẩm Anh Xuân đang thu dọn hành lý với ánh mắt đầy ngạc nhiên!

“Tuần sau bắt đầu đi làm ở ngân hàng rồi, con định đi đâu đấy?” Mẹ hỏi một cách cảnh giác.

“Công việc của công ty ở bên đó, có nói mẹ cũng không hiểu.” Rõ ràng là đang nói dối.

“Chẳng phải đã quyết định ở lại đây rồi hay sao? Công việc bên đó chẳng phải đã có người phụ trách rồi hay sao?” Giọng mẹ đẩy lên cao dần, rõ ràng là tỏ ra không hài lòng và nghi ngờ.

“Là do con trở về đây sớm, còn một số việc vẫn chưa làm xong. Ôi trời, có nói thì mẹ cũng không hiểu đâu!” Giọng điệu khó chịu.

Mẹ cũng không can thiệp quá nhiều, dù sao, con gái biết sai là sửa cũng không hề dễ, bà sẽ cho cô thời gian mà không gượng ép cô! Nhưng bà đâu biết rằng, cô đang muốn đi gặp người mà bà ghét nhất. Nếu như bà biết con gái mình về nước là vì anh ta, thì không tức điên lên mới là lạ! Chỉ dặn

dò Anh Xuân đi sớm về sớm, công việc bên ngân hàng không thể bỏ lỡ được!

“Vâng” Câu trả lời không thể ngắn gọn hơn được nữa.

Hễ cứ nghĩ đến ngày mai là được trở về thành phố Thanh Đảo, có thể sống cuộc sống vui vẻ như trước đây, trong lòng Thẩm Anh Xuân vô cùng khoan khoái, cô bỗng hát lên, cả đêm không ngủ.

Chuyến bay bay lúc tám giờ sáng, vẫn còn một chút thời gian rảnh, nếu ở trong nhà thì sẽ buồn đến điên mất. Một mình ra phố đi dạo, ngược mắt lên nhìn thấy chiếc áo T-Shirt màu trắng vàng đan xen, chợt lướt qua trước mắt hình ảnh khi anh và cô cùng nhau đi mua sắm, anh chỉ tay vào một cửa hàng chuyên bán áo T-Shirt nói: “Nhìn xem, đó là thương hiệu anh thích nhất đấy, thương hiệu CK.”

“Thích thì mua đi.” Cô hi hi ha ha cười và nói.

“Đắt lắm, nếu như anh thực sự mặc chiếc áo T-Shirt này lên người, anh sẽ cảm thấy có lỗi với sự vất vả bán mặt cho đất, bán lưng cho trời của mẹ.”

Rồi họ vẫn đi vào trong cửa hàng đó xem một lượt. Cô chỉ vào chiếc áo T-Shirt rồi hỏi nhân viên bán hàng: “Bao nhiêu tiền?”

“Một nghìn hai trăm tám mươi tám tệ.” Nhân viên bán hàng vừa lễ phép vừa nhiệt tình.

“Đắt thế!”

“Không đắt đâu, chị phải nhìn rõ thương hiệu, là CK đấy, đây là mẫu thiết kế riêng cho người châu Á, căn cứ theo màu da khác nhau. Mặc nó lên người, mới có thể toát lên phong độ độc đáo của mình.”

Anh kéo tay cô đi ra.

Cô lườm anh một cái: “Anh làm gì thế?”

“Anh chỉ nói thế thôi, anh nói sau này anh trở thành Bill Gates, thì mùa hè anh chỉ mặc áo của hãng CK.”

Cô không đi, mà bảo nhân viên bán hàng lấy chiếc áo ra, đưa cho anh, bảo anh vào phòng thử đồ để thử. Anh dùng ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn cô.

“Đi đi.” Cô cười một cách dịu dàng.

Anh vẫn trả lại chiếc áo cho nhân viên bán hàng.

Cô giảng lại: “Ôi trời! Thử đi, em xem anh mặc nó lên người thì có tướng mạo phú quý của Bill Gates không.”

“Nếu không thì sao?” Anh cười với vẻ mặt méo mó.

“Rất đơn giản, ai mà chẳng thích kim cương Vương Lão Ngũ chứ.”

Khi anh mặc chiếc áo đó bước ra, quả nhiên là độc đáo, không những có tướng mạo của Bill Gates, mà còn có phong thái của Đế vương nữa.

Nhưng lật tìm hết tiền trong ví, cũng chỉ có một nghìn tệ, thế là cô liền mặc cả với nhân viên bán hàng.

“Không được đâu, ông chủ giao cho em bảo giá bao nhiêu là phải bán bấy nhiêu, không giảm giá không mặc cả, nếu như bán bớt đi thì em sẽ bị trừ lương.” Gương mặt xanh non của cô nhân viên bán hàng xem ra chỉ tầm mười tám, mười chín tuổi, đan tay vào nhau, giải thích một cách bất đắc dĩ.

Tiết nuối đi ra khỏi cửa hàng, anh trách cô nói: “Anh chỉ là nói chơi thôi, thế mà em cũng tưởng thật?”

“Anh rất hợp mặc đồ thương hiệu CK. Anh không biết đấy thôi, từ cái giây phút anh mặc cái áo đó bước ra từ trong phòng thử đồ, thì anh đã trở thành người đàn ông có thương hiệu rồi.”

“Đợi cho anh trở thành Bill Gates rồi, anh sẽ mua hai chiếc, mặc một chiếc, còn vứt đi một chiếc.”

Khi quay người bước ra, đi qua một cửa hàng bán sôcôla. Còn nhớ anh đã từng nói với cô, giá như anh có thể sinh ra ở Mỹ thì tốt biết mấy, nơi đó là quê hương của sôcôla. Đúng vậy, người Mỹ đều thích ăn sôcôla, giống như trẻ con Trung Quốc thích ăn kẹo từ bé vậy, thật là hạnh phúc. Bao nhiêu là hãng sôcôla. Mùi vị khác nhau, cô chọn từng loại một, cho đến khi túi xách tay đã đời mới thôi. Đồ trên tay càng ngày càng nhiều, đều là những thứ anh thích.

Trở về đến nhà, mẹ cô giật thót người: “Mua nhiều đồ vậy, con đang đi cứu trợ cho dân tị nạn đấy à?”

“Bạn học nhiều, người này một ít, người kia một ít là hết ngay, chẳng lẽ đi về tay không, ngại lắm!”

Sau đó, cô cho tất cả đồ vào trong va li, đã không thể đóng thêm được nữa, nhưng cô vẫn có đóng, suýt chút nữa làm hỏng cả va li.

Cuối cùng thì máy bay cũng hạ cánh, tâm trạng cô cũng đã trấn tĩnh lại nhiều. Khoảng năm giờ ba mươi phút chiều, trên đường phố của thành phố đảo, taxi nối đuôi nhau đi. Cảnh vật trên đường vẫn quen thuộc như thế. Dưới vòm trời của thành phố này, Thẩm Anh Xuân đã từng sống sáu năm. Nơi đây có tuổi trẻ của cô, có tình yêu của cô, có hơi thở của cô, có niềm vui và cả nỗi đau của cô. Vì vậy, cô không phải là khách qua đường của nó, cô cảm giác như mình đang trở về nhà.

Sau ba tháng, Thẩm Anh Xuân lại trở về thành phố Thanh Đảo. Giống như là đã xa cách cả một thế kỷ vật, cô đứng trên một con đường nhỏ trước

cửa nhà, rẽ về phía tay phải chính là cửa phía nam của đại học B. Ban đầu, họ quyết định thuê nhà ở đây, bởi vì ở đó có quá nhiều thứ liên quan đến ký ức của mình. Vừa qua thời gian của bữa tối, những sinh viên vừa đùa nghịch, vừa nói cười bước ra khỏi cổng trường, đi ngang qua người cô. Khi Thẩm Anh Xuân đang đứng ngây người ra, có một người đàn ông bước tới, nhìn qua hành lý bên cạnh cô, hỏi cô một cách thân thiện rằng có phải là sinh viên mới tới nhập trường, chưa quen đường của trường, thì anh ta có thể giúp đỡ.

Cảm ơn, Thẩm Anh Xuân cũng lễ phép như vậy để trả lời và mỉm cười hiền từ. Nhưng nụ cười đó biến mất rất nhanh chóng. Sống ngoài xã hội ba năm, cô cảm thấy dường như mình đã già dặn hơn rất nhiều.

Cho đến khi ánh trăng nhô lên, ánh trăng sáng như vậy là cô thích nhất, cũng là vô vàn những đêm ngọt ngào nhất trong cuộc đời cô. Có anh, có hơi thở của anh, có tất cả của anh. Anh đã trở thành một phần của cơ thể cô. Cô cũng đã là của anh.

Nhìn cảnh vật quen thuộc, trái tim Thẩm Anh Xuân bỗng trở nên mềm mại, bây giờ mới cảm thấy bốn năm của cuộc sống sinh viên là quá ngắn ngủi, khiến người ta lưu luyến, giống như qua đi rồi mới biết nó đẹp dễ. Lúc hoàng hôn, người đi lại trên con phố nhỏ cũng đông dần lên. Một đôi nam nữ trẻ tuổi, chắc là đang yêu, gần gũi thân mật nhau trước mặt bao nhiêu người. Cô gái nắm tay người con trai, hai người vai kề vai, sao mà giống mình trong quá khứ vậy.

Đêm dần sâu thêm, cô kéo chiếc va li đi về phía nhà mình. Cô muốn cho anh một sự bất ngờ, không biết lúc này anh đang làm gì trong nhà, đang lên mạng hay là đang xem ti vi. Kỳ nghỉ này Từ Di đã về quê vì mẹ bị ốm, vì thế cô ấy sẽ trở lại muộn hơn một ngày. Còn nửa năm nữa là cô ấy tốt nghiệp nghiên cứu sinh.

Đường Lý Dục, em đã về rồi...Thẩm Anh Xuân xách hành lý, khe khẽ bước lên tầng ba, nhanh tay mở khóa, đẩy cửa phòng ra. Ngôi nhà quen thuộc của cô. Mùi hương mà cô thích.

Đèn trong phòng đang sáng.

Mũi ra sức hít vào, đều là mùi hương của anh, mùi của hơi thở anh, mùi của tóc anh, mùi của tình yêu. Mùi vị như vậy, đã từng làm cô say mê và ngây ngất...

Đột nhiên, thế giới tĩnh lặng vô thanh. Rất lâu, rất lâu. Thời gian như đông cứng lại vậy, trái tim đang đập của Thẩm Anh Xuân dường như bất chợt ngừng đập, trước mắt là một màu đen tối, lạnh toát đến tận xương cốt, chết đứng. Đầu óc trống rỗng, không có tư duy, thì chẳng phải là chết rồi hay sao?

Thẩm Anh Xuân đang sửng người ra nhìn cảnh đang quẩn vào nhau, anh đang ôm cô ấy trong lòng, anh cúi mặt xuống, hôn say đắm vào cằm, rồi môi cô. Cô phát ra những tiếng kêu rên rỉ đầy hạnh phúc và ngọt ngào.

Nụ cười đó, nụ hôn đó, sự ngọt ngào đó của họ trong mắt Thẩm Anh Xuân rạng rỡ như mặt trời bị xé toạt vậy, nó đang bay lượn một cách trắng trợn trước mặt cô. Tất cả tưởng tượng đều mất đi đôi cánh lãng mạn, tất cả suy nghĩ đều không có mùi vị ngọt ngào. Anh vẫn cao to lừng lững như thế, anh vẫn có những nét đậm chất đàn ông, ánh mắt sáng như sao vậy.

Thẩm Anh Xuân nhìn người mà cô yêu và người anh yêu, không phải không biết, chỉ là đến khi sự việc nó xảy ra rồi mới chợt tỉnh ngộ.

Thẩm Anh Xuân đứng ở cửa, mơ màng giống như là vừa nằm mơ một giấc mơ dài, rất lạnh. Suy nghĩ loạn lạc khiến cô không biết phải như thế nào, nhưng tính cách của cô cho cô biết, cho dù bây giờ có sụp đổ, cô cũng sẽ không ngã gục trước mặt họ.

Cô cố gắng kiềm chế sự run rẩy và lạnh toát trên cơ thể mình, cố gắng kiềm chế sự tuyệt vọng và đau khổ trong lòng, cố gắng an ủi chính mình rằng trên thế giới này không phải rời xa nhau thì sẽ suy sụp và chết đi, không ai có thể thay thế được cho ai.

Sau đó cô từ từ quay người, lùi lại phía cửa. Cô không biết là mặt mình đã tràn đầy nước mắt. Cô sợ hãi bịt chặt miệng, khóc không thành tiếng, lồng ngực thở gấp gấp, không cẩn thận đã đụng vào khung cửa, đầu bị cộc kêu lên một tiếng rất to, nhưng cô không cảm thấy đau...

“Thẩm Anh Xuân!” Sau lưng có tiếng gọi phát ra, vang lên trong hành lang trống trải.

Trái tim Thẩm Anh Xuân phủ đầy sát khí tuyệt vọng. Cô tưởng rằng, cô sẽ như một con gấu mất hết lý trí, oai nghiêm không thể xâm phạm. Còn trên thực tế, cô đứng ở đó, yên lặng như một thực vật. Trong chớp mắt, những nếp nhăn già nua đã nhanh chóng phủ đầy khuôn mặt, phải già đến mấy trăm tuổi. Cô dừng bước, vẫn mỉm cười, nghiêng nước nghiêng thành, toàn thân toát ra ánh sáng rực rỡ. Đây là cách của cô, cái cách mà không bao giờ giống người khác.

Vẻ mặt hoảng sợ, ánh mắt kinh ngạc của Hứa An Ly, buông rời tay trong sự hoảng loạn...

Thẩm Anh Xuân hồi hận vì sự sốc nổi của mình mà mất đi người đàn ông ấy, vì khoảng cách xa xôi mà không ngừng nhớ đến người đàn ông ấy. Khi cô đứng trước mặt anh, anh lại dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô, dường như chưa từng quen nhau vậy.

Mặc dù trên gương mặt anh vẫn nở nụ cười, vẫn im lặng như trước kia...

Anh đã không nhận ra cô nữa. Lúc anh nhìn thấy cô, chỉ là hơi ngây người ra một chút, mỉm cười ấm áp và chuyển ánh mắt sang phía Hứa An

Ly, nói ra một câu khiến Thẩm Anh Xuân đủ để tức đến chết: “Cô ấy là ai? Hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải. Bạn em à?”

“Chị ấy là bạn gái anh, Thẩm Anh Xuân.”

“An Ly, có phải là em không muốn yêu anh, mới nói Thẩm Anh Xuân là bạn gái anh không?” Đường Lý Dục lo lắng nhìn Hứa An Ly. Bị Hứa An Ly giằng tay ra, lại đưa tay lên, lần này là anh chủ động nắm tay cô, nắm thật chặt.

“Không phải, anh chị vẫn luôn yêu nhau. Anh Xuân, bây giờ em trả anh ấy lại cho chị.”

“Cô lại thật sự dám làm như vậy!”

Sau khi Thẩm Anh Xuân đưa tay lên tát cho Hứa An Ly một cái tát giòn giã, cô vẫn không thể nào làm cho trái tim mình tĩnh lặng được như nước. Va li da vứt ở cửa, chiếc hộp đựng chiếc áo được mua ở cửa hàng CK của Mỹ trong tay cô rơi xuống đất. Còn người, thì đã quay đầu biến mất trong bóng đêm.

Cô nghĩ, cứ mãi mãi biến mất như thế đi. Cứ coi như cô chưa từng quen anh. Hứa An Ly bất lực và đau khổ quỳ trên nền nhà...

Nước mắt giàn giụa trên mặt cô. Bỗng chợt, cô nhận ra, nỗi hận của Thẩm Anh Xuân đối với cô đã không phải là chuyện ngày một ngày hai nữa rồi. Cô ngồi đó, như người đã chết, tiếng kêu báo tin nhắn của điện thoại liên tục vang lên. Không biết mất bao lâu mới lấy lại được tinh thần, cô mở tin nhắn ra xem, là Tần Ca nhắn cho cô. Lúc này cô mới chợt nhớ ra, kể từ sau lần cãi nhau lần trước Tần Ca tức giận bỏ đi, đã rất lâu rồi không có tin tức của nhau.

“An Ly, anh đã suy nghĩ rất lâu mà không biết nên nói với em thế nào, nhưng lại không thể không nói, đừng miễn cưỡng chính mình được không

em? Anh không muốn để em phải chịu ấm ức cả đời, vì thế chúng ta chia tay đi. Anh chúc em mãi mãi hạnh phúc.’

Hứa An Ly ôm mặt một cách bất lực, quỳ ở dưới đất, mặc cho nước mắt chảy tràn trề trên mặt cô, lạnh lẽo và vô vọng.

Cùng lúc đó, tại sân bay Đường Lý Dục xông vội vào phòng chờ của sân bay nhưng vẫn bị chậm một bước. Một chuyến bay về New York đang từ từ lăn bánh trên đường băng, từ từ bay lên trời, để lại tiếng kêu ầm ầm rất lớn...

Đường Lý Dục đứng dưới đất, tuyệt vọng nhìn theo chú chim to lớn màu trắng đang dần dần biến mất trong tầng mây, ủ rũ đến suýt ngã, nước mắt cứ thế mà tuôn ra vì bầu trời đã sớm trở về với sự tĩnh lặng vốn có của nó rồi.

Trên đường phố, vẫn là những dòng xe đi qua đi lại.

Còn đời người, sao lại không phải một chuyến du lịch lặp đi lặp lại.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ngoại Truyện Chuyện Ngoài Lễ Của Hứa An Ly

Ngày 2 tháng 7 năm 2001 Häagen-Dazs

Gặp nhau là vui rồi, làm mình có thể quên đi rất nhiều áp lực của cuộc sống hiện thực.

Thời gian giống như người già của những năm tối tăm, chậm chạp bước đi trong vũ trụ. Thời gian một ngày dài như một năm vậy. Vĩnh viễn không đợi được vòng quay của mùa vụ và hoa nở của mùa hạ, vì thế mà cuộc sống trở nên buồn bã và cô đơn.

Đĩa CD thích nghe nhất thì luôn im lặng, cả ngày đều nằm trên sách xem những công thức tối nghĩa đó! Những bài tập mẫu không bao giờ làm hết. Thỉnh thoảng nằm trên sân thượng, ngắm nhìn ánh mặt trời trong rừng thành phố được làm bằng bê tông cốt thép, chiếu rọi từ đông sang tây, sau đó lại biến mất dưới đường chân trời. Đây đã là một sự lãng phí xa xỉ rồi.

Thích nằm trên bệ cửa sổ ngây người ra. Ngây người cũng là một cách hưởng thụ. Lúc ngẩn ngơ nhìn mọi người đi trên đường, hình bóng những người đó sẽ dần dần trở nên mơ hồ, khi nhìn lại một lần nữa trước mắt chỉ toàn là hình bóng của anh.

Đồng phục giặt trắng bốp, khoác lên người giống như thân cây tre, bay đi theo gió. Gương mặt yên tĩnh, kèm theo nụ cười trong sáng. Anh thích cười, và lúc cười, ở khóe miệng có hai cái má lúm đồng tiền nhìn rất đẹp. Khi ở bên cạnh những bạn trai không quen biết nhiều lắm, anh thô vụng và ngượng ngùng. Còn khi ở bên cạnh mình, anh lại không ngoan một chút nào, thường xuyên làm rối tóc mình giống như một đứa trẻ hư trong nhà

mậu giáo vậy, làm cho mình trông rất xấu. Ăn vụng cơm hộp của mình, bị mình phát hiện, anh vẫn tỏ vẻ mặt vô tội, chết cũng không thừa nhận...

Anh đi chiếc xe địa hình chất lượng không tốt chút nào, nhưng màu sắc, hình dáng và tên gọi thì giống như hàng hiệu vậy. Những người mà mình sống ở thành phố nhỏ đó, thường thường là thích hàng nhái, bao gồm cả những nam sinh trong trường của chúng mình. Quần áo thể thao Adidas, là giả; giày thể thao Nike, hàng nhái.

Lần đó, từ trong trường trốn ra ngoài, trời rất nóng, mình nói với anh ấy rằng nếu trên mặt đất có mụn nước, em sẽ uống hết ngay. Anh ấy nhìn mình một hồi lâu, đứng đờ người ra một lúc, sau đó, quay người chạy đi về phía cửa trung tâm chiếu phim. Cửa hàng bán nước giải khát khách đông nườm nượp như lá mùa thu rụng xuống, bà chủ quán nước cứ chạy đi chầy lại trong đám người đông đúc.

“Có Häagen-Dazs không?” Anh hỏi to, tay móc từ trong túi quần phía sau ra một tờ một trăm tệ. Hôm đó, anh mặc một chiếc quần bò mài màu xanh da trời, giày thể thao, áo T-Shirt trắng tinh, một bộ dạng trẻ trung thư sinh, tay cầm tờ một trăm tệ phất phơ trước mặt bà chủ quán.

Mính suýt chút nữa cười vỡ bụng: “Anh ngốc thế, người ta bán quần áo thể thao, sao lại hỏi bán nước giải khát?”

Bà lão dùng ánh mắt ngơ ngác chẳng hiểu gì để hỏi anh: “Cậu cần gì?”

“Häagen-Dazs!” Anh nhắc to lại một lần nữa.

Đi hỏi cửa hàng tạp hóa kia kìa, quấy rối gì ở đây. Sau đó, bà quảng cho anh một cái lờm rồi đi mất. Chắc là cảm thấy anh rất côn đồ.

“Cháu! Cần! Häagen-Dazs!” Anh đi theo và đồng dục lặp lại.

Cậu bị bệnh à? Bà bán nước giải khát quát to.

Mình kéo tay anh chạy đi, sợ sẽ đánh nhau, lôi anh đến một chỗ vắng vẻ không có người, dừng lại mặt đỏ tía tai nói: “Anh lải nhải với bà lão làm gì. Nói anh có bệnh thì là có bệnh!”

“Anh không có bệnh. Anh muốn uống Häagen-Dazs. Bảy mươi năm tẻ một hộp. Em nghe rõ chưa?”

“Cái gì? Bảy mươi năm tẻ? Giết người à? Hay là anh tỏ ra hào phóng? Lương hai ngày không ăn không uống của mẹ anh đấy!”

Nghe anh từ từ nói hết, mình không còn nghiêm mặt giáo huấn anh nữa, một hồi lâu sau vẫn chưa định thần lại. Tiếp đó, suýt chút nữa cười vỡ bụng. Lần này, gốc gác không phải là anh, mà là chính mình. Vì tri thức nghèo nàn của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Häagen-Dazs là một loại nước giải khát.

Nghe nói, Häagen-Dazs ở phương tây cũng chỉ là khi những đôi tình nhân ở bên nhau mới mua! Dù sao, tình phí như vậy cũng qua đắt, chỉ cần mấy tiếng là hết mất tiêu rồi.

Lúc đó, mình và anh ấy thường nằm trên thảm cỏ ngắm nhìn những đám mây đang bay đi bay lại trên bầu trời và mơ tưởng: “Không biết đến bao giờ mới được ăn Häagen-Dazs chính hiệu? Anh bỗng quay người, dùng một cây cỏ chọc lên khuôn mặt đang ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời của mình: “Này, em thì bao giờ?”

“Đợi sau khi em có tiền, ngày nào cũng mua Häagen-Dazs cho anh.”

“Đấy là em nói đấy nhé. Ngoắc tay nào, không được thay đổi.”

“Được, không được thay đổi.”

Chúng mình cùng ngoắc tay. Anh mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh. Mình thích nhìn điệu bộ anh ấy cười, trong sáng, thuần khiết, long lanh.

Nhiều lúc, mình đã quen với nụ cười như thế của anh, quen ngồi lặng lẽ cùng anh trên dốc núi phía sau trường, lúc tâm trạng không vui, quen nhìn thấy anh tinh nghịch trước mặt mình. Thực ra anh là một người vừa dịu dàng vừa chu đáo. Ở bên cạnh anh, sẽ khiến người ta cảm thấy ba mươi bảy độ là nhiệt độ thích hợp nhất với cơ thể con người.

Vào kỳ nghỉ của đại học năm thứ nhất, mình về nhà. Lúc đó ở thành phố nhỏ thực sự đã có Häagen-Dazs. Nhưng người muốn mua Häagen-Dazs cho mình đâu?

Sau này, mình ăn Häagen-Dazs, không phải là ở cái thành phố nhỏ của miền Bắc, mà là ở thành phố Thanh Đảo. Không phải là anh ấy mua cho mình mà là một người đàn ông mua cho mình, đó là lần thứ ba anh ấy mua Häagen-Dazs cho mình. Mình biết ý nghĩa của Häagen-Dazs, chỉ có những đôi tình nhân khi ở bên nhau mới ăn loại kem này, nhưng mình đã không từ chối. Sau đó, anh hỏi mình, có muốn ăn Häagen-Dazs cả đời không?

Mình giả vờ như không biết, chỉ nói kem á, trời nóng tất nhiên là muốn ăn rồi.

Anh lại hỏi, vậy em có biết hoa hồng nghĩa là gì không?

Mình nói, là một loài hoa.

Anh nói hoa hồng trong kem, chính là Häagen-Dazs.

Rời xa thành phố nhỏ rồi, mình mới phát hiện, con người là nhiều kiểu tâm hồn trên thế giới, không phải là mình rời xa miền bắc, là mình rời xa chính mình trong quá khứ.

Mình thay đổi đến mức ngay cả chính mình cũng thấy xa lạ, tất nhiên cũng khiến anh xa lạ. Chỉ khi viết thư cho anh, mình mới được trở về là chính mình của trước kia. Cái tôi nào mới thực sự là của chính mình? Cái tôi nào là cái tôi giả tạo?

Một người đang từ biệt với quá khứ của anh, có phải cũng có nghĩa là anh bắt đầu trưởng thành rồi không? Có phải cũng có nghĩa là anh bắt đầu thay đổi những tháng ngày trẻ trung, đi về nơi có sự chín chắn?

Nếu như thay đổi và từ biệt lại là đau khổ và tàn nhẫn đến thế, thì mình thà không cần. Bởi vì, thiên thần cũng có lúc đau lòng.

Tiểu Khê thường chê cười mình, nói mình là thiên hạ đệ nhất ngốc.

Cậu ấy nói không sai chút nào. Mình ngốc thật!

Đối với em, cái thứ tình cảm ấy với anh, trong đời cũng chỉ có một lần. Vừa nghĩ đến cả đời này không còn được tiếp tục yêu anh nữa, em chỉ muốn khóc. Mà anh biết đấy, trước kia em không thích khóc. Kể từ cấp hai quen anh tới giờ, kể từ lúc chúng mình bất giác dùng sự động viên cổ vũ lẫn nhau để chiến thắng khó khăn tới giờ, kể từ lúc ở trước cửa trung tâm chiếu phim, anh đuổi theo bà lão để mua cho em Häagen-Dazs tới giờ, kể từ lúc chúng ta cùng nhau cười hoặc khóc để đi qua những ngày tháng khó khăn tới giờ, em cảm thấy em đã có quá nhiều rồi.

Em không nên đòi hỏi thêm ở anh cái gì nữa. Có thể cùng anh đi qua bao nhiêu ngày tháng như thế với em đã là đủ rồi.

Chỉ là từ nay về sau, hễ cứ nghĩ đến không thể vì anh, dù chỉ sẽ chia một chút chuyện nhỏ nhặt, em lại thấy đau lòng.

Mùa hạ mang theo hơi nước biển lại một lần nữa dâng lên ngập tràn. Hằng năm đều có sinh viên năm thứ tư mang theo đau thương để từ biệt,

mỗi năm đều có một tốp sinh viên năm thứ nhất mang theo những con mắt hiếu kỳ để nhập trường.

Dòng chảy của số phận luôn qua lại như vậy, nước chảy không ngừng.

Thình thoảng mình cũng ngồi dưới gốc cây, nhìn về phía bầu trời xa xăm, nhớ đến những anh chị khóa trên đã xa cách ngàn trùng, nhớ đến những ngày còn ở cùng họ.

Năm tháng trôi qua như nước chảy, chúng ta rồi cũng phải trưởng thành. Ôm anh để từ biệt, giấu đi trái tim tan nát, nụ cười tắt lịm.

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chuyện Ngoài Lề Của Tần Ca

Tần Ca lặng lẽ đứng trong góc khuất, nhìn theo bóng dáng bị hoàng hôn kéo dài của Đường Lý Dục và Hứa An Ly tựa lưng vào nhau, nghiêng nghiêng in trên mặt đường, họ đang tranh nhau một bông hoa, nhìn nhau mỉm cười, ánh mắt rất hiểu nhau, không cần ngôn ngữ.

Anh ngăn người ra nhìn theo họ. Mười ngón tay nắm chặt. Đó là một cảm giác vừa đau vừa chua xót, bỗng nhiên bị dồn nén đến không thể thở nổi.

Mỗi lúc như vậy, anh sẽ vỗ vỗ vào đầu tự bảo mình đừng suy nghĩ lung tung, suy tính hơn thiệt!

An Ly!

Rất muốn anh và em cũng có thể được như vậy, cho dù không nói với nhau một lời nào, cho dù chỉ là nắm tay nhau trong ánh hoàng hôn, trong lúc em vui hay buồn.

Anh cùng em đau khổ một cách vô duyên vô cớ. Anh cùng em ngấm nhìn sự thay đổi luân phiên của ngày tàn tháng tàn. Anh cùng em mơ về tương lai tốt đẹp. Anh có thể cho em tất cả. Ở bên anh, em cũng rất dịu dàng.

Nhưng tại sao anh đã cố gắng rồi lại cố gắng, em vẫn không thể yêu anh? Em đã từng nói cố gắng rồi lại cố gắng, thì sẽ yêu được anh.

Em! Không! Yêu! Anh!

Có lúc, anh thực sự rất đổ kỹ với Lý Dục, anh ấy dễ dàng mang trái tim em đi mất, còn anh dù không ngừng nỗ lực, mà vẫn không thể khiến em hồi tâm chuyển ý. Có lúc, anh còn nghĩ sai lầm rằng, tại sao anh không ôm một trận thật nặng, có nguy hiểm đến tính mạng nhỉ? Tại sao anh không trải qua một cơn hoạn nạn? Như thế, em có thể ngày đêm ở bên cạnh anh chăm lo cho anh, có thể đối với anh dịu dàng hơn nữa.

An Ly, anh không phải là đang trách em, cũng không phải thật lòng đổ kỹ với Lý Dục. Anh đang hận chính anh.

Hận mình không thể cho em sức mạnh của cái ôm khi em bất lực, hận mình, không thể dùng nụ cười rạng rỡ để khóa lấp đi nỗi cô đơn của em, hận mình không thể mang lại cho em tất cả những gì em muốn.

An Ly, xin lỗi em, anh đã khiến em phải yêu một cách buồn phiền và đau khổ.

Anh sẽ không miễn cưỡng em nữa, anh phải để cho em vui vẻ, để em tự do yêu và ca hát.

Tự do yêu đi

GỬI NGƯỜI TÔI YÊU

Vũ Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chuyện Ngoài Lề Của Đường Lý Dục

Chuyện về chiếc xe địa hình, người con gái đó.

Mẹ gọi điện lên mấy lần bảo muốn bán chiếc xe địa hình đó đi, để trong nhà chiếm diện tích, vướng víu, lại chẳng có người đi. Mình không cho, nói chuyện với mẹ trong điện thoại có chút nũng nịu, mình muốn đi chiếc xe đó. Nhưng có mấy khi có thể về nhà chứ? Tốt nghiệp, làm việc, yêu đương, kết hôn, sinh con, e rằng ngay cả trở về quê cũng ít. Kỳ nghỉ của đại học năm thứ ba và năm thứ tư, mình cũng đâu có về nhà đâu? Muốn đi cũng chẳng có cơ hội mà đi, nhưng mình vẫn năn nỉ mẹ, không cho bán.

Mẹ nói, để lâu trong nhà, chiếc xe sắp gỉ hết rồi, nếu không bán ngay, thì ngay cả người thu gom sắt vụn cũng không thèm mua nữa. Nếu như bây giờ bán đi, ít nhất cũng phải được năm mươi tệ, cũng bị coi như là vật phế liệu rồi.

“Vậy thì mẹ đẩy ra ngoài, phơi nắng một chút được không?” Giọng điệu như khẩn cầu vậy.

Thực ra, mình cũng không biết giữ nó lại để làm gì. Chiếc xe đạp địa hình đó luôn đi cùng mình trong suốt ba năm cấp ba, đi cùng mình trải qua những đắng cay ngọt bùi của từng ngày trong ba năm cấp ba đó. Lúc mới mua, mình đã mừng đến phát điên, cả ngày cứ đạp đi đạp lại vẫn chưa đủ, ra ngõ thể hiện kỹ thuật đi xe, chưa thể hiện hết, còn đắm vào cô gái đang đánh cầu lông.

Người con gái đó chính là Hứa An Ly, khi ấy cô mới mười ba tuổi. bị thương rồi, vẫn cảm thấy có lỗi.

Sau này, mình đã đạp chiếc xe đó đưa cô đi xem phim, đưa cô ra ngoại ô đi bơi, đưa cô đến vườn hoa quả để ăn trộm táo, đưa cô...

Những ký ức về chiếc xe đạp địa hình đó với cô có liên quan mật thiết. Có lúc, mình nghĩ, mẹ chắc chắn sẽ không biết, trong ngày sinh nhật tặng mình chiếc xe đó, thực ra cũng là tặng mình một người bạn rất được lòng người, khiến cho cuộc sống trong những năm cấp ba của mình lập tức trở nên rục rờ hơn, khiến cho ba năm dài đằng đẳng mà gian khó bỗng trở nên rục rờ.

Sau đó, mình trải qua các kỳ thi không hề có chút trở ngại gì, nắm vững vị trí số một, cô ấy cũng vậy.

Trước khi chưa gặp cô, mình là một người không thích nói chuyện, cũng là một nam sinh cô đơn không có bạn bè, sở thích duy nhất đó là đạp chiếc xe địa hình đó lượn lờ trên đường phố. Khi đi trên đường phố, mình cảm thấy nỗi cô đơn trong lòng được vơi đi nhiều, giống như sau này, khi gặp cô ấy rồi, mình đã không còn cô đơn nữa.

Giữ lại chiếc xe địa hình đó, có lẽ là để nhớ lại những tình cảm tốt đẹp nhất, dễ thất lạc nhất về những tháng ngày sâu sắc bên nhau.

Không muốn thất lạc những tình cảm mang đến sự ấm áp và nụ cười trong sáng. Mình không muốn.

Mỗi lần gặp phải chuyện không vui, mình cũng sẽ lặng lẽ ngồi một mình trên bậc thềm, lặng lẽ nhớ lại những niềm vui mà chiếc xe đạp đó đã mang lại trước khi mười bảy tuổi. Khi ấy câu mà mình nói nhiều nhất với cô ấy là, tại sao lại không gặp em sớm hơn chứ? Nếu như gặp em sớm hơn, thì cuộc sống trước kia của anh cũng sẽ ngập tràn màu sắc. Còn những

ngày tháng trước khi gặp em, chẳng có chút màu sắc nào cả, anh thích cuộc sống từ khi gặp em.

Mình còn nói với cô ấy: “Nếu như có một ngày, anh yêu một cô gái nào đó, nhất định phải giống như em thế này.”

Cô ấy ngại ngần đến đỏ bừng mặt, lắp bắp nói: “Anh muốn chết à, đừng có tưởng bờ nhé! Sau đó đưa nắm đấm mềm mại đấm mình, mình vừa chống đỡ, vừa tháo chạy nhưng vẫn bị cô ấy tóm lại.”

“Đường Lý Dục...” Cô ấy kéo tay mình, khẽ gọi.

Mình nhìn cô ấy.

“Quen anh thật tốt.”

“Anh cũng vậy.”

“Chúng ta sẽ mãi mãi không rời xa được không? Giống như bây giờ vậy.”

“Được.”

“Nhưng sang năm anh phải đi học đại học rồi.” Cô buồn bã nói.

“Người rời xa rồi, nhưng không có nghĩa là trái tim chúng ta rời xa.”

“Dục, đợi em lớn lên được không?”

“Được, anh sẽ đợi em lớn lên.”

Mình biết, trái tim cô ấy là tất cả sự chờ đợi, giống như mình cũng đang chờ đợi vậy.

Chúng ta cùng nhau chờ đợi hình dáng chúng ta khi lớn lên.

Góc đường vọng lại tiếng hát của La Đại Nhược:

Đôi mắt đen tròn của chú chim và gương mặt mỉm cười của em

Làm thế nào cũng không thể quên sự thay đổi dung nhan của em

Quãng thời gian trong quá khứ trôi đi một cách nhẹ nhàng

Khi quay đầu nhìn lại đã là dĩ vãng xa xôi.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Có Một Thứ Tình Yêu Gọi Là Long Trời Lở Đất

Chương 2: Có Một Thứ Khát Vọng Gọi Là Lâu Dài Như Trời Đất

Chương 3: Có Một Kiểu Quen Biết Nhau, Gọi Là Cạm Bẫy

Chương 4: Vui Quá Hóa Buồn

Chương 5: Tình Yêu Là Một Bài Sửa Lỗi, Càng Sửa Càng Sai

Chương 6: Trọng Sắc Hơn BẠN

Chương 7: Có Một Cuộc Hội Ngộ Gọi Là Long Trời Lở Đất

Chương 8: Thất Tình Là Liều Thuốc Gây Mê Mất Tác Dụng

Chương 9: Cùng Là Những Người Lưu Lạc Nơi Chân Trời

Chương 10: Vòng Tình

Chương 11: Anh Ấy Là Của Cô

Chương 12: Em Nợ Anh Một Nụ Hôn

Chương 13: Em Hận Anh

Chương 14: Nếu Anh Ấy Không Thích Tôi, Tôi Hy Vọng Anh Ấy Sẽ
Không Hạnh Phúc

Chương 15: Là Anh Em Ừ? Vậy Sao Lại Hôn Nhau?

Chương 16: Đa Tình Luôn Bị Phũ Phàng

Chương 17: Nếu Như Trái Tim Bạn Cũng Đã Từng Đau Khổ

Chương 18: Thanh Thản

Chương 19: Tôi Sẽ Không Chúc Các Người Hạnh Phúc

Chương 20: Nỗi Đau Anh Dành Cho Em, Em Biết Đi Đâu Để Trả Cho
Anh Đây?

Chương 21: Ở Na Uy Liệu Có Rừng Rậm Dành Riêng Cho Cô Không?

Chương 22: Em Nợ Hạnh Phúc Của Anh, Dù Gì Để Có Thể Trả
Đáp Đây?

Chương 23: Yêu Nhau Lâu Như Vậy, Vẫn Chỉ Là Kẻ Qua Đường

Chương 24: Loạn Lạc

Chương 25: Ai Đã Làm Tan Nát Tình Yêu

[Chương 26: Nếu Như Anh Chết, Cả Đời Này Em Sẽ Không Hạnh Phúc](#)

[Chương 27: Hồi Phục Trí Nhớ](#)

[Chương 28: Gặp Lại Hạnh Phúc Đã Qua...](#)

[Chương 29: Ngoại Truyện Chuyện Ngoài Lễ Của Hứa An Ly](#)

[Chương 30: Chuyện Ngoài Lễ Của Tần Ca](#)

[Chương 31: Chuyện Ngoài Lễ Của Đường Lý Dục](#)